ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Cook_Glen-Cerna_legie_3-Bila_ruze.PDB

PDB Name: Cook_Glen-Cerna_legie_3-Bila_ru
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2007
Modification Date: 10.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Glen Cook

BÍLÁ RŮŽE

Kapitola první: PLANINA STRACHU

Nehybný pouštní vzduch působil jako lupa. Vypadalo to, jako by jezdci zamrzli v čase. Pohybovali se, aniž by se přibližovali. Začali jsme je počítat. Za běhu jsem nemohl dojít dvakrát ke stejnému číslu.

Mezi korály prosvištěl větřík a rozhýbal listy Praotce Stromu. Ty se rozezněly písní větrné zvonkohry. Na severní straně rozjasnily obzor záblesky, jako by mezi sebou zápasili znepřátelení bohové.

Za zády mi zaskřípal písek. Otočil jsem se. Nemluva narazil na mluvící menhir. Objevil se tu na poslední chvíli a tím Nemluvu překvapil. Ty potměšilé balvany si takhle rády hrají.

„Někdo cizí je na Planině," řekl menhir.

Když jsem nadskočil, zachichotal se. Menhiry mají v těchto končinách pohádkového světa nejškodolibější smích. Zabručel jsem a schoval se v jeho stínu. „Už je tady pořádně horko." A po chvíli: „To je Jednooký a Skřet. Vracejí se ze Šestáku."

On měl pravdu a já se mýlil. Příliš jsem se soustředil na jedinou věc. Výprava byla pryč o měsíc déle, než se plánovalo. Už jsme si dělali starosti. Poslední dobou vyvíjeli vojáci Paní podél hranice planiny Strachu více aktivity než dřív.

Balvan se opět zasmál.

Tyčil se nade mnou do výše čtyř metrů. Byl středního vzrůstu. Menhiry vyšší než čtyři a půl metru se dávají do pohybu jen
zřídka.

Jezdci se blížili, přesto se zdáli být stále daleko. Zatracené nervy. Pro Černou legii nastaly zlé časy. Nemůžeme si dovolit žádné ztráty. Kterýkoli muž, o něhož bychom přišli, by byl dlouholetý přítel. Zase jsem je spočítal. Tentokrát to vycházelo. Ale jednomu koni chyběl jezdec... I přes panující horko jsem se zachvěl.

Jezdci sjížděli k potoku, který byl tři sta metrů od místa, kde jsme, skrytí za velkým útesem, drželi hlídku. Vítr ustal, přesto se u brodu stále hýbaly chodící stromy.

Jezdci pobídli koně. Zvířata byla unavená. Vzdorovala, i když musela vědět, že jsou téměř doma. Přebrodila potok. Voda se rozstříkla. Usmál jsem se a plácl Nemluvu po zádech. Vrátili se všichni. Do jednoho.

Nemluva odložil svou obvyklou strnulou masku a rovněž se usmál. Z korálového útesu se vyloupl Jilmáč a vyšel našim druhům naproti. Ota, Nemluva a já jsme pospíchali za ním.

Ranní slunce za našimi zády připomínalo obrovskou vlnící se krvavou kouli.

Jezdci s úsměvem seskočili z koní. Ale vypadali bídně. Nejhůř Skřet a Jednooký. Vrátili se na území, kde byla jejich čarodějná síla nepoužitelná. V blízkosti Pusinky se od nás ostatních ničím neliší.

Ohlédl jsem se. Pusinka stála celá v bílém ve stínu ústí chodby. Vypadala jako přízrak.

Muži se chvíli objímali, ale vzápětí nabyly vrch staré zvyky. Všichni se začali tvářit, jako by to byl jen běžný den. „Ten je odtamtud?" zeptal jsem se Jednookého. Měl jsem na mysli muže, který přijel s nimi. Neznal jsem ho.

„Ano." Ten vysušený malý černoch na tom byl hůř, než jsem si myslel. „Co je ti?"

„Dostal jsem šípem." Přejel si rukou bok. „Nic vážného."

Za zády Jednookého se ozvalo Skřetovo skřehotání. „Málem nás dostali. Šli po nás celý měsíc. Nemohli jsme je setřást."

„Pojďme do Díry," řekl jsem Jednookému.

„Rána není zanícená. Vyčistil jsem ji."

„I tak se na to chci podívat." Byl mým pomocníkem od chvíle, kdy jsem se stal lékařem Legie. Na jeho úsudek se dá spolehnout. Konečnou zodpovědnost za zdravotní stav však nesu já.

„Čekali na nás, Felčare." Pusinka z ústí chodby zmizela. Vnořila se zpět do útrob našeho podzemního hradu. Slunce si uchovávalo krvavou barvu jako památku na předchozí bouři. Něco velkého se mu přehnalo před obličejem. Že by létající velryba?

„Léčka?“ podíval jsem se na členy výpravy.

„Nečekali právě na nás. Prostě byli připravení dostat někoho do nesnází.“

Výprava měla dva úkoly. Za prvé spojit se s našimi příznivci v Šestáku a zjistit, jestli po té dlouhé přestávce ještě žijí lidé Paní. Za druhé zaútočit na tamní posádku, abychom si ověřili, jestli dokážeme způsobit újmu říši, která vládne půlce světa.

„Někdo cizí je na Planině, Felčare,“ řekl menhir, když jsme kolem něj procházeli.

Proč se tyhle věci stávají zrovna mně? Balvany ke mně promlouvají častěji než ke komukoli jinému.

Dvakrát totéž? Zpozorněl jsem. Když menhir něco zopakuje, znamená to, že jde o velmi závažnou zprávu.

„Pronásledovali vás?“ zeptal jsem se Jednookého.

Pokrčil rameny. „Nevzdali by to.“

„Co se tam vlastně stalo?“ Skrývat se na Planině pro mě znamenalo skoro totéž, jako být pohřbený zaživa.

Z výrazu Jednookého se nedalo nic vyčíst. „Vazač ti to poví.“

„Vazač? To je ten chlap, který přijel s váma?“ Jeho jméno jsem znal, ale nevěděl jsem, jak vypadá. Byl to jeden z našich nejlepších informátorů.

„Jo.“

„Žádné dobré zprávy, co?“

„Ne.“

Vstoupili jsme do chodby, která vedla dolů do našeho doupěte. Do té páchnoucí, plesnivé, vlhké, těsné králičí nory. Tahle odporná sluj je srdcem a duší vzpoury nové Bílé Růže. Nové Naděje, jak se šeptá mezi zotročenými národy. A pochybné Naděje pro nás, kdo žijeme tady. Je to tak strašné jako v kobce plné krys, i když odtud může člověk vyjít ven. Pokud se nebojí vypravit do světa, v němž je všechna moc říše obrácená proti němu.

Kapitola druhá: PLANINA STRACHU

Vazač byl v Šestáku našima očima i ušima. Všude měl známé. Proti Paní bojoval už několik desítek let. Byl jedním z hrstky mužů, kterým se podařilo uniknout před její zlobou v Kráse, kde vyhladila rebely. Z velké části za to byla zodpovědná Legie. Tenkrát jsme byli její silnou pravou rukou. Vlákali jsme nepřátele do pasti.

V Kráse zahynulo čtvrt milionu lidí. Nikdy dříve nedošlo k podobně rozsáhlé a kruté bitvě, jejíž výsledek by byl tak výmluvný. Dokonce i Tyranova krvavá porážka ve Starém lese si vyžádala o polovinu méně obětí.

Osud nás přinutil přejít na druhou stranu, kde však už nebyl nikdo, kdo by nám v boji pomohl.

Ujistil jsem se, že je Jednookého rána tak čistá, jak tvrdil, a nechal ho jít. Sám jsem se vydal do své komůrky. Pusinka chtěla, aby si členové výpravy odpočinuli, než si vyslechne jejich hlášení. Už předem jsem se chvěl při pomyšlení na to, jaké zprávy přinesli.

Starý, unavený člověk. To jsem já. Co zbylo z někdejšího zápalu, nadšení, ctižádosti? Dávné sny upadly v zapomnění. Když je mi smutno, oprašuji je, teskně si s nimi pohrávám a občas se shovívavě pousměji nad naivitou mladíka, který je vytvořil.

V komůrce se mi povaluje spousta starých papírů. Můj úžasný plán. Čtyřicet kilogramů historických dokumentů, které jsme zabavili generálce Šeptě, když jsme my sloužili Paní a ona rebelům. Měly by obsahovat klíč, díky němuž je možné zlomit moc Paní a Lapených. Mám je u sebe už šest let. A za celých šest let jsem v nich nic nenašel. Tolik nezdarů člověka skličuje. Poslední dobou jsou tak časté, že mám co dělat, abych je zvládal, natož abych je zapisoval do této kroniky.

Od doby, co se nám podařilo uprchnout z Jalovce, se stala něčím víc než jen osobním deníkem. Zbytky Černé legie nenabízejí příliš mnoho zajímavého. A zprávy zvenku jsou tak kusé a nevěrohodné, že se jen málokdy namáhám je zaznamenat. A co víc, zdá se, že Paní od vítězství nad manželem v Jalovci ustrnula ještě víc než my a funguje jen díky setrvačnosti.

Zdání ovšem může klamat. A Paní je ve své podstatě jen iluze.

„Felčare.“

Vzhlédl jsem od stránky popsané telkurštinou, kterou jsem už četl snad posté. Ve dveřích stál Skřet. Vypadal jako stará ropucha. „No?“

„Něco se děje nahoře. Vezmi si meč.“

Sáhl jsem pro luk a kožený kyrys. Na boj zblízka jsem příliš starý. Když už budu muset bojovat, raději se budu držet zpátky a střílet. Cestou ven jsem si prohlížel luk. Dostal jsem ho během bitvy v Kráse od samotné Paní. Ach, ty vzpomínky. To on byl vražednou zbraní kterou jsem použil proti Lovkyni Duší, Lapené, která přivedla Legii do služeb Paní. Dnes mám pocit, jako by se to ani nestalo.

Vynořili jsme se do slunečného dne. Ostatní, kteří vyběhli ven s námi, se rozprchli mezi kaktusy a korály. Jezdec klusající po stezce, jež byla jedinou přístupovou cestou sem, nás nemohl vidět.

Jel sám na mezku prožraném moly. Nebyl ozbrojený. „Tolik humbuku kvůli starci na mezku?“ zeptal jsem se. Muži pobíhali mezi korály a kaktusy a dělali příšerný randál. Stařík musel vědět, že tady jsme. „Bylo by dobré naučit se přesouvat trochu tišeji.“

„Jo.“

Překvapeně jsem se otočil. Stál za mnou Jilmáč a jednou rukou si stínil oči před sluncem. V jeho obličeji se zračilo stáří a únava, které jsem pociťoval já. Každý den mi něco připomnělo, že nikdo z nás už není mladý. K čertu, nebyli jsme mladí ani v době, kdy jsme připluli přes moře Utrpení na sever. „Potřebujeme mladou krev, Jilmáči.“

Ušklíbl se.

Ano. Budeme mnohem starší, než ji získáme. Jestli se toho dožijeme. Zatím se snažíme získat čas. Snad desítky let.

Jezdec přebrodil potok a zastavil se. Zvedl ruku. Vynořili se naši muži. Zbraně drželi ledabyle, protože osamělý stařec uprostřed Pusinčina hájemství nepředstavoval žádné nebezpečí.

Jilmáč, Skřet a já jsme se k němu vydali. „Bavili jste se s Jednookým dobře, když jste byli pryč?“ zeptal jsem se cestou Skřeta. Jejich hašteření trvalo už celou věčnost. Ale tady, kde to Pusinčina přítomnost nedovoluje, si musí kouzelnické kousky odpustit.

Skřet se usmál. Když se směje, ústa se mu roztáhnou od ucha k uchu. „Dal jsem mu na frak.“

Došli jsme k jezdci. „Povíš mi to později.“

Skřet se zahihňal. Znělo to, jako když bublá voda v kotlíku. „Jo.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Jilmáč jezdce na mezku.

„Talismany.“

Nebylo to jeho jméno. Šlo o heslo posla z dalekého západu. Už dlouho jsme ho neslyšeli. Západní poslové mohli na Planinu dojít jen přes provincie, kde je vliv Paní největší.

„Jo? Co tím chceš říct? Slez dolů!“

Stařík sesedl z mezka, a když dal najevo, že přichází s dobrými úmysly, Jilmáč se uklidnil. Muž prohlásil: „Mám tady deset

kilo zboží.“ Poklepal na skříňku za sedlem. „Každé město něco přidalo.“

„Urazil jsi celou cestu sám?“ zeptal jsem se.

„Každý krok z Vesla.“

„Z Vesla? To je...“

Víc než patnáct set kilometrů. Nevěděl jsem, že tam někoho máme. Ale je toho hodně, co nevím o síti, kterou Pusinka vytvořila. Trávil jsem čas tím, že jsem se snažil donutit ty proklaté papíry, aby mi prozradily něco, co v nich možná ani není.

Stařec se na mě podíval, jako by si prohlížel mou duši. „Ty jsi doktor? Felčar?“

„Jo. A co?“

„Mám pro tebe něco osobního.“ Otevřel skříňku. Na okamžik byli všichni ve střehu. Člověk nikdy neví. Ale vytáhl balíček z nepromokavého plátna, který měl ochránit obsah i před koncem světa. „Pořád tam prší,“ řekl na vysvětlenou a předal mi balíček.

Potěžkal jsem ho. Nevážil moc. „Od koho to je?“

Stařec pokrčil rameny.

„Odkud to máš?“

„Od kapitána mojí skupiny.“

Samozřejmě. Pusinka vytvořila síť s rozvahou a rozčlenila ji tak, že Paní nemohla zničit víc než její zlomek. To dítě je geniální.

Jilmáč převzal zbytek nákladu a řekl Otovi: „Vezmi ho dolů a najdi mu volný kavalec. Odpočiň si, starouši. Bílá Růže tě vyslechne později.“

Vypadalo to, že nás čeká zajímavé odpoledne. Bude záležet na tom, jaké zvěsti nám tenhle chlapík a Vazač přinášejí. S balíkem v ruce jsem řekl Jilmáčovi: „Půjdu se na to podívat.“ Kdo to mohl poslat? Mimo Planinu jsem nikoho neznal. Až na... Ale Paní by snad nevyslala dopis do podzemí. Nebo ano?

Strachy mě píchlo u srdce. Slíbila přece, že zůstane v kontaktu.

Mluvící menhir, který nás předtím upozornil na blížícího se posla, zakořenil vedle stezky. Když jsem ho míjel, řekl: „Někdo cizí je na Planině, Felčare.“

Zastavil jsem se. „Cože? Ještě někdo?“

Vrátil jsem se k němu, ale on už nic neřekl.

Nikdy těm balvanům neporozumím. K čertu, pořád nechápu, proč jsou na naší straně. Nenávidí všechny, kteří sem přijdou, bez ohledu na to, o koho se jedná. Oni i všechny ostatní podivné bytosti tady.

Vklouzl jsem do svého brlohu, povolil tětivu luku a opřel ho o hliněnou stěnu. Usadil jsem se k pracovnímu stolu a otevřel balík.

Rukopis jsem nepoznal. Na konci chyběl podpis. Začal jsem číst.

Kapitola třetí: PŘÍBĚH Z DÁVNÝCH ČASŮ

Felčar:

Žena zase nadávala. Bomán si protřel skráně. Pulsování neustávalo. Zakryl si oči. „Saitá, seitá, suitá,“ zasyčel tiše a vztekle.

Kousl se do jazyka. Nesesílal na svou ženu kletby. Důstojně a pokorně snášel důsledky mladické nerozvážnosti. Ale to pokušení! Sama ho popouzela!

Dost, blázne! Věnuj se té zatracené mapě.

Ani Jasmína, ani bolest hlavy nepolevovaly.

„Hrom do toho!“ Odsunul těžítka z rohů mapy, natočil tenký kousek hedvábí na skleněný váleček, který zasunul do násady napodobeniny starožitného kopí. Násada byla díky častému dotýkání naleštěná, jen se blýskala. „Písečník by na to přišel za minutu,“ zabručel.

Zatnul zuby. Vřed se mu připomněl palčivou bolestí. Čím blíže byl rozuzlení, tím větší hrozilo nebezpečí. Nervy měl napnuté k prasknutí. Bál se, že zkolabuje dřív, než překoná poslední překážku, že ho zničí vlastní zbabělost a jeho život přijde nazmar.

Třicet sedm let prožitých ve stínu katovy sekery je dlouhá doba.

„Jasmína," zamumlal. „Je těžké říkat bachyni krásko." Otevřel prudce dveře a zavolal dolů: „O co jde tentokrát?"

O totéž jako pokaždé. Hudrování, které nemělo žádnou spojitost s pravou příčinou její nespokojenosti. Rušila ho při studování mapy. Byla to odplata za nenaplněné představy, které o jejich společném životě měla.

Ve Vesle se mohl stát váženým člověkem. Mohl jí poskytnout velký dům plný přeuctivého služebnictva. Mohl ji oblékat do šatů ze zlata. Mohl její tučné tělo krmit celé dny masem. Místo toho si vybral život učence tajícího jméno i povolání a stáhl ji s sebou do této nevlídné, ponuré krajiny Starého lesa. Nedal jí nic než bídu, mrazivé zimy a ponižování od Věčné stráže.

Boman sešel po úzkém, rozvrzaném, rozpadajícím se schodišti dolů. Počastoval ženu nadávkou, uplivl si a do vysušené dlaně jí vtiskl stříbrňák. Aby ji dostal na chvíli z domu, poslal ji koupit, aspoň pro jednou, něco pořádného k večeři. Ponižování? pomyslel si. Já ti povím, co je to ponižování, ty stará vráno. Já ti řeknu, jaké to je žít v neustálém nářku, s ošklivým starým pytlem vyčpělých mladických snů...

„Nech toho, Boméne," zamumlal. „Je to matka tvého syna. Dej jí, co jí patří. Ona tě nikdy nezradila." Když nic jiného, stále sdíleli naději v podobě mapy na kusu hedvábí. Bylo pro ni těžké čekat, když neměla zdání, jak daleko pokročil. Věděla jen to, že ani po téměř čtyřiceti letech nepřineslo pátrání žádný hmatatelný výsledek.

U dveří krámku zacinkal zvonek. Boman se rychle začal tvářit jako prodavač. Tlustý, malý, plešatý mužík s žilnatýma rukama založenýma na prsou se vydal vstříc zákazníkovi. „Zbožíku!" Mírně se uklonil. „Nečekal jsem tě tak brzo."

Zbožík byl obchodník z Vesla a přítel Bománova syna Zdara. Byl otevřený, čestný a způsobný. Boman byl přesvědčen o tom, že sám se v mládí vyznačoval týmiž vlastnostmi.

„Neplánoval jsem, že se objevím tak brzo, Bome. Ale lidi začali šílet po starožitnostech. Sám to pořádně nechápu."

„Chceš další zboží? Už zase? Vždyť mi vybílíš celý krám." Tiché postesknutí, že bude tím pádem muset doplnit zásoby, což ho odvede od zkoumání mapy, zůstalo nevyřčeno.

„V Tyranii to letos vře. Nebuď líný, Bome, když na tom můžeš něco trhnout. Za rok může být obchod stejně mrtvý jako Lapení."

„Oni nejsou... Možná jsem už moc starý, Zbožíku. Už mě nebaví dohadovat se s Písečníkem. Hergot. Před deseti lety jsem to vyhledával. Pořádnou hádkou se dala zabít nuda. Kopání mě taky ničí. Jsem vyčerpaný. Chci si jenom sednout a dívat se, jak ubíhá život," brblal Boman a mezitím začal připravovat nejvýstavnější starožitné meče, části výzbroje, amulety a jeden velice zachovalý štít. Bedýnku s hroty šípů, na kterých byly vyryté růže. Dvě kopí se širokým ostřím a starožitné bodce nasazené na replikách oštěpů.

„Můžu ti poslat nějaké lidi. Ukážeš jim, kde mají kopat. Budu ti platit provize. Nebudeš muset vůbec nic dělat. To je zatraceně dobrá sekera, Bome. Telkurská? Mohl bych prodat celé hromady telkurských zbraní."

„Tohle je telušské." Zabolel ho vřed. „Ne. Nechci pomocníky." Právě to potřeboval. Bandu mladých nadšenců, kteří mu budou stát za zády, až bude provádět své výpočty.

„Byl to jen návrh."

„Promiň. Nevšímej si mě. Ráno jsem se nepohodl s Jasmínou."

„Nenašel jsi něco, co by mělo spojitost s Lapenýma?" zeptal se Zbožík opatrně.

Celá ta léta se Boman přetvařoval a předstíral, že z nich má hrůzu. „Lapení? Copak jsem blázen? Nedotkl bych se toho, nechal bych to Dozorci."

Zbožík se spiklenecky usmál. „Jistě. Nechceme urazit Věčnou stráž. Přesto... Ve Vesle je jeden muž, který by dobře zaplatil za cokoli, co by mohlo patřit někomu z Lapených. A zaprodal by duši, aby získal něco, co náleželo Paní. Je do ní zamilovaný."

„Takových bylo." Boman uhnul před pohledem mladšího muže. Co všechno mu Zdar prozradil? Byla to snad jedna z Písečníkových lstí? Čím byl Boman starší, tím méně ho ta hra bavila. Pod tíhou dvojího života mu povolovaly nervy. Byl v pokušení všechno přiznat, jen aby se mu ulevilo.

Ne, k sakru! Vložil do toho příliš mnoho. Třicet sedm let. Kopal a hrabal každou minutu. Přetvařoval se a předstíral. Žil v největší chudobě. Ne. Nemohl to vzdát. Ne teď. Ne, když byl tak blízko.

„Já ji svým způsobem taky miluju," přiznal se. „Ale neztratil jsem zdravý rozum. Kdybych něco našel, zařval bych na Písečníka tak hlasitě, že bys to slyšel až ve Vesle."

„Dobře. Necháme to být." Zbožík se usmál. „Konec tlachání." Vytáhl kožené desky. „Dopisy od Zdara."

Boman po nich netrpělivě hmátl. „Nedal o sobě vědět od té doby, co jsi tu byl naposledy."

„Můžu začít nakládat, Bome?"

„Jasně. Dej se do toho." Roztržitě vytáhl z přihrádky seznam stávajícího zboží. „Označ všechno, co si vezmeš."

Zbožík se mile usmál. „Tentokrát beru všechno, Bome. Jen si řekni cenu."

„Všechno? Polovina jsou jen krámy."

„Říkal jsem ti, že všechno, co souvisí s Tyranií, jde na dračku."

„Viděl jsi Zdara? Jak se má?" Byl v polovině prvního dopisu. Syn v něm nesděloval nic důležitého. Byl to formální dopis o všedních věcech. Povinný dopis syna rodičům, který nedokázal překlenout vzdálenost, jež je dělila.

„Je chorobně zdravý. Na univerzitě se nudí. Čti dál. Najdeš překvapení."

*

„Byl tady Zbožík," řekl Boman. Usmíval se a netrpělivě přešlapoval.

„Ten zloděj?" zamračila se Jasmína. „Doufám, že zaplatil." V jejím tučném, rozplizlém obličeji se zračila neustálá nespokojenost. A kdykoli otevřela ústa, vyjadřovala ji i slovy.

„Přinesl dopisy od Zdarka. Tady jsou." Podal jí balíček. Pak už to nevydržel. „V létě přijede domů." „Domů? To přece nejde. Co jeho místo na univerzitě? „Dostal volno. Přijede na celé léto."

Proč?"

„Aby mohl být s náma. Aby nám pomohl v krámě. Aby měl klid na dokončení závěrečné práce."

Jasmína něco zabručela. Dopisy si nepřečetla. Neodpustila synovi, že sdílel otcův zájem o Tyranii. „Vím, co tady bude dělat. Bude s tebou čmuchat tam, kde čmuchat nemáte, že jo?"

Boman přes výkladní skříň krámku pohlédl kradmo k obloze. Tam byla omluva pro jeho stihomam. „Letos je rok komety. Duchové Lapených povstanou, aby truchlili nad úpadkem Tyranie."

Letošního léta to bude už desátý návrat komety, která se objevila v okamžiku Tyranovy záhuby. Lapení o sobě dají pořádně vědět.

Boman byl svědkem jedné jejich lamentace. Stalo se tak v létě toho roku, kdy přišel do Starého lesa, dlouho předtím, než se narodil Zdar. Když se duchové promenádovali Mohylovou zemí, bralo to dech.

Vzrušením se mu stáhl žaludek. Jasmíně se to nebude líbit, ale tohle léto je osudové. Konec dlouhého pátrání. Chyběl mu poslední klíč. Když ho najde, bude moci navázat spojení a začít sbírat plody svého snažení, a ne už jen přinášet oběti.

Jasmína se ušklíbla. „Proč jsem si tě brala? Matka mě varovala."

„Mluvíme o našem synovi, ženská. Jediném synovi."

„Ale, Bome, neobviňuj mě, že jsem krutá. Samozřejmě že ho jaksepatří přivítám. Copak ho nemám taky ráda?"

„Neškodilo by, kdybys to dala najevo." Boman se rozhlédl, co mu zbylo ze zásob. „Zůstaly tady jenom ty nejhorší krámy. Moje staré kosti mě bolí jen při pomyšlení na to, že budu muset zase kopat."

Kosti ho bolely, ale duše se radovala. Nutnost doplnit zásoby byla přijatelnou omluvou pro to, aby se mohl potulovat kolem hranice Mohylové země.

„Můžeš jít hned."

„Snažíš se mě vystrnadit z domu?"

„Srdce by mi to neutrhlo."

Boman si povzdechl a přejel krámek očima. Pár kousků zrezivělé výstroje, zničené zbraně, přilba, která byla k ničemu, protože jí chyběla trojúhelníková vsadka charakteristická pro důstojníky Tyranie. Kosti pěšáků a stoupenců Bílé Růže, o které se sběratelé nezajímali.

Je to zvláštní, napadlo ho. Proč nás tolik přitahuje zlo? Bílá Růže byla větší hrdinka než Tyran nebo Lapení. A přitom na ni všichni, kromě Dozorcových mužů, zapomněli. Každý rolník dokáže vyjmenovat polovinu Lapených. Mohylovou zemi, kde je zlo pochováno, hlídají vojáci, ale kde je hrob Bílé Růže, nikdo neví.

„Ani tady, ani tam," zabručel Boman. „Je na čase dát se do díla. Tady, tady. Lopata. Kouzelný proutek. Brašny... Možná měl Zbožík pravdu. Možná bych si měl najít pomocníka. Kartáče. Aby mi pomáhal tohle všechno nosit. Teodolit. Mapy. Ty nesmím zapomenout. Co dál? Značky. Jasně. Ten mizera Men Fu."

Nacpal věci do brašny a ověšel se nářadím. Uchopil lopatu, hrábě a teodolit. „Jasmíno. Jasmíno! Pojď mi otevřít ty zatracené dveře."

Vykoukla zpoza závěsu, který odděloval krám od obytných místností. „Měl sis je nejdřív otevřít a teprve pak to všechno na sebe navěšet, chytráku." Důstojnou chůzí došla ke dveřím. „Kdy se konečně naučíš dělat věci tak, jak máš, Bome? Asi den po mém pohřbu."

Vyšel na ulici. „Budu dělat všechno tak, jak mám, už v den, kdy umřeš. Ale věř si, čemu chceš. Doufám, že budeš v hrobě dřív, než změníš názor," bručel cestou.

Kapitola čtvrtá: NEDÁVNÁ MINULOST: KRKAVEC

Mohylová země leží daleko na sever od Krásy, ve Starém lese, jak praví legendy o Bílé Růži. Krkavec tam přišel léto poté, co se Tyranovi nepodařilo přes Jalovec dostat z hrobu. Sluhy Paní zastihl ve výborné náladě. Už se nemuseli bát zla z Velké mohyly. Také zbytky rebelů byly rozprášeny. Říše teď neměla žádné významné nepřátele. Velká kometa, zvěstovatel všech pohrom, se nevrátí dřív než za dvě desetiletí.

Zbývalo jediné ohnisko odporu, dítě, o němž se říkalo, že je převtělením Bílé Růže. Ale ona byla na útěku, prchala se zbytky zrádné Černé legie. Nebylo čeho se bát. Paní má k jejich odstranění nevyčerpatelné zdroje.

Krkavec dokulhal na cestu vedoucí z Vesla. Šel sám, s rancem na zádech. Pevně svíral hůl. Vydával se za vysloužilce z Kulhavcova vojska z Forsbergu. Chtěl získat práci. Pro muže, kteří neměli vysoké nároky na to, co budou dělat, bylo práce víc než dost. Věčná stráž byla dobře placená. Mnozí její členové si najímali lidi, aby za ně vykonávali jejich povinnosti.

Tou dobou byl v Mohylové zemi posádkou jeden pluk. Zdržovala se zde rovněž spousta civilistů. Krkavec se mezi ně vmísil. Brzy se stal nedílnou součástí zdejšího nájemního osazenstva.

Umýval nádobí, hřebelcoval koně, uklízel stáje, nosil zprávy, zametal podlahy, čistil zeleninu, přijímal každou práci, za niž mohl dostat pár měďáků. Byl to tichý, vysoký, snědý, zadumaný člověk, který neměl žádné kamarády, ale ani nepřátele. Společnost vyhledával jen zřídka.

Po několika měsících si zažádal o povolení nastěhovat se do jednoho zchátralého domku, kterému se všichni vyhýbali, protože kdysi patřil jakémusi čaroději z Vesla. Když povolení dostal, začal domek opravovat tak rychle, jak

mu čas a zdroje dovolovaly. Stejně jako tenkrát čaroděj, plnil poslání, které ho na sever přivedlo.

Deset, dvanáct, čtrnáct hodin denně pracoval Krkavec v městečku, pak šel domů a znovu pracoval. Lidi zajímalo, kdy odpočívá.

Jediné, co mu v očích druhých ubíralo, bylo odmítání přijmout tu roli se vším všudy. Většina námezdníků musela snášet špatné zacházení. To Krkavec nedovolil. Když se někdo snažil udělat si z něj otroka, začal z jeho očí vyzařovat mrazivý chlad. Jen jeden člověk na něj učinil nátlak, když měl tento pohled. Krkavec ho surově zbil.

Nikdo ho nepodezříval, že vede dvojí život. Mimo svůj dům byl námezdním dělníkem a ničím víc. Tuto roli zvládal velmi dobře. Doma byl stavitelem, který měnil starý dům v nový. Jen když šli všichni kromě noční hlídky spát, stával se z Krkavce člověk s posláním.

Ve zdi čarodějovy kuchyně našel poklad. Šlo o papíry, na nichž byla roztřesenou rukou načmárána slova. Šifra. Seděl pak v horní světnici a pokoušel se ji rozluštit.

Z hubeného, snědého, chladného obličeje zmizela jeho obvyklá strnulost. V tmavých očích se zablýsklo. Ruce ztlumily světlo lampy. Krkavec seděl a hodinu zíral do prázdna. Pak, stále s úsměvem na tváři, sešel dolů a vydal se ven do noci. Kdykoli narazil na noční hlídku, zvedl ruku na pozdrav.

Byl tu už dobře známý a nikdo mu neupíral právo belhat se kolem a pozorovat hvězdy.

Když se uklidnil, vrátil se domů. Spát však nešel. Sedl si zpět ke stolu, dešifroval slova, překládal je a pak napsal dopis, který bude čekat celá léta, než se dostane k adresátovi.

Kapitola pátá: PLANINA STRACHU

Zastavil se za mnou Jednooký, aby mi řekl, že se Pusinka chystá vyslechnout Vazače a toho posla. „Vypadá bídně, Felčare. Všiml sis toho?“

„Všiml. Napomínal. Neposlouchá. Co mám dělat?“

„Máme víc než dvacet let času, než se kometa vrátí. Přece není důvod, aby se upracovala k smrti.“

„Řekni to jí. Ona tvrdí, že se to všechno vyřeší dřív, než se kometa znova ukáže. Je to prý závod s časem.“

Věří tomu. Ale my ostatní její zápal nesdílíme, i když bychom chtěli. Osamocení na planině Strachu, odříznutí od světa, někdy přestáváme význam boje proti Paní vnímat. Často nás příliš zmáhá samotný život na Planině.

Přistihl jsem se, že Jednookého pozoruji. Bez svých kouzelnických schopností fyzicky zeslábl. Začíná na něm být vidět, kolik je mu let.

„Užili jste si to se Skřetem?“ pokusil jsem se ho trochu povzbudit.

Jednooký nevěděl, jestli se má usmát nebo zamračit.

„Zase tě dostal, co?“ Trvá to odnepaměti. Jednooký šarvátky vždy začíná a Skřet končí.

Něco zabručel.

„Cože?“

„Hej,“ zavolal kdosi. „Všichni nahoru. Poplach! Poplach!“

Jednooký si odplivl. „Dvakrát v jednom dni? Co to má, sakra, znamenat?“

Věděl jsem, co tím chce říct. Za celé dva roky, co jsme tady, byl poplach vyhlášen ani ne dvacetkrát. A teď dva v jednom dni? Neuvěřitelné.

Rychle jsem hmátl po luku.

Tentokrát byl náš přesun méně hlučný než předtím. Jilmáč totiž při několika soukromých rozhovorech velmi důrazně vyjádřil svou nespokojenost.

Zase nám do očí udeřily sluneční paprsky. Výstup z Díry směřuje na západ. Když jsme se vynořili, byli jsme úplně oslepení.

„Ty zatracený blázne!“ ječel Jilmáč. „Co to, sakra, děláš?“ Venku stál mladý voják a ukazoval nahoru. Upřel jsem tím směrem zrak.

„A sakra,“ zašeptal jsem. „Sakra, hergot, k čertu s tím.“

Jednooký to taky viděl. „Lapený.“

Pohybující se tečka vylétla výš, zakroužila nad naší skrýší a začala se snášet dolů. Náhle se zakymácela.

„Jo. Lapený. Šepta nebo Cesta?“

„To je ale příjemné, vidět staré přátele,“ přidal se k nám Skřet.

Od té doby, co jsme došli na Planinu, jsme Lapené neviděli. Předtím nám byli v patách celé čtyři roky, než se nám sem podařilo z Jalovce dostat.

Jsou to nohsledi Paní a vykonavatelé její krutovlády. Kdysi jich bylo deset. V dobách Tyranie lapili Paní a její manžel nejšikovnější ze svých současníků a učinili z nich otroky a nástroje zla - Lapené. Všech deset Lapených pak bylo před dvěma staletími po vítězství Bílé Růže nad Tyranem pohřbeno se svými pány. A když Paní při předposledním příletu komety vstala z mrtvých, vrátili se na zem s ní. Většina z nich však zahynula ve vzájemných bojích, protože někteří zůstali věrní Tyranovi.

Ale Paní si obstarala nové otroky. Pírku. Šeptu. Cestu. Pírka a poslední, který zůstal z původních Lapených, Kulhavec, padli v Jalovci, kde jsme odvrátili Tyranův pokus o zmrtvýchvstání. Zbývají dva. Šepta a Cesta.

Létající koberec se zakymácel, protože se dostal na hranici Pusinčina silového pole, takže všechna kouzla Lapených přestávala být účinná. Lapený se obrátil a směřoval pryč. Když byl dostatečně daleko, podařilo se mu znovu získat rovnováhu. „Škoda, že sem nevletěl přímo,“ posteskl jsem si. „To by spadnul dolů jako kámen.“

„Nejsou pitomí,“ řekl Skřet. „Jsou jenom na výzvědách.“ Potřásl hlavou a zachvěl se. Věděl něco, co já ne. Asi to

zjistil během své výpravy mimo Planinu.

„Tažení proti nám zase nabývá na síle?“ zeptal jsem se.

„Jo. Co děláš, netopýre?“ obořil se na Jednookého. „Dávej pozor.“

Malý černoch si Lapeného nevšímal. Zíral na jih, kde se tyčily mohutné útesy.

„Naším úkolem je zůstat naživu,“ řekl Jednooký nadneseně. Bylo z toho patrné, že se chystá Skřeta uzemnit. „To znamená, že se člověk nesmí nechat ošálit první lacinou podívanou, kterou uvidí.“

„Co to má, k čertu, znamenat?“

„Znamená to, že zatímco všichni valíte zraky na tamtoho šaška, druhý proklouzl za ty útesy a někoho spustil dolů.“

Skřet a já jsme se zahleděli na rudé skály. Nic jsme neviděli.

„Pozdě,“ řekl Jednooký. „Je pryč. Ale myslím, že by někdo měl jít toho špeha sebrat.“

Věřil jsem mu. „Jilmáči. Pojď sem.“ Vysvětlil jsem mu, o co jde.

„Dali se do práce,“ zamumlal. „Zrovna když jsem začal doufat, že na nás zapomněli.“

„Ó, to ne,“ poznamenal Skřet. „To teda určitě ne.“ Zase jsem měl pocit, že má na mysli něco konkrétního.

Jilmáč si pozorně prohlédl prostor mezi námi a útesy. Dobře to věděl. Všichni jsme to věděli. Jednoho dne můžou naše životy záviset na tom, že to budeme vědět líp než naši pronásledovatelé. „Dobře,“ řekl sám sobě. „Rozumím. Vezmu si čtyři muže. Nejdřív to ale oznámím Poručíkovi.“

Když je vyhlášen poplach, Poručík ven nevychází. Spolu se dvěma dalšími muži hlídá přístupovou cestu k Pusince. Pokud se k ní kdy nepřítel dostane, pak jedině přes jejich mrtvoly.

Létající koberec zmizel směrem na západ. Vrtalo mi hlavou, že ho stvoření na Planině nechala odletět bez povšimnutí. Přistoupil jsem k menhiru, který ke mně předtím promlouval, a zeptal se ho na to. Místo odpovědi řekl: „Už to začíná, Felčare. Dnešní den určitě zaznamenej.“

„Jo. Dobře.“ A nazývám tento den počátkem, i když něco z toho začalo už před lety. Byl to den prvního dopisu, den Lapených a den Stopaře a Psa Žabožrouta.

Menhir pronesl poslední větu: „Někdo cizí je na Planině.“ To však neomlouvalo nejrůznější létavce, že se nepostavili Lapeným na odpor.

Jilmáč se vrátil. „Menhir říká, že můžeme čekat další návštěvu,“ oznámil jsem mu.

Jilmáč zvedl obočí. „Ty a Nemluva máte teď mít hlídku?“

„Jo.“

„Buďte ve střehu. Skřete, Jednooký. Pojďte sem.“ Dali hlavy dohromady. Pak si Jilmáč vybral čtyři mladíky a vydal se hledat špeha.

Kapitola šestá: PLANINA STRACHU

Vyšel jsem nahoru, abych držel stráž. Po Jilmáči a jeho mužích nebylo ani stopy. Slunce stálo nízko. Menhir zmizel. Kromě zvuku větru zde panovalo naprosté ticho.

Nemluva seděl ve stínu skály tvořené tisíci korály, skrz jejichž vějíře pronikaly sluneční paprsky a vytvářely na Nemluvově těle světlé tečky. Korálový útes byl dobrý úkryt. Jen málo starousedlíků žijících na Planině se nebojí jeho jedovatosti. Hlídku tedy vždy ohrožuje spíše tato zvláštnost než nepřátelé.

Otočil jsem se, proklouzl mezi smrtícími chapadly a připojil se k Nemluvovi.

Je to vysoký, hubený, stárnoucí muž. Vypadalo to, jako by se svýma tmavýma očima díval na sny, které zemřely. Odložil jsme zbraň. „Nic?“

Zavrtěl hlavou. Urovnal jsem podušky, které jsem si přinesl. Korály nás obtáčely větévkami a vějíři dosahujícími do výše sedmi metrů. V zorném poli jsme měli jen brod, několik mrtvých menhirů a chodící stromy na protějším svahu. Jeden strom stál u potoka a kořeny měl ponořené do vody. Jako by vycítil, že ho sleduji, dal se pomalu na ústup.

Planina je holá a pustá. Pouštní rostliny a živočichové jako lišejníky, kleče, hadi, ještěrky, štíři a pavouci, divocí psi a zemní veverky se zde vyskytují jen zřídka. Natrefíte na ně většinou, když se vám to nejméně hodí. To je o životě na Planině asi tak vše. Na skutečné nebezpečí narazíte, když to nejméně čekáte. Poručík prohlašuje, že člověk, který by chtěl spáchat sebevraždu, by tady mohl strávit roky a cítil by se určitě příjemně.

Z barev mají převahu červená, hnědá, zrzavá a okrová. Na pískovcových skalách převládají krvavé a vínové odstíny, mezi nimiž se tu a tam objeví pás oranžové. Korály mají barvu bílou nebo růžovou. Zcela chybí skutečná zeleň. Listí chodících stromů a klečí má jakoby zašlou šedozelenou barvu, přičemž zelená je zastoupena opravdu jen velmi symbolicky. Menhiry, ať už živé, nebo mrtvé, mají na rozdíl od kamenů, které pocházejí odtud, barvu šedohnědou.

Nad pustinou přelétl velký stín lemující skály. Pokrýval několik akrů. Byl příliš velký na to, aby mohl patřit nějakému mraku. „Létající velryba?“

Nemluva přikývl.

Kroužila vysoko mezi námi a sluncem, takže jsem ji nemohl zahlédnout. Už roky jsem žádnou neviděl. Naposledy když jsem s Jilmáčem projížděl Planinou spolu se Šeptou, jednou z přisluhovačů Paní... Opravdu je to tak dávno? Čas ubíhá velmi rychle a nepřináší mnoho radostných okamžiků. „To jsou věci, kamaráde. To jsou věci.“

Přikývl, ale neřekl nic. Je to Nemluva.

Nepromluvil celá léta, co jsem ho znal. Ani celá léta, co je u Legie. Přesto Jednooký i můj předchůdce kronikář tvrdí, že mluvit umí. Z toho, co jsem za ty roky zjistil, jsem došel k pevnému přesvědčení, že v mládí, než vstoupil do Legie, složil velký slib mlčení. Podrobnosti jsem nezjistil, protože v Legii se cti železný zákon nezajímat se o to, jaký život kdo vedl předtím, než do Legie vstoupil. Věděl jsem, že ve chvílích, kdy je rozčílený nebo se naopak dobře baví, má blízko k

tomu, aby promluvil. Ale vždy se v poslední chvíli ovládne. Spousta našich mužů se ho zpočátku snažila vyprovokovat k tomu, aby slib porušil, ale většina toho brzy nechala. Nemluva znal stovky nenápadných způsobů, jak je odradit, třeba tím, že jim do pokrývek nasadil klíšťata.

Stíny se prodloužily. Začalo se šeřit. Po čase Nemluva vstal, překročil mě a vrátil se do Díry. Stal se z něj tmavý stín pohybující se temnotou. Je to divný člověk, tenhle Nemluva. Nejenže nemluví, on si ani nepovídá. Jak se potom máte s takovým člověkem bavit?

Přesto patří k mým nejstarším a nejbližším přátelům. Proč, to nedokážu vysvětlit.

„Felčare." Ozval se dutý hlas, jako by promlouval duch. Trhl jsem sebou. Korálovým útesem se rozlehl škodolibý smích. Nade mnou se vynořil menhir. Mírně jsem se otočil. Stál na stezce, po níž před chvílí odešel Nemluva. Byl jen čtyři metry vysoký a ošklivý. Takový zakrslík mezi menhiry.

„Ahoj, balvane."

Pobavil se na můj účet a teď si mě nevšímal. Stál tam nehybný a tichý jako kus kamene. Ha, ha.

Menhiry na Planině jsou našimi hlavními spojenci. Mluví i za ostatní živé druhy. Co se děje, nám však dávají vědět, jen když se jim chce.

„Co je s Jilmáčem?" zeptal jsem se.

Nic.

Jestli jsou kouzelné? Neřekl bych. To by v silovém poli, které vyzařuje Pusinka, nepřežily. Čím ale jsou? Záhadou. Stejně jako většina zdejších podivných stvoření.

„Někdo cizí je na Planině."

„Vím. Vím."

Ven vyšli noční tvorové. Na nebi se objevily zářivé body. Létající velryba, jejíž stín jsem sledoval, odplachtila na jih, takže jsem mohl spatřit její třpytící se břicho. Brzy se snese níž, vystrčí chapadla a chytí vše, co jí přijde do cesty. Začal se zvedat vítr.

Planina je holá a pustá. Pouštní rostliny a živočichové jako lišejníky, kleče, hadi, ještěrky, štíři a pavouci, divocí psi a zemní veverky se zde vyskytují jen zřídka. Natrefíte na ně většinou, když se vám to nejméně hodí. To je o životě na Planině asi tak vše. Na skutečné nebezpečí narazíte, když to nejméně čekáte. Poručík prohlašuje, že člověk, který by chtěl spáchat sebevraždu, by tady mohl strávit roky a cítil by se určitě příjemně.

Z barev mají převahu červená, hnědá, zrzavá a okrová. Na pískovcových skalách převládají krvavé a vínové odstíny, mezi nimiž se tu a tam objeví pás oranžové. Korály mají barvu bílou nebo růžovou. Zcela chybí skutečná zeleň. Listí chodících stromů a klečí má jakoby zašlou šedozelenou barvu, přičemž zelená je zastoupena opravdu jen velmi symbolicky. Menhiry, ať už živé, nebo mrtvé, mají na rozdíl od kamenů, které pocházejí odtud, barvu šedohnědou.

Nad pustinou přelétl velký stín lemující skály. Pokrýval několik akrů. Byl příliš velký na to, aby mohl patřit nějakému mraku. „Létající velryba?"

Nemluva přikývl.

Kroužila vysoko mezi námi a sluncem, takže jsem ji nemohl zahlédnout. Už roky jsem žádnou neviděl. Naposledy když jsem s Jilmáčem projížděl Planinou spolu se Šeptou, jednou z přisluhovačů Paní... Opravdu je to tak dávno? Čas ubíhá velmi rychle a nepřináší mnoho radostných okamžiků. „To jsou věci, kamaráde. To jsou věci."

Přikývl, ale neřekl nic. Je to Nemluva.

Nepromluvil celá léta, co jsem ho znal. Ani celá léta, co je u Legie. Přesto Jednooký i můj předchůdce kronikář tvrdí, že mluvit umí. Z toho, co jsem za ty roky zjistil, jsem došel k pevnému přesvědčení, že v mládí, než vstoupil do Legie, složil velký slib mlčení. Podrobnosti jsem nezjistil, protože v Legii se cítí železný zákon nezajímat se o to, jaký život kdo vedl předtím, než do Legie vstoupil. Věděl jsem, že ve chvílích, kdy je rozčílený nebo se naopak dobře baví, má blízko k tomu, aby promluvil. Ale vždy se v poslední chvíli ovládne. Spousta našich mužů se ho zpočátku snažila vyprovokovat k tomu, aby slib porušil, ale většina toho brzy nechala. Nemluva znal stovky nenápadných způsobů, jak je odradit, třeba tím, že jim do pokrývek nasadil klíšťata.

Stíny se prodloužily. Začalo se šeřit. Po čase Nemluva vstal, překročil mě a vrátil se do Díry. Stal se z něj tmavý stín pohybující se temnotou. Je to divný člověk, tenhle Nemluva. Nejenže nemluví, on si ani nepovídá. Jak se potom máte s takovým člověkem bavit?

Přesto patří k mým nejstarším a nejbližším přátelům. Proč, to nedokážu vysvětlit.

„Felčare." Ozval se dutý hlas, jako by promlouval duch. Trhl jsem sebou. Korálovým útesem se rozlehl škodolibý smích. Nade mnou se vynořil menhir. Mírně jsem se otočil. Stál na stezce, po níž před chvílí odešel Nemluva. Byl jen čtyři metry vysoký a ošklivý. Takový zakrslík mezi menhiry.

„Ahoj, balvane."

Pobavil se na můj účet a teď si mě nevšímal. Stál tam nehybný a tichý jako kus kamene. Ha, ha.

Menhiry na Planině jsou našimi hlavními spojenci. Mluví i za ostatní živé druhy. Co se děje, nám však dávají vědět, jen když se jim chce.

„Co je s Jilmáčem?" zeptal jsem se.

Nic.

Jestli jsou kouzelné? Neřekl bych. To by v silovém poli, které vyzařuje Pusinka, nepřežily. Čím ale jsou? Záhadou. Stejně jako většina zdejších podivných stvoření.

„Někdo cizí je na Planině."

„Vím. Vím."

Ven vyšli noční tvorové. Na nebi se objevily zářivé body. Létající velryba, jejíž stín jsem sledoval, odplachtila na jih, takže jsem mohl spatřit její třpytící se břicho. Brzy se snese níž, vystrčí chapadla a chytí vše, co jí přijde do cesty. Začal

se zvedat vítr.

Můj nos polechtala vůně připomínající šalvěj. Vzduch mezi korály šeptal, hvízdal, skučel a kvílel. Z dálky zaznívala větrná zvonkohra Praotce Stromu.

Je jedinečný. Nevím, jestli první nebo poslední svého druhu. Stojí si tam zamyšleně vedle potoka, sedm metrů vysoký a tři metry široký, a jde z něj cosi jako strach. Kořeny má zapuštěné v zeměpisném středu planiny. Nemluva, Skřet a Jednooký se pokoušeli odhalit jeho význam. Marně. Divošské kmeny, které vzácně na Planinu zavítají, mu vzdávají úctu. Tvrdí, že zde stojí odnepaměti. Opravdu tenhle pocit nadčasovosti vyvolává.

Vyšel měsíc. Když tak nehybně a nabubřele visel nad obzorem, zdálo se mi, že kolem něj něco proletělo. Lapený? Nebo některý z nočních tvorů?

Z ústí Díry se ozval hluk. Povzdechl jsem si. To mi tak scházelo. Skřet a Jednooký. Asi půl minuty jsem si zoufale přál, aby sem nešli. „Vypadněte. Nechci ty vaše kecy poslouchat."

Skřet se vynořil z korálů. Usmál se a obvinil mě, že zahálím. Vypadal odpočatě. „Není ti blbě, Felčare?" zeptal se Jednooký.

„To teda pořádně. Co tady děláte?"

„Potřebovali jsme trochu na vzduch." Obrátil hlavu ke skalám. Tak je to. Měli starost o Jilmáče.

„Bude v pohodě," řekl jsem.

„Já vím," přikývl Jednooký. „Lhal jsem. Posílá nás Pusinka. Cítila, že se na západní hranici něco děje."

„He?"

„Nevím, co to má být, Felčare." Najednou zaujal obranné postavení a vypadal ztrápeně. Nebýt Pusinky, věděl by to. Cítí se tak, jak bych se cítil já, kdyby mi vzali mé zdravotnické vybavení. Neschopný vykonávat to, co se celý život učil.

„Co hodláte dělat?"

„Rozdělat oheň."

„Cože?"

Oheň se rozhořel. Jednooký to vzal zodpovědně a přitáhl tolik dřeva, že by to stačilo pro půl legie. Plameny zahnaly tmu. Viděl

jsem teď padesát metrů za potok. Všechny chodící stromy utekly. Asi Jednookého vycítily.

On a Skřet přivlekli vyvrácený strom. Chodící stromy necháváme být. S výjimkou těch, které jsou tak neohrabané, že zakopávají o vlastní kořeny. Ale to se nestává často. Ty moc nechodí.

Hádali se o to, který z nich vykonal větší kus práce. Hodili strom na zem. „Padáme," řekl pak Skřet a ve chvilce po nich nebylo ani památky. Nechápavě jsem zíral do tmy. Nic jsem neviděl ani neslyšel.

Zjistil jsem, že mi dělá velké potíže udržet se v bdělém stavu. Abych se nějak zaměstnal, začal jsem lámat větve stromu, který přinesli Jednooký a Skřet. Pak jsem ucítil něco divného.

Nechal jsem toho a rozhlédl se. Jak dlouho už se menhiry shromažďovaly? Na hranici světla a tmy jsem jich napočítal čtrnáct. Vrhaly dlouhé, tmavé stíny. „Co se děje?" zeptal jsem se nervózně.

„Někdo cizí je na Planině."

K čertu s tím tónem, kterým mluvily. Sedl jsem si zády k ohni a přes rameno do něj přihazoval dřevo, aby se ještě více rozhořel. Světlo se rozšířilo. Napočítal jsem dalších deset menhirů. „To není žádná novinka," řekl jsem po chvíli.

„Právě přichází."

Tohle novinka byla. A řekly ji s naléhavostí, kterou jsem v jejich hlase nikdy předtím neslyšel. Jednou nebo dvakrát jsem měl pocit, že jsem zahlédl nějaký pohyb, ale nebyl jsem si jistý. Světlo ohně může klamat. Znovu jsem přiložil.

Teď jsem získal jistotu. Za potokem se něco hýbalo. Pomalu se ke mně blížila silueta člověka. Zdálo se, že je vyčerpaný. Seděl jsem a předstíral nezájem. Přiblížil se. Přes pravé rameno měl přehozené sedlo. V levé ruce držel deku a v pravé dlouhé dřevěné pouzdro, které se ve světle ohně lesklo. Bylo dva metry dlouhé a mělo desetkrát dvacet centimetrů. Zajímavé.

Když přebrodil potok, všiml jsem si, že s ním jde pes. Byl to vypelichaný, špinavý podvrťák s kdysi bílou srstí a černou skvrnou kolem oka a několika dalšími na bocích. Kulhal, jednu přední tlapu držel ve vzduchu. Když se jeho oči střetly se světlem plamenů, zazářily radou barvou.

Muž měřil něco přes sto osmdesát centimetrů a bylo mu asi třicet. Přestože byl unavený, kráčel svižně. Byl samý sval. Roztrhaná košile odkrývala paže a hrudník, které křížem krážem pokrývaly jizvy. Ve tváři měl kamenný výraz. Naše oči se setkaly. Neusmál se, ani nedal znát, že by přicházel se zlými úmysly.

Lehce mě zamrazilo. Působil drsně, ale nebyl tak drsný, aby se na planinu Strachu odvážil sám.

Hlavním úkolem bude získat čas. Brzy by mě měl vystřídat Ota. Oheň ho přivolá. Uvidí cizince, seběhne dolů a vzburcuje Díru.

„Zdravím," řekl jsem.

Zastavil se a vyměnil si pohled se psem. Ten pomalu vykročil vpřed a zavětřil, aby zjistil, jestli se kolem neskrývá nějaké nebezpečí. Několik kroků přede mnou se zastavil, otřepal, jako by byl mokrý, a lehl si na břicho.

Muž došel k němu. „Odlož si," vybídl jsem ho.

Shodil sedlo, pouzdro položil na zem a posadil se. Byl celý ztuhlý. Dělalo mu potíže dát si nohy křížem.

„Přišel jsi o koně?"

Přikývl. „Zlomil si nohu. Západně odtud. Asi tak deset kilometrů. Sešel jsem z cesty."

Přes Planinu skutečně vedou stezky. Některé z nich by se dokonce daly nazvat bezpečnými. Někdy. Ochranné kouzlo však znají jen místní starousedlíci. Pouze zoufalec nebo blázen by se vystavil riziku jít tudy sám. Tento člověk však nevypadal, že by se zbláznil.

Pes zakňučel. Muž ho podrbal za ušima.

„Kam máš namířeno?“

„Na místo zvané Hrad.“

To bylo poněkud nadnesené pojmenování Díry, které jí před vojáky ze vzdálených končin dodávalo alespoň trochu lesku.

„Jméno?“

„Stopař. Tohle je Pes Žabožrout.“

Pes zavrčel. „Musíš mu říkat celým jménem. Pes Žabožrout.“

Zachoval jsem vážnou tvář jen proto, že byl tak velký, silný a vypadal drsně. „Co je to za Hrad?“ zeptal jsem se. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Podíval se na mě tvrdýma, temnýma očima a usmál se. „Slyšel jsem, že leží blízko Talismanů.“

Podruhé v jednom dni? Je to den, kdy se všechno děje dvakrát? Ne. To přece není možné. Taky se mi nelíbil pohled toho chlápka. Moc mi připomínal Havrana, našeho druha ze starých časů. Byl ledový a ocelový. Zatvářil jsem se, jako že se divím. Umím to dobře. „Talismany? To taky neznám. To musí být pořádný kus cesty na východ. A proč tam vůbec jdeš?“

Znovu se usmál. Pes otevřel jedno oko a zle se na mě podíval. Nevěřili mi.

„Přináším zprávy.“

„Rozumím.“

„Hlavně balíček. Určený někomu jménem Felčar.“

Polkl jsem slinu a pomalu přejížděl zrakem temnotu. Osvětlený kruh se zmenšil, ale počet menhirů zůstal nezměněn. Přemýšlel jsem, kam zmizeli Jednooký a Skřet. „Tak tohle jméno už jsem slyšel. Nějaký řezník, co si hraje na doktora.“ Hafan se na mě znovu podíval. Řekl bych, že tentokrát výsměšně.

Ze tmy za Stopařem se vynořil Jednooký s mečem připraveným zasadit smrtící úder. Přišel neuvěřitelně tiše. Těžko se dalo věřit, že v tom nebyly čáry.

Můj překvapený pohled ho prozradil. Stopař a pes se otočili. Oba šokovalo, že za nimi někdo stojí. Pes vyskočil a naježil chlupy. Pak zase klesl k zemi a vrtěl se tak dlouho, dokud nás oba neměl v zorném úhlu.

Ale pak se stejně tiše objevil Skřet. Usmál jsem se. Stopař nás všechny přejel pohledem. Oči se mu zúžily. Bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Jako člověk, který zjistí, že hrál karty s karbaníky mazanějšími, než čekal. Skřet se zahihňal. „Chce jít dál, Felčare. Vezmeme ho dolů, ne?“

Stopařova ruka se napřáhla po pouzdru, které přinesl s sebou. Pes zavrčel. Stopař zavřel oči, a když je zase otevřel, bylo vidět, že už vše pochopil. Na tvář se mu vrátil úsměv. „Ty jsi Felčar? Tak to jsem našel Hrad.“

„Našel, kamaráde.“

Pomalu, aby nikoho nevyplašil, vytáhl z brašny sedla balíček z nepromokavého plátna. Byl navlas stejný jako ten, který jsem už toho dne obdržel. Podal mi ho. Zastrčil jsem si ho za košili. „Odkud to máš?“

„Z Vesla.“ Řekl mi totéž, co posel před ním.

Přikývl jsem. „To jsi ušel pěkný kus cesty, co?“

„Ano.“

„Tak to ho vzít dolů musíme,“ řekl jsem Jednookému. Pochopil, o co mi jde. Postavíme ty dva posly proti sobě tváří v tvář a uvidíme, jestli začnou létal jiskry. Jednooký se usmál.

Podíval jsem se na Skřeta. Souhlasil.

Ani jeden jsme ke Stopaři necítili důvěru. Proč, to nevím.

„Pojďme,“ zavelel jsem. Zvedl jsem ze země luk.

Stopař si ho všiml a zdálo se, že chce něco říct, ale pak pusu rychle zavřel. Jako by ho poznal. Když jsem se k němu otočil zády, pousmál jsem se. Možná ho napadlo, že padl do léčky Paní. „Pojď za mnou.“

Šel. A Skřet s Jednookým ho následovali. Žádný mu nepomohl nést jeho věci. Pes kulhal vedle Stopaře s čenichem u země. Než jsme vešli dovnitř, zahleděl jsem se k západu. Kdy se Jilmáč vrátí domů?

Ubytovali jsme Stopaře i se psem v komůrce, kterou jsme nechali hlídat. Ti dva se tomu nebránili. Probudil jsem Otu, který zaspal, a poslal ho na hlídku. Pak jsem zamířil k sobě. Snažil jsem se usnout, ale ten zatracený balíček na stole jako by mě volal.

Nebyl jsem si jistý, že chci znát jeho obsah.

Nakonec jsem tu bitvu prohrál.

Kapitola sedmá: DRUHÝ DOPIS

Felčar:

Boman se zadíval do hledáčku teodolitu na vrchol Velké mohyly. Pak o krok ustoupil, zapsal si naměřený úhel a otevřel jednu ze svých nedokončených map. Tady vykopal tu telkurskou sekeru.

Země zde byla mírně zvlněná, což bylo dobře, protože to znamenalo méně podzemní vody, která by mohla zničit zakopané vzácnosti. Ale nacházela se zde řada rostlin. Zakrslé duby, divoké růže a jedovatý břečťan. Především jedovatý břečťan. Boman ten ohavný plevel nenáviděl. Už při samotném pomyšlení na něj se začal škrábat.

„Bománe.“

„Co je?“ otočil se a zvedl hrábě.

„Uh. Uklidni se, Bome.“

„Co to děláš? Takhle se přikrást. To není sranda, Písečníku. Chceš, abych ti z obličeje seškrábl ten pitomý úsměv?“

„Ho, ho. Dneska nejsme v nejlepší náladě, co?“ Písečník byl hubený stařík v Bománově věku. Měl propadlá ramena a skloněnou hlavu, jako by větřil stopu. Na hřbetech rukou měl vystouplé modré žíly. Kůži mu pokrývaly jaterní skvrny.

„Co, k čertu, čekáš? Přijdeš a jen tak na člověka vyskočíš z křoví.“

„Z křoví? Z jakého křoví? Máš špatné svědomí, co?“

„Písečníku, snažíš se mě nachytat od dob, kdy byl měsíc ještě zelený. Proč toho nenecháš? Nejdřív mi nadává Jasmína, pak mi Zbožík vykoupí celý krám, takže musím jít vykopat nové zásoby, a teď se mám handrkovat s tebou? Jdi pryč. Nemám na to náladu.“

Písečník se křivě usmál a odhalil pahýly hnijících zubů. „To, že jsem tě nenachytal, Bome, neznamená, že jsi čistý. Jen to znamená, že jsem tě nikdy nepřistihl.“

„Kdybych nebyl čistý, musel bys být zatraceně hloupý, abys mě za těch čtyřicet let nechytil. Sakra, proč nám oběma neulehčíš život?“

Písečník se dal do smíchu. „Brzy tě nechám nadobro být. Posílají mě na odpočinek.“

Boman se opřel o hrábě a pozorně se na vedoucího Stráže podíval. Písečník vydával nakyslý zápach. „Opravdu? To je mi líto.“

„To určitě. Ale můj nástupce bude možná chytřejší než já a chytí tě.“

„Dej s tím pokoj. Víš, co dělám? Snažím se zjistit, kde padli telkurští rytíři. Zbožík chce výstavní kousky. To nejlepší, co bych mohl udělat, by bylo jít tam a dát ti tak záminku pro to, abys mě oběsil. Podej mi tamten proutek.“

Písečník mu ho předal. „Vyloupit mohyly? To ti poradil Zbožík, co?“

Bománovi se podél páteře zabodly ledové jehly. To nebyla jen náhodná otázka. „Musíme to dělat pořád? Neznáme se už dost dobře? Budeme si dál hrát na kočku a na myš?“

„Mě to baví, Bome.“ Písečník ho následoval na zarostlý pahorek. „Chci to tady nechat vyčistit. Ale nemám na to ani lidi, ani peníze.“

„Mohl bys vyčistit přesně tohle místo? Chci tady kopat a roste tu ten jedovatý břečťan.“

„Ach, dávej si na něj pozor, Bome.“ Písečník se zachechtal. Boman se každé léto rozčiloval kvůli tomu, že musí zápolit se zdejší vegetací. „Co se týče Zbožíka...“

„S lidmi, kteří chtějí porušovat zákony, neobchoduju. To je má odvěká zásada. Nikdo už na mě s takovýma věcma nechodí.“

„Vyhýbavá odpověď, ale beru ji.“

Bománův proutek sebou začal trhat. „Tady je to. Přímo uprostřed.“

„Víš to jistě?“

„Podívej se, jak poskakuje. Museli je zakopat do jedné velké díry.“

„Co se týče Zbožíka...“

„Co s ním, hergot? Chceš ho pověsit? Udělej to. Jen mi dej Čas, abych si našel někoho jiného, kdo bude stejně dobře odebírat moje zboží.“

„Nechci nikoho věšet, Bome. Jen tě chci varovat. Ve Vesle se říká, že je zastáncem zmrtvýchvstání.“

Boman upustil proutek a zalapal po vzduchu. „Opravdu?“

Dozorce si ho pozorně prohlížel. „Jenom se to říká. Slýchám spousty různých klepů. Myslel jsem, že bys to měl vědět. Svým způsobem jsme si docela blízcí. Za ta léta, co se tady setkáváme.“

Boman zvedl olivový proutek. „Jo. Na mou čest, nikdy se o tom ani slůvkem nezmínil. Heleme se! To je na mě docela velké sousto.“ Sousto, které vyžaduje spoustu přemýšlení. „Neříkej nikomu, co jsem objevil. Ten zloděj Men Fu...“

Písečník se zase začal smát. Jeho veselí mělo zlověstný nádech.

„Líbí se ti tvoje práce, že jo? Myslím tím trápit lidi, kteří se neodváží bránit.“

„Pozor na jazyk, Bome. Mohl bych tě klidně vzít k výslechu.“ Písečník se otočil a kráčel pryč.

Boman se mu šklebil za zády. Samozřejmě že se Písečníkovi jeho práce líbila. Mohl si hrát na všemocného. Mohl komukoli provést cokoli, aniž by se za to musel zodpovídat.

*

Když byl Tyran a jeho nohsledi poraženi a pohřbeni v mohylách za zdmi zpevněnými nejdůmyslnějšími kouzly, jaké tehdy existovaly, založila Bílá Růže Věčnou stráž. Stráž, která nebyla nikomu podřízená a měla zabránit zmrtvýchvstání zla drženého pod zemí. Bílá Růže znala dobře lidskou povahu. Vždy se najdou tací, kteří uvidí prospěch v tom, když Tyrana využijí nebo ho budou podporovat. Vždy se najdou lidé uctívající zlo, kteří se budou snažit osvobodit jeho nejvyššího představitele.

Zastánci zmrtvýchvstání se objevili téměř tak rychle, jak na hrobech vyrašila tráva.

Že by Zbožík byl jedním z nich? Boman přemýšlel. Jako bych neměl dost starostí. Písečník se mi teď pověsí na krk.

Boman neměl zájem oživit staré zloduchy. Chtěl se jen s některým z nich spojit, aby si ujasnil staré záhady.

Písečník mu zmizel z dohledu. Měl před sebou kus cesty, než dojde ke kasárnám. Tento čas hodlal Boman využít k pozorování zakázaného území. Znovu zaměřil teodolit.

*

Mohylová země nevypadala jako oblast velkého zla. Byla dost zanedbaná. Čtyři století zde rostla vegetace a foukal vítr, což zcela znehodnotilo někdejší úchvatné dílo. Mohyly a tajemnost upravené krajiny se ztrácely v keřích, které na ní rostly. Věčná stráž už neměla prostředky k tomu, aby mohla Mohylovou zemi udržovat. Dozorce Písečník podnikal

proti působení času a přírody jen zoufalé nárazové akce.

Pořádně se tu však nedařilo ničemu. Rostliny byly pokroucené a zakrnělé. Přesto dokázaly často zakrýt obrysy mohyl, menhirů a náhrobků, které ukazovaly, kde leží Lapení.

Boman strávil celý život tím, že zjišťoval, která mohyla patří komu, kdo kde leží a kde stál který menhir a náhrobek. Jeho mapa, to mistrovské dílo a hedvábný poklad, byla téměř hotová. Už se mu skoro podařilo ten uzel rozmotat. Byl tak blízko, že cítil pokušení vyzkoušet to dřív, než bude skutečně připravený. Ale nebyl blázen. Hodlal si počkat na to nejsladší mléko od nejlepší krávy. Nemohl si dovolit udělat chybu. Na jedné straně stál Písečník, na druhé vražedné zlo.

Ale kdyby se mu to podařilo... Ach, kdyby se mu to tak podařilo. Kdyby navázal kontakt a vyzvěděl ta tajemství... Úžasně by to obohatilo lidské vědění. Stal by se nejmocnějším žijícím čarodějem. Jeho sláva by se šířila jako vítr. Jasmína by dostala všechno, čeho se domáhala za to, že se celý život obětovala. Kdyby se mu to podařilo.

K čertu, dokáže to! Ani strach, ani vysoký věk mu v tom teď nezabrání. Už jen pár měsíců a získá poslední klíč.

Boman žil ve lži tak dlouho, že často lhal sám sobě. Dokonce i v nejupřímnějších chvílích si odmítal přiznat, co je jeho hlavní pohnutkou. Přitahovala ho Paní. Už od samotného počátku. To s ní chtěl navázat kontakt. Díky ní byly staré spisy tak neuvěřitelně vzrušující. Ze všech vládců Tyranie byla nejvíce záhadná, nejvíce opředená tajemstvím a nejméně popsaná v historických dokumentech. Někteří dějepisci ji považovali za největší krásku, která kdy žila, a tvrdili, že kdo ji uvidí, okamžitě uvízne v jejích osidlech. Jiní ji označovali za pravou hybnou sílu Tyranie. Několik jich připustilo, že zápisy jsou trochu nadnesené. Jiní nepřiznali nic, ale to, že si skutečnost přikrášlili, bylo očividné. Bomána Paní doživotně poblouznila už jako studenta.

Když se vrátil do podkrovního pokojíku, rozprostřel na stole hedvábnou mapu. Tento den měl smysl. Objevil dosud neznámý menhir a odhalil kouzla, která v něm byla skrytá. A našel polohu telkurského pohřebiště. Za to bude moci koupit skopové maso a fazole.

Zíral na mapu, jako by pouhé přání mohlo vyčarovat informace, které potřeboval.

Nacházely se zde dva obrazce. Na horním byla pěticípá hvězda v o něco větším kruhu. Takovýto tvar původně Mohylová země měla. Hvězdice ležela dva metry nad okolním povrchem a ohraničovala ji pískovcová zeď. Kruh představoval vnější okraj příkopu. Hlína z něj byla použita ke stavbě mohyl, hvězdice a pětiúhelníku uprostřed hvězdy. Dnes byl příkop už jen mělkou bažinou. Písečníkovi předchůdci nedokázali vzdorovat přírodě.

V bodech, kde se střetávala ramena hvězdy, se nacházely vrcholy pětiúhelníku, který ležel ještě o dva metry výš. Byl rovněž obehnaný zdí, ta se však rozpadla a byla nyní zarostlá. Uprostřed pětiúhelníku, na jeho severojižní ose, ležela Velká mohyla, v níž spal Tyran.

Vedle vrcholů hvězdy měl Boman zapsána po směru hodinových ručiček lichá čísla od jedné do devíti. Vedle každého bylo jméno: Lovkyně Duší, Měnivec, Noční Slídil, Vichřice, Kosti-

žer. Kdo byl pochován v pěti vnějších hrobech, už věděl. Pět vnitřních vrcholů bylo označeno sudými čísly. U čtyřky bylo napsáno Vyjec, u osmičky Kulhavec. Hroby zbývajících Lapených se mu zatím identifikovat nepodařilo.

„Komu patří ta proklatá šestka?“ mručel Boman a bouchl pěstí do stolu. „K čertu!“ Čtyři roky a nebyl k tomu jménu o nic blíž. Závoj, který halil totožnost tohoto Lapeného, představoval zásadní překážku. Pak už by stačilo jen udělat prostý matematický výpočet, překonat čáry a spojit se s nejdůležitější osobou v mohyle uprostřed.

Čarodějové Bílé Růže po sobě zanechali řadu spisů, v nichž se chvástají svými dovednostmi, ale o tom, kde leží jejich oběti, nenapsali ani slovo. Taková je lidská povaha. Písečník se vychloubal tím, jaké ryby lovil a jakou návnadu používal, ale jen zřídka předvedl, co skutečně chytil.

Pod obrazcem s hvězdou nakreslil Boman druhý, který představoval mohylu uprostřed. Byl to obdélník ležící na severojižní ose. Vně i uvnitř se nacházela celá řada značek. U každého vrcholu byl zakreslen symbol menhiru, což v Mohylové zemi byly čtyřmetrové sloupy, které zdobily soví hlavy se dvěma tvářemi. Menhiry tvořily první linii kouzel, která chránila Velkou mohylu.

Podél stran byla narýsována kolečka, zastupující čarovné dřevěné tyče, které rovněž patřily k první ochranné linii. Většina jich shnila a spadla a s nimi i jejich kouzla. Věčná stráž neměla žádného čaroděje, který by jim dokázal kouzelnou moc vrátit, nebo je nahradit novými.

Uprostřed vlastní mohyly byly tři obdélníky, jeden ve druhém. Každý obsahoval jiné symboly. Ten největší představoval pěšáky, další rytíře a nejmenší slony. Tyranova hrobka byla obklopena muži, kteří položili životy, aby ho uvěznili. Duchové tvořili střední linii mezi starým zlem a světem, jenž ho mohl přivolat zpět. Boman v jejich překonání neviděl žádný problém. Podle něj zde tito duchové byli proto, aby zastrašili běžné vykradače hrobů.

Do středu obdélníků nakresli! Boman draka s ocasem v zubech. Pověst praví, že obří drak, živější než Paní nebo Tyran, leží stočený kolem hrobky. Celá století jen dřímá a čeká, až se někdo pokusí vysvobodit zlo, které je zde uvězněno.

Boman neznal způsob, jak draka porazit, ale ani to nepotřeboval. Hodlal s hrobkou jen hovořit, ne ji otevřít.

Hergot! Kdyby tak mohl jen položit ruce na starý amulet Stráže... První Strážci nosili amulety, díky kterým mohli vstupovat na území Mohylové země a udržovat ji. Amulety stále existovaly, ale už se nepoužívaly. Písečník jeden nosil a ostatní měl pečlivě schované.

Písečník. Ten šílenec. Ten sadista.

Boman považoval Dozorce za svého nejbližšího známého, ale za přítele nikdy. Ne, za přítele nikdy. Smutná bilance jeho života. Člověk, jenž je mu nejbližší, by byl první, který by s radostí využil příležitost ho mučit nebo pověsit.

Co to říkal o výslužbě? Že by si někdo mimo tento opuštěný les vzpomněl na Mohylovou zemi?

„Boméne! Budeš jíst?“

Boman tiše zaklel a sroloval mapu.

*

Té noci ho navštívil sen. Něco ho vábilo. Byl zase mladý, svobodný a procházel se uličkou, v níž stál jeho dům. Kým byla? Nevěděl. Nebylo to pro něj důležité. Miloval ji. Se smíchem se jí rozběhl vstříc... Plovoucí schody. Přes všechno úsilí se k ní nemohl přiblížit. Její tvář posmutněla. Zmizela... „Neodcházej!“ volal. „Prosím!“ Ale ona se ztratila a jeho radost odnesla s sebou.

Sen pohltila nekonečná bezhvězdná noc. Ani si nevšiml, že doplul na mýtinu uprostřed lesa. Něco velmi zvolna stříbřilo stromy. Byla to veliká hvězda s dlouhou stříbrnou hřívou. Pozoroval, jak roste, až se její ocas dotkl nebe.

Bodavá nejistota. Stín strachu. „Směřuje přímo na mě!“ Shrbil se a ruce zvedl před obličej. Stříbrná koule zakryla oblohu. Měla obličej. Ženský obličej...

„Bome! Nech toho!“ Strčila do něj Jasmína.

Posadil se. „He? Co je?“

„Křičel jsi. Zase ta noční můra?“

Poslouchal bušení svého srdce a povzdechl si. Bude to trvat ještě dlouho? Byl už starý člověk. „Ta samá.“ Sen se vracel v nepředvídatelných intervalech. „Tentokrát to bylo silnější.“

„Možná bys měl zajít za doktorem přes sny.“

„A kde tady?“ odfrkl rozhořčeně. „Navíc žádného nepotřebuju.“

„Ne. Asi tě jen hryže svědomí, žes přemluvil Zdarka, aby se vrátil zpátky z Vesla.“

„Nepřemlouval jsem ho... Jdi spát.“ K jeho radosti se skutečně obrátila na druhý bok. Pro jednou se rozhodla v hádce nepokračovat.

Zíral do tmy. Bylo to o tolik jasnější. Až příliš živé a zřetelné. Že by měl ten sen nějaký skrytý význam? Možná ho chtěl varovat, aby si nezahrával s osudem.

Velmi pomalu se však vracela nálada ze začátku snu. Ten pocit, že ho něco volá, že je jen krůček od vyplnění své životní touhy. Bylo to příjemné. Napětí vyprchalo. Usnul s úsměvem na rtech.

*

Písečník a Boman sledovali členy Stráže, jak z Bománova naleziště odstraňují porost. Boman náhle vyprskl: „Nezapaluj to, ty pitomče! Zastav ho, Písečníku.“

Písečník potřásl hlavou. Muž s pochodní ustoupil od hromady keřů. „Synu, jedovatý břečťan nikdy nepal. Kouř roznáší jed.“

Boman se škrábal a přemýšlel, proč to jeho společník řekl tak mírně. Písečník se ušklíbl. „Začne tě svrbět kůže, jen když na to pomyslíš, že?“

„Ano.“

Boman se stáhl. Mluvil z něj strach a rozčílení. Písečník se k němu podivným způsobem choval docela laskavě. Vypadalo to, jako by Bomána potřeboval, aby si udržel duševní zdraví. Potřeboval mít mimo Stráž někoho, kdo by mu nepadl za oběť. Držet nad někým ochrannou ruku, aby měl pocit, že je potřebný... Představuji snad já lidi, které chrání? Boman si vzdychl. To na něj bylo moc.

A ty řeči o odchodu do výslužby. Říkal tím víc, než jsem slyšel? Končí s výhrůžkami, protože odchází? Možná má nos na ty, co neberou zákony vážně. Možná chce zažít triumfální odchod.

A co ten nový člověk? Další netvor, který mě však nenechá, abych mu před očima upředl jemnou pavučinku jako Písečníkovi. Možná přijde jako býk do arény. A Zbožík, údajný stoupenec zmrtvýchvstání... Jak ten do toho zapadá?

„Co je s tebou?“ zeptal se Písečník se znepokojením v hlase.

„Zase ten můj vřed.“ Boman si třel spánky a doufal, že ho ještě k tomu nerozbolí hlava.

„Zaraz do země značky. Ať tě Men Fu nepředběhne.“

„Jo.“ Boman vytáhl z vaku několik klacků a na každý uvázal proužek žluté látky. Zarazil je do země. Na základě tradice takové označení znamenalo, že je toto místo jeho nalezištěm.

Men Fu sem přesto mohl podnikat noční výpady, nebo cokoli jiného. Zákon to nepostihoval. Šlo jen o jakousi nepsanou soukromou dohodu mezi těmi, kdo prováděli vykopávky. Používali pak vlastní tresty.

Na člověka jako Men Fu však kromě násilí žádný trest neplatil. Od jeho zlodějských způsobů ho nic neodradilo.

„Kéž by tu byl Zdar,“ řekl Boman. „Mohl by v noci hlídat.“

„Zajdu za ním a trochu ho postraším. Vždycky to na pár dnů pomůže. Slyšel jsem, že se Zdar vrací.“

„Jo. Na léto. Moc se těšíme. Neviděli jsme ho už čtyři roky.“

„Zbožík je jeho kamarád, že?“

„K čertu s tebou! Ty toho nikdy nenecháš, co?“ Boman mluvil klidně, nekřičel ani nemával rukama jako obvykle. Jeho slova však vyjadřovala upřímný vztek.

„Dobře, Bome. Zapomenu na to.“

„To bys udělal dobře. To bys udělal zatraceně dobře. Nechci, abys za ním celé léto lezl. Nechci, slyšíš?“

„Řekl jsem, že na to zapomenu.“

Kapitola osmá: MOHYLOVÁ ZEMĚ

Krkavec mohl do tábora Stráže přicházet a odcházet z něj, kdy chtěl. Stěny uvnitř budovy velitelství se pyšnily

několika desítkami starých maleb Mohylové země. Když zde uklízel, často si je prohlížel. Vždy mu přitom běhal mráz po zádech. Jeho reakce nebyla neobvyklá. Tyranův pokus uprchnout přes Jalovec otřásl říší Paní. Pověsti o jeho krutých činech se v průběhu staletí nafukovaly do nebývalých rozměrů, dokud ho Bílá Růže neporazila.

Mohylová země byla tichá. Ti, kteří ji hlídali, nezpozorovali žádnou hrozbu. Sebejistota Strážců narůstala. Staré zlo za sebou zavřelo závoru.

Ale čekalo.

Jestli to bude nutné, bude čekat celou věčnost. Nemůže zemřít. Jeho poslední naděje však ve skutečnosti žádnou nadějí není. Paní je rovněž nesmrtelná. A za žádnou cenu nedovolí, aby někdo hrob jejího manžela otevřel.

Malby znázorňovaly postupující zkázu. Poslední byla datována do doby krátce po zmrtvýchvstání Paní. Dokonce i tehdy byla Mohylová země v mnohem lepším stavu.

Někdy došel Krkavec na okraj města, díval se na Mohylovou zemi a vrtěl hlavou.

Kdysi existovaly amulety, které dovolovaly Strážcům pohybovat se po území Mohylové země bez ohledu na smrtící čáry. Tehdy to místo ještě udržovali. Amulety však zmizely. Současná Stráž mohla jen hlídat a čekat.

Čas ubíhal. Pomalý, šedý, kulhavý Krkavec se stal nedílnou součástí městečka. Mluvil zřídka, ale občas oživil debaty u Malého Ferdy košilatou příhodou z tažení ve Forsbergu. V očích mu pak vždy zářily plamínky. Nikdo nepochyboval o tom, že tam byl, i když byly jeho vzpomínky poněkud zkreslené.

Opravdové přátele neměl. Šeptalo se, že občas hrává šachy s Dozorcem, plukovníkem Sladkým, kterému poskytoval zvláštní služby. A samozřejmě zde byl mladík Případ, který hltal jeho vyprávění a doprovázel ho na procházkách. Říkalo se, že Krkavec umí číst a Případ doufá, že se to naučí.

Nikdy nikdo nenavštívil druhé poschodí Krkavcova domu. Tady, pod rouškou noci, pomalu odhaloval záludný spletenec příběhu, který čas a nesprávné údaje zcela odtrhly od pravdy.

Zašifrované byly jen některé části. Většina byla spěšně naškrábána v telkurštině, jazyce dávné Tyranie. Ale některé pasáže byly v místním telušském nářečí. Někdy se Krkavec při jejich pročítání pochmurně usmíval. Možná byl jediným člověkem, který dokázal tyto někdy neúplné věty složit dohromady. „Výhoda klasického vzdělání," mručel s jistou dávkou sarkasmu. Pak se opět zahloubal do textů. Nakonec se vydal na svou noční procházku, aby se uklidnil. Vlastní minulost je přízrak, kterého se nelze zbavit. Jediným vykoupením je smrt.

Viděl sám sebe jako kováře, který opatrně vyrábí smrtonosný meč. Stejně jako jeho předchůdci v tomto domě zasvětil život pátrání po zlomku vědění.

*

Zima všechny překvapila. Začala brzy, po krátkém a neobyčejně vlhkém podzimu. Sněžilo často a silně. Jaro přišlo pozdě.

V lesích severně od Mohylové země, které obývalo jen pár domorodých kmenů, byl život drsný. Zástupci kmenů chodili vyměňovat kožešiny za jídlo. Kožešníci si mnuli ruce.

Starousedlíci prohlašovali, že po takové zimě přijde ještě horší. Ale starousedlíci vždycky označuje momentální počasí za horší než bývalo. Nebo lepší. Ale nikdy stejné.

Vyrašilo jaro. Rychlé tání způsobilo, že se hladiny potoků a řek zvýšily Velký Smutek, který se vinul asi pět kilometrů od Mohylové země, se vylil z břehů a rozšířil se o mnoho kilometrů. Jeho proud unášel desítky a stovky tisíc stromů. Povodeň byla tak rozsáhlá, že se na ni lidé chodili z okolních kopců dívat.

Většinu to však brzy omrzelo. Ale Krkavec se tam belhal, kdykoli měl Případ čas, aby ho doprovázel. Stále byl posedlý svými sny. Krkavec ho při tom nechával.

„Proč tě ta řeka tolik zajímá, Krkavče?"

„Nevím. Možná kvůli té nesmírné síle."

„Co?"

„Je nekonečná." Krkavec opsal rukou půlkruh. „Nespoutaná. Vidíš, jak jsme ve srovnání s ní nicotní?" Hnědá voda zuřivě pohlcovala svahy hor a strhávala z nich stromy. Méně rozbouřená ramena kopce obepínala a lesy jen proplouvala.

Případ přikývl. „Mám stejný pocit, jako když se dívám na hvězdy."

„Ano, ano. Ale tohle je víc osobní. Blíž domovu. Mám pravdu?"

„Asi jo." Případ vypadal zmateně. Krkavec se usmál. Dědictví mladíčka ze statku.

„Pojďme zpátky. Zvedat už by se to nemělo. Ale ty mraky, které se sem blíží, se mi nelíbí."

Hrozilo, že začne pršet. Kdyby hladina ještě stoupla, mohl by se kopec, na němž stáli, proměnit v ostrov.

Případ pomohl Krkavci přejít přes mokřiny a vylézt na vyvýšený pás, který bránil, aby se povodeň šířila dál. Většinu území pokrývala mělká jezírka, takže pokud by nějaký blázen chtěl, mohl je přebrodit. Pod šedou oblohou neutěšeně stála Velká mohyla, která se na hladině vody odrážela jako tmavá hrouda. Krkavec se zachvěl. „Případe, on je pořád tam dole."

Mladík se opřel o své kopí. Zajímalo ho to jen proto, že to zajímalo Krkavce. Hlavně však nechtěl zmoknout.

„Tyran, chlapče. Neunikl. Čeká tam. A nenávidí všechno živé víc než kdy dřív."

Případ se na Krkavce podíval. Byl napjatý. Vypadal, jako by se bál.

„Jestli upláchne, světe, třes se."

„Copak ho Paní v Jalovci nezničila?"

„Zastavila ho. Ale nezničila. To nejde... No, musí to jít. Nemůže být nesmrtelný. Ale když ho nemohla zranit ani Bílá Růže..."

„Růže nebyla tak silná, Krkavče. Nedokázala zranit ani Lapené. Dokonce ani jejich sluhy. Jediné, co mohla udělat, bylo spoutat je a pohřbít.“

Krkavec s námahou vykročil dál podél jezera. Pohled měl stále upřený na Velkou mohylu.

Případ se obával Krkavcovy posedlosti Mohylovou zemí. Jako člen Stráže musel být ostražitý. Ačkoli Paní zlikvidovala přívržence Tyranova zmrtvýchvstání už před desítkami let, tato mohyla stále působila svým temným kouzlem. Dozorce Sladký se bál, že někdo toho šílence oživí. Případ chtěl Krkavce nějak varovat, ale nenašel žádný přijatelný způsob, jak by mu to sdělil.

Hladinu jezera zčeřil vítr. Vlny postupovaly od Mohyly směrem k nim. Oba se zachvěli. „Byl bych rád, kdyby se to počasí už zlepšilo,“ zamumlal Krkavec. „Čas ke svačině?“

„Ano.“

Počasí bylo nadále chladné a vlhké. Léto přišlo pozdě. Podzim brzy. Velký Smutek konečně ustoupil. Krajina zůstala pokrytá blátem a vyvrácenými stromy. Jeho koryto se posunulo o kilometr na západ.

Lesní kmeny dál prodávaly kožešiny.

*

Šťastná shoda okolností. Krkavec byl s přestavbou domu téměř hotový. Právě pracoval na staré skříni. Když z ní vytahoval dřevěnou tyč k věšení oděvů, klopýtl. Tyč spadla na zem a rozpadla se na kusy.

Klekl si. Vytřeštil oči. Srdce se mu rozbušilo. Na podlaze ležela bílá hedvábná ruličkа... Opatrně ji zvedl a odnesl nahoru. Tam ji rozbalil. Sevřel se mu žaludek.

Byla to Bománova mapa Mohylové země, doplněná informacemi o tom, kde leží který Lapený, jak silné jsou ochranné čáry a kde odpočívají sluhové Lapených, kteří byli pohřbeni spolu se svými pány. Pěkně nepřehledná mapa. Většinou v telkurštině.

Zaznačena byla rovněž pohřebiště mimo vlastní Mohylovou zemi. Většina obyčejných padlých byla pochována v hromadných hrobech.

V Krkavcově mysli se rozhořela bitva. Na chvíli spatřil Tyranovy věrné vojáky, kteří za svého pána do posledního položili život. Viděl, jak umírají hordy stoupenců Bílé Růže. Nad tím vším zářila velká kometa jako obrovská žhavá koule.

Mohl si to však jen představovat. Žádný důvěryhodný historický popis neexistoval.

Soucítil s Bománem. Ten ubohý, bláznivý člověček. Toužil najít pravdu. Nezasloužil si svou špatnou pověst.

Krkavec seděl nad mapou až do svítání. Vstřebával ji celým tělem i duší. Nepodařilo se mu ji sice přeložit, ale trochu si díky ní ujasnil uspořádání Mohylové země. A ještě něco víc, poznal čaroděje tolik oddaného své věci, že zasvětil celý život poznávání Mohylové země.

Krkavce vyrušilo první ranní světlo. Na chvíli o sobě zapochyboval. Mohl se stát obětí stejné osudové posedlosti?

Kapitola devátá: PLANINA STRACHU

Vzburcoval mě samotný Poručík. „Jilmáč je zpátky. Posnídá a pak se sejdeme v poradní místnosti.“ Byl to zahořklý člověk a den ode dne se stával ještě zahořklejším. Někdy si vyčítám, že jsem pro něj po Kapitánově smrti v Jalovci hlasoval. Ale Kapitán to tak chtěl. Bylo to jeho poslední přání.

„Přijdu tam co nejdřív,“ řekl jsem a vstal bez obvyklého hudrování. Oblékl jsem se, prohrábl papíry a sám sobě se tiše zasmál. Kolikrát jsem měl pochybnosti, když jsem volil Kapitána? A když pak chtěl rezignovat, nenechali jsme ho.

Moje komůrka v ničem nepřipomínala pokoj lékaře. Podél stěn byly od podlahy ke stropu naskládány staré knihy. Když jsem se naučil jazyky, kterými byly napsány, podařilo se mi většinu z nich přečíst. Některé jsou tak staré jako sama Legie a popisují dávné události. Dá se zde najít také řada šlechtických rodokmenů, které byly ukradeny z nejrůznějších chrámů i občanských úřadů. Nejvzácnější a nejzajímavější však byly záznamy o vzniku a rozkvětu Tyranie.

Nejméně je těch, které jsou napsány v telkurštině. Nástupci Bílé Růže nebyli příliš velkodušní. Pálili knihy a města, unášeli ženy a děti, znesvěcovali starobylé památky a známé svatyně. Obvyklé dozvuky velké vřavy.

Takže toho zbylo málo, co by mohlo člověku pomoci rozluštit staré jazyky, způsob myšlení a dějiny poražených. I ty nejprostší písemné dokumenty, které jsem vlastnil, mi tudíž zůstávaly nepřístupné.

Byl bych tak rád, kdyby byl Havran s námi, místo aby ležel mezi mrtvými. Ten trochu znal psanou podobu tohoto jazyka. Mimo uzavřený okruh kolem Paní dokáže telkurštinu přečíst jen hrstka lidí.

Ve dveřích se objevila Skřetova hlava. „Jdeš, nebo ne?“

Postěžoval jsem si. Už byl na tento můj nářek zvyklý. Žádné pokroky. Zasmál se. „Běž to pošeptat svojí holce do ucha. Možná ti pomůže.“

„Kdy toho, chlapi, necháte?“ Od doby, co jsem napsal svůj poslední prostoduchý romantický příběh o Paní, uplynulo už patnáct let. Bylo to ještě před naším velkým ústupem k Věži v Kráse, který rebely dovedl k záhubě. Nedovolí člověku zapomenout.

„Nikdy, Felčare. Nikdy. Kdo jiný s ní strávil noc? Kdo jiný s ní lítal na koberci?“

Raději bych na to zapomněl. Bylo to období plné hrůzy, nikoli romantiky.

Dozvěděla se o mé kronikářské činnosti a požádala mě, abych ukázal její pravou tvář. Víceméně. Nekontrolovala mě, ani mi nediktovala, co mám psát. Jen naléhala, abych byl věcný a nestranný. Myslel jsem si tenkrát, že očekává porážku, a tak chce, aby o ní zůstal nějaký nezkreslený záznam.

Skřet pohlédl na hromadu listin. „Nemůžeš najít žádnou stopu?“

„Myslím, že tady ani žádná stopa není. Když už něco přeložím, nenajdu v tom nic podstatného. Něčí záznamy o výdajích, o schůzkách, seznam povýšených, dopis nějakého důstojníka příteli u dvora. Všechno staršího data než to, co hledám.“

Skřet zvedl obočí.

„Budu zkoušet dál.“ Něco tam být musí. Vzali jsme ty dokumenty Šeptě, když ještě stála na straně rebelů. Moc pro ni znamenaly. A naše patronka, Lovkyně Duší, se domnívala, že jejich obsah může otřást říší.

Skřet se zamyslel a poznamenal: „Někdy je celek větší než prostý součet jeho částí. Možná by ses měl zaměřit na to, co může ty papíry spojovat.“

To už mě taky dříve napadlo. Jméno tady, tam, jinde může něco prozradit. Možná že to přece jen najdu. Do návratu komety zbývá ještě spousta času.

Ale pochybnosti zůstávaly.

*

Pusinka byla ještě mladá, něco kolem pětadvaceti. Ale nedalo se mluvit o mládí v rozpuku. Prožívala jeden těžký rok za druhým. Není v ní příliš ženskosti. V tomto směru neměla příležitost se rozvíjet. Dokonce ani po dvou letech na Planině o ní nikdo nepřemýšlí jako o ženě.

Je vysoká, měří bezmála metr osmdesát. Její bleděmodré oči vypadají často prázdné, ale když se zlobí, stávají se z nich ledové dýky. Vlasy má světlé, jako by byly příliš vystavené slunečním paprskům. Bez stálé péče jí jednotlivé prameny jen tak visí kolem obličeje. Aby jí příliš nepřekážely, nosí je sestříhané víc, než je pro ženu běžné. Také způsob jejího oblékání je ryze účelový. Někteří nově příchozí, když ji spatří, jsou pobouřeni tím, že se obléká spíš jako muž. Ale co se týče řemesla, nenechává nikoho na pochybách, že ho ovládá dobře.

Přišla k němu, aniž by se o to prosila. Ale smířila se se svou rolí a přijala ji s nezměrným odhodláním. Na svůj věk, a vzhledem k té vadě, je pozoruhodně moudrá. Havran ji během těch několika let, kdy byl jejím opatrovníkem, hodně naučil.

Když jsem dorazil, pochodovala Pusinka dokola. Poradní místnost je plná jemného prachu a má hliněné stěny. Člověku se zdá, že je přeplněná, i když je tu sám. Je plná pachu nemytých mužů, kteří zde často a dlouho pobývají. Byl tady starý posel z Vesla. Dále Stopař, Vazač a několik dalších cizinců. Přítomna byla většina členů Legie. Mluvou prstů jsem pozdravil Pusinku. Ta mě sestersky objala a zeptala se, jestli jsem udělal nějaký pokrok.

K ostatním jsem mluvil a pro ni znakoval. „Jsem si jistý, že nemáme všechny dokumenty, které jsme v lese Mraků našli. Ale nejen proto, že nedokážu určit, co přesně hledám. Všechno, co mám, je příliš staré.“

Pusinčin obličej má jemné, pravidelné tvary. Přesto cítíte, že charakter a vůle této ženy jsou nezlomné. Už si prošla peklem. A nepoznamenalo ji to, i když byla ještě dítě. Takže teď se jí už teprve nemůže nic dotknout.

Nepotěšil jsem ji. „Nebudeme mít tolik času, jak jsme si mysleli,“ ukázala.

Mou pozornost přitáhlo něco jiného. Doufal jsem, že to mezi Stopařem a Vazačem zajiskří. Vnitřně jsem vůči Stopaři zaujal

negativní postoj. Nesmyslně jsem doufal, že získám důkaz, který by mou reakci podpořil.

Nic.

Nepřekvapilo mě to však. Naše hnutí bylo rozděleno do izolovaných skupin, takže se navzájem neznali.

Pak chtěla Pusinka slyšet zprávy od Skřeta a Jednookého.

Skřet promluvil tím nejskřehotavějším hlasem. „Všechno, co jsme slyšeli, je pravda. Zesilují hlídky. Ale Vazač vám to řekne přesněji. Pro nás znamenala výprava krach. Byli na nás připravení. Pronásledovali nás přes celou Planinu. Měli jsme štěstí, že jsme z toho vyvázli živí. Taky se nám nedostalo žádné pomoci.“

Menhiry a jejich podivní kamarádi stojí podle všeho na naší straně. Ale nedá se to říct s jistotou. Jsou nevypočitatelní. Někdy pomůžou, jindy ne. Podle čeho se rozhodují, vědí jen oni sami.

Pusinku podrobnosti o nevydařené výpravě příliš nezajímaly. Přešla k Vazačovi. „Na obou stranách Planiny se šikují vojska,“ oznámil jí. „Pod velením Lapených.“

„Lapených?“ Znal jsem jenom dva žijící. Ale Vazač mluvil, jako by jich měl na mysli více.

Zamrazilo mě. Už dlouho se říká, že Paní o sobě nedala takovou dobu vědět, protože dávala dohromady nové Lapené. Nevěřil jsem tomu. Dnešní doba má neutěšeně málo lidí s tak úžasně odpornou povahou, jakou měli ti, které kdysi získal Tyran: Lovkyně Duší, Oběšenec, Noční Slídil, Měnivec, Kulhavec a další. To byli zloduši první třídy, skoro stejně ničemní a nasáklí krutostí jako sama Paní a Tyran. Teď žijeme v méně výrazném období, s výjimkou Pusinky a Šepty.

„To, co se říká, je pravda, pane,“ odpověděl Vazač plaše. Pane. Mně. Protože stojím blízko duše hnutí. Nemám to oslovení rád, ale překousnu to. „Ano?“

„Možná to nejsou Vichřice a Vyjcové, tihle noví Lapení.“ Slabě se usmál. „Pán Tucker tvrdí, že staří Lapení byli nespoutaní

ďáblové, nevypočitatelní jako blesk. A ti noví jsou průhlední jako sklo. Jestli chápeš, co tím myslím.“

„Chápu. Pokračuj.“

Předpokládá se, že těch nových je šest, pane. Pán Bašta si myslí, že budou brzy vypuštění do terénu. Proto ten humbuk kolem Planiny. Pán Bašta si myslí, že Paní vyhlásila soutěž o to, kdo nás zničí.“

Bašta. Náš nejvěrnější spolupracovník. Jeden z mála, kteří přežili dlouhé obléhání Rzi. Jeho nenávist nezná hranic.

Vazač měl tvrdý pohled. Divný. Naznačoval, že je toho víc a všechno špatně. „No?“ řekl jsem. „Tak ven s tím.“

„Jména Lapených jsou vytesána na sloupech v místech, kde pravděpodobně budou sídlit. Ve Rzi se velitel jmenuje Prospěch. Jeho sloup se objevil poté, co v noci do města zavítal létající koberec. Ale vlastně ho nikdo neviděl."

To nevadilo. Jenom Lapení dokázali ovládat koberec. Ale žádný koberec se nemůže dostat do Rzi, aniž by přeletěl nad planinou Strachu. Menhiry nám žádný takový přelet neohlásily. „Prospěch? Zajímavé jméno. A další?"

„Ve Hřmotu nese sloup jméno Puchýřice."

Tlumený smích. „Líbilo se mi víc, když je jména více charakterizovala. Třeba Kulhavec, Beztvářný, Měnivec."

„V Mrazu máme Lapeného, který se jmenuje Šplhoun."

„To už je lepší." Pusinka po mně vrhla varovný pohled.

„V Lítosti je Učenec. A v Lusku Náfuka."

„Náfuka? To se mi líbí."

„Západní hranici Planiny má na starost Šepta a Cesta, kteří mají společné velitelství ve vesnici zvané Plivanec."

Když jsem si to spočítal, řekl jsem: „To je pět nových a dva staří. Kde je ten poslední nový?"

„To nevím. Jediný další je vrchní velitel. Jeho sloup stojí na vojenské základně kousek od Rzi."

Způsob, jakým to řekl, mi drásal nervy. Byl bledý. Začal se třást. Všechno se ve mně sevřelo v neblahé předtuše. Věděl jsem, že nebudu mít radost z toho, co řekne. Ale: „Takže?"

Sloup nese jméno Kulhavec."

Dobře. Měl jsem pravdu. A vůbec se mi to nelíbilo.

Ten pocit sdíleli všichni. Oj!" zavřeštěl Skřet.

„Do prdele," řekl Jednooký tichým vystrašeným hlasem, což bylo výmluvnější než obsah jeho slov.

Sedl jsem si. Přímo tam. Přímo na zem uprostřed místnosti. Schoval jsem si hlavu do dlaní. Chtělo se mi brečet. „To není možné," řekl jsem. „Zabil jsem ho. Vlastníma rukama." A když jsem to vyslovil, přestal jsem tomu věřit, i když jsem v sobě tuto víru nosil už léta. „Ale jak?"

„Poctivého člověka nezabiješ," zavtipkoval Jilmáč. To bylo důkazem, že je taky otřesený. Nikdy podobné poznámky netrousí.

Svár mezi Kulhavcem a Legií začal, už když jsme přes moře Utrpení připluli na sever. Tehdy do našich řad vstoupil Havran, záhadný člověk pocházející z Opálu, který kdysi zaujímal vysoké postavení. O tituly a majetek ho připravili Kulhavcovi sluhové. Když se s nimi Havran setkal, projevil se jako neobyčejně tvrdý a nebojácný muž. Pomstil se bez ohledu na to, že ho mohl od Lapeného stihnout krutý trest. Zavraždil viníky, včetně Kulhavcových nejschopnějších lidí. Tehdy jsme Kulhavci zkřížili cestu. A vždy se našlo něco, co ještě zvýšilo vzájemnou nevraživost...

Během zmatku po boji v Jalovci se Kulhavec rozhodl, že se s námi vypořádá. Nastražil jsem na něj léčku. Chytil se. „Vsadil bych se o cokoli, že jsem ho zabil." Řeknu vám, bál jsem se tak jako nikdy v životě. Byl jsem na pokraji zhroucení.

„Nešil, Felčare. Přežili jsme ho předtím, přežijeme i teď," poznamenal Jednooký.

„Je ze staré gardy, pitomče. Opravdový Lapený. Z dob, kdy existovali skuteční čarodějové. A nikdy nedostal příležitost se do nás pustit naplno. A s tak velkou podporou." Osm Lapených a pět armád je připraveno k útoku na planinu Strachu. Nás obvykle bývá v Díře sotva sedmdesát.

Mysl mi naplnily chmurné představy. Tihle Lapení můžou být druhořadí, ale je jich tolik. Jejich zuřivost zapálí Planinu. Šepty a Kulhavec už zde dříve bojovali. Jsou si vědomi nástrah, které se zde skrývají. Šepta tu vlastně válčila za rebely i Lapené. Vyhrála většinu nejslavnějších bitev na východní frontě.

Mozek se uklidnil, ale neznamenalo to, že bych viděl budoucnost v růžovějších barvách. Když jsem o tom uvažoval, dospěl jsem k nezvratnému závěru, že Šepta zná Planinu příliš dobře. Možná tady má dokonce spojence.

Pusinka se dotkla mého ramene. Uklidnilo mě to mnohem víc než slova přátel. Její odvaha je nakažlivá. „Teď to víme," ukázala a usmála se.

Přesto nad námi stále viselo obří kyvadlo času připravené každou chvíli spadnout. Dlouhé čekání na přílet komety se ukázalo jako bezvýznamné. Potřebovali jsme přežít teď hned. „Kulhavcovo pravé jméno musí být někde v mé sbírce dokumentů," řekl jsem, abych trochu zlepšil náladu.

Připomnělo to však můj problém. „Pusinko, ten konkrétní dokument, který chci, tam není."

Zvedla obočí. Nemohla promluvit, ale její tvář získala výraz, který vyjádřil emoce tak zřetelně, že jsem to ještě v životě neviděl.

„Musíme si na to sednout. Až budeš mít čas. A projít si, přesně se s těmi papíry stalo poté, kdy je měl Havran. Některé chybí. Když jsem je předával Lovkyni Duší, byly všechny. Když jsem je získal zpátky, byly taky všechny. Jsem si jistý, že byly všechny, když si je Havran bral. Co se s nimi stalo potom?"

„Dnes večer," znakovala, „si udělám čas." Vypadala rozruše ně. Protože jsem se zmínil o Havranovi? Znamenal pro ni hodně, ale myslel jsem, že už je to za ní. Pokud tady nebylo něco, o čem jsem nevěděl. A to bylo docela možné. Opravdu nemám nejmenší tušení, jak se vyvíjel jejich vztah během let, kdy Havran opustil Legii. Jeho smrt ji určitě stále velmi trápí. Byla tak

nesmyslná. Když totiž přežil všechny nástrahy, které mu osud postavil do cesty, utopil se ve veřejných lázních.

Poručík říká, že někdy v noci pláče ze spaní. Neví proč, ale myslí si, že je to kvůli Havranovi.

ptal jsem se jí na ta léta, která společně strávili, ale nechce o tom mluvit. Myslím si, že cítí smutek a bezmezné zklamání, alespoň na mě takovým dojmem působí.

Odsunula své problémy stranou a zaměřila pozornost na Stopaře a jeho psa. Za nimi se svíjeli muži, které Jilmáč chytil ve skalách. Brzy na ně přijde řada. Znali dobře pověst Černé legie.

Ale nedostalo se na ně. Ani na Stopaře a Psa Žabožrouta. Stráž nahoře ohlásila další poplach.

Začínalo to být únavné.

*

Když jsem vystoupil mezi korály, jezdec právě přejížděl potok. Voda se rozstříkla. Kůň zavrávoral. Byl celý pokrytý pěnou. Už nikdy nebude běhat dobře. Bolí mě, když vidím zvíře tak zničené. Ale jezdec k tomu měl důvod.

Přímo nad hranicí silového pole letěli dva Lapení. Jeden vrhl fialový oštěp. Zmizel dávno předtím, než k nám doletěl. Jednooký se zachechtal a vystrčil prostředník. „Tohle jsem vždycky chtěl udělat."

„Ó, zázrak všech zázraků," zaskřehotal Skřet. Díval se opačným směrem než my. Nad narůžovělými skalami se vznášelo hejno velkých modročerných létajících ryb podobných murénám. Bylo jich snad dvanáct, ale nemohl jsem je pořádně spočítat, protože byly v neustálém pohybu, jak se snažily jedna druhé vyhnout. Byly skutečně obrovské. Jejich křídla měla rozpětí kolem třiceti metrů. Když vylétly dostatečně vysoko, vydaly se v párech za Lapenými.

Jezdec se zastavil a spadl. V zádech měl zabodnutý šíp. Než omdlel, stihl ještě zašeptat: „Talismany!"

Murény budily dojem, že se pohybují s pomalou majestátní elegancí, ale ve skutečnosti letěly desetkrát rychleji, než může běžet člověk. První pár se přiblížil k Lapenému těsně na hranici Pusinčina silového pole. Obě murény vypustily zářivý blesk. Mohly zasáhnout Lapeného tak rychle, že jeho čáry neměly žádnou moc.

Jeden blesk trefil cíl. Koberec s Lapeným zakolísal a vzplanul. Objevil se kouř. Koberec se točil a rotoval směrem k zemi. Provolali jsme létajícím murénám slávu.

Lapený znovu získal nad kobercem kontrolu, nemotorně se vznesl a odletěl pryč.

Klekl jsem si k poslovi. Byl to skoro ještě chlapec. Žil. Když se do toho dám, má šanci. „Tady mu moc nepomůžu, Jednooký."

Dvojice murén se rozmístily podél hranice silového pole a bez přestání pálily na druhého Lapeného. Ten před nimi snadno uhýbal. K protiútoku se neměl. „To je Šepta," řekl Jilmáč.

„Jo," souhlasil jsem. Ví, jak na to.

„Pomůžeš tomu děcku, nebo ne, Felčare?" zabručel Jednooký.

„Dobře, dobře." Nechtěl jsem přijít o to představení. Bylo to poprvé, co jsem viděl tolik létajících murén, poprvé, co jsem si všiml, že nám pomáhají. Chtěl jsem vidět víc.

Jilmáč uklidňoval chlapcova koně a prohlížel, co má v brašně u sedla. „No," řekl po chvíli, „další dopis pro našeho váženého kronikáře." Podal mi balíček z nepromokavého plátna. Celý zmatený jsem si ho strčil do podpaží a pak pomohl Jednookému snést posla do Díry.

Kapitola desátá: BOMÁNŮV PŘÍBĚH

Felčar:

Jasmína ječela tak, až okna a dveře třeštěly. „Bománe! Pojď dolů! Okamžitě pojď dolů, slyšíš?"

Boman si povzdechl. Člověk nemohl mít pět minut klid. Proč jsem se, hergot, ženil? Proč se vůbec muži žení? Čeká je pak těžký život, kdy dělají to, co chtějí jiní, a ne co chtějí sami.

„Bománe!"

„Už jdu, hergot! Zatracená ženská, neumí se beze mě ani vy-

mrkat," zamumlal si pod nosem. Často takhle mluvil sám se sebou. Dával tak průchod svým pocitům a mohl zůstávat v klidu Byl to kompromis. Celý jeho život byl kompromis.

Když scházel dolů, dával každým krokem najevo podráždění. Sám sebe přitom posměvačně napomínal: Víš přece, že pokaždé, když se rozčílíš, stárneš.

„Co chceš? Kde jsi?"

V krámě." V jejím hlase zazněl podivný tón. Potlačované vzrušení, odhadoval. Opatrně vstoupil do krámu.

„Překvapení!"

Oživl. Mrzutost byla tatam. „Zdarku!"

Vrhl se na syna. Objaly ho silné paže. „Už jsi tady? Čekali jsme tě až příští týden."

„Dostal jsem volno dřív. Nějak kyneš, tati." Zdar otevřel náruč, aby se k nim mohla přidat matka. Objímali se teď všichni tři.

„To je kuchařským uměním tvé matky. Prožíváme dobré časy. Jíme pravidelně. Byl tady Zbožík..." Koutkem oka uviděl, jak se tvář jeho ženy zachmuřila. „Tak jak se máš? Otoč se. Musím si tě pořádně prohlídnout. Když jsi odcházel, byl jsi ještě dítě."

„Nevypadá skvěle?" přidala se Jasmína. „Takový vysoký a zdravý. A jaké má krásné šaty." Předstírané znepokojení. „Doufám, žes nic nevyvedl."

„Mami! Co by mohl mladý aspirant vyvádět?" Jeho pohled se setkal s otcovým. Zdarovi se ve tváři objevil úsměv, který říkal: „Máma se vůbec nezměnila."

Zdar byl o deset centimetrů vyšší než jeho otec, když mu bylo pětadvacet let. I přes své povolání měl atletickou postavu. Spíš jako dobrodruh než budoucí univerzitní učitel. Časy se ovšem změnily. Už uběhla celá věčnost od doby, kdy sám studoval na univerzitě. Pravidla se možná změnila.

Vzpomněl si na smích, žerty a celonoční strašlivě vážné debaty o významu toho všeho. Na chvíli ho ovládla nostalgie. Co se stalo s tím bystrým a mazaným mladým Bománem? Nějaký tichý, neviditelný hlídač mysli ho pohřbil v hrobě v zadní části jeho mozku. Tam ležel a spal, až nad ním získal vrch plešatý břicháč s podbradkem... Kradou nám minulost, naše mládí a nechávají jen mládí našich dětí...

„Ale jdi. Řekni nám, jak se ti studuje.“ Nech té sebelítosti, Boméne, ty starý blázne. „Čtyři roky dostáváme dopisy o praní prádla a debatách u Mořského delfína. Než umřu, chci vidět moře. Nikdy jsem ho neviděl.“ Starý blázne, snít nahlas, nic lepšího neumíš? Opravdu by se smáli, kdybys jim řekl, že mládí tam stále ještě někde žije?

„Není schopný udržet myšlenku,“ vysvětlila Jasmína.

„Kdo je u tebe senilní?“ obořil se na ni Boman.

„Tati, mami, nechte mě vydechnout. Sotva jsem přišel.“

Boman zalapal po dechu. „Má pravdu. Mír. Klid. Příměří. Ty jsi rozhodčí, Zdarku. Dva staří váleční koně jako my mají své zvyky.“

„Než jsi přišel, řekl mi Zdarek, že má nějaké překvapení,“ poznamenala Jasmína.

„Ano?“ zeptal se Boman.

„Zasnoubil jsem se. Budu se ženit.“

Jak je to možné? Tohle je můj syn. Mé dítě. Ještě nedávno jsem mu vyměňoval plenky... Ach čase, ty úkladný vrahu, už cítím tvůj studený dech. Slyším dupot tvých železem kovaných bot...

„Hm. Mladý blázínku. Promiň. Řekni nám něco o ní, když nechceš mluvit o ničem jiném.“

„Rád, když se dostanu ke slovu.“

„Boméne, buď zticha. Vyprávěj o ní, Zdarku.“

„Něco už asi víte. Je to Zbožíkova sestra, Zlata.“

Bomanovi se sevřel žaludek. Zbožíkova sestra. Zbožík je přece možná stoupenec zmrtvýchvstání.

„Co je, tati?“

„Zbožíkova sestra, jo? Co víš o té rodině?“

„Co je na ní špatného?“

„Neřekl jsem, že je na ní něco špatného. Ptal jsem se, co o ní
víš?“

Dost, abych věděl, že se chci se Zlatou oženit. Dost, abych věděl, že je Zbožík můj nejlepší přítel.“

„Dost, abys věděl, že jsou stoupenci zmrtvýchvstání?“

V krámu se rozhostilo ticho. Boman se díval na syna, který mu pohled vracel. Dvakrát se chystal odpovědět, ale změnil názor. Napětí rostlo. „Tati...“

„To tvrdí Písečník. Stráž Zbožíka sleduje. A mě teď taky. Je čas příletu komety, Zdarku. Podesáté. Písečník tuší velké spiknutí. Nenechá mě na pokoji. A ta věc se Zbožíkem to ještě zhoršila.“

Zdar polkl slinu a vzdychl. „Možná byla chyba vracet se domů. Když budu marnit čas tím, že se budu vyhýbat Písečníkovi a hádat se s tebou, tak nic neudělám.

„Ne, Zdarku,“ řekla Jasmína. „Tvůj otec se s tebou nebude hádat. Bome, že ses nechtěl hádat? A ani nebudeš chtít?“

„Hm.“ Můj syn se zasnoubil se stoupenkyní zmrtvýchvstání? Otočil se, zhluboka se nadechl a tiše sám sebe napomenul. Dělá ukvapené závěry. Nechová se o nic líp než Písečník. „Omlouvám se, synu. Pořád mě otravuje.“ Pohlédl na Jasmínu. Písečník nebyl sám, kdo ho nenechal na pokoji.

„Díky, tati. Jak ti jdou průzkumy?“

Jasmína zabručela. „Tenhle rozhovor je šílený,“ řekl Boman. „Všichni se na něco ptáme a nikdo neodpovídá.“

„Dej mi nějaké peníze, Bome,“ požádala Jasmína.

„Na co?“

„Když začnete s tímhle, nepustíte mě ke slovu. Takže můžu jít klidně nakupovat.“

Boman čekal. Nepoužila však nic ze své zásoby kousavých poznámek o ženském údělu. Pokrčil rameny a nasypal jí do dlaně pár mincí. „Pojďme nahoru, Zdarku.“

„Zestárla,“ poznamenal Zdar, když vcházeli do podkrovního pokoje.

„Nevšiml jsem si.“

„Ty taky. Ale dům se nezměnil.“

Boman rozsvítil lampu. „Nepořádek jako vždycky,“ podotkl. Sáhl po replice kopí, v níž uchovával svůj poklad. „Musím to překreslit. Tahle mapa už vypadá dost opotřebovaně,“ řekl, když rozvinul mapu na stolku.

„Žádný velký pokrok, tati.“

„Musím se zbavit Písečníka.“ Poklepal na šestou mohylu. „Přesně tady. Jediná věc, která mi stojí v cestě.“

„To je jediný možný způsob, tati? Nemůžeš na to jít přes horní dva? Nebo dokonce jeden? To by ti dávalo šanci padesát na padesát, abys odhadl zbylé dva.“

„Já nehádám. Není to karetní hra. Nedostaneš příležitost hrát znovu, pokud první kolo prohraješ.“

Zdar si sedl na židli a pozorně se zadíval na mapu. Prsty klepal do desky stolu. Boma to zneklidňovalo.

*

Minul týden. Rodina si zvykla na nový rytmus života, včetně Dozorcova zvýšeného dohledu.

Boman právě čistil zbraň z telkurského pohřebiště. Byl to opravdu skvělý nález. V hromadném hrobě byla spousta zbraní a výstroje ve velice zachovalém stavu. Do krámu vstoupil Zdar. Boman vzhlédl od práce. „Těžká noc?“

„Nebylo to nejhorší. Už to asi brzo vzdá. Objevil se jenom jednou.“

„Men Fu nebo Písečník?“

„Men Fu. Písečník přišel šestkrát.“

Pracovali ve směnách. Oficiálním důvodem byl Men Fu. Ve skutečnosti Boman doufal, že se mu tím podaří unavit Písečníka, než přiletí kometa. Nezabíralo to.

„Matka ti připravila snídani.“ Boman si začal balit věci.
„Počkej, tati. Půjdu s tebou.“
„Musíš si odpočinout.“
„Nejsem unavený. Můžu kopat.“
„Dobře.“ Chlapce něco trápilo. Možná byl připravený si o tom promluvit.
Nikdy tomu moc nedali. Jejich vztah byl před Zdarovým odchodem na univerzitu dost konfliktní. Zdar vždycky ustupoval... Za ty čtyři roky dospěl v muže, ale někde uvnitř zůstával malým chlapcem. Nebyl ještě připravený jednat s otcem jako rovný s rovným. A Boman ještě nedospěl tak, aby ve Zdarovi neviděl svého malého chlapce. Stává se, že lidé nikdy natolik nedospějí. Jednoho dne se syn ohlédne na vlastního syna a diví se, co se stalo.
Boman pokračoval v čištění palcátu. Ušklíbl se. Přemýšlet o vztazích, to ti není podobné, ty starý troubo.
„Hej, tati,“ ozval se Zdar z kuchyně. „Málem bych zapomněl. Zahlédl jsem v noci kometu.“
Pařát se zaryl Bománovi do břicha a vyrval mu vnitřnosti. Kometa! To nejde. Ještě ne. Ještě na ni nebyl připravený.

*

„Ten drzý malý parchant,“ uplivl si Boman. Spolu se Zdarem dřepěli v křoví a pozorovali, jak Men Fu vyhazuje z jejich výkopu předměty. „Měl bych mu zpřerážet kosti.“
„Počkej tady chvíli. Obejdu ho zezadu a zahradím mu cestu, až bude utíkat.“
„Nestojí to za to,“ odfrkl Boman.
„Mně ano, tati. Jenom pro pořádek.“
„Dobře.“ Boman sledoval, jak Men Fu vystrčil hlavu, aby se rozhlédl. Trhal malou ošklivou hlavou jako vystrašený holub. Hlava zase zmizela. Boman se vyplížil z křoví.
Přiblížil se ke zloději natolik, že slyšel, jak mluví sám se sebou. „Jé, to je krása. Krása. Kamenný poklad. Kamenný poklad. Ten malý tlustý opičák si to nezaslouží. Pořád Písečníkovi podlézá. Patolízal jeden.“
„Malý tlustý opičák? Řekl sis o to.“ Boman odhodil ranec a nářadí a pevně sevřel rýč.
Men Fu vylezl s plnýma rukama a vytřeštěnýma očima z výkopu. Ústa se mu bezhlesně pohybovala.
Boman zvedl rýč.
„Ty, Bome, nebuď...“
Boman se rozmáchl. Men Fu poskočil, dostal ránu do boku, zavřeštěl, upustil lup, zakymácel se a spadl do jámy. Po protější stěně se škrábal nahoru a kvičel přitom jako poraněný kanec. Boman skočil za ním a uštědřil mu pořádný úder do zadnice. Men Fu se dal na útěk. Boman ho s rýčem nad hlavou pronásledoval a křičel: „Stůj, ty zlodějský zkurvysynu! Chovej se jako chlap.“
Naposledy mocně udeřil, ale minul. Zapotácel se a spadl. Vyskočil zase na nohy a pronásledoval protivníka dál bez nástroje pomsty.
Men Fu narazil na Zdara. Zloděj se sklonil a proběhl pod Zdarovou paží. Boman vrazil do Zdara. Otec se synem se ve změti údů svalili na zem.
Boman těžce oddechoval. „Hergot, je pryč.“ S hekáním se překulil na záda. Zdar se rozesmál. „Co je ti, sakra, k smíchu?“
„Výraz, který měl v obličeji.“
Boman se zahihňal. „Moc jsi mi nepomohl.“ Výbuch smíchu. „Raději půjdu najít ten rýč,“ zasípal Boman nakonec.
Zdar pomohl otci vstát. „Škoda, že se nemůžeš vidět, tati.“
„To je dobře. Mám štěstí, že mě neranila mrtvice.“ Jeho slova se proměnila v chichotání.
„Jsi v pořádku, tati?“
„Jasně. Jen se nemůžu zároveň smát a lapat po dechu. Jéje. Hochu, jestli si teď sednu, už nevstanu.“
„Pojď, jdeme kopat. To ti pomůže. Ten rýč jsi ztratil někde tady, že?“
„Tady je.“
Záchvaty smíchu ho pronásledovaly celé dopoledne. Když si vybavil, jak Men Fu zbaběle prchal, přestával se ovládat.
„Tati?“ Zdar pracoval na druhé straně jámy. „Podívej tady. Možná proto si nás nevšiml.“
Boman se k němu dobelhal a podíval se na zachovalý prsní krunýř, z něhož Zdar právě odstraňoval hlínu. Brnění bylo černé a lesklé jako vyleštěný eben. Jeho středu vévodila honosná ozdoba. „He.“ Boman vykoukl z výkopu. „Nikdo tu není. Má to napůl lidský a napůl zvířecí tvar. Patřilo to Měnivci.“
„Vedl telkuřany.“
„Ale tady ho určitě nepohřbili.“
„Je to jeho výstroj, tati.“
„To vidím, hergot.“ Vyhlédl přes okraj jako zvědavý krtek. V dohledu nikdo nebyl. „Vylez nahoru a hlídej. Vykopu to.“
„Ty hlídej, tati.“
„Tys byl celou noc vzhůru.“
„Jsem mnohem mladší než ty.“
„Cítím se dobře, děkuju.“
„Jakou barvu má obloha?“
„Modrou. Co je to za otázku?“
„Hurá. Aspoň na něčem se shodneme. Jsi ten nejpaličatější starý beran...“

„Zdare!“

„Promiň, tati. Budeme se střídat. Hodíme si mincí. Kdo vyhraje, začíná.“

Boman prohrál. Usadil se vedle jámy a opřel se o ranec. „Budeme muset kopat víc do šířky. Když půjdeme přímo takhle dolů, první pořádný déšť to tady zatopí.“

„Jo. Bude tady spousta bláta. Měli bychom vykopat odvodňovací kanál. Hej, tati, v tom krunýři nikdo není. Jsou tady i jiné části výstroje.“ Zdar objevil železnou rukavici a část holenního chrániče.

„Jo? Mrzí mě, že to musím odevzdat.“

„Odevzdat? Proč? Zbožík za to může dostat jmění.“

„Možná ano. Ale co když si toho náš přítel Men Fu všiml? Bezpochyby to řekne Písečníkovi. Musíme zůstat na správné straně. Tohle nemáme zapotřebí.“

„Nakonec to tady mohl sám nastražit.“

„Co?“

„Nemělo by to tady být, že? A v brnění nikdo není. A hlína nebyla upěchovaná.“

Boman zabručel. Písečník byl schopný nastražit takovou léčku. „Nech všechno tak, jak to je. Jdu pro něj.“

*

„Starý prďola s kyselým obličejem,“ zabručel Zdar, když Dozorce odešel. „Vsadím se, že to na nás nastražil.“

„Nemá cenu se rozčilovat. Nic s tím nenaděláme.“ Boman si sedl na ranec.

„Co děláš?“

„Lenoším. Jsem unavený, už dneska kopat nebudu.“ Bolelo ho celé tělo. Bylo to perné ráno.

„Měli bychom toho vykopat co nejvíc, dokud je počasí dobré.“

„Tak se do toho dej.“

„Tati...“ Zdar pečlivě volil slova. „Proč se s mámou pořád hádáte?“

Bomanovy myšlenky se rozlétly do minulosti. Bylo těžké to vysvětlit. Zdar si nemohl pamatovat dobré roky. „Asi proto, že se lidi mění a my nechceme, aby se měnili.“ Nedokázal najít lepší slova. „Začneš si něco se ženou; je okouzlující, záhadná, úžasná, jak se o tom zpívá. Pak se poznáte. Vzrušení vyprchá. Je vám spolu příjemně. Pak zmizí i tohle. Začne stárnout, vlasy jí šediví a ty se cítíš podvedený. Ty si ji pamatuješ jako bázlivou, plachou dívku, s níž ses scházel, přestože ti její otec hrozil, že tě nakopne do zadku. Máš to té cizí ženě za zlé. Tak si rýpneš. Myslím, že s tvou matkou je to stejné. V duchu je mi stále dvacet, Zdarku. Jen když jdu kolem zrcadla nebo když mě tělo neposlouchá, Uvědomuju si, že jsem starý. Nevidím svůj pupek, křečové žíly na rukách a šedivé vlasy, kterých už mi na hlavě moc nezbývá. Ona s tím musí žít.

Pokaždé když se podívám do zrcadla, žasnu. Skončím tím, že přemýšlím, kdo je ten člověk, v jehož slupce se nacházím. Odporný, starý kozel. Když mi bylo dvacet, připadali mi takoví starci k smíchu. Bojím se ho, Zdarku. Vypadá jako umírající člověk. Jsem v něm uvězněný a nejsem připravený se osvobodit.“ Zdar si sedl. Otec nikdy o svých pocitech nemluvil. „Musí to být takhle?“

„Možná ne, ale vždycky to tak je... „Myslíš na Zlatu, Zdarku? Nevím. Každý stárne. Každý vztah se časem mění.“ „Možná to tak nemusí být. Jestli dokážeme...“

„Nemluv o tom, co by kdyby, Zdarku. Já jsem žil v takovém klamu třicet let.“ Projelo jím ostré píchnutí, které způsobil žaludeční vřed. „Možná má Písečník pravdu. Nemělo to smysl.“ „Tati! Co to říkáš? Obětoval jsi tomu celý život.“

„Říkám, Zdarku, že se bojím. Jedna věc je honit se za snem a druhá chytit ho. Nikdy nedostaneš, co očekáváš. Mám zlou předtuchu. Ten sen může být mrtvý.“

Výraz ve Zdarově obličeji se několikrát změnil. „Ale ty musíš...“

„Nemusím nic, jen být Boman starožitník. Už nám s matkou nezbývá moc času. Tohle naleziště by mělo přinést dostatečný zisk, aby nás to dobře zajistilo.“

„Kdybys toho nenechal, měl bys před sebou ještě spoustu dalších let a spoustu...“

„Bojím se, Zdarku. Bojím se vydat kteroukoli z cest. To se stává, když jsi starý. Změna tě straší.“

„Tati...“

„Mluvím o tom, že sny umírají, synu. Že pevná víra, která tě pohání vpřed, skomírá. Nesplnitelné sny. Všechno nadšení ze mě vyprchalo. Jediné, co vidím, jsou prohnilé zuby, které na mě cení vrah.“

Zdar vylezl z jámy. Utrhl stéblo trávy a vysál z něj sladkou šťávu. Díval se přitom na nebe. „Tati, jak ses cítil těsně předtím, než sis vzal mámu?“

„Ochromeně.“

Zdar se zasmál. „Dobře. A když jsi šel požádat otce o její ruku? Než jsi tam došel?“

„Myslel jsem, že tam ani nedojdu, jak se mi třásla kolena. Ty jsi dědečka nikdy nepoznal. Kolovaly o něm různé příběhy.“

„Podobný strach cítíš teď?“

„Podobný. Ano. Ale není to totéž. Byl jsem mladší a měl jsem se na co těšit.“

„A teď nemáš? Už nemáš na co vsadit?“

„Ať udělám cokoli, není jisté, že vyhraju.“

„Víš co? Postihlo tě to, čemu se říká krize sebevědomí. To je celé. Za pár dnů se do toho pustíš znova.“

Když toho večera Zdar odešel hlídat, řekl Boman Jasmíně: „Máme chytrého kluka. Dnes jsme si povídali. Poprvé jsme si opravdu povídali. Překvapil mě.“

„Proč? Je to přece tvůj syn.“

*

Sen přišel znovu, silnější než dřív a v kratším intervalu než kdykoli předtím. Probudil Bomána dvakrát během jediné noci. Už se nepokoušel usnout. Vyšel před dům a sedl si na zápraží osvětlené měsícem. Byla jasná noc. Rozeznával obrysy domů ve špinavé ulici.

Náznak města, pomyslel si a vzpomněl si na lesk Vesla. Stráž, my starožitníci a pár lidí, kteří si vydělávají na živobytí tím, že nám pomáhají, a poutníci. A těch už moc není, přestože je teď Tyranie v módě. Mohylová země má tak Špatnou pověst, že ji nikdo nechce vidět.

Zaslechl kroky. Blížil se k němu stín. „Bome?“

„Písečníku?“

„Hm.“ Dozorce se posadil o schod níž. „Co tady děláš?“

„Nemůžu spát. Přemýšlím o tom, jak je Mohylová země zničená. Už sem nechodí ani ti nejzarytější stoupenci zmrtvýchvstání. A co ty? Snad nedržíš osobně noční hlídku?“

„Taky jsem nemohl usnout. To ta zatracená kometa.“

Bomán zvedl oči k nebi.

„Odtud ji neuvidíš. Musel bys jít dozadu. Máš pravdu. Už se ani neví, že jsme tady. My a ty věci v zemi taky. Nevím, co je horší. Jestli to přehlížení nebo nebetyčná pošetilost.“

Co?“ Dozorce něco trápilo.

„Bome, nechtějí mě nahradit, protože jsem starý nebo neschopný, i když bych řekl, že obojí je pravda. Posílají mě pryč, aby moje místo mohl zaujmout něčí synáček. Vyhnanství pro černou ovci. To bolí, Bome. To fakt bolí. Zapomněli, jaké tohle místo je. Říkají, že jsem promarnil celý život prací, kterou by mohl kdejaký pitomec dělat i ve spánku.“

„Svět je plný bláznů.“

„Blázni umírají.“

„He?“

„Smějou se, když mluvím o kometě nebo o tom, že stoupenci zmrtvýchvstání letos v létě přejdou do útoku. Nemůžou uvěřit, že jsem o tom přesvědčený. Nevěří, že pod tou zemí něco je. Natož že je to stále živé.“

„Přiveď je sem. Nech je projít Mohylovou zemí po setmění.“

„Zkoušel jsem to. Řekli mi, ať přestanu strašit, jestli chci dostat penzi.“

„Udělal jsi, cos mohl. Padá to na jejich hlavy.“

„Složil jsem přísahu, Bome. Bral jsem to tenkrát vážně a beru to vážně i teď. Tahle práce je všechno, co mám. Ty máš Jasmínu a Zdara. Stejně tak jsem mohl být mnichem. Teď mě propustí kvůli nějakému mladému...“ Začal vydávat divné zvuky.

Vzlyky? Bomán se zamyslel. Dozorce vzlyká? Ten člověk se srdcem z kamene a s laskavostí žraloka? Chytil Písečníka za loket. „Pojďme se podívat na kometu. Ještě jsem ji neviděl.“

Písečník se vzpamatoval. „Opravdu? Tomu se snad nedá ani věřit.“

„Proč? Chodím spát brzo. Noční hlídky obstarává Zdar.“

„To je jedno. Sklouzávám zpět do svého nepřátelského postoje. Měli jsme být právníci, ty a já. Oba vyhledáváme spory.“

„Možná máš pravdu. Poslední dobou často přemýšlím, co tady vlastně dělám.“

„A co tady vlastně děláš, Bome?“

„Chtěl jsem zbohatnout. Chtěl jsem prostudovat staré knihy, otevřít pár bohatých hrobů, vrátit se do Vesla a stát se společníkem ve strýcově drožkářském podniku.“ Bomán marně přemýšlel, kolik z jeho vymyšlené minulosti Písečník přijme. Sám v tomto klamu žil tak dlouho, že pokud se pořádně nezamýšlel, považoval některé smyšlené historky za skutečné.

„Co se stalo?“

„Zlenivěl jsem. Prostě a jednoduše jsem zlenivěl. Zjistil jsem, že je velký rozdíl mezi tím, když o něčem sníš a když to pak máš uskutečnit. Bylo snadnější kopat jen tolik, aby to stačilo na živobytí, a zbytek času prolenošit.“ Bomán udělal kyselý obličej. Nebyl daleko od pravdy. Jeho výzkumy byly ve skutečnosti částečnou omluvou, proč s nikým nesoupeřil. Zkrátka neměl Zbožíkův elán.

„Nežil sis tak špatně. Jedna nebo dvě tuhé zimy, když byl Zdar ještě mrně. Ale ty jsme si prožili všichni. Pomáhali jsme si navzájem a přežili jsme. Támhle je.“ Písečník ukázal na oblohu nad Mohylovou zemí.

Bomán se zajíkl. Vypadala přesně jako to, co viděl ve snech. „Parádní, co?“

„Počkej, až přiletí blíž. Zaplní polovinu oblohy.“

„Krásná.“

„Ohromující, řekl bych. Ale taky posel špatných zpráv. Staré knihy říkají, že se bude vracet, dokud se Tyran nedostane na svobodu.“

„Tohle slýchám celý život, Písečníku. A i když se tomu těžko věří, něco na tom bude. Počkej! Mám z Mohylové země taky divný pocit. Jen nemůžu uvěřit, že by ti netvoři mohli po čtyřech stech letech zase vylézt ze země.“

„Bome, možná mluvíš upřímně. Jestli ano, dej na mou radu. Až odejdu, jdi taky. Vezmi ty telkurské věcičky a vydej se do Vesla.“

„Začínáš mluvit jako Zdarek.“

„Myslím to vážně. Přijde sem nějaký pitomý nevěřící mladíček a všichni ti ďáblové se dostanou na svobodu. Bez legrace. Utíkej odtud, dokud je čas.“

„Možná máš pravdu. Uvažuju o tom, že se vrátím. Ale co budu dělat? Veslo už je pro mě cizí. Podle toho, co o něm Zdar vypráví,
bych se v něm ztratil. Hergot, tady jsem doma. Nikdy jsem si to neuvědomil, ale tahle díra je můj domov.“ „Vím, co chceš říct.“
Bomán pohlédl na obrovskou stříbrnou kometu, která zářila na nebi. Už brzy...
„Co se to tam děje? Kdo je to?“ ozvalo se od zadního vchodu Bománova domku. „Vypadněte, slyšíte? Zavolám na vás Stráž.“
„To jsem já, Jasmíno.“
Písečník se začal smát. „A Dozorce, paní. Stráž už je tady.“
„Bome, co tady děláte?“
„Povídáme si a pozorujeme hvězdy.“
„Tak já už půjdu,“ řekl Písečník. „Nashledanou zítra.“ Z tónu, jakým to řekl, Bomán pochopil, že půjde o běžný den, kdy bude zase tím starým štvavým Písečníkem.
„Měj se.“ Posadil se na zvlhlý schod u zadních dveří a nechal se ovívat chladnou nocí. Tu a tam se z Mohylové země ozval hlas ptáků. Cvrček vesele cvrkal. Vlhký vzduch zlehka pročesával zbytky jeho vlasů. Jasmína vyšla ven a sedla si vedle něj. „Nemohl jsem usnout,“ řekl jí.
„Ani já.“
„Blíží se.“ Pohlédl na kometu a překvapil ho náhlý pocit, že už to někdy zažil. „Vzpomínáš si na léto, kdy jsme sem přišli? Když jsme zůstali vzhůru, abychom viděli kometu? Ta noc byla stejná jako tahle.“
Chytila ho za ruku a propletla své prsty mezi jeho. „Čteš mi myšlenky. Slavili jsme výročí. První měsíc. Byli jsme tenkrát ještě bláznivé děti.“
„Někde uvnitř stále jsme.“

Kapitola jedenáctá: MOHYLOVÁ ZEMĚ

Krkavci šlo teď rozplétání příběhu rychle. Pokud se dokázal soustředit na to, na co měl. Ale stále více ho přitahovala stará hedvábná mapa. Ta podivná jména. V telkurštině měla zvuk, který moderním jazykům chybí. Lovkyně Duší. Vichřice. Lunohryz. Oběšenec. V dávném jazyce měla takovou sílu.
Ale jejich nositelé byli mrtví. Jediní velikáni, kteří přežili byli Paní a ten netvor, který to celé začal, uvězněný tam venku pod zemí.
Často postával u malého okna a pozoroval Mohylovou zemi. Ďábel byl ukrytý pod zemí. Možná vzývá pomoc. Kolem něj leží méně významní bojovníci a staří čarodějové. Popisky jsou přiřazeny jen u některých, Bomán se zajímal výhradně o Paní.
Tolik magických předmětů. A drak. A padlí bojovníci Bílé Růže, jejich duchové drží věčnou stráž. Zdálo se to být o tolik napínavější než současné bitvy.
Krkavec se zasmál. Minulost je vždycky zajímavější než dnešek. Těm, kteří prožili první velkou bitvu, to muselo taky připadat příšerně pomalé. Legendy a pověsti vznikají jen při závěrečných bojích. Pouze několik dní z celých desetiletí.
Pracoval už méně. Měl jisté místo a něco našetřeno. Většinu času trávil na procházkách, zvláště v noci.
Jednou časně ráno za ním přišel Případ. Krkavec ještě nebyl pořádně vzhůru, ale pozval mladíka dovnitř. „Čaj?“
„Rád.“
„Jsi nervózní. Co je?“
„Volá tě plukovník Sladký.“
„Šachy nebo práce?“
„Ani jedno. Dělá si starosti kvůli tvým nočním procházkám. Řekl jsem mu, že chodím s tebou a že se jenom díváš na hvězdy a tak. Myslím, že trochu trpí stihomamem.“
Krkavec se usmál, ale do smíchu mu nebylo. „Jenom dělá svoji práci. Řekl bych, že mé chování musí působit divně. Je těžké to pochopit. Ztrácím se ve svých myšlenkách. Chovám se někdy, jako bych neměl všech pět pohromadě. Tady to máš.
Cukr?“
„Ano. Díky.“ Cukr byl lahůdka. Na to stráž neměla nárok.
„Spěchá to? Ještě jsem nejedl.“
„O tom se nevyjádřil.“
„Dobře.“ Bude mít víc času připravit se. Blázen. Mělo ho napadnout, že jeho procházky vzbudí pozornost. Stráž měla v popisu práce vidět za vším něco podezřelého.
Krkavec si připravil ovesné vločky a slaninu, o kterou se podělil s Případem. Přestože byli členové Stráže dobře placeni, jedli mizerně. Kvůli dlouhotrvajícímu špatnému počasí byla cesta z Vesla neschůdná. Proviantní důstojníci se snažili ze všech sil, ale dostali se sem málokdy.
„No, můžeme jít,“ řekl Krkavec. „Tohle je poslední zbytek slaniny,“ dodal ještě. „Plukovník by měl začít uvažovat o založení vlastního hospodářství, jenom tak pro případ.“
„Už o tom mluvili.“ Krkavec se přátelil s Případem částečně i proto, že sloužil na velitelství. Plukovník Sladký rád hrával šachy a mluvil o starých časech, ale nikdy neprozradil, jaké má plány.
„A?“
„Není dost půdy ani krmiva.“

„Prasata. Žerou žaludy.“
„To by chtělo pasáka. Jinak by je domorodci ukradli.“
„To jo“

*

Plukovník zavedl Krkavce do svého pokoje. „Pracuješ vůbec někdy? Pane?“ zavtipkoval Krkavec.
„Řídí se to samo. Funguje to tak už čtyři století. Mám problém, Krkavče.“
Krkavec udělal obličej. „Pane?“
„Dojmy, Krkavče. Tohle je svět, který žije z dojmů. A ty nebudíš ten správný dojem.“
„Pane?“
„Minulý měsíc jsme měli návštěvu. Z Krásy.“
„To jsem nevěděl.“
„To nevěděl nikdo. Kromě mě. Dá se to nazvat jako dlouhodobá přepadová kontrola. Občas to dělají.“ Sladký se zasunul za pracovní stůl a odstrčil stranou šachovnici, nad níž spolu tak často sedávali. Z kapsy u pravého kolena vytáhl velký list papíru. Krkavec si stihl všimnout nečitelného písma.
„Lapený? Pane?“
Krkavec používal uctivé oslovení vždy až dodatečně. Sladkého tento zvyk rozčiloval. „Ano. S plnou mocí od Paní. Nevyužil toho. Ale vydal doporučení. A vyjmenoval lidi, jejichž chování považuje za nevhodné. Ty jsi byl první na seznamu. Co to, k sakru, děláš, potloukat se celou noc venku?“
„Přemýšlím. Nemůžu spát. To ta válka. Věci, které jsem viděl... Nepřátelé. Nechce se ti jít spát, protože by mohli zaútočit. Když spíš, zdá se ti o krvi. Domy a pole hoří. Zvířata a děti řvou. To bylo nejhorší. Dětský křik. Pořád slyším dětský křik.“ Přeháněl jen trochu. Pokaždé když šel spát, zněl mu v uších dětský křik.
To, co řekl, byla pravda zabalená do lži. Křik dětí. Děti, které ho pronásledovaly, byly jeho vlastní. Opustil je, neviňátka, ze strachu z odpovědnosti za ně.
„Já vím,“ odpověděl Sladký. „Já vím. Ve Rzi raději své děti zabíjeli, než aby se dostaly do rukou nepřítele. I ti nejtvrdší vojáci plakali, když viděli, jak matky házou mimina z hradeb a skáčou za nima. Nikdy jsem se neoženil. Nemám děti. Ale vím, co tím myslíš. Měl jsi nějaké?“
„Syna,“ řekl Krkavec s láskou i bolestí v hlase. Téměř se začal třást. „A dceru. Dvojčata jsem měl. Dávno a daleko.“
„A co se s nimi stalo?“
„Nevím. Doufám, že žijou. Byli by asi stejně staří jako Případ.“
Sladký zvedl obočí, ale nechal si poznámku pro sebe. „A jejich matka?“
Krkavec měl náhle oči jako ze železa. Žhavého železa, kterým se vypalují cejchy. „Je mrtvá.“
„To je mi líto.“
Krkavec neodpověděl. Jeho výraz však naznačoval, že jemu to líto není.
„Chápeš, co ti chci říct, Krkavče?“ zeptal se Sladký. „Všiml si tě jeden z Lapených. To není nikdy dobré.“
„Je mi to jasné. Který to byl?“
„Nemůžu říct, který Lapený je kde, protože by se to mohli dozvědět rebelové.“
„Jací rebelové? Přece jsme je v Kráse smetli z povrchu zemského,“ odfrkl si Krkavec.
„Možná. Ale je tady pořád ta Bílá Růže.“
„Myslel jsem, že se ji chystali chytit.“
„Jo. To se říká. Do měsíce ji máme v řetězech. Tohle říkají od té chvíle, co se o ní dozvěděli. Ještě se jim to nepodařilo. A možná se to ještě dlouho nepodaří.“ Sladký se přestal usmívat. „Aspoň že tady nebudu, až se příště objeví kometa. Frťana?“
„Ano.“
„Šachy? Nebo máš něco na práci?“
„Teď ne. Můžeme si dát jednu hru.“
Asi v polovině Sladký prohlásil: „Pamatuj si, co jsem ti řekl, jo? Lapený oznámil, že odjíždí. Ale to nemůže nikdo zaručit. Může se někde schovávat v křoví a pozorovat, co se děje dál.“
„Budu si dávat větší pozor na to, co dělám.“
Opravdu bude. Zájem Lapeného byl to poslední, co si přál. Už se dostal příliš daleko, aby to promarnil.

Kapitola dvanáctá: PLANINA STRACHU

Měl jsem hlídku. Žaludek jsem měl těžký jako olovo. Celý den se v dálce pohybovaly napříč oblohou tmavé tečky. Teď byla na pozorování jedna dvojice. Neustálá přítomnost Lapených nevěstila nic dobrého.
O něco blíž brázdily odpolední vzduch dvě murény. Nechávaly se vynášet vzdušnými proudy nahoru a pak se zase snášely níž. Snažily se vyprovokovat Lapené, aby překročili hranici našeho území. Nesnášely vetřelce. Obzvlášť tyhle. Nebýt Pusinky, vlastně taky nezvaného hosta, Lapení by je okamžitě zničili.
Za potokem se pohybovaly chodící stromy. Jindy netečné menhiry se třpytily a jako by se probraly ze své obvyklé otupělosti. Na Planině se něco dělo. Nezasvěcený člověk nemohl plně pochopit význam toho všeho. Nad pustinou visel obrovský stín. Byla to létající velryba, která vyzývala Lapené na souboj. Občas se k zemi sneslo sotva slyšitelné hluboké zahučení. Nikdy dřív jsem žádnou neslyšel. Vydávají zvuky, jen když jsou rozzuřené.

Vítr skučel a hvízdal mezi korály. Praotec Strom zpíval velrybě druhý hlas.

Za zády mi promluvil menhir. „Brzy přijdou vaši nepřátelé.“ Zachvěl jsem se. Připomnělo mi to noční můru, která mě poslední dobou pronásledovala. Nic konkrétního si z toho snu nepamatuji, jen vím, že mě naplňuje hrůzou.

Nechtěl jsem se nechat rozrušit tím protivným balvanem. Přespříliš.

Co jsou zač? Odkud se tu vzaly? Proč se liší od jiných kamenů? A když už jsem u toho, proč je celá Planina tak prapodivně jiná? Proč je tak bojovná? Jsme tady trpění jen jako spojenci proti většímu nepříteli. Až se zbavíme Paní, uvidíme, co z našeho přátelství zbude.

„Kdy?“

„Až budou připravení.“

„Výborně, starouši. Teď v tom mám jasno.“

Má jízlivá poznámka nezůstala bez povšimnutí, ale protiútoku jsem se nedočkal. Menhiry mají vlastní způsob humoru. „Pět vojsk,“ řekl hlas. „Nebudou čekat dlouho.“

Ukázal jsem na oblohu. „Lapení si tam lítají, jak chtějí. A nikdo na ně neútočí.“

„Oni taky neútočí.“ To byla pravda. Ale chabá omluva. Spojenci by měli být spojenci. A co víc, obvykle když se někdo cizí objevil na Planině, byl to pro murény dostatečný důvod k útoku. Začínal jsem mít pocit, že je Lapení podplatili.

„To ne.“ Menhir se přemístil. Jeho stín mi teď dopadal na boty. Podíval jsem se na něj. Opravdový zakrslík, měřil jen tři metry.

Uhodl mé myšlenky. Sakra.

Dál mi říkal to, co už jsem věděl. „Není vždycky možné vypořádat se s nepřítelem silou. Musíme být opatrní. Sněm volá po přehodnocení vaší přítomnosti na Planině.“

Tak. Tenhle upovídaný kus kamene byl vyslanec. Domorodci se báli. Mysleli si, že když nás odsud vyhodí, budou v bezpečí.

„Ano.“

Sněm je jakési shromáždění zástupců bytostí z Planiny. Rozhoduje o všem, co se tady děje.

Pokud se dá menhirům věřit, a ony neříkají pravdu jen když ji samy neznají, obývá planinu Strachu více než čtyřicet inteligentních druhů. Z nich znám menhiry, chodící stromy, létající murény a velryby, hrstku lidí (tvořenou domorodci a poustevníky), dva druhy ještěrek, ptáka podobného káni, obřího bílého netopýra a velmi vzácného tvora, který je napůl člověk, napůl velbloud, s tím, že lidská polovina je vzadu. Takže to, co má vpředu, by většina lidí považovala za zadek.

Určitě jsem potkal ještě další bytosti, aniž bych si jich všiml.

Skřet tvrdí, že v korálových útesech žije malá skalní opička. Prohlašuje, že vypadá jako zmenšený Jednooký. Ale když Skřet mluví o Jednookém, není radno mu věřit.

„Mým úkolem je varovat vás,“ řekl menhir. „Někdo cizí je na
Planině.“

Začal jsem mu pokládat otázky. Když neodpovídal, vztekle jsem se otočil. Byl pryč. „Zatracený šutr...“

U vchodu do Díry stál Stopař se svým psem a pozoroval Lapené.

Pusinka ho pořádně vyzpovídala. Nebyl jsem u toho. Byla spokojená.

Dostal jsem se do sporu s Jilmáčem. Jemu se Stopař líbil. „Připomíná mi Havrana,“ řekl. „Hodilo by se nám pár stovek Havranů.“

„Mně taky připomíná Havrana. A proto se mi nelíbí.“ Ale proč se hádat. Nemůže se nám vždycky každý líbit. Pusinka si myslí, že je v pořádku. Jilmáč taky. Poručík proti němu nic nemá. Proč mám já jiný názor? Sakra, jestli je ze stejného těsta jako Havran, je Paní v pěkném průšvihu.

Brzy ho vyzkoušíme. Pusinka něco vymyslela. Předpokládám, že něco záludného. Možná proti Rzi. Rez. Kulhavec tam vztyčil svůj sloup. Kulhavec. Zase přežil svou smrt. Měl jsem ho nejspíš ještě spálit, aby nemohl ožít. U všech ďasů.

Mé vystrašenější já přemýšlí, jestli je jediný. Co když i další přežili zdánlivě jistou smrt? Co když se teď někde skrývají, aby brzy ohromili svět?

Na nohy mi padl stín. Vrátil jsem se do reality. Vedle mě stál Stopař. „Vypadáš sklíčeně,“ řekl. Musím uznat, že se vždy choval velmi mile.

Pohlédl jsem směrem k hlídkujícím, jejichž přítomnost ohlašovala blížící se bitvu. „Jsem voják, zestárlý, unavený a rozpačitý. Bojoval jsem už v době, kdys ještě nebyl na světě. A doposud jsem nic pořádného nezískal.“

Na jeho tváři se objevil nepatrný, téměř tajemný úsměv. Bylo mi to nepříjemné. Všechno, co udělal, mi bylo nepříjemné. Dokonce i jeho zatracený pes mi byl nepříjemný, a ten přitom ne-

dělal nic jiného než spal. Když byl tak líný, jak sem dokázal dojít až z Vesla? To přece muselo dát hodně práce. A přísahám, Že tenhle pes nespěchá, ani když dostává žrát.

„Věř, že bude všechno dobré, Felčare,“ řekl Stopař. „Ona bude poražena.“ Mluvil o tom s naprostým přesvědčením. „Nemá tolik síly, aby si ochočila celý svět.“

Zase ve mně zahlodal ten strach. Je to pravda, nebo ne? Způsob, jakým vyjádřil svůj názor, mě zneklidnil.

„Všechny je srazíme k zemi.“ Ukázal na Lapené. „Tihle nejsou takoví jako ti staří.“

Pes Žabožrout poslintal Stopařovu holínku. Podíval se dolů. Myslel jsem, že psa nakopne. Ale místo toho se sehnul a podrbal ho za uchem.

„Pes Žabožrout. Co je to za jméno?“

„Ale, to je starý žert. Z dob, kdy jsme byli mnohem mladší. Získalo mu to slávu. A teď na tom trvá.“

Stopař byl napůl mimo. Jeho oči byly prázdné a upřené do dáli, přestože dál pozoroval Lapené. Divné.

Aspoň přiznal, že býval mladý. Byl v tom cítit náznak zranitelnosti. Právě zdánlivá nezranitelnost lidí jako Stopař nebo Havran mi nahání strach.

Kapitola třináctá: PLANINA STRACHU

„Hej! Felčare!“ Sám Poručík vyšel ven.
„Co je?“
„Ať to Stopař vezme za tebe.“ Do konce mé služby už zbývaly jen minuty. „Volá tě Pusinka.“
Podíval jsem se na Stopaře. Pokrčil rameny. „Jen jdi.“ Zaujal postoj čelem k západu. Připadalo mi to, jako by se přepnul do stavu ostražitosti. Jako by jeho hlídka měla zásadní význam.
Dokonce i Pes Žabožrout otevřel oko a dal se do hlídání.
Projel jsem mu prsty srst na hlavě a považoval to za přátelské gesto. On však zavrčel. „Tak si trhni,“ řekl jsem a vydal se za
Poručíkem. Vypadal rozrušeně. Obvykle ho všechno nechává chladným.
„O co jde?“
„Dostala jeden ze svých šílených nápadů.“
A jéje. „Jaký?“
„Rez.“
„Ale ne! Skvěle! Bleskový zásah! Myslel jsem, že jsou to jenom řeči. Věřil jsem, že ji zkusíš přesvědčit, aby od toho upustila.“
Člověk by si myslel, že si zvykne na zápach, ve kterém žije už několik let. Ale když jsme sestoupili do Díry, nos se mi zkrabatil a zúžil. Prostě nemůžete držet hordu lidí nacpanou v nevětrané jeskyni. Ale nemohli jsme si vymýšlet.
„Zkoušel jsem to. Řekla: Zapřahejte. A mě nechte postarat se o to ostatní.“
„Většinou má pravdu.“
„Zatraceně, je geniální. Ale to neznamená, že se může vytasit s každým ztřeštěným plánem, který ji ve snu napadne. Z některých snů se stávají noční můry. K čertu, Felčare. Je tam Kulhavec.“
Kdo je kde, jsme začali řešit právě ve chvíli, kdy jsme vstoupili do poradní místnosti. Největší břemeno leželo na mně a Nemluvovi, protože nás měla Pusinka nejraději. Málokdy vládne mezi mými druhy taková shoda. Dokonce i Skřet a Jednooký měli stejný názor. A přitom byli schopní se v pravé poledne hádat o to, jestli je den nebo noc.
Pusinka se tvářila jako zvíře uvězněné v kleci. I ji samotnou trápily pochybnosti.
„Ve Rzi jsou dva Lapení,“ odrazoval jsem ji. „To říkal Vazač. Jeden z nich je náš nejstarší a nejúhlavnější nepřítel.“
„Když je zničíme, silně tím narušíme celý plán jejích tažení,“ odporovala mi.
„Zničit je? Děvče, mluvíš o Kulhavci. Osobně jsem si ověřil, že je neporazitelný.“
„Ne. Jen se ukázalo, že dokáže přežít, pokud nejsi důkladný. Mohl jsi ho spálit.“
Jo. Nebo ho rozřezat na kousíčky a nakrmit jím ryby. Nebo ho vykoupat v kádi s kyselinou či páleným vápnem. Ale to zabere nějaký čas. A nám byla v patách samotná Paní. I tak jsme jí málem neunikli.
„Předpokládejme, že se tam dostaneme bez povšimnutí, i když tomu vůbec nevěřím, a překvapíme je naprosto nepřipravené, jak dlouho potrvá, než se na nás vrhnou všichni ostatní Lapení?“ znakoval jsem důrazné. Byl jsem víc rozzlobený než vystrašený. Nikdy, nikdy se nestavím Pusince na odpor. Ale tentokrát jsem byl připraven to udělat.
V očích jí zablýsklo. Poprvé v životě jsem viděl, jak bojuje sama se sebou. „Pokud nepřijmeš mé rozkazy,“ ukazovala, „neměl bys tady zůstávat. Nejsem Paní. Neobětuji pěšáky pro malý zisk. Souhlasím, že nebezpečí této operace je velké, Ale rozhodně ne tak velké, jak tvrdíš. Navíc s potenciálním účinkem mnohem větším, než předpokládáš.“
„Přesvědči mě.“
„To nemůžu. Nesmíš to vědět, pro případ, že by tě zajali.“
Byl jsem s tím obeznámen. „Chceš mi tím říct, že by to Lapeným stačilo, aby se vám dostali na stopu?“ Možná jsem se bál víc, než jsem byl ochotný připustit. Nebo to možná bylo přesně naopak.
„Ne,“ ukázala. Bylo za tím něco víc, ale nechala si to pro sebe.
Nemluva mi položil ruku na rameno. Vzdal to. Poručík se k němu přidal. „Snažíš se překročit vlastní stín, Felčare.“
„Pokud nechceš přijmout mé rozkazy, Felčare, odejdi,“ zopakovala Pusinka.
Myslela to vážně. Opravdu! Zůstal jsem ohromeně stát, s pusou otevřenou.
„Dobrá!“ vyrazil jsem ze sebe. Odešel jsem do své komůrky a hrabal se v těch zatvrzelých starých papírech. Samozřejmě jsem nenašel vůbec nic nového.
Chvíli mě nechali o samotě. Pak přišel Jilmáč. Ani se neohlásil. Zvedl jsem oči a on tam stál a opíral se o rám dveří. V té chvíli jsem se začal za své chování stydět. „Copak?“
„Pošta,“ řekl a hodil mi další balíček z nepromokavého plátna.
Chytil jsem ho a položil na stůl. Jilmáč mezitím odešel, aniž mi k tomu cokoli řekl. Kdo to posílá? Nikoho ve Vesle neznám.
Byl to snad nějaký podfuk?
Paní je trpělivá a chytrá. Vůbec bych se nedivil, kdyby vymyslela nějaký velký plán a využila mě.
Myslím, že na tohle jsem měl pomyslet před hodinou. S nechutí jsem balíček otevřel.

Kapitola čtrnáctá: BOMÁNŮV PŘÍBĚH

Felčar:

Boman a Zbožík stáli v rohu krámu. „Co myslíš, dostanu za to slušnou cenu?“ zeptal se Boman.

Zbožík si prohlížel zachovalý kousek z Bomanovy nové telkurské sbírky. Byla to kostra v dokonale opravené zbroji. „To je nádhera, Bome. Jak jsi to dokázal?“

„Zdrátoval jsem klouby dohromady. Vidíš ten drahokam na čele? Moc se ve znacích Tyranie nevyznám, ale neznamenal rubín něco důležitého?“

„Krále. Bude to nejspíš přilba krále Kracha.“

„A taky jeho kosti a brnění.“

„Jsi bohatý, Bome. Já si vezmu jen malou odměnu za zprostředkování. Bude to můj svatební dar. Vzal jsi mě vážně, když jsem ti řekl, že máš přijít s nějakým dobrým zbožím.“

„To nejlepší zabavil Dozorce. Měli jsme Měnivcovu výstroj.“

Zbožík si s sebou tentokrát přivezl pomocníky, dva mohutné, ramenaté vozky. Vynášeli starožitnosti ven a skládali je na vozy. Jejich pohyb sem a tam Boman rozčiloval.

„Opravdu? Sakra! Dal bych za to levou ruku.“

Boman omluvně rozpřáhl ruce. „Co jsem mohl dělat? Písečník mě drží zkrátka. Navíc, znáš mé zásady. Už tak je porušuju tím, že obchoduju s bratrem mé budoucí snachy.“

„Jak to?“

Když už jsem to načal, musím to dokončit, pomyslel si Boman. „Písečník slyšel, že jsi stoupencem zmrtvýchvstání. Zdarek a já kvůli tomu máme trochu potíže.“

„Ale, to je nepříjemné. Mrzí mě to, Bome. Zmrtvýchvstání! Jednou, před lety, jsem si pustil hubu na špacír a prohlásil, že i Tyran by byl pro Veslo lepší než ten šašek starosta. Jedna hloupá poznámka! Nikdy tě nenechají zapomenout. Jako by jim nestačilo, že uštvali mého otce k smrti. Teď ještě budou trápit mě a mé přátele.“

Boman neměl ani potuchy, o čem to Zbožík mluví. Bude se na to muset zeptat Zdarka. Ale uklidnilo ho to, a to jediné ve skutečnosti chtěl.

„Zbožíku, nech si z tohohle celý zisk. Pro Zdarka a Zlatu. Jako svatební dar ode mě. Už určili datum?“

„Přesně ještě ne. Až mu skončí volno a odevzdá závěrečnou práci. Nadcházející zimu, odhadem. Přemýšlíš o tom, že bys přijel?“

„Přemýšlím, že bych se přestěhoval zpátky do Vesla. Nemám už tolik síly, abych bojoval s novým Dozorcem.“

Zbožík se usmál. „Stejně už asi nebude takový zájem o věci z dob Tyranie jako letos v létě. Zkusím ti najít nějaké místo. Když dokážeš vytvořit něco takového, jako je tady ten král, nebudeš mít problém vydělat si.“

„Opravdu se ti to líbí? Myslel jsem, že bych udělal i jeho koně.“ Boman poznal, že může být na své umění pyšný.

„Koně? Vážně? Pohřbili s ním i jeho koně?“

„Výstroj a všechno. Nevím, kdo telkuřany pohřbíval, ale o nic je neoloupil. Máme plnou truhlu mincí, šperků a odznaků.“

„Mince z Tyranie? To je úplně skvělé. Většina jich byla roztavena. Taková mince v dobrém stavu může mít hodnotu padesátkrát vyšší než původní.“

„Nechám si krále Jakéhositam ještě tady. A dám mu dohromady koně. Vezmeš ho s sebou příště.“

„Nebude to trvat dlouho. Vyložím to a hned pojedu zpátky. A kde je Zdarek? Chtěl jsem ho pozdravit.“ Zbožík zamával koženými deskami.

„Zlata?“

„Zlata. Měla by psát romány. Jednou přijdu kvůli věčnému nakupování papíru na mizinu.“

„Je venku, kope. Zajdeme za ním. Jasmíno! Beru Zbožíka za Zdarkem.“

Cestou se Boman každou chvíli ohlížel přes rameno. Kometa už zářila tak, že byla trochu viditelná i ve dne. „Až dostoupí vrcholu, bude to peklo pro oči,“ předpověděl Boman.

„To očekávám.“ Zbožíkův úsměv Bomana zneklidnil. To si dokážu představit, pomyslel si.

*

Zdar si zády otevřel dveře krámku a hodil na zem hromadu zbraní. „Už tam skoro nic není, tati. Minulou noc jsem našel jenom samé obyčejné krámy.“

Boman držel v ruce měděný drát z konstrukce, která držela pohromadě koňskou kostru. „Tak necháme Men Fua, ať si to převezme. Stejně už tu není místo.“

Krámkem se téměř nedalo projít. Kdyby Boman chtěl, nemusel by teď kopat celé roky.

„Vypadá to dobře,“ řekl Zdar na koně, než odešel pro další várku zboží k půjčenému vozíku. „Budeš mi muset ukázat, jak dostat krále nahoru, abych to uměl složit, až se vrátím.“

„Možná to udělám sám.“

„Myslel jsem, že ses rozhodl zůstat.“

„Možná. Nevím. Kdy začneme psát tu práci?“

„Už na tom pracuji. Dělám si poznámky. Když si to uspořádám v hlavě, dokážu to napsat jedna dvě. Nedělej si starosti. Mám spoustu času.“ Vyšel znovu ven.

Jasmína přinesla čaj. „Zdálo se mi, že slyším Zdarka.“

Boman pohodil hlavou. „Venku.“

Začala hledat místo, kam by postavila konvici a hrníčky. „Měl by sis tady udělat pořádek.“

„Taky si říkám.“

Zdar se vrátil. „Je tady dost nadbytečných kousků, aby se z toho dalo sestavit celé brnění. Ale nikdo by si ho nemohl vzít na sebe.“

„Čaj?“ zeptala se matka.

„Rád. Tati, šel jsem kolem velitelství. Je tady ten nový Dozorce.“

„Už?“

„Bude se ti líbit. Přivezl si s sebou kočár a tři vozy plné šatů pro svou paní. A celou četu sluhů.“

„Cože? Ha! Až mu Písečník ukáže jeho pokoje, tak umře.“ Dozorce bydlel v místnosti, která by se spíše hodila pro mnicha než pro nejmocnějšího muže provincie.

„Patří mu to.“

„Ty ho znáš?“

„Z vyprávění. Slušní lidé mu říkají Šakal. Kdybych věděl, že to byl on... Co jsem mohl dělat? Nic. Má štěstí, že ho sem rodina poslala. Kdyby zůstal ve městě, určitě by ho někdo zabil.“

„Není moc oblíbený, co?“

„Jestli tady zůstaneš, tak to zjistíš. Vrať se, tati.“

„Mám tady nějakou práci, Zdarku.“

„Na jak dlouho ještě?“

„Na pár dní. Nebo navždy. Však víš. Potřebuju to jméno.“

„Tati, můžeme to zkusit teď. Dokud je tady zmatek.“

„Žádné riskování, Zdarku. Chci to mít jisté. Nehodlám si s Lapenými zahrávat.“

Zdar chtěl něco namítnout, ale místo toho usrkl čaje. Pak zase vyšel ven. „Zbožík už by měl být zpátky,“ řekl, když se vrátil. „Možná přiveze víc než dva vozy.“

Boman se uchichtl. „Myslíš tím, že možná přiveze i něco jiného než vozy? Jako třeba svou sestru?“

„To jsem měl na mysli, ano.“

„A jak chceš potom psát tu práci?“

„Vždycky se najde chvilka.“

Boman otřel prachovkou drahokam na čele koně mrtvého krále. „To by pro dnešek stačilo, koníčku. Jdu se podívat k výkopu.“

„Vezmi to kolem velitelství a podívej se na ten rozruch,“ navrhl mu Zdar.

„To bych si nenechal ujít.“

*

Toho odpoledne se u jámy objevil Písečník. Přistihl Bomána, jak dřímá. „Co to má znamenat?“ pustil se do něj. „Spát v práci?“

Boman se posadil. „Znáš mě. Jenom jsem chtěl na chvíli vypadnout z domu. Slyšel jsem, že už je tady ten nový člověk.“

Písečník si odplivl. „Ani mi to nepřipomínej.“

„Je to zlé?“

„Horší než jsem čekal. Poslouchej mě, Bome. Dnes končí jedna éra. Ti hlupáci budou ještě litovat.“

„Co ses rozhodl, že budeš dělat?“

„Rybařit. Sakra, budu rybařit. Co nejdál odtud. Jeden den mi potrvá, než mu to tady předám, a pak zamířím na jih.“

„Vždycky jsem chtěl stáří strávit v některém z Démantových měst. Ještě nikdy jsem neviděl moře. Takže se chystáš vyrazit hned?“

„Nemusíš to říkat s takovou radostí. Ty a ti tví přátelé, kteří jsou pro zmrtvýchvstání, jste vyhráli, ale můžu odejít s tím, že jste mě neporazili na mé vlastní půdě.“

„Poslední dobou jsme moc nebojovali. Nemusíme to teď přece dohánět.“

„Jo, jo. Máš pravdu. Promiň. Jsem zklamaný, bezmocný a všechno jde ke dnu.“

„Nemůže to být tak strašné.“

„Ale může. Mám své zdroje, Bome. Nejsem sám, kdo je z toho tak vyděšený. Ve Vesle jsou dobře informovaní lidi, kteří se bojí stejně jako já. Říkají, že stoupenci zmrtvýchvstání něco chystají. Přijdeš na to taky. Jestli odtud neodejdeš.“

„Asi půjdu. Zdarek toho nového zná. Ale nemůžu odejít, dokud neskončíme s vykopávkami.“

Písečník se na něj přísně podíval. „Bome, budu tě muset donutit, abys to tady uklidil, než odejdu. Vypadá to, jako by tady uspořádalo večírek samo peklo.“

Boman si na pořádek moc nepotrpěl. V okruhu třiceti metrů kolem jámy se povalovaly kosti, nepoužitelné kousky výstroje a rozličné smetí. Příšerný pohled. Boman si toho nevšímal.

„Proč se tím zabývat? Za rok to všechno zaroste. Kromě toho nechci, aby s tím měl Men Fu víc práce, než musí.“

„Ty jsi tak ohleduplný, Bome.“

„Snažím se.“

„Tak se měj.“

„Nashle.“ Boman se snažil přijít na to, co udělal špatného, co chtěl Písečník zjistit a nezjistil. Pokrčil rameny, svalil se do trávy a zavřel oči.

*

Žena ho vábila. Ještě nikdy nebyl sen tak jasný. A nikdy tak úspěšný. Přišel k ní a vzal ji za ruku. Vedla ho po krásně zelené stezce lemované stromy. Skrz listí se prodíraly sluneční paprsky, v nichž poletoval zlatý prach. Mluvila, ale nedokázal její slova rozluštit. Nevadilo mu to. Byl šťastný.

Zlatá přešla ve stříbrnou. Ze stříbrné se stala obrovská čepel, která probodávala oblohu a zastiňovala hvězdy. Kometa se přibližovala a přibližovala... a vynořil se z ní ženský obličej. Křičel. Vztekle křičel. A on neslyšel...

Kometa zmizela. Po nebi posázeném diamanty plul měsíc v úplňku. Pod hvězdami přelétl veliký stín a zastínil mléčnou dráhu. Hlava, uvědomil si Boman. Hlava temnoty. Hlava vlka dorážejícího na měsíc... Najednou byla pryč. Zase se procházel s tou ženou po lesní stezce a zakopával o kužely slunečního světla Právě mu něco slibovala...

Probudil se. Jasmína s ním třásla. „Bome! už zase ten sen. Vzbuď se.“

„Nic mi není,“ zamumlal. „Nebylo to tak zlé.“

„Měl bys přestat jíst tolik cibule. Člověk v tvém věku a se žaludečním vředem.“

Boman se posadil a poplácal se po břiše. Poslední dobou ho vřed vůbec nezlobil. Možná proto, že měl tolik jiných věcí na práci. Spustil nohy na zem a zíral do tmy.

„Co děláš?“

„Přemýšlím, že bych se šel podívat za Zdarkem.“

„Potřebuješ si odpočinout.“

„Nesmysl. V mém věku? Staří lidi nepotřebujou odpočívat. Nemůžou si to dovolit. Nemají času nazbyt.“ Začal hledat boty.

Jasmína zamumlala nějakou obvyklou poznámku. Nevšímal si toho. To už uměl dokonale. „Dávej tam pozor,“ dodala.

„Co?“

„Buď opatrný. Když je teď Písečník pryč, necítím se zrovna bezpečně.“

„Odešel teprve dnes ráno.“

„Ano, ale...“

Boman vyšel z domu a mumlal si něco o pověrčivých starých ženských, které nejsou schopny přijmout jakoukoli změnu.

Vydal se jednou z obchůzkových tras. Občas se zastavil, aby se podíval na kometu. Měla úžasnou zářivou hřívu. Přemýšlel, jestli se mu sen snažil něco naznačit. Stín požírající měsíc. Nedávalo to moc smysl, zjistil nakonec.

Když se blížil k okraji města, uslyšel hlasy. Ztišil kroky. V tuto noční dobu lidi obvykle venku nebývali.

Byli v jedné z opuštěných chatrčí. Uvnitř plápolala svíčka. Předpokládal, že jde o poutníky. Našel ve stěně otvor, ale kromě zad nějakého muže nic neviděl. Ta pokleslá ramena, někoho mu připomínala... Písečník? Ten jistě ne. Na to jsou moc široká. Spíš jako by patřila jednomu z těch Zbožíkových svalnatců...

Hlasy nedokázal rozpoznat, protože muži většinou šeptali. Občas se ozýval zvuk velmi podobný ječivému hlasu, kterým mluvil Men Fu. Slova však slyšel zřetelně.

„Podívej, udělali jsme všechno, co jsme mohli, aby odsud vypadl. Když člověku vezmeš práci a dům, mělo by mu být jasné, že není vítaný. Ale on ne a ne odejít.“

„To znamená, že je čas pro radikální řešení,“ řekl druhý hlas.

„Zašlo to příliš daleko,“ ozval se ječivý hlas.

Známky zklamání. „Udělám to, Žluťáku. Kde je?“

„Zašitý ve staré stáji. V seníku. Udělal si tam v koutku místo na spaní, jako starý pes.“

Hrknutí židle. Kroky. Boman se chytil za břicho a maličkým krůčky se přesunul do stínu. Na cestu vyšla mohutná postava. Světlo komety se odráželo od ostří nože.

Boman se odplížil ještě více do stínu, pak se zamyslel.

Co to mělo znamenat? Určitě šlo o vraždu. Ale koho? Kdo se ukrýval v opuštěné stáji? Opuštěné budovy často využívali poutníci a vandráci. Ale kdo byli tihle muži?

Existovalo několik možností. Zavrhl je. Byly příliš hrůzostrašné. Když se uklidnil, vydal se rychle k jámě.

Zdarova lampa zde byla, ale jeho nikde neviděl. „Zdare?“ Žádná odpověď. „Zdarku? Kde jsi?“ Stále nic. Zachvátil ho téměř panický strach. „Zdare!“ zařval.

„To jsi ty, tati?“

„Kde jsi?“

„Seru.“

Boman si oddechl a sedl si. Syn se za chvíli objevil a stíral si pot z čela. Proč? Byla chladná noc.

„Zdarku, nevíš, jestli si to Písečník nerozmyslel? Viděl jsem ho ráno odcházet. Před chvílí jsem slyšel nějaké chlapy plánovat vraždu. Vypadalo to, jako by chtěli zabít jeho.“

„Vražda? Kdo?“

„Nevím. Jeden z nich byl možná Men Fu. Byli tři nebo čtyři Vrátil se Písečník?“

„Neřekl bych. Nezdálo se ti něco? Co tady vůbec děláš, uprostřed noci?“

„Zase ta noční můra. Nemohl jsem spát. Nevymýšlím si. Ti chlapi se chystali někoho zabít, protože odtud nechtěl odejít.“

„To nedává smysl, tati.“

„To mě nezajímá...“ Boman se prudce otočil. Zase uslyšel divný zvuk. V osvětleném prostoru se objevila vrávorající postava. Udělala tři kroky a skácela se k zemi.

„Písečník! Je to Písečník. Co jsem říkal?“

Bývalý Dozorce měl na hrudi krvácející ránu. „Nic mi není," řekl. „Nic mi nebude. Je to jenom šok. Není to tak zlé, jak se zdá."

„Co se stalo?"

„Chtěli mě zabít. Říkal jsem ti, že se rozpoutá peklo. Říkal jsem ti, že něco chystají. Ale tohle kolo jsem vyhrál. A dostal jejich zabijáka."

„Myslel jsem, že jsi pryč. Viděl jsem tě odcházet."

„Rozhodl jsem se zůstat. Nemohl jsem odejít. Složil jsem přísahu, Bome. Vzali mi práci, ale ne svědomí. Musím je zastavit."

Boman si vyměnil pohled se synem. Zdar potřásl hlavou. „Tati, podívej se mu na zápěstí."

Boman se podíval. „Nic tam nevidím."

„No právě. Jeho amulet je pryč."

„Vrátil ho, když odcházel. Že jo?"

„Ne," odpověděl Písečník. „Ztratil jsem ho v souboji. Ve tmě jsem ho nemohl najít."

„Tati, je těžce raněný. Raději zajdu do kasáren."

Zdare," vydechl Písečník. „Jemu to neříkej. Najdi desátníka Siláka."

Dobře." Zdar se rychle vzdálil.

Světlo komety naplnilo noc přízraky. Zdálo se, že se Mohylová země kroutí a vlní. Tu a tam se mezi keři něco pohnulo. Boman se třásl a snažil se přesvědčit sám sebe, že jsou to jen výplody jeho fantazie.

*

Začínalo pomalu svítat. Písečník už překonal šok a srkal vývar, který mu poslala Jasmína. Desátník Silák přišel oznámit výsledek pátrání. „Nic jsem nenašel, pane. Žádné tělo, žádný amulet. A stopy po boji taky ne. Jako by se to nikdy nestalo."

„Jsem si, k čertu, docela jistý, že jsem se nezkoušel zabít sám."

Boman se zamyslel. Kdyby nezaslechl, jak to plánují, sám by Písečníkovi moc nevěřil. Ten člověk byl schopen předstírat, že ho někdo napadl, jen proto, aby ho někdo litoval.

„Věřím ti, pane. Řekl jsem jen, co jsem zjistil."

„Propásli jedinečnou šanci. Teď o nich víme. Buď ve střehu."

„Nesmíme zapomínat, kdo tady teď vládne," vmísil se do rozhovoru Boman. „Ať si to u našeho nového šéfa hned nepohnojíme."

„Smrdí to. Dělej, co můžeš, Siláku. Ale dávej si na něj bacha."

„Ano, pane," odpověděl desátník a odešel.

„Tati," řekl Zdar, „měl bys jít domů. Nevypadáš moc dobře."

Boman se zvedl. „Je ti už líp?" zeptal se.

„Bude to dobré," odpověděl Písečník. „Nedělej si o mě starost. Vyšlo slunce. Za světla to zkoušet nebudou."

Nevěř tomu, pomyslel si Boman. Ne pokud jsou to lidi oddaní Tyranii. Ti vnesou tmu i do nejslunečnějšího dne.

Když byli z doslechu, Zdar řekl: „V noci jsem přemýšlel, tati. Než to začalo. O našem problému se jmény. A najednou mi něco blesklo hlavou. Ve Vesle leží velký starý kámen. Jsou v něm vytesány obrázky a runové znaky. Je tam odjakživa. Nikdo neví, co to znamená, ani kdo to vytesal. A vlastně to nikoho nezajímá."

„A?"

„Ukážu ti, co je na něm vytesáno." Zdar zvedl větvičku a připravil si kousek země, aby mohl začít kreslit. „Nahoře je hvězda v kruhu. Pak několik řádků runových znaků, které nikdo neumí přečíst. Ty si nepamatuji. Pak nějaké obrázky." Rychle tvořil náčrtek.

„Je to dost schématické."

„Jako originál. Ale podívej. Tohle. Strnulá postava se zlomenou nohou. Tady had. Tady zvíře překryté člověkem. A zde postava s bleskem. Chápeš to? Kulhavec. Noční Slídil. Měnivec Vichřice."

„Mohlo by to tak být."

Zdar kreslil dál. „Dobře. Takhle jsou na kameni umístěni ti čtyři, které jsem jmenoval. Ve stejném pořadí jako na tvé mapě. Podívej se tady. Na místa, která máš prázdná. To by mohli být Lapení, které jsi nedokázal určit." Poklepal na nákres, který vypadal jako jednoduchý kruh, toporná postava s hlavou na stranu a zvířecí hlava s kruhem ve velkých zubech.

„Umístění sedí," připustil Boman.

Takže?"

„Takže co?"

„Děláš to schválně tati? Kruh je možná nula. Nejspíš symbol pro Beztvářného nebo Bezejmenného. Tady je Oběšenec a tady Lunohryz.

„Vidím to, Zdare. Jen si nejsem jistý, že to vidět chci." Řekl Zdarovi, že se mu zdálo o obří vlčí hlavě, která požírala měsíc.

„Vidíš to? Vlastní mozek se ti snaží napovědět. Jdi si ověřit důkazy. Zjisti, jestli to takhle sedí."

„To nemusím."

„Jak to?"

„Cítím to srdcem. Sedí to."

„Tak o co jde?"

„Nejsem si jistý, že to ještě chci.“

„Tati... tati, když ne ty, udělám to já. Myslím to vážně. Nenechám tě zahodit těch třicet sedm let. A proč jsi vůbec změnil názor? Vzdal ses skvělé budoucnosti a vydal se sem. Proč to chceš teď vzdát?“

„Zvykl jsem si na tenhle život. Nevadí mi.“

„Tati... setkal jsem se s lidmi, kteří tě kdysi znali. Všichni tvrdí, že z tebe mohl být velký čaroděj. Zajímá je, co se s tebou stalo. Vědí, že jsi měl nějaký velký tajný plán a odešel jsi, abys ho uskutečnil. Myslí si, že jsi mrtvý. Protože už nikdy neslyšeli o člověku s takovým nadáním, jako máš ty. Teď získávám dojem, že mají pravdu.“

Boman si povzdechl. Zdar to nemůže nikdy pochopit. Jedině kdyby jako on stárl s oprátkou kolem krku.

„Myslím to vážně, tati. Udělám to sám.“

„Ne, neuděláš. Nemáš potřebné znalosti ani dovednosti. Já to udělám. Asi mi to bylo předurčeno.“

„Tak pojďme!“

„Nebuď tak hrr. Nejde o čajový dýchánek. Bude to nebezpečné. Musím si odpočinout, dostat se do správného rozpoložení a připravit si všechno, co budu potřebovat.“

„Tati...“

„Zdare, kdo je tady odborník? Kdo to provede?“

„Myslím, že ty.“

„Tak zavři hubu a nech ji zavřenou. Nejdřív to můžu zkusit zítra v noci. Pokud budou jména odpovídat.“

Zdar vypadal rozmrzele a netrpělivě.

„Nač ten spěch? Co máš v sázce ty?“

„Já jen... Zbožík má přivézt Zlatku. Chtěl jsem, aby už bylo po všem, až přijede.“

Boman se zatvářil zoufale. „Pojďme domů. Jsem unavený.“ Ohlédl se po Písečníkovi, který upřeně zíral na Mohylovou zemi. Ten muž byl naplněný odhodláním. „Drž ho ode mě dál.“

„Nějakou dobu se tady moc potloukat nebude.“

O něco později Boman zamumlal: „Zajímalo by mě, co to vlastně mělo znamenat. Byli to opravdu stoupenci zmrtvýchvstání?“

„Stoupenci zmrtvýchvstání jsou jenom mýtus, který vytvořila Písečníkova banda, aby měla co na práci.“

Boman si vzpomněl na pár známých z univerzity. „Nebuď si tím tak jistý.“

Když došli domů, odešel Zdar nahoru, aby si prostudoval mapu. Boman něco málo snědl a šel si lehnout. Ještě předtím však řekl Jasmíně: „Dávej pozor na Zdarka. Chová se divně.“

„Divně? Jak?“

„Nevím. Prostě divně. Příliš se začal zajímat o Mohylovou zemi. Hlídej, ať nenajde moji výbavu. Mohl by se pokusit provést to sám.“

„To by neudělal.“

„To doufám. Ale nespouštěj ho z očí.“

Kapitola patnáctá: MOHYLOVÁ ZEMĚ

Případ se dozvěděl, že je Krkavec zpátky. Pospíchal k jeho domu. Krkavec ho na uvítanou objal. „Jak ses měl, chlapče?“

„Mysleli jsme, že už se nevrátíš.“ Krkavec byl pryč osm měsíců.

„Zkoušel jsem se dostat zpět, ale nevedou sem už žádné cesty, zatraceně.“

„Já vím. Plukovník požádal Lapené, aby nám vozili zásoby na létajících kobercích.“

„Slyšel jsem. Když se to vojenské vedení ve Vesle dozvědělo, vyskočilo ze židlí a poslalo celý pluk, aby postavil novou cestu. Je už ze třetiny hotová. Kousek jsem po ní šel.“

Případ se zatvářil vážně. „Byla to opravdu tvá dcera?“

„Ne,“ řekl Krkavec. Když odcházel, oznámil, že se má setkat s ženou, která je možná jeho dcera. Slíbil, že tomu, kdo najde jeho děti a přivede je do Vesla, dá všechny své úspory.

„Vypadáš zklamaně.“

Byl zklamaný. Hledání nepřineslo žádné ovoce. Chybělo příliš mnoho záznamů.

„Jaká byla zima, Případe?“

„Zlá.“

„Dole taky. Měl jsem o vás starost.“

„Měli jsme potíže s kmeny. To bylo to nejhorší. Člověk může sedět vevnitř a přihazovat polena do ohně, ale nemá co jíst, protože mu zloději mezitím ukradnou zásoby.“

„Napadlo mě, že by k tomu mohlo dojít.“

„Hlídali jsme tvůj dům. Do některých opuštěných míst se vloupali.“

„Děkuju.“ Krkavcovy oči se zúžily. Dostal se někdo do jeho domu? Co všechno našel? Pozorný hledač mohl objevit dost na to, aby ho oběsili. Vyhlédl z okna. „Vypadá to, že bude pršet.“

„Pořád to vypadá, že bude pršet. Pokud to nevypadá, že bude sněžit. Naposled napadly čtyři metry. Lidi mají strach. Co se s tím počasím děje?“

„Starousedlíci říkají, že když se objeví velká kometa, jsou pár let vždycky tuhé zimy. Dole ve Vesle nikdy nebylo tak mrazivo. A tolik sněhu.“

„Tady nebylo tak zima. Jenom sněžilo tak strašně, že nešlo vytáhnout paty z domu. Myslel jsem, že se z toho

zblázním. Celá Mohylová země vypadala jako zamrzlé jezero. Nebylo ani možné určit, kde je Velká mohyla.“

„Opravdu? Kdyby ti to nevadilo, rád bych si teď vybalil. Dej všem vědět, že jsem zpátky. Jsem skoro na mizině. Potřebuju práci.“

„Jasně, Krkavče.“

Krkavec oknem sledoval, jak Případ kráčí zpátky do kasáren po vyvýšeném chodníku, který byl postaven v době jeho nepřítomnosti. Vznikl proto, že všude bylo příšerné množství bláta, a taky proto, že plukovník Sladký své lidi rád neustále něčím

zaměstnával. Když Případ zmizel z dohledu, vyšel do prvního patra.

Všechno bylo netknuté. Výborně. Podíval se z okna na Mohylovou zemi.

Za těch několik let se velmi změnila. Ještě pár a už ji nebude možné najít.

Ještě chvíli se díval a bručel. Pak vytáhl ze skrýše hedvábnou mapu. Pozorně se zadíval na ni, a potom znovu na Mohylovou zemi. Po nějaké době vylovil zpod košile papíry potřísněné potem. Nosil je tam už od chvíle, kdy je ukradl na univerzitě ve Vesle. Vyložil je na mapu.

Později toho odpoledne vstal, oblékl si plášť, vzal hůl a vyšel ven, kde mrholilo. Belhal se vodou a blátem, až došel k místu, z něhož měl výhled na Velký Smutek.

Řeka byla jako vždy rozvodněná. Její koryto se nadále přesouvalo. Po chvíli zaklel, udeřil holí do starého dubu a vydal se zpět.

Během hodiny se zešeřilo. Než dorazí domů, bude tma.

„Zatracené komplikace,“ zamumlal. „S tím jsem nepočítal. Co mám, k čertu, dělat?“

Podstoupit největší riziko. Přitom se mu chtěl za každou cenu vyhnout, i přesto, že bylo možná nezbytné. Toto nebezpečí bylo také pravým důvodem, proč strávil zimu ve Vesle.

Poprvé za celá léta zapochyboval, jestli má ta hra cenu.

Ať klel sebevíc, tma ho zastihla dřív, než došel domů.

Kapitola šestnáctá: PLANINA STRACHU

Když je člověk blázen a na protest proti rozhodnutí Pusinky odejde, může o hodně přijít. Jilmáč, Jednooký, Skřet a Ota, tihle chlapi mě rádi zlobí. Nikdo mě nehodlal zasvětit do plánu akce. Dokonce i Stopař, který se ke mně choval mile a povídal si se mnou víc než všichni ostatní dohromady, mi neprozradil ani slovo. Takže když nadešel onen den, neměl jsem ani potuchy, co se bude dít.

Připravil jsem si obvyklé vybavení. Bývali jsme těžká pěchota, ale poslední dobou většinou jezdíme na koních. Jsme už příliš staří na to, abychom unesli čtyřicetikilovou zátěž. Odtáhl jsem sbalené věci do jeskyně, která slouží jako stáj a smrdí jako čert. Tady jsem zjistil, že žádný kůň není osedlaný. Až na jednoho -Pusinčina.

Když jsem se stájníka zeptal, o co jde, jen se zazubil. „Jdi nahoru, pane,“ řekl.

„Jo? Zatracení parchanti. Hrajou si se mnou? Já jim to vrátím. Neměli by zapomínat, kdo tady píše kroniku.“ Nadával jsem a klel. Když jsem došel k ústí chodby, uviděl jsem zbytek party. Všichni byli nalehko. Měli s sebou jen zbraně a brašny se sušeným jídlem.

„Co děláš, Felčare?“ zeptal se Jednooký a snažil se potlačit smích. „Vypadáš, jako by sis bral s sebou všechno, co máš. Jsi želva? Neseš si dům na zádech?“

„Nestěhujeme se, hochu,“ přidal se Jilmáč. „Jedeme jenom na výpravu.“

„Jste banda zvrhlíků, víte to?“ Vyšel jsem do bledého světla měsíce, který asi za půl hodiny zajde za obzor. V dálce plachtili nocí Lapení. Ti zkurvysyni pořád drželi hlídku. O něco blíž se seskupila celá tlupa menhirů. Bylo jich tolik, že jsem měl pocit, jako bych se díval na hřbitov. Taky jsem si všiml řady chodících stromů.

Navzdory tomu, že bylo bezvětří, slyšel jsem zvonkohru Praotce Stromu. Určitě to něco znamenalo. Menhiry by to mohly vysvětlit. Ale ony nikdy o sobě ani o jiných bytostech na Planině nemluví. A tím spíš o Praotci Stromu. Většina z nich by ani nepřipustila jeho existenci.

„Raději si trochu odlož, Felčare,“ řekl Poručík. Víc mi k tomu neřekl.

„Ty jedeš taky?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jo. Pospěš si. Nemáme moc času. Zbraně a lékárnička budou stačit. Upaluj.“

Když jsem scházel dolů, potkal jsem Pusinku. Usmála se Přestože jsem byl rozmrzelý, úsměv jsem jí oplatil. Nemůžu se na ni zlobit. Znám ji od doby, kdy byla takhle maličká. Od doby, kdy ji Havran zachránil před Kulhavcovou bandou při tažení na Forsberg. Nemůžu se na tu ženu podívat bez toho, abych si vzpomněl na dítě, kterým byla. Změknu a jsem sentimentální.

Říkají mi, že jsem přehnaně romantický. Když se ohlížím zpátky, skoro bych souhlasil. Všechny ty přihlouplé báchorky, které jsem psal o Paní...

Když jsem se vrátil nahoru, byl měsíc na okraji horizontu. Mezi muži panovalo vzrušení. Pusinka zde byla také. Seděla obkročmo na zářivě bílé klisně, popojížděla kolem a gestikulovala na ty, kteří znakům rozuměli. Nad námi jsem spatřil jasné tečky příznačné pro chapadla létajících velryb. Byly velmi nízko. Vzpomněl jsem si na hrůzné příběhy o vyhladovělých velrybách, které se snášejí dolů a natahují chapadla na zem, aby uchvátily každou rostlinu a zvíře, jež jim přijde do cesty.

„Hej,“ řekl jsem. „Musíme si dávat pozor. Ta potvora sestupuje dolů.“ Obrovský stín zakryl tisíce hvězd. A zvětšoval se. Kolem něj se hemžily létající murény. Velké, malé i střední. Bylo jich víc, než jsem kdy viděl.

Mé prohlášení vyvolalo smích. Naštvaně jsem se otočil a začal muže obcházet. Sekýroval jsem je kvůli lékárničkám,

které jsem chtěl, aby měli s sebou. Když jsem skončil, nálada se mi trochu spravila. Všichni je měli. Velryba nadále klesala k zemi. Měsíc zmizel. Ve stejném okamžiku se daly menhiry do pohybu. Za chvíli se od nich začalo linout světlo směrem k nám tak, aby ho Lapení neviděli.

Pusinka se rozjela po cestě, kterou menhiry vyznačily. Když je míjela, zhasínaly. Nejspíš se přesouvaly na druhý konec řady.

Neměl jsem čas to zjišťovat. Jilmáč a Poručík nás postavili do řady. Noc naplnily skřeky a třepotání murén, které se hádaly o vzdušný prostor.

Velryba se snesla na zem napříč přes potok.

Můj bože, ta byla veliká. Veliká! Vůbec jsem netušil... Byla natažená od korálů přes potok a dál ještě asi dvě stě metrů. Dohromady mohla být dlouhá takových pět set metrů. A široká mezi sedmdesáti a stem metrů.

Jeden menhir promluvil. Jeho slova jsem nezachytil. Ale muži se začali sunout vpřed.

Brzy se naplnily mé nejhorší obavy. Šplhali po boku velryby na její záda, kde obvykle hnízdily murény.

Páchla. Podobný zápach jsem v životě necítil. Byl silný. Těžký, dalo by se říct. Nebyl zvlášť nepříjemný, ale bylo ho příliš. Tělo měla taky zvláštní. Ani chlupaté, ani šupinaté, ani rohovité. Ne přímo slizké, ale takové pórovité a kluzké jako obnažené naplněné střevo. Nacházely se na něm spousty úchytů. Naše ruce a boty jí nevadily.

Menhir mumlal a bručel jako starý důstojník, který předává rozkazy a stížnosti od velryby. Měl jsem dojem, že je od přírody mrzout. Nelíbilo se jí to o nic víc než mně. Neměl jsem jí to za zlé.

Nahoře byly další menhiry a snažily se udržet rovnováhu. Když jsem tam vylezl, jeden mi řekl, abych se přemístil k dalšímu. Ten mi přikázal, abych si sedl o sedm metrů dál. Za chvíli byli všichni muži nahoře.

Menhiry zmizely.

Začalo mi být špatně. Nejdřív mě napadlo, že je to proto, že se velryba vznesla. Když jsem letěl s Paní, Šeptou nebo Lovkyní Duší, žaludek jsem měl neustále jako na vodě. Ale tohle byla nevolnost jiného druhu. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že mi něco chybí.

Pusinčino silové pole mizelo. Žil jsem v něm tak dlouho, že se stalo součástí mého života...

Co se to dělo?

Stoupali jsme. Cítil jsem pohyb větru. Hvězdy visely těžce z oblohy. Najednou se na severu rozzářilo světlo.

Na Lapené zaútočily murény. Bylo jich obrovské množství. Jejich úder Lapené naprosto překvapil. Věděli sice, že jsou murény kolem nich, ale takovéhle věci nikdy nedělaly...

U všech čertů, pomyslel jsem si. Tlačí je na nás...

Usmál jsem se. Ale vůbec ne na nás. Nečekaně směrem k Pusince a jejímu silovému poli.

Ve chvíli, kdy mi to došlo, uviděl jsem záblesk, jak se Lapení marně snažili bránit kouzly. Jeden koberec zakolísal a začal padat k zemi. Obklopilo ho hejno murén.

Pusinka možná nebyla tak pošetilá, jak jsem si myslel. Třeba bylo možné Lapené odstranit. Když nic jiného, aspoň nějaký zisk z toho bude.

Ale co jsme dělali my? Mé druhy osvětlila záře. Nejblíž jsem měl Stopaře se Psem Žabožroutem. Stopař vypadal znuděně. Ale Pes Žabožrout byl ve střehu. Nikdy jsem ho tak bdělého neviděl. Seděl a pozorně sledoval, co se děje kolem. Na břiše neležel jen tehdy, když žral.

Jazyk měl vyplazený a rychle oddechoval. Kdyby to byl člověk, řekl bych, že se šklebí.

Druhý Lapený se snažil odehnat murény svou mocí. Ale ty byly v přesile. A dole se pohybovala Pusinka. Druhý Lapený náhle vlétl do jejího silového pole. A začal klesat. Hejno murén ho pronásledovalo.

Oba přistání přežijí, ale ocitnou se uprostřed Planiny, která byla dnes v noci na nohou. Jejich šance dostat se odtamtud pěšky byla mizivá.

Muréna byla už pěkných pár stovek metrů nad zemí, mířila na západ a zvyšovala rychlost. Jak daleko je k okraji Planiny, který je nejblíže Rzi? Tři sta padesát kilometrů? Dobře. Mohli bychom tam dorazit před svítáním. Ale co těch zbylých padesát kilometrů za Planinou?

Stopař začal zpívat. Nejdřív tiše. Byla to stará píseň. Vojáci na severu ji zpívali už po celé generace. Byla to smuteční, předsmrtná píseň, která se zpívala na oslavu umírajících. Slyšel jsem ji ve Forsbergu, zpívali ji obě strany. Přidal se další hlas. Pak další a další. Znalo ji asi patnáct lidí ze zhruba čtyřiceti.

Velryba plula na západ. Daleko, daleko pod námi se zmenšovala Planina, téměř ji nebylo vidět.

Přestože vzduch byl studený, začal jsem se potit.

Kapitola sedmnáctá: REZ

Můj první nesprávný předpoklad byl, že až dorazíme na místo, bude Kulhavec doma. Pusinčin chytrý zátah tomu však zabránil. Lapení se přece dokáží domlouvat pomocí myšlenek na velkou vzdálenost. Když jsme zamířili na sever, minuli nás Kulhavec a Prospěch.

„Dolů!“ zaskřehotal Skřet, když jsme byli asi osmdesát kilometrů od okraje Planiny. „Lapení. Ani hnout.“

Starý Felčar se ovšem, jako vždy, považoval za výjimku. Samozřejmě kvůli kronice. Doplazil jsem se ke kraji hřbetu kolosu a upřel zrak do tmy. Pod námi pluly opačným směrem dva stíny. Když se vzdálily, vyslechl jsem si nadávky a spílání od Jilmáče, Poručíka, Skřeta, Jednookého a dalších, kteří se k nim připojili. Usadil jsem se zpět vedle Stopaře. Ten se jen usmál a pokrčil rameny.

Čím blíž jsme byli Rzi, tím soustředěněji vypadal.

Můj druhý špatný předpoklad byl, že nás létající velryba zaveze jen k okraji Planiny. Když jsem ho uviděl, postavil

jsem se a sledoval, co bude dál. Ošklivé poznámky, které se snášely na mou hlavu, jsem nevnímal. Ale velryba nezačala klesat. A nesnesla se k zemi ještě několik dalších minut. Když jsem se vrátil na místo vedle Stopaře, začal jsem blábolit nějaké nesmysly.

Jeho až dosud tajemné pouzdro bylo otevřené. Měl v něm několik zbraní. Právě je kontroloval. Jeden nůž s dlouhou čepelí se mu nelíbil. Začal ho brousit.

Kolikrát tohle Havran dělal za tu krátkou dobu, co byl u Legie?

Náhle jsme začali přistávat. Jilmáč a Poručík nás obcházeli a říkali, že máme hřbet velryby opustit, co nejrychleji to půjde. „Drž se blízko mě, Felčare," přikázal mi Jilmáč. „Ty taky, Stopaři. Jednooký, cítíš nějaké nebezpečí?"

„Ne. Skřet má připravené uspávací kouzlo. Až se dotkneme země, budou stráže spát."

„Nebo ne a spustí poplach," zamručel jsem. Sakra, proč vidím všechno tak černě?

Potíže nenastaly. Přistáli jsme. Muži se hrnuli dolů a rozbíhali se na různé strany, jako by to měli nacvičené. A možná si to skutečně částečně nacvičili, když jsem trucoval.

Já jsem mohl dělat jen to, co mi řekl Jilmáč.

Naše akce mi náhle připomněla jiný útok na kasárna, který se odehrál kdysi dávno jižně od moře Utrpení, dřív než jsme se upsali Paní. Povraždili jsme Městské kohorty Démantového města Berylu. Naši čarodějové je omámili kouzlem, aby se neprobudili, a my je zabíjeli jednoho po druhém.

Řeknu vám, nelíbilo se mi to. Většinou to byli mladičcí, kteří se nechali naverbovat, protože si chtěli zajistit lepší život. Ale byli to nepřátelé a my jsme udělali ušlechtilé gesto. Tak ušlechtilé, že ho podle mě nevymyslela a nenařídila Pusinka.

Nebe se začínalo rozjasňovat. Z celého pluku nepřežil, kromě několika vojáků, kteří dostali na noc vycházku, ani jeden člověk. Na hlavním nádvoří kasáren, která se nacházela ve vzdálenosti několika kilometrů od Rzi, začali křičet Jilmáč a Poručík. Honem. Honem. Ještě máme moc práce. Tahle skupina zbořit sloup Lapeného. Tamta skupina vyrabovat velitelství. Další připravit pochodně k zapálení budov. A další prohledat Kulhavcovy pokoje a vzít odtamtud všechny písemnosti. Honem. Honem.

Musíme být pryč, než se Lapený vrátí. Pusinka je nemůže zdržovat věčně.

Někdo to zpackal. Samozřejmě. To se vždycky stává. Někdo zapálil budovu dřív, než měl. Objevil se kouř.

Brzy jsme zjistili, že ve Rzi byl ještě jeden pluk. Během několika minut se naším směrem řítila skupina koní. A zase to někdo nezvládl. Vrata nebyla zajištěná. Téměř bez varování byli jezdci mezi námi.

Muži křičeli. Zbraně řinčely. Šípy létaly vzduchem. Koně řehtali. Polovina mužů Paní padla, ostatní odjeli.

Teď jsme měli skutečně naspěch. Ti hoši běželi pro pomoc.

Zatímco jsme sváděli boj, létající velryba se vznesla. Několika mužům se podařilo na ni vyškrábat. Zvedla se jen tak vysoko, aby se nedotýkala střech domů a zamířila na jih. Bylo ještě dost šero na to, aby nebyla spatřena.

Jistě si dovedete představit, jak všichni nadávali a křičeli. Dokonce i Pes Žabožrout našel dost síly, aby zaštěkal. Naplnilo mě zklamání, opřel jsem se o zábradlí a vrtěl hlavou. Několik mužů za ní poslalo sprškou šípů. Ani si toho nevšimla.

Stopař se opřel o zábradlí vedle mě. „Nenapadlo by mě, že něco tak obrovského se zachová jako zbabělec," zabručel jsem. Vždyť by mohla sama zničit celé město.

„Neodsuzuj toho tvora. Když ho neznáš, nemůžeš znát ani jeho pohnutky. Musíš pochopit jeho způsob myšlení."

„Co?"

„No, myšlení není ten správný výraz, ale lepší neznám." Připomněl mi čtyři roky trvající boj se složitou povahou Planiny. „Nachází se na neznámém území. Nepřátelé věří, že za hranicemi Planiny je létající velryba bezbranná. Utíká, protože se bojí, že ji uvidí a její tajemství bude prozrazeno. Nikdy nespolupracovala s lidmi. Jak na ně může pamatovat, když je zoufalá?"

Asi měl pravdu. Ale v té chvíli jsem se více zajímal o něj než o jeho teorii. Zarazila mě jedna věc. Stopař se tvářil, jako by právě vyslovil úžasnou a neuvěřitelně složitou myšlenku.

Přemýšlel jsem o jeho inteligenci. Možná vůbec nebyl chytrý Možná nebylo jeho chování, tolik podobné Havranovu, výrazem svérázného charakteru, ale prostoduchosti.

Poručík stál s rukama v bok na hlavním nádvoří a pozoroval odlétající velrybu, která nás nechala nepříteli napospas. „Důstojníci! Do řady!" zařval po minutě. Když jsme se shromáždili řekl: „Jsme nahraní. Vidím jedinou naději. Že se ta obrovská potvora, až se vrátí domů, spojí s menhiry. A ty rozhodnou, že stojí za to nás zachránit. Takže náš úkol je vydržet do soumraku. A doufat."

Jednooký vydal hrozný zvuk. „Myslím, že bude lepší vzít nohy na ramena."

„Jo? A nechat vojáky, aby nás vystopovali? Jak daleko jsme od domova? Myslíš, že se tam dostaneme, když po nás půjde Kulhavec a jeho kumpáni?"

„Půjdou po nás i tady."

„Možná. A možná budou mít tolik práce na Planině, že se sem tak rychle nedostanou. Když zůstaneme tady, budou aspoň vědět, kde nás hledat. Jilmáči prohlídni hradby. Zjisti, jestli je můžeme udržet. Skřete, Nemluvo, uhaste ty hořící budovy. Ostatní, sbalte Kulhavcovy dokumenty. Jilmáči, postav hlídky. Jednooký, tvým úkolem je vymyslet, jak můžeme získat pomoc ze Rzi. Felčare, pomoz mu v tom. Víš, koho kde máme. Běžte. Hněte sebou."

Poručík je skvělý chlap. Zachoval si rozvahu i přesto, že stejně jako my ostatní měl chuť běhat dokola a křičet.

Ve skutečnosti jsme neměli žádnou šanci. Byl to náš konec. I kdyby se nám podařilo odrazit vojáky z města, byli tady Prospěch a Kulhavec. Ve srovnání s nimi nemají schopnosti Skřeta, Jednookého a Nemluvy žádnou cenu. Poručík to taky věděl. Nechtěl po nich, aby dali hlavy dohromady a vymysleli nějaké překvapení.

Nedokázali jsme dostat oheň pod kontrolu. Kasárna shoří. Ošetřil jsem dva zraněné muže. Ostatní mezitím připravili

vše
k obraně nejlépe, jak to v počtu třiceti šlo. Když jsem skončil
s ošetřováním, pustil jsem se do prohlížení Kulhavcových dokumentů. V té chvíli jsem v nich nenašel nic zajímavého.
„Ze Rzi sem jede asi stovka mužů!“ zvolal kdosi.
„'Dělejte, jako že tu nikdo není!“ rozkázal Poručík. Okamžitě jsme uposlechli.
Vyskočil jsem na zeď, abych se rychle mrknul na kosodřevinový les na sever od nás. Zahlédl jsem Jednookého, jak se plíží směrem k městu v naději, že najde Vazačovy přátele.
Rez byla během velkého obléhání třikrát zničena, léta je obsazena imperiálním vojskem, a přesto Paní dál zarytě nenávidí.
Vojáci byli ostražití. Nejdříve vyslali četu, aby prozkoumala zdi. Několik mužů poslali tak blízko, aby nás vyprovokovali k palbě. Až po hodině opatrného manévrování se vydali k napůl otevřené bráně.
Poručík nechal vjet dovnitř patnáct mužů, než dal rozkaz spustit padací bránu. Padli pod sprškou šípů. Pak všichni pospíchali ke zdi, aby z ní postříleli ty, kteří se potloukali kolem. Dalších dvanáct padlých. Ostatní před našimi střelami uprchli. Tam rozhazovali rukama, pořvávali po sobě a snažili se vymyslet, co podniknou dál.
Stopař byl celou dobu blízko mě. Viděl jsem ho vystřelit jen čtyřikrát. Pokaždé přesně zasáhl cíl. Možná nepobral moc rozumu, ale s lukem to uměl.
„Jestli jsou chytří,“ řekl jsem mu, „obklíčí nás a budou čekat na Kulhavce. Nemají důvod riskovat ztráty, když nás Lapený může vyřídit během chvíle sám.“
Stopař zavrčel. Pes Žabožrout otevřel oko a vydal hrdelní zvuk. Pod námi se krčili Skřet a Nemluva. Občas vykoukli přes zeď, aby zjistili, co se děje. Určitě kuli nějaké pikle.
Stopař znovu zavrčel, podíval jsem se stejným směrem jako on. Ze Rzi se blížili další vojáci. Byly jich stovky.
Ještě hodinu se nic nedělo. Až na to, že se objevovali další a další muži. Obklíčili nás.
Skřet a Nemluva vypustili kouzlo. Mělo podobu hejna můr. Jejich původ jsem nedokázal určit. Obklopily ty dva. Když jich bylo snad tisíc, odlétly.
Chvíli se zvenku ozýval řev. Když ustal, zašel jsem za Skřetem. Šklebil se. „Co se stalo?“
„Někdo tam venku má podobné schopnosti jako my,“ zaskřehotal. „Je skoro stejně dobrý.“
„Znamená to, že máme potíže?“
„Potíže? My? 'Vypráskali jsme je, Felčare. Přinutili jsme je dát se na útěk. Jen to ještě nevědí.“
„Myslel jsem...“
„Nezahájí protiútok. Nechce se prozradit. My jsme totiž dva a on sám.“
Vojáci začali připravovat děla. Kasárna nebyla postavena, aby odolala dělostřelecké palbě.
Hodiny ubíhaly. Slunce stoupalo. Pozorovali jsme oblohu. Kdypak přiletí na koberci naše zhouba?
Poručík si byl jistý, že vojsko nezaútočí hned a poslal některé z nás, aby přinesli lup na nádvoří. Chtěl ho mít připravený, až přiletí velryba. Ať už tomu věřil, nebo ne, trval na tom, že pro nás po setmění přiletí. Nepřipouštěl možnost, že by se Lapení objevili dřív.
Udržoval morálku vysoko.
Hodinu po poledni vystřelili první ránu z děla. Ohnivá koule se rozprskla pět metrů od zdi. Druhá už dolétla na nádvoří. Zasyčela a zhasla.
„Chtějí nás nechat uhořet,“ zamumlal jsem směrem ke Stopařovi. Přilétla třetí koule. Když dopadala na zem, vesele hořela.
Stopař a Pes Žabožrout vstali a podívali se přes zeď. Pes byl na zadních. Po chvíli si Stopař sedl a otevřel dřevěné pouzdro. Vytáhl z něj šest nezvykle dlouhých šípů. Znovu se postavil, zahleděl se na děla. Přiložil šíp k luku.
Byla to velká vzdálenost, ale bylo možné tam dostřelit i s mou zbraní. Já bych však mohl střílet celý den a netrefil bych se.
Stopař se soustředil tak, že vypadal, jako by byl v transu. Zvedl luk a natáhl tětivu. Vystřelil šíp.
Svahem se rozlehl výkřik. Dělostřelci se shromáždili kolem svého druha.
Stopař rychle a soustředěně vypouštěl střely. Řekl bych, že vyslal čtyři najednou. Každá našla cíl. Pak se posadil. „A je to.“
„Co?“
„Už nemám další dobré šípy.“
„Možná to bude stačit, aby je to odradilo.“
Stačilo. Na chvíli. Než si doběhli pro ochranné štíty. Pak pokračovali v palbě. Jedna zasáhla budovu. Horko bylo nesnesitelné.
Poručík neklidně obcházel kolem zdi. Připojil jsem se k jeho tiché modlitbě, aby se vojáci nevzchopili a nevyhrnuli se na nás. Nebyl způsob, jak je potom zastavit.

Kapitola osmnáctá: OBLEŽENÍ

Slunce zapadalo. Stále jsme žili. Od Planiny se neblížil žádný létající koberec. Začali jsme věřit, že máme šanci.
Něco zabouchalo na vrata, hlasitě a mocně, jako by to bylo kladivo smrti. Pak zahřměl hlas Jednookého: „Pusťte mě dovnitř, sakra!“
Někdo doběhl k vratům a otevřel je. Jednooký přišel k nám. „Tak co?“ zeptal se ho Skřet.
„Nevím. Vojáků je moc a rebelů málo. Chtěli to nejdřív probrat.“

„Jak ses tam dostal?“ zajímalo mě.

„Pěšky,“ odbyl mě. A pak už mírněji dodal: „Obchodní tajemství, Felčare.“

Kouzla. Samozřejmě.

Poručík se zastavil, aby si vyslechl hlášení Jednookého. Pak pokračoval v bezcílném bloumání. Když jsem se podíval na naše nepřátele, zdálo se mi, že jsou netrpěliví.

Jednooký potvrdil mou domněnku přímým důkazem. On, Skřet a Nemluva začali vymýšlet nějaký plán.

Nevím přesně, co udělali. Nebyly to můry, ale výsledek vypadal stejně. Velký křik, který brzy utichl. Ale teď jsme měli tři ďábelské kouzelníky, aby ohnisko odporu zneškodnili. Našli člověka, který zneškodnil jejich kouzla.

K městu běžel hořící muž. Skřet a Jednooký spustili vítězný pokřik. Neuběhly ani dvě minuty a jedno z děl se ocitlo v plamenech. Pak další. Pozorně jsem naše čaroděje sledoval.

Nemluva zůstával v klidu. Ale Skřet a Jednooký pokračovali v čarování a skvěle se bavili. Měl jsem obavu, aby to nedošlo tak daleko, že vojáci zaútočí v naději, že nás přemůžou fyzickou silou.

Přišli, ale později, než jsme si mysleli. Čekali, až bude tma, a i potom byli opatrnější, než situace vyžadovala.

Mezitím se nad polorozbořenými hradbami Rzi objevil kouř. Jednookého výprava měla úspěch. Někdo něco dělal. Někteří vojáci se stáhli a pospíchali bránit pozice ve městě.

„Tak se brzo dozvíme, jestli měl Poručík pravdu,“ řekl Stopař, když vyšly hvězdy.

Vypadal rozpačitě.

Trubky nepřátel daly signál k útoku na zdi kasáren. Stopař a já jsme s neustále nataženými luky vyhlíželi cíle. I když svítil měsíc, bylo těžké je ve tmě najít. Zničehonic se mě zeptal: „Jaká je, Felčare?“

„Co? Kdo?“ Vypustil jsem šíp.

„Paní. Prý ses s ní setkal.“

„Jo. Kdysi.“

„A? Jaká je?“ Vystřelil. Ozval se výkřik. Vypadal úplně klidně. Jako by si neuvědomoval, že může být za pár minut mrtvý. Vyvádělo mě to z rovnováhy.

„Taková, jak bys čekal,“ odpověděl jsem. Co jsem mohl říct? Mé setkání s ní bylo už jen nejasnou vzpomínkou. „Zlá a krásná.“

Taková odpověď mu nestačila. Nikdy nikomu nestačila. Ale lepší jsem dát neuměl.

„Jak vypadala?“

Nevím, Stopaři. Byl jsem strachy posraný. Dělala nějaké věci s mou myslí. Viděl jsem krásnou mladou ženu. Ale ty vidí člověk všude.“

Vzduchem zasvištěl další jeho šíp a odpovědí mu byl opět výkřik. Pokrčil rameny. „Byl jsem jenom zvědavý.“ Začal střílet rychleji. Vojáci už byli blízko.

Přísahám, nikdy neminul. Já jsem vypustil střelu, jen když jsem něco viděl, ale... Má oči jako sova. Jediné, co jsem viděl, byly stíny mezi stíny.

Skřet, Jednooký a Nemluva dělali, co mohli. Mezi vojáky se objevovaly záblesky následované výkřiky. Ale nestačilo to. O zeď se opřely žebříky. Většinu jsme hned odrazili zpátky. Ale několik mužů se nahoru dostalo. Pak další. Téměř bezcílně jsem vypouštěl do tmy šípy tak rychle, jak jen to šlo. Pak jsem tasil meč.

Ostatní muži postupovali podobně.

„Je tady!“ zařval Poručík.

Vrhl jsem pohled ke hvězdám. Ano. Nad hlavou jsem uviděl obrovský stín. Klesal. Poručíkův odhad byl správný.

Teď jsme už museli jen nasednout.

Někteří mladíci se tryskem rozběhli k hlavnímu nádvoří. Poručíkovy kletby ani Jilmáčovy hrozby je nezastavily. Poručíkovi tedy nezbylo nic jiného než vyzvat k ústupu i ostatní.

Skřet a Jednooký vypustili něco hrozného. V první chvíli jsem myslel, že je to nějaký nelítostný zlý duch. Vypadal dost hrozivě. A zadržel vojáky. Ale stejně jako většina jejich kouzel šlo jen o iluzi, nikoli o skutečnou postavu. Nepřítel na to brzy přišel.

Než se vojáci vzpamatovali, stačili jsme doběhnout na hlavní nádvoří. Mysleli si, že nás mají, a tak začali radostně hulákat.

To už se však velryba dotkla země. Když jsem se začal škrábat nahoru, chytil mě Nemluva za rameno. Ukázal na ukradené písemnosti. „Sakra! Není čas.“

Než jsem se rozmyslel, začali se po mně drápat nahoru jiní muži. Vyhodil jsem meč a luk nahoru a začal jsem házet balíky Nemluvovi, který sehnal někoho, aby je posílal dál.

Vyběhla proti nám skupina vojáků. Chtěl jsem se chopit meče ležícího opodál, ale zjistil jsem, že to nestihnu včas. Do prdele, ne teď, ne tady, pomyslel jsem si.

Do cesty se jim postavil Stopař. Jeho meč byl nepopsatelně rychlý. V okamžiku tři vojáky zabil a dva zranil. Nepřátelé nabyli dojmu, že se potýkají s někým nadpřirozeným. Stopař na ně zaútočil, i když byli stále v přesile. Ještě nikdy jsem neviděl, že by někdo používal meč tak obratně, elegantně, hospodárně a bravurně. Jako by byl jeho součástí, prodloužením jeho vůle. Nic před ním nemohlo obstát. V té chvíli jsem uvěřil starým pověstem o kouzelných mečích.

Nemluva mě kopl do zadku. „Nečum a dělej,“ znakoval. Hodil jsem mu poslední dva balíky a začal se škrábat po boku kolosu.

Mužům, kteří čelili Stopařovi, přišli na pomoc další. Začal ustupovat. Shora někdo vystřeloval šípy. Ale nevěřil jsem, že by to mohlo mít valný účinek. Kopl jsem vojáka, který se objevil za Stopařovými zády. Na jeho místo nastoupil jiný a skočil po mně...

Odněkud ze tmy se přihnal Pes Žabožrout. Zahryzl se vší silou do útočníkova krku. Ten zachrčel. Nic víc už před

smrtí nestihl udělat.

Pes Žabožrout seskočil dolů. Já jsem se vyšplhal o kus výš a stále se snažil chránit Stopařova záda. Napřáhl ke mně ruku. Chytil jsem ji a vytáhl ho.

Z klubka vojáků vycházely příšerné skřeky a výkřiky. Neviděl jsem, co se tam dělo, protože byla příliš velká tma. Řekl bych, že je měli v rukou Skřet, Jednooký a Nemluva.

Stopař se přehoupl přese mě a pevně se chytil. Pak pomohl mně. Vyšplhal jsem se o nějaký ten metr výš a podíval se dolů.

Byli jsme pět metrů nad zemí. Velryba rychle stoupala. Vojáci stáli kolem a civěli. Snažil jsem se dostat nahoru.

Když mě vytáhli do bezpečí, pohlédl jsem znovu dolů. Pluli jsme nad hořící Rzí, která byla snad sto metrů pod námi. Prudce jsme nabírali výšku. Nebylo divu, že jsem měl studené ruce.

To, že jsem se začal třást, však nezpůsobil chlad.

Když to přešlo, zeptal jsem se: „Je někdo zraněný? Kde mám lékárničku?“

Kde, přemýšlel jsem, kde je Lapený? Jak je možné, že jsme přežili den bez toho, aby nás navštívil milovaný nepřítel Kulhavec?

Cestou domů jsem postřehl mnohem více věcí, než když jsme pluli na sever. Cítil jsem, jak kolos žije. Jak to v něm hučí a rachotí. Všiml jsem si mláďat murén, které vykukovaly z hnízd mezi výrůstky, jež pokrývaly části hřbetu velryby. Také Planinu jsem uviděl v jiném světle, ozářenou měsícem, který stál tentokrát vysoko na obloze.

Byl to úplně jiný svět. Chvílemi jasný a zářivý, jindy světélkující, tu a tam jiskřivý a třpytící se. Na západě se rozkládalo něco jako sopečná jezera. Obzor před námi ozářil blesk. Bouři jsme se však vyhnuli. Čím hlouběji jsme se dostávali, tím byla Planina méně romantická.

Nepluli jsme na stejné velrybě jako směrem tam. Tato byla menší a nepáchla tolik. Působila taky klidnějším dojmem.

Asi třicet kilometrů od naší skály Skřet zvolal: „Lapení!“ Všichni se přikrčili. Velryba vylétla o něco výš. Rozhlédl jsem se.

S jistotou to byli Lapení, ale vůbec se o nás nezajímali. Pod námi létaly blesky a hromy. Pásy pustiny hořely. Zahlédl jsem dlouhé, pomalu se pohybující stíny chodících stromů a obrysy murén, které se hnaly za světlem. Lapení šli, až na jednoho, pěšky. Jejich osamocený kamarád na létajícím koberci bojoval s útočícími rybami. Nebyl to Kulhavec. Jeho potrhané hnědé šaty bych i na tuto vzdálenost poznal.

Určitě Šepta. Snažila se dostat ostatní z nepřátelského území. Skvěle. Bude jim to nejspíš pár dní trvat.

Velryba začala klesat. (Kvůli kronice bych si přál, aby se tento let uskutečnil ve dne, takže bych mohl zaznamenat mnohem více podrobností.) Dotkla se země, odkud se ozval menhir: „Sesedat. Rychle.“

Slézt dolů byl větší problém než se vyšplhat nahoru. Ranění si až teď uvědomili, že jim něco je. Všichni byli vyčerpaní a ztuhlí. Stopař se vůbec nehýbal.

Byl úplně strnulý. Vůbec na nic nereagoval. Jen seděl a zíral před sebe. „Co je, sakra?“ chtěl vědět Jilmáč. „Co se mu stalo?“

„Nevím. Možná se praštil.“ Byl jsem zmatený. Když jsme ho donesli na světlo, byl jsem ještě víc překvapený. Vyšetřil jsem ho, ale nenašel jsem žádnou známku toho, že by se uhodil.

Objevila se Pusinka. „Měl jsi pravdu, Felčare,“ znakovala. „Promiň. Myslela jsem, že to bude úder tak prudký, že zasáhne celý svět.“ Pak se zeptala Jilmáče, kolik lidí jsme ztratili.

„Čtyři,“ odpověděl. „Nevím, jestli je zabili, nebo jsme je tam prostě zapomněli.“ Vypadal zahanbeně. Černá legie své druhy neopouští.

„Pes Žabožrout,“ promluvil Stopař. „Nechali jsme tam Psa Žabožrouta.“

Jednooký utrousil na adresu psa nějakou pohrdlivou poznámku. Stopař se rozzuřeně zvedl. Kromě meče mu nezůstalo nic. Nádherné pouzdro a vše, co obsahovalo, zůstalo ve Rzi spolu s jeho kamarádem.

„Hele,“ okřikl je Poručík. „Nechte toho. Jednooký, jdi dolů. Felčare, hlídej tohohle chlápka. Zeptej se Pusinky, jestli ti, kteří včera naskočili na velrybu, dorazili domů.“

Pusinčiňa odpověď nebyla zrovna uklidňující. Ta velká zbabělá velryba je, podle menhirů, shodila asi sto padesát kilometrů severně odtud. Než to udělala, alespoň se snesla k zemi, takže se jim nic nestalo. Jdou domů pěšky. Menhiry slíbily, že je budou chránit proti všemu nebezpečí, které jim na Planině hrozilo.

Scházeli jsme společně dolů a hašteřili se. Po neúspěšné akci vždycky létají jiskry.

Neúspěch je samozřejmě relativní pojem. Způsobili jsme značné škody. Náš výpad bude mít dalekosáhlé následky. Lapení se museli pořádně vylekat. Ukradli jsme jim tolik dokumentů, že budou nuceni změnit plány tažení proti nám. Ale přesto jsme nemohli být spokojeni. Lapení teď věděli, že létající velryby mohou létat i mimo tradiční hranice. Lapení teď věděli, že máme zdroje, o nichž netušili.

Když hrajete, neukazujete všechny karty, dokud nejste ve finále.

Když se mi podařilo najít ukořistěné papíry, odnesl jsem je k sobě. Neměl jsem náladu účastnit se hodnocení akce, které probíhalo v poradní místnosti. Určitě to nebude nic příjemného, i kdyby byli všichni zajedno.

Odložil jsem zbraně a rozžehl lampu. Zvedl jsem jeden svazek dokumentů a otočil se ke stolu. Ležel na něm další balíček z nepromokavého plátna.

Kapitola devatenáctá: BOMÁNŮV PŘÍBĚH

Felčar:

Boman se ve snu procházel se ženou a stále nerozuměl, co mu říká. Zelená stezka příslibu vedla kolem vlka

požírajícího měsíc, oběšence a stráží bez obličejů. Mezerami mezi listy zahlédl kometu překrývající celou oblohu.

Nespal dobře. Sen ho navštěvoval pravidelně pokaždé, když si zdříml. Nevěděl, proč se mu nedařilo ponořit se do hlubokého spánku. Pokud však vzal v úvahu, že je to noční můra, nebylo to tak strašné.

Většině symbolů rozuměl, ale odmítal je brát na zřetel.

Když mu Jasmína přinesla čaj, byla už tma. „Hodláš tady ležet celý týden?“ zeptala se ho.

„Možná.“

„A jak chceš spát?“

„Asi vůbec. Budu pracovat v krámě. Co Zdarek?“

„Chvíli spal, pak přinesl z naleziště pár věcí, chvíli se motal po krámu, něco snědl, a když mu někdo přišel říct, že se kolem jámy zase potlouká Men Fu, šel se tam podívat.“

„A co Písečník?“

„Mluví o tom celé městečko. Dozorce zuří, protože neodešel. Říká, že se tím nebude zabývat. Členové Stráže ho označili za pitomce. Odmítají přijímat jeho rozkazy. Šílí pořád víc a víc.“

„Možná ho to naučí, jak se chovat. Díky za čaj. Je něco k jídlu?“

„Zbytek kuřete. Vezmi si ho sám. Já jdu spát.“

Boman se zkřiveným obličejem jedl studená, mastná kuřecí křidýlka a zaléval je vlažným pivem. Přemýšlel o snu. Zapíchal ho vřed. Rozbolela ho hlava. „A je to tady,“ zabručel, když se vlekl nahoru.

Několik hodin si opakoval rituály, které použije, aby mohl opustit své tělo a proklouznout nástrahami Mohylová země... Bude drak představovat problém? Podle všeho byl určen k tomu, aby zastavil vetřelce, kteří mají tělo. „Bude to fungovat. Pokud je šestý hrob Lunohryzův,“ řekl si nakonec. Vzdychl, opřel se a zavřel oči.

A sen tu byl znovu. Když byl asi v půlce, zjistil, že se dívá do smaragdově zelených očí. Chytrých, krutých, falešných očí. Probudil se.

„Tati? Jsi tam?“

„Jo. Pojď za mnou.“

Zdar vrazil do dveří. Vypadal strašně.

„Co se stalo?“

„Mohylová země... Chodí tam duchové.“

„Vždycky se objevují, když je kometa blízko. Ale nečekal jsem je tak brzo. Bude to letos asi pořádný tanec. Není důvod se tolik bát.“

O to nejde. Na to jsem byl připravený. To bych zvládl. Jde o Písečníka a Men Fua.“

„Cože?“

„Men Fu se pokusil vstoupit do Mohylové země s Písečníkovým amuletem.“

„Měl jsem pravdu! Ten malý... Pokračuj.“

„Byl v jámě. Měl amulet. Byl k smrti vylekaný. Uviděl mě přicházet, tak se vydal dolů po svahu. Když se dostal k místu, kde kdysi býval příkop, objevil se znenadání Písečník. Řval a mával mečem. Men Fu se dal do běhu. Písečník se hnal za ním. Je tam docela jasno, ale někde u Vyjcova hrobu jsem je ztratil. Písečník ho musel chytit. Slyšel jsem, jak křičí a perou se někde v křoví. Pak začali ječet.“

Zdar na chvíli umlkl. Boman čekal.

„Nevím, jak bych to popsal, tati. Nikdy jsem podobné zvuky neslyšel. Všichni duchové se nahrnuli k Vyjcovu hrobu. Trvalo to dlouho. Pak se jekot začal přibližovat.“

Boman pochopil, že je Zdar hluboce otřesen. Tak otřesen, jako člověk, jehož pevné přesvědčení vzalo náhle zcela za své. Příšerné. „Pokračuj.“

„Byl to Písečník. Měl amulet, ale nepomohlo mu to. Přes příkop se nedostal. Spadl. Duchové se na něj vrhli. Je mrtvý, tati. Všude kolem byli členové Stráže... Ale mohli se jenom dívat. Dozorce jim nedal amulety, aby ho mohli zachránit.“

Boman položil ruce na stůl a zíral na ně. „Takže teď máme dva mrtvé. Tři, když počítáme i toho ze včerejška. Kolik jich bude zítra v noci? Budu muset čelit celému pluku nových duchů?“

„Chystáš se na to zítra?“

„Správně. Když je Písečník mrtvý, není důvod to odkládat, ne?“

„Tati... Možná bys neměl. Možná to vědění, které je tam pohřbené, by tam mělo raději zůstat.“

„Co to má být? Najednou sdílíš mé pochybnosti?“

„Tati, nehádejme se. Možná jsem na tebe moc naléhal. Možná jsem se mýlil. Víš o Mohylové zemi víc než já.“

Boman se na syna podíval. S větší odvahou, než jakou cítil řekl: „Jdu do toho. Je čas odložit pochybnosti stranou a pustit se do toho naplno. Tady je seznam. Podívej se, jestli jsem na něco nezapomněl.“

„Tati...“

„Nepřesvědčuj mě, chlapče.“ Trvalo mu celý večer, než se vyvlékl z hluboce zakořeněné role Boman starožitníka a oživil v sobě tak dlouho a dovedně ukrývaného čaroděje. Ale už byl venku.

Boman přešel do kouta místnosti, kde byla hromádka zdánlivě neškodných předmětů. Stál vzpřímeněji než obvykle. Jeho pohyby byly jistější a rychlejší. Začal věci vršit na stůl. „Až se vrátíš do Vesla, můžeš říct mým bývalým spolužákům, co se se mnou stalo.“ Pousmál se. Vzpomněl si na pár lidí, kterým by běhal mráz po zádech, kdyby věděli, že pracoval u hrobu Paní. Nikdy nezapomínal. Nikdy neodpouštěl. A to oni dobře věděli.

Zdarovi se do tváří vrátila barva. Byl však stále nejistý. Tuto tvář otec neodhalil od synova narození. Zdar ho takto neznal. „Chceš tam jít, tati?“

„Přinesl jsi mi zásadní informace. Písečník je mrtvý. Men Fu je mrtvý. Stráž to nijak nevzrušuje.“

„Myslel jsem, že to byl tvůj přítel.“

„Písečník? Písečník neměl přátele. Měl poslání... Co se tak díváš?“

„Člověk s posláním?“

„Mohlo to tak být. Něco mě tu drželo. Vezmi ty věci dolů. Uděláme to v krámě.“

„Kam to chceš?“

„To je jedno. Písečník byl jediný, kdo je mohl rozeznat od veteše.“

Zdar vyšel ven. Později Boman dokončil řadu duševních cviků a přemýšlel, co se s tím chlapcem mohlo stát. Zdar se nevracel. Pokrčil rameny a šel se po něm podívat.

Usmíval se. Byl připravený. Půjde to hladce.

*

Město bylo na nohou. Stráž se pokusila zavraždit nového Dozorce. Ten byl popletený a vystrašený tak, že se zamkl ve svém pokoji. Začaly kolovat různé řeči.

Boman tím zmatkem procházel s tak povznesenou důstojností, že to lidi, kteří ho znali řadu let, překvapovalo. Došel k hranici Mohylové země a uviděl svého dlouholetého protivníka. Písečník ležel tam, kde padl. Kolem se vznášela spousta much. Boman na něj hodil hrst hlíny. Mouchy se rozlétly. Zamyšleně pokýval hlavou. Písečníkův amulet zase zmizel.

Boman vyhledal desátníka Siláka. „Když nemůžete udělat nic, abyste odtamtud Písečníka dostali, aspoň ho zasypte hlínou. Kolem mé jámy je jí hromada.“

„Ano, pane,“ řekl Silák a po chvíli se sám podivil tomu, jak snadno souhlasil.

Boman procházel po obvodu Mohylové země. Přes ocas komety svítilo slunce trochu zvláštně. Barvy byly poněkud divné. Ale duchy neviděl. Nenašel důvod, proč by neměl provést pokus o spojení. Vrátil se do vesnice.

Před krámem stály vozy. Vozkové na ně nakládali zboží. Zevnitř slyšel Jasmínu, jak ječí, že odnesli něco, co neměli. „K čertu s tebou, Zbožíku,“ zamumlal Boman. „Proč dnes? Nemohl jsi počkat, až to bude za námi?“ Cítil mírné znepokojení. Nemohl se na Zdara spolehnout, když ho něco rozptylovalo. Vešel do dveří.

„Je to úžasné!“ řekl Zbožík na koně. „Naprosto skvělé. Jsi geniální, Bome.“

„Jdi, ty lichotníku. Co se to tu děje? Kdo, k čertu, jsou ti lidé?“

„Vozkové. Bratr Vít. Sestra Zlata, Zdarova Zlata. A naše nejmladší sestřička Zvědka. Pojmenovali jsme ji tak, protože nás vždycky špehovala.“

„Těší mě, že vás všechny poznávám. Kde je Zdarek?“

„Poslala jsem ho, aby přinesl něco k večeři. Při tolika lidech budu muset začít vařit brzy.“

Boman vzdychl. Právě to potřeboval v noci všech nocí. Dům plný hostů. „Ty to polož tam, odkud jsi to vzal. A ty, Zvědko. Nesahej na ty věci.“

„Co je s tebou, Bome?“ zeptal se Zbožík.

Boman zvedl obočí. Podíval se Zbožíkovi do očí, ale neodpověděl. „Kde je ten vozka s širokými rameny?“

„Už pro mě nepracuje.“ Zbožík se zamračil.

„Myslel jsem si to. Kdyby něco, tak jsem nahoře.“ Prošel krámem, vystoupal po schodech nahoru, sedl si na židli a dopřál si trochu spánku. Jeho sen byl poklidný. Zdálo se mu, že konečně slyší, co mu žena říká, ale nezapamatoval si, co slyšel...

Když Zdar vešel do pokoje nahoře, Boman se ho zeptal: „Co budeme dělat? Ta banda lidí nám překáží v práci.“

„Kolik času potřebuješ, tati?“

„Jestli to bude fungovat, může se stát, že budu pracovat každou noc celé týdny.“ Měl radost, že se Zdarovi vrátila odvaha.

„Těžko je můžu vyhodit.“

„A nikam jinam jít nemůžeme.“ Stráž měla špatnou náladu.

„Bude to hodně hlučné, tati? Můžeme to udělat tady, tiše?“

„Asi to budeme muset zkusit. Bude to náročné. Přines věci z krámu. Já tu mezitím udělám místo.“

Když Zdar odešel, Bomanovi poklesla ramena. Začínal být neklidný. Ne kvůli úkolu, který měl před sebou. Stále se nedokázal zbavit podezření, že na něco zapomněl. Prošel poznámky za čtyřicet let a nenašel jediný kaz na postupu, jaký zvolil. I nepříliš vzdělaný začátečník by podle jeho pokynů dokázal postupovat. Plivl do kouta. „Starožitníkova zbabělost,“ zabručel. „Zakořeněný strach z neznámého.“

Zdar se vrátil. „Máma s nimi hraje hody.“

„Říkal jsem si, proč ta Zvědka tak ječí. Máš všechno?“

„Ano.“

„Dobře. Jdi dolů a bav se s nima. Až to nachystám, přijdu tam taky. Uděláme to, když usnou.“

„Dobře.“

„Zdarku? Jsi na to připravený?“

„Nic mi není, tati. Včera jsem trochu panikařil. Člověk zabitý duchy, to nevidíš každý den.“

„Radši se na takové věci připrav. Stávají se.“

Zdar se zatvářil nechápavě.

„Slídíš kolem Temné koleje, že?“

Temná kolej byla tajnou částí univerzity. Čarodějové se zde učili svému řemeslu. Oficiálně neexistovala. Zákon to zakazoval. Ale byla tam. Boman ji ukončil s vyznamenáním.

Zdar krátce přikývl a odešel.

„Myslel jsem si to," zašeptal Boman a pomyslel si: Jak moc jsi angažovaný, synu?

Obcházel kolem, dokud třikrát všechno nezkontroloval a neuvědomil si, že to dělá jen proto, aby nemusel sejít dolů. „Ty jsi ale družný," zamručel si pro sebe.

Poslední pohled. Mapa byla připravená. Svíčky. Lahvička se rtutí. Stříbrná dýka. Bylinky. Kadidlo... Pořád měl ten pocit. „Na co jsem, hergot, mohl zapomenout?"

Hody byla hra podobná dámě, ale pro čtyři hráče. Deska byla čtyřikrát větší. Každá strana patřila jednomu hráči. Na zajímavosti jí přidávalo to, že před každým tahem se házelo kostkou. Když hodil hráč šestku, mohl udělat libovolnými kameny šest tahů. Obecně platila pravidla dámy, kromě toho, že se musí skákat.

V okamžiku, kdy se Boman objevil, obrátila se na něj Zvědka. „Oni se proti mně spolčili!" Seděla naproti Jasmíně. Po bocích měla Zlatu a Zbožíka. Boman sledoval několik kol. Zbožík a starší sestra si nahrávali. Obvyklá taktika.

Boman podlehl nutkání ovlivnit Zvědčiny hody. Padla jí šestka, zapištěla a táhla řadou kamenů po celé ploše. Boman přemýšlel, jestli byl v mládí tak plný nadšení a optimismu jako ona. Pohlédl na dívku. Kolik jí mohlo být? Čtrnáct?

Nechal Zbožíka hodit jedničku, hody Jasmíny a Zlaty ponechal náhodě. Zvědce podsunul další šestku a Zbožíkovi další jedničku. Po třech takových kolech Zbožík zamručel: „Začíná to být divné." Hra se zcela obrátila. Zlata se chystala zapomenout na bratra a spojit se se Zvědkou proti Jasmíně.

Když Zvědce padla další šestka, hodila Jasmína po Bomanovi pohledem. Mrkl na ni a tentokrát Zbožíkův hod neovlivnil. Dvojka. „To je pokrok," zamručel Zbožík.

Boman odešel do kuchyně a nalil si do poháru pivo. Když se vrátil, byla Zvědka opět na pokraji pohromy. Hrála tak bezhlavě, že potřebovala házet nejméně čtyřky, aby zůstala ve hře.

Zbožík naopak pokračoval v promyšleném způsobu hry, takže se nyní pokoušel zmocnit královských řad soupeřů po stranách. Jeho myšlení se hodně podobá mému, napadlo Bomána. Nejdříve hraje tak, aby měl jistotu, že neprohraje; teprve pak se stará o vítězství.

Zbožík hodil šestku a poslal kámen na dobyvačnou výpravu, na níž získal tři kameny své někdejší spojenkyně Zlaty.

To je dost zákeřné, pomyslel si Boman. Budu to mít na paměti. „Kde je Vít?" zeptal se Zdara.

„Rozhodl se zůstat s vozky. Říká, že je nás tady i tak moc," odpověděl Zbožík.

„Chápu."

Zvítězila Jasmína, Zbožík byl druhý. „Já končím," řekl pak obchodník se starožitnostmi. „Hraj místo mě, Bome. Nashledanou ráno."

„Už se mi taky nechce hrát. Můžeme si vyjít na procházku, Zdarku?" zeptala se Zlata.

Zdar pohlédl na otce. Boman přikývl, „Nechoďte daleko. Stráž má špatnou náladu."

„Ano, tati," řekl Zdar. Otec se musel pousmát nad jeho chvatným odchodem. Když chodil s Jasmínou, choval se stejně.

„Milá dívka. Zdarek má štěstí," poznamenala Jasmína.

„Děkuji," řekl Zbožík. „Myslíme si, že i ona má štěstí."

Zvědka udělala kyselý obličej. Na Bomanově tváři se objevil křivý úsměv, jako by z toho také moc velkou radost neměl. „Zahrajeme si ve třech?" navrhl. „Za čtvrtého hráče budeme házet střídavě všichni, dokud někdo nevypadne."

Hody hráčů ponechal náhodě, ale když házeli za neexistujícího soutěžícího, nechal padat pětky a šestky. Zvědka vypadla a nahradila fingovaného hráče. Jasmína vypadala potěšené. Zvědka nakonec vyhrála. Pištěla radostí. „Zlatko, vyhrála jsem," volala nadšeně na sestru, když se se Zdarem vrátila. „Porazila jsem je."

Zdar se podíval na hrací desku a pak na otce. „Tati..."

„Bojoval jsem, jak jsem mohl. Měla prostě štěstí."

Zdar se nevěřícně usmál.

„To už stačí, Zvědko," řekl Zlata. „Je čas jít do postele. Nejsme ve městě. Tady chodí lidé spát brzy."

„Ale..." chtěla Zvědka protestovat, ale nakonec poslušně odešla. Boman si povzdechl. Být družný je náročné.

Když si vzpomněl, co ho v noci čeká, zrychlil se mu tep.

*

Zdar potřetí pročetl své poznámky. „Máš to?" zeptal se Boman.

„Myslím, že ano."

„Načasování není důležité -je lepší dát si na čas než to uspěchat. Kdybychom chtěli vyvolat nějakého zatraceného ducha, musel bys studovat pokyny celý týden."

„Pokyny?" Zdar by přece jen držel svíčky, sledoval otce a snažil se mu poskytnout pomoc, kdyby se dostal do potíží.

Boman strávil předchozí dvě hodiny tím, že neutralizoval kouzla na cestě, kterou se chtěl vydat. Jméno Lunohryza bylo zlatým klíčem.

„Je otevřená?" zeptal se Zdar.

„Doširoka. Málem tě vtahuje. Nechám tě tam jít později během týdne."

Boman se zhluboka nadechl a vydechl. Rozhlédl se po pokoji. Stále měl ten naléhavý pocit, že na něco zapomněl. Ale neměl ani zdání, co by to mohlo být. „Dobrá."

Posadil se na židli a zavřel oči. „Dunmi" zamumlal. „Um muji dumni. Haikon. Um muji dumni."

Zdar zatím hodil na malou pánvičku nad ohněm hrst bylinek. Místnost zaplnil štiplavý dým. Boman se uvolnil a upadl do stavu netečnosti. Rychle se oddělil od těla, vznesl se a zůstal zavěšený ve vzduchu těsně pod stropními trámy. Pozoroval Zdara. Chlapec znamenal příslib.

Boman zkontroloval vazby se svým tělem. Dobře. Skvěle. Slyšel jak fyzickýma, tak duševníma ušima. Snesl se dolů a

dál testoval kvalitu rozdvojení. Každý zvuk, který Zdar vydal, k němu jasně pronikal.

Zastavil se v krámě a pohlédl na Zlatu a Zvědku. Záviděl jim mládí a nevinnost.

Venku zaplnila kometa noční oblohu. Boman cítil, jak její síla zalévá zemi. Jaká to bude podívaná, až svět obklopí její hříva?

Náhle tady byla ona. Naléhavě ho volala. Znovu zkontroloval vazby s tělesnou schránkou. Ano. Stále ve stavu strnulosti. Nebyl to sen. Cítil se zvláštně.

Vedla ho do Mohylové země cestou, kterou otevřel. Pod vlivem strašlivé moci, která zde byla ukryta, zakolísal, přestože menhiry a magické předměty byly daleko. Jeho duševní oči je viděly jako odporné, hnusné příšery uvázané na krátkých řetězech.

Po Mohylové zemi se plížili duchové. Kvíleli okolo Boman a pokoušeli se narušit jeho kouzla. Moc komety a ochranných kouzel se spojila v hřmění, které pronikalo celou Bomanovou bytostí. Jakou mocí museli tihle lidé oplývat, pomyslel si, když přetrvala takovou dobu.

Přiblížili se k mrtvým vojákům, které měl Boman na mapě zakreslené jako panáčky. Zdálo se mu, že za sebou uslyšel kroky... Ohlédl se, ale nic neviděl. Pravděpodobně slyšel Zdara, jak chodí po domě.

Vyrazil proti němu duch rytíře. Jeho nenávist byla nekonečná a nemilosrdná jako drtivý příboj u studeného, ponurého pobřeží. Boman se mu vyhnul.

Do tváře mu nyní hleděly obrovské zelené oči. Staré, vychytralé, neúprosné, s povýšeným, posměšným a pohrdavým výrazem. Drak vycenil zuby v úšklebku.

To je ono, pomyslel si Boman. Tohle jsem přehlédl... Ale ne. Drak na něj nemohl. Cítil jeho vzrušení, přesvědčení, že ho čeká chutná večeře. Pospíšil si za ženou.

Nebylo pochyb o tom, že je to Paní. Také se s ním pokoušela spojit. Musí být ostražitý. Chce od něj víc, než jí hodlá nabídnout.

Vstoupili do hrobky. Byla masivní a prostorná, plná Tyranova majetku. Rozhodně to nebyl žádný chuďas.

Následoval ženu za hromadu nábytku a zjistil, že zmizela. „Kde...“

Pak je uviděl. Vedle sebe na kamenných stolcích. Spoutané. Obklopené bzučícím jiskřením. Nedýchali, ale ani nevykazovali známky dávné smrti. Jako by se ocitli v jakémsi bezčasí.

Pověsti přeháněly jen trochu. Paní, dokonce i v tomto stavu, působila úžasným dojmem. „Bome, máš dospělého syna.“ Jedna jeho část se chtěla postavit na zadní a výt jako mladý jelen v říji.

Znovu zaslechl kroky. Zatracený Zdar. Copak nemůže stát chvíli na místě? Nadělá hluk za tři.

Žena otevřela oči. Na tváři se jí rozhostil zářivý úsměv. Boman na Zdara zapomněl.

Vítej, řekl hlas v jeho mysli. Čekali jsme na tebe dlouho, že?

Byl tak ohromený, že pouze přikývl.

Sledovala jsem tě. Ano. Vidím všechno, co se v téhle opuštěné divočině děje. Snažila jsem se ti pomoci. Překážky však byly

příliš velké a četné. Ta proklatá Bílá Růže. Nebyla vůbec hloupá.

Boman pohlédl na Tyrana. Mohutný, hezký výbojný krutovládce stále spal. Boman mu jeho tělesnou dokonalost záviděl.

Jeho spánek je hlubší.

Zaslechl v jejím hlase výsměch? Z obličeje nic vyčíst nemohl. Záře byla příliš pronikavá. Získal dojem, že to, co se mezi lidmi říkalo o jejím zásadním vlivu na dění v Tyranii, byla pravda.

Ano, byla. A propříště...

„Propříště?“

Obklopil ho smích, který zněl jako zvonkohra zapříčiněná jemným vánkem. Chceš ode mě něco vědět. Jak se své učitelce odměníš?

Nastal okamžik, na nějž čekal celý život. Vítězství bylo na dosah. Zbýval poslední úsek cesty...

Byl jsi mazaný. Byl jsi tak opatrný a dal sis tolik načas, že tě neprohlédl ani Dozorce. Blahopřeji ti, čaroději.

Nejtěžší úsek. Přinutit tuhle nestvůru, aby se podřídila jeho vůli.

Zvonivý smích. Nehodláš vyjednávat? Chceš mě ovládnout?

„Když budu muset.“

Nic mi nedáš?

„Nemůžu ti dát to, co chceš.“

Zase smích. Mě nemůžeš ovládnout.

Boman pokrčil pomyslnými rameny. Mýlila se. Měl ten správný nástroj. Narazil na něj už v mládí, okamžitě pochopil jeho význam a tehdy se vydal na dlouhou cestu, která jej dovedla až k tomuto okamžiku.

Objevil šifru. Rozluštil ji a získal tak jméno, které patřilo rodu Paní v době před vznikem Tyranie. Okolnosti naznačovaly, že jedna z několika dcer této rodiny je Paní. Trocha historického pátrání stačila, aby získal potřebné jméno.

Tak se mu podařilo odhalit tajemství, kterým se stovky let zabývaly tisíce lidí.

Její pravé jméno mu dávalo moc Paní ovládnout. V magii znát skutečné jméno znamená totéž, co...

*

Chtělo se mi křičet. Pisatelův dopis skončil ve chvíli, kdy mi měl odhalit to, po čem jsme už několik let pátral. K čertu s ním.

Tentokrát byla na konci dopisu douška. Něco navíc k příběhu, pisatel připojil cosi jako kuří nohy. Nebylo pochyb o tom, že mají nějaký význam. Ale já jsem z nich nedokázal vyčíst nic.

Jako obvykle nebyl zde ani podpis, ani pečeť.

Kapitola dvacátá: MOHYLOVÁ ZEMĚ

Nepřestávalo pršet. Většinou drobně krápalo. Za obzvlášť vydařený bylo možné považovat den, kdy jen mžilo. Ale o pěkném počasí se dalo jen snít. Krkavce to však od vycházek neodradilo, i když si často stěžoval, že ho bolí noha.

„Když ti to počasí tolik vadí, proč tady zůstáváš?“ zeptal se Případ. „Říkal si, že máš nejspíš v Opálu děti. Proč se tam nevydáš a nezkusíš je najít sám? Přinejmenším tam bude lepší počasí.“

Byla to těžká otázka. Krkavec na ni ještě nevymyslel věrohodnou odpověď. Zatím ho nenapadla žádná výmluva, kterou by přesvědčil případné nepřátele, aby ho nechali být.

Krkavec se ničeho nebál. V jiném životě, jako jiný člověk sám vyzýval pekelné mocnosti na souboj. Meče, čáry ani smrt ho nemohly zastrašit. Strach v něm mohli vzbudit jen lidé a láska.

„Myslím, že jde o zvyk,“ řekl mdle. „Možná bych dokázal žít ve Vesle. Možná. Neumím to s lidma, Případe. Nemám je moc rád. V Démantových městech bych nevydržel. Říkal jsem ti, že jsem tam jednou byl?“

Případ už tu historku slyšel několikrát. Domníval se, že tam Krkavec nejen pobýval. Myslel si, že jedno z Démantových měst

bylo původně Krkavcovým domovem. „Jo. Když rebelové zaútočili na Forsberg. Řekl jsi mi, žes cestou tam viděl Věž.“

„To je pravda. Viděl jsem ji. Ta má paměť. Města. Nemám je rád, chlapče. Nemám je rád. Je tam moc lidí. Někdy je jich příliš i tady. Bylo jich příliš, když jsem sem přišel. Teď to jde. Docela to jde. Možná se kolem těch pohřbených dělá moc velký rozruch.“ Pokynul bradou k Mohylové zemi. „Ale jinak je to dobré. Mám jednoho nebo dva lidi, se kterýma můžu mluvit. A nikoho jiného nepotřebuju.“

Případ přikývl. Myslel si, že rozumí, ale nerozuměl. Znal i jiné vysloužilce. Všichni byli svérázní. „Ty, Krkavče, setkal ses tam nahoře někdy s Černou legií?“

Krkavec strnul a zadíval se na mladého vojáka tak upřeně, až Případ zrudnul. „He... Co se děje, Krkavče? Řekl jsem něco špatného?“

Krkavec pokračoval v chůzi. Chromá noha nijak nezpomalovala jeho urputné tempo. „Bylo to podivné. Jako bys mi četl myšlenky. Ano. Narazil jsem na ty chlapy. Zlí lidi. Moc zlí.“

„Otec mi o nich vyprávěl. Byl s nimi po celou dobu, když ustupovali směrem ke Kráse. Pánov, Větrná země, Slzavé schody, všechny ty bitvy. Když dostal po bitvě u Krásy dovolenku, přijel domů. Vyprávěl o těch chlápcích příšerné věci.“

„Tak daleko jsem se nedostal. Má účast skončila v Růžích, když tam Měnivec a Kulhavec prohráli bitvu. S kým tam byl tvůj otec? Nikdy jsi o něm moc nemluvil.“

„S Nočním Slídilem. Nemluvím o něm, protože jsme si nikdy nerozuměli.“

Krkavci se na tváři objevil úsměv. „Synové si s otci rozumí zřídka. Mám s tím zkušenosti.“

„Co dělal tvůj otec?“

Krkavec se rozesmál. „Byl rolník. Nebo tak něco. Ale raději bych o něm nemluvil.

„Co tady venku děláme, Krkavče?“

Prověřujeme, co vypozoroval Boman. Ale to Krkavec nemohl říct nahlas. Nedokázal však vymyslet vhodnou lež. „Procházíme se v dešti.“

„Krkavče...“

„Můžeme chvíli mlčet, Případe? Prosím.“

„Jistě.“

Krkavec obcházel Mohylovou zemi vždy v uctivé vzdálenosti. Snažil se na sebe neupozorňovat, nic si s sebou nebral. To by přitáhlo pozornost plukovníka Sladkého. Čarodějovu mapu nosil v hlavě. Ta žila svým vlastním životem, tajemné telkurské symboly vyzařovaly divokost a nebezpečí. Když si prohlížel zbytky Mohylové země, dokázal najít jen třetinu toho, co bylo na mapě vyznačeno. Vše ostatní podlehlo působení času a počasí.

Krkavec neměl potíže s nervy. Ale teď cítil strach. Na konci procházky řekl: „Případe, mohl bys pro mě něco udělat? Dvě věci?“

„Pane?“

„Pane? Říkej mi Krkavče.“

„Tvůj hlas zněl tak vážně.“

„Jsem vážný.“

„Tak tedy mluv.“

„Můžu věřit, že udržíš jazyk za zuby?“

„Jestli je to tak důležité.“

„Chci, abys složil podmíněnou přísahu mlčenlivosti.“

„Nerozumím ti.“

„Případe, chci ti něco svěřit. Pro případ, že se mi něco stane.“

„Krkavče!“

„Nejsem už žádný mladík, Případe. A zdraví mi taky moc neslouží. Hodně jsem prožil. Cítím, jak to na mě všechno

doléhá. Neočekávám, že odejdu brzy. Ale stávají se různé věci. A kdyby k tomu došlo, je něco, co si nechci vzít s sebou do hrobu.“

„Dobrá, Krkavče.“

„Kdybych ti něco svěřil, dokázal by sis to nechat pro sebe? I kdyby sis myslel, že to není správné? Můžeš to pro mě udělat?“

„Ztěžuješ mi to tím, že mi nechceš říct, o co jde.“

„Vím, není to fér. Jediný další člověk, kterému věřím, je plukovník Sladký. Ale jeho postavení by mu nedovolilo tohle slíbit.“

„Je to nezákonné?“

„Tak se to nedá říct.“

„Mateš mě.“

„Prosím, Případe.“

„Dobře. Máš mé slovo.“

„Děkuju ti. Moc si toho cením, věř mi. Dvě věci. Za prvé, kdyby se mi něco stalo, jdi do pokoje v prvním patře mého domu. Pokud tam na stole najdeš ležet balíček z nepromokavého plátna, dohlédni na to, aby se dostal do Vesla ke kováři jménem Písek.“

Případ se přirozeně tvářil nechápavě a zmateně.

„Za druhé, až tohle uděláš - jen když tohle uděláš - řekni plukovníkovi Sladkému, že pohřbení se probouzejí.“

Případ se zastavil.

„Případe.“ Rozkazovací tón, který zazněl v Krkavcově hlase, mladík nikdy předtím neslyšel.

„Ano. Dobře.“

„To je vše.“

„Krkavče...“

„Teď žádné otázky. Za pár týdnů ti možná všechno vysvětlím. Ano?“

„Dobře.“

„Teď ani slovo. A pamatuj si, že balíček má dostat kovář Písek. Pak máš informovat plukovníka. Víš co? Když to půjde, nechám plukovníkovi taky dopis.“

Případ jen přikývl.

*

Krkavec se zhluboka nadechl. Od doby, kdy naposledy vyvolával nějaké kouzlo, uplynulo dvacet let. Nikdy se ještě nepokoušel čarovat v souvislosti s něčím tak zásadním jako teď. Kdysi dávno, v dobách jeho mládí bylo čarování zábavou pro bohaté mladíky, kteří si raději hráli na čaroděje, než aby se zabývali řádným studiem.

Vše bylo připraveno. Předměty, které čaroděj pro svůj úkol potřeboval, ležely na stole v prvním patře domu, který postavil Boman. Bylo příznačné, že Krkavec šel v jeho stopách.

Dotkl se balíčku připraveného pro Případa a dopisu určeného plukovníku Sladkému. Modlil se, aby se ani jeden z předmětů nedostal do mladíkových rukou. Ale pokud bylo jeho podezření správné, bude lepší, když se to nepřítel dozví, než aby byl svět nepříjemně překvapený.

Už nezbývalo nic jiného než to udělat. Vypil půl hrnku studeného čaje a sedl si. Zavřel oči a začal si broukat slova, která se naučil, když byl mladší než teď Případ. Nepoužil stejnou metodu jako Boman, ale účinek byl stejný.

Jeho tělo se neuvolnilo, ani mu nepřestalo překážet. Ale nakonec upadl do stavu letargie. Jeho duše se oprostila od tělesné schránky.

Částečně se považoval za blázna, protože se o to pokusil bez dostatečných zkušeností. Ale neměl tolik času, aby si to natrénoval. Vše potřebné se naučil, když byl mimo Starý les.

Osvobodil se od těla, s nímž ho však nadále spojovala neviditelná pouta, která mu dovolí vrátit se zpět. Když bude mít štěstí. Postupoval opatrně. Tak, jako kdyby měl tělo. Sestoupil po schodech do přízemí a dveřmi vyšel ven. Po chodnících vytvořených stráží se vydal k Mohylové zemi. Těžko si zvykal na to, že je nehmotný.

Svět vypadal jinak. Každý předmět vyzařoval osobitou auru. Nebylo snadné soustředit se na hlavní úkol.

Přiblížil se k hranici Mohylové země. Když se dostal do oblasti působení starých kouzel, která poutala Tyrana a několik jeho přisluhovačů, zachvěl se. Taková síla! Šel opatrně po obvodu, dokud nenašel cestu, kterou otevřel Boman.

Překročil hranici.

Přitahoval neustálou pozornost všech duchů, ať už dobrých, nebo zlých, kteří se v Mohylové zemi nacházeli. Bylo jich mnohem víc, než čekal. Mnohem víc, než ukazovala čarodějova mapa. Symboly vojáků kolem Velké mohyly...

Nebyly to pouhé sochy, ale muži, vojáci Bílé Růže, jejichž duchové stáli věčnou stráž mezi světem a netvorem, jenž by ho zničil. Byli neuvěřitelně oddaní své věci.

Cesta se kroutila přes místa, kde dříve odpočívali Lapení, přes vnější a vnitřní kruh. V jeho středu spatřil skutečné podoby několika méně významných zrůd sloužících Tyranii. Cesta se před ním rozprostírala jako pás stříbřité mlhy, která za ním houstla.

Narazil na silnější kouzla. A na všechny muže, kteří šli pod zem spolu s Tyranem. A za nimi se objevila největší hrozba. Drak, který podle Bomanovy mapy ležel stočený u hrobky v samém srdci Velké mohyly.

Duchové na něj pokřikovali telkursky, telušsky i v jiných řečech, které neznal a ani vzdáleně mu nepřipomínaly některý ze současných jazyků. Jeden vedle druhého jej proklínali. Nevšímal si jich. Zajímalo ho jen to, co se nacházelo

pod největším náhrobkem. Musel se přesvědčit, zda je to skutečně tam, připravené k návratu, jak předpokládal.

Drak. Ó, neexistující bohové, ten drak byl skutečný. Skutečný, živý, z masa a kostí, a právě si Krkavce všiml. Stříbrná stezka vedla mezerou mezi jeho zuby a ocasem. Očividně se těšil na to, jak Krkavce sežere. Ale nemohl na něj.

Dál už nebyla žádná stráž. Jen hrobka. A v ní uvězněný netvor. Nejhorší měl za sebou...

Starý zloduch by měl spát. Paní ho přece při pokusu o únik v Jalovci porazila. A zatlačila zpět pod zem.

Kobka vypadala stejně jako kterákoli jiná na světě. Jen byla trochu bohatší. Bílá Růže pohřbila protivníky podle všech pravidel. Ale rakve zde nebyly. Támhle. Ten prázdný stolec patřil Paní.

Na druhém ležel spící muž. Velký, hezký, ale s výrazem, v němž se zračilo zlo. Jeho obličej vyjadřoval ostrou nenávist a vztek z porážky.

Ještě že se jeho obavy nenaplnily. Netvor skutečně spal...

Náhle se Tyran posadil. A usmál se. Byl to ten nejzlomyslnější úsměv, jaký kdy Krkavec viděl. Pak mu podal ruku na přivítanou. Krkavec se dal na útěk.

Pronásledovalo ho posměšné chechtání.

Panika byla pocitem, s nímž se dříve příliš nesetkal. Nedokázal se ovládat. Jen nejasně si uvědomoval, že proběhl kolem draka a nenávistí naplněných duchů vojáků Bílé Růže. Jen stěží vnímal Tyranovy stvůry, které se s radostným vytím vydaly za ním.

I v tomto stavu se však dokázal udržet na mlhavé stezce. Udělal jen jediný chybný krok...

To však stačilo.

*

Nad Mohylovou zemí se rozpoutala bouře. Ta nejzuřivější v celých dějinách. Blesky vypouštěné nebeskou armádou divoce vystřelovaly, ohnivá kladiva, kopí a meče útočily na zemi i oblohu. Proudy vody neustále bičovaly celé okolí.

Mohylovou zemi zasáhl mocný úder blesku. Hlína a porost vylétly několik desítek metrů do vzduchu. Země se chvěla. Vyděšení členové Věčné stráže se chopili zbraní. Nepochybovali o tom, že se staré zlo vyrvalo z řetězů.

Na Mohylové zemi se v záři vzniklé po úderu blesku objevily dvě obrovské postavy. Jedna čtyřnohá, druhá dvounohá. Ve chvíli obě kráčely po vlnící se stezce, aniž by za sebou nechávaly ve vodě nebo blátě stopy. Překročily hranici Mohylové země a zamířily k lesu.

Nikdo je neviděl. Když Stráž, obtěžkána zbraněmi, lucernami a strachem, dorazila k Mohylové zemi, bouře se zklidnila. Blesky ukončily nespoutanou palbu a liják se proměnil v běžný déšť.

Plukovník Sladký a jeho muži procházeli kolem hranice Mohylové země celé hodiny. Nezjistili vůbec nic.

Věčná stráž se vrátila do kasáren. Proklínala bohy a počasí.

V prvním patře Krkavcova domu sedělo na židli Krkavcovo tělo Každých pět minut se nadechlo. Tlukot srdce se ozýval ve stále delších intervalech. Bez duše bude umírat dlouho a pomalu.

Kapitola dvacátá první: PLANINA STRACHU

Požádal jsem Pusinku o rozhovor. Přijala mě okamžitě. Čekala, že se budu rozčilovat kvůli špatně naplánovanému útoku, kvůli tomu, že jsme riskovali ztráty, které si nemůžeme dovolit. Čekala, že jí budu kázat o tom, jak důležité je zachovat si stávající kádry a síly. Překvapil jsem ji. O ničem z toho jsem nemluvil. Byla připravená čelit nejhoršímu, vyslechnout si to a vrátit se zpět k práci. Zklamal jsem ji.

Místo výčitek jsem jí přinesl dopisy z Vesla, o jejichž obsah jsem se zatím s nikým nepodělil. Projevila zvědavost. „Přečti si je," ukázal jsem.

Chvíli to trvalo. Každou chvíli strkal do dveří hlavu Poručík, jeho netrpělivost rostla. Když dočetla, podívala se na mě. „O co jde?" ukázala.

„Tohle je část dokumentů, které mi chybí. Spolu s několika dalšími věcmi je tenhle příběh tím, po čem jsem pátral. Lovkyně Duší mě dovedla k přesvědčení, že zbraň, kterou potřebujeme, je skryta v tomto příběhu."

„Není celý."

„Ne. Ale není to důvod k zamyšlení?"

„Nevíš, kdo to psal?"

„Ne. A nemáme dost informací, aby se nám ho nebo ji podařilo vypátrat." Ve skutečnosti jsem měl pár nápadů, ale jeden byl nepravděpodobnější než druhý.

„Přišly rychle za sebou," poznamenala Pusinka. „Po takové době." Asi sdílela jedno z mých podezření. Odhadoval jsem to podle toho „po takové době."

poslové věří tomu, že byly posílány v delších časových úsecích."

To je sice zajímavé, ale nic to neřeší. Musíme čekat dál."

„Nic se nám nestane, když začneme uvažovat o tom, co to znamená. Tady, závěrečná část posledního dopisu. Vůbec to nechápu. Musím na tom začít pracovat. Může to být zásadní. Pokud to jen nemá zmást někoho, komu by se dopis neměl dostat do rukou."

Vytáhla nahoru poslední list papíru a zírala na něj. Její tvář se náhle rozzářila. „Je to znaková řeč, Felčare," ukázala prsty. „Písmena, vidíš? Prsty ukazující písmena abecedy."

Pohlédl jsem jí přes rameno. Viděl jsem to také a cítil jsem se jako naprostý idiot, že jsem na to nepřišel sám. Při znalosti znakové řeči bylo nyní snadné číst:

Možná že je to poslední dopis, Felčare. Musím něco udělat. Riziko je velké. Mé šance jsou malé, ale nemám na vybranou. Pokud nedostaneš závěrečnou část vyprávění o Bománových posledních dnech, budeš si pro ni muset přijít. Jednu kopii schovám v čarodějově domě na místě, které je zmíněno v příběhu. Druhou najdeš ve Vesle. Ptej se na kováře jménem Písek.

Drž mi palce. Jistě jsi teď na bezpečném místě. Nežádal bych tě, abys ho opustil, pokud by na tom nezávisel osud světa.

Ani zde nebyl podpis.

Zírali jsme s Pusinkou na sebe a kroutili hlavami. „Co myslíš? Co bych měl dělat?“

„Počkat.“

„A když nepřijdou žádné další díly?“

„Pak je budeš muset jít hledat.“

„Ano.“ Obavy. Svět pochodoval proti nám. Za výpad ve Rzi nás od Lapených čeká zuřivá odplata.

„Může to být naše největší naděje, Felčare.“

„Mohylová země, Pusinko. Nebezpečnější už je jedině Věž.“

„Asi bych měla jít s tebou.“

„Ne! Ty riskovat nebudeš. Za žádných okolností. Bez jednoho zničeného, opotřebovaného starého doktora se hnutí obejde. Ale bez Bílé Růže ne.“

Pevně mě objala, ustoupila a vzdychla. „Nejsem Bílá Růže Felčare. Ta je už čtyři století mrtvá. Já jsem Pusinka.“

„Naši nepřátelé ti říkají Bílá Růže. A přátelé taky. Ve jménu je síla.“ Zamával jsem dopisy. „Právě o tom se tady píše. Jediné jméno. Musíš být taková, jaké máš jméno.“

„Jsem Pusinka,“ trvala na svém.

„Pro mě možná. Pro Nemluvu a pro pár dalších. Ale pro celý svět jsi Bílá Růže, naděje a spása.“ Uvědomil jsem si, že její skutečné jméno neznám. To, které měla, než se stala schovankou Legie. Od začátku to byla Pusinka, protože jí tak říkal Havran. Znal její pravé jméno? Pokud ano, nemělo to dnes už žádný význam. Byla v bezpečí. Byla poslední žijící člověk, který to jméno znal, pokud si ho sama pamatovala. Vesnice, kde jsme ji našli ve spárech Kulhavcových vojáků, nebyla z těch, kde by si vedli písemné záznamy.

„Jdi,“ znakovala. „Bádej, přemýšlej a věř. Brzy někde najdeš pojítko.“

Kapitola dvacátá druhá: PLANINA STRACHU

Konečně dorazili muži, kteří opustili Rez na hřbetě zbabělé létající velryby. Dozvěděli jsme se, že Lapení opustili Planinu velice rozzuření, protože jim zůstal jen jediný koberec. Dokud ztracené koberce nenahradí novými, nebudou útočit. A koberce jsou nejcennější a nejnákladnější čarodějné předměty. Řekl bych, že Kulhavec měl Paní hodně co vysvětlovat.

Vtáhl jsem Jednookého, Skřeta a Nemluvu do velkého plánu. Já jsem překládal. Oni vyhledávali vlastní jména a sestavovali je do tabulek. V mé komůrce nebylo k hnutí. A těžko se tam dalo vydržet, protože Skřet a Jednooký po pobytu mimo Pusinčino hájemství ožili a neustále byli v sobě.

Začal jsem mít noční můry.

jednoho večera jsem dospěl k rozhodnutí. Částečně proto, že nepřijížděl žádný další posel, částečně proto, že jsem chtěl zaměstnat Skřeta a Jednookého, jinak bych se z nich zbláznil. Možná budu muset Planinu opustit,“ řekl jsem. „Můžete udělat něco, abych nepřitahoval žádnou zvláštní pozornost?“

Kladli mi nejrůznější otázky. Odpovídal jsem co nejupřímněji. Chtěli jít se mnou, jako by má cesta na západ byla už jistá. Vy v žádném případě nepůjdete. Patnáct set kilometrů poslouchat ty vaše kecy? Po pár dnech bych spáchal sebevraždu. Nebo bych jednoho z vás zabil. O tom uvažuju i tak.“

Skřet zaskřehotal. Předstíral smrtelnou hrůzu. „Přibliž se ke mně na dva metry a proměním tě v ještěrku.“

Vydal jsem nepěkný zvuk. „Ty sotva dokážeš proměnit jídlo v hovno.“

Skřet se zachichotal. „Lepší jsou krávy a kuřata. Jejich hovna se dají použít k hnojení.“

„Nikdo se tě na nic neptal, skrčku,“ obořil jsem se na něj.

„Na stará kolena se z něj stává citlivka,“ poznamenal Jednooký. „Asi ho trápí revma. Máš revma, Felčare?“

„Jestli bude takhle drzý, začne si přát, aby ho trápilo jenom revma,“ vyhrožoval Skřet. „Dost na tom, že musím bojovat s tebou. Ale ty jsi průhledný.“

„Průhledný?“

„Jako sklo.“

Zase se chytli. Poslal jsem prosebný pohled k Nemluvovi. Ten neřád si mě ale nevšímal.

Nazítří se ke mně se samolibým úsměvem na tváři přitočil Skřet. „Něco jsme vymysleli, Felčare. Pro případ, že bys musel odejít.“

„Co jako?“

„Budeme potřebovat tvé amulety.“

Kdysi dávno jsem od nich dostal dva amulety. Jeden mě měl varovat, když byl nablízku někdo z Lapených. Fungoval dobře. Ten druhý mě měl údajně ochraňovat, ale především díky němu mohli určit, kde se právě nacházím. Nemluva mě podle něj našel, když nás Lovkyně Duší poslala s Havranem zneškodnit v lese Mraků Šeptu a Kulhavce, který chtěl přejít k rebelům.

To se odehrálo dávno a daleko odtud. Když byl Felčar ještě celkem mladý.

„Trochu je vylepšíme. Aby tě nikdo nemohl vystopovat pomocí kouzel. Dej mi je. Pak budeme muset jít ven a vyzkoušet je.“

Změřil jsem si ho pohledem.

„Někam půjdeš a my se tě budeme snažit najít. Když se nám to nepovede, je to v suchu.“

„Fakt? Zní to jako dobře promyšlená výmluva, abyste se dostali mimo Pusinčino silové pole.“

„Možná,“ zašklebil se.

Ať to bylo jakkoli, Pusince se ten nápad líbil. Následujícího večera jsme zamířili podél potoka nahoru. Když jsme procházeli kolem Praotce Stromu, řekl jsem: „Vypadá trochu seschle.“

„Během toho běsnění ho zasáhlo nějaké kouzlo Lapených,“ objasnil mi to Jednooký. „Myslím, že z toho neměl moc velkou radost.“

Starý strom zazvonil. Zastavil jsem se a prohlížel si ho. Musel být starý tisíce let. Na Planině rostou stromy velmi pomalu. Ten by mohl vyprávět!

„Pojď, Felčare,“ vyzval mě Skřet. „Praotec nemluví.“ Na tváři se mu objevil jeho ropuší úsměv.

Dobře mě znají. Vědí, že když spatřím cokoli starého, začnu přemýšlet, čemu všemu to bylo svědkem. K čertu s nimi.

Sedm kilometrů od Díry jsme vodní tok opustili a vydali se na západ, do míst, kde byly korály zvlášť husté a nebezpečné. Odhadem jich bylo pět set druhů a jejich útesy se nacházely tak blízko u sebe, že byly téměř neprostupné. Hýřily všemi barvami. Větévky a vějíře korálů dosahovaly výše deseti metrů. Nikdy mě nepřestane udivovat, že je vítr nepoláme.

Když jsme se ocitli na písečné výspě mezi korály, Jednooký usoudil, že jsme dost daleko a můžeme se zastavit. „Tady budeme v bezpečí.“

Zamyslel jsem se. Celou cestu nás sledovaly murény a ptáci podobní káním. K těmto tvorům nebudu mít nikdy plnou důvěru.

Kdysi dávno přecházela Legie po bitvě o Krásu přes Planinu na jih, kde ji čekaly další úkoly. Cestou jsem viděl strašlivé věci. Nedokážu je vymazat z paměti.

Skřet a Jednooký provozovali své obvyklé hrátky, ale nezapomínali ani na práci. Připomínali mi neposedné děti. Vždycky si našli nějakou činnost, jen aby něco dělali. Lehl jsem si na záda a pozoroval mraky. Brzy jsem usnul.

Probudil mě Skřet. Vrátil mi amulety. „Zahrajeme si na schovávanou,“ řekl. „Dáme ti náskok. Jestli jsme to udělali dobře, nenajdeme tě.“

„No to je skvělé,“ odpověděl jsem. „Budu se tady potulovat, sám a ztracený.“ Stěžoval jsem si jen naoko. Věděl jsem, jak se dostat domů. Taky jsem se tam hodlal co nejdříve vydat.

Ale dalo to práci.

Vyrazil jsem ke kopcům na jihozápadě. Překročil jsem západní stezku a schoval se mezi chodícími stromy, které momentálně stály na místě. Když se setmělo, rozhodl jsem se, že už nebudu dál čekat. Vydal jsem se zpět k Díře a uvažoval, co asi dělají mí společníci. Můj příchod vystrašil hlídku.

„Skřet a Jednooký už jsou zpátky?“

„Ne. Myslel jsem, že jsou s tebou.“

„To byli.“ Znepokojilo mě to. Sešel jsem dolů za Poručíkem, aby mi poradil, co dělat.

„Jdi je najít,“ řekl mi.

„Jak?“

Pohlédl na mě, jako bych byl úplný pitomec. „Nech tady ty přiblblé amulety, vyjdi ven ze silového pole a čekej.“

„Aha. Dobře.“

Tak jsem zase vyrazil podél potoka a nadával. Bolely mě nohy. Nebyl jsem zvyklý tolik chodit. Jestli mám v kartách tu cestu do Vesla, bude se mi to hodit, řekl jsem si.

Došel jsem k okraji korálových útesů. „Jednooký! Skřete! Jste tu někde?“

Žádná odpověď. Ale hledat jsem je nehodlal. Korály by mě zabily. Obrátil jsem se k severu, protože jsem předpokládal, že se vydali na opačnou stranu, než je Díra. Každou chvíli jsem si klekl a doufal, že zahlédnu obrys nějakého menhiru. Menhiry určitě vědí, co s těmi dvěma stalo.

Najednou jsem koutkem oka zahlédl záblesk. Střelhbitě jsem vyrazil tím směrem, protože mě napadlo, že by to mohl být důsledek hašteření mých dvou přátel. Ale po chvíli jsem si všiml, že je to jen vzdálená bouře.

Okamžitě jsem se zastavil. Opožděně jsem si uvědomil, spěchat v noci Planinou znamená vběhnout do náručí smrti.

Měl jsem štěstí. Ještě pár kroků a propadl bych se do tekutého písku, z nějž nebylo úniku. Dřepl jsem si, nabral ho do dlaně a přičichl k němu. Byl z něj cítit posmrtný zápach. Opatrně jsem vycouval. Kdo ví, co pod tím pískem leží.

„Raději se někde utábořím a počkám, až bude světlo,“ zamumlal jsem. Ztratil jsem předchozí odvahu.

Našel jsem hromadu kamení, které mě ochrání před větrem, a klestí na podpal. Oheň měl spíše upozornit zvěř na mou přítomnost než mě zahřát. Noc nebyla studená.

Zapálení ohně tady mělo spíš jen symbolický význam.

Když se plameny zvedly, zjistil jsem, že toto místo už přede mnou někdo používal. Kameny byly černé od kouře. Asi domorodci. Toulají se v malých tlupách. Setkáváme se s nimi málokdy. Velký svět je nezajímá.

Dvě hodiny jsem se statečně bránil spánku. Nakonec jsem prohrál.

Přepadla mě noční můra. Daleko od bezpečí domova a bez ochrany amuletů.

Byla to Ona.

Nenavštívila mě už léta. Naposledy mi přišla oznámit, že porazila svého manžela v Jalovci.

Zlatý oblak, jako by zrníčka prachu tančila ve slunečním svitu. Nepopsatelný pocit, že jsem vzhůru, i když spím. Klid a strach zároveň. Neschopnost se pohnout. Všechny staré příznaky.

V oblaku se objevila překrásná žena, po jaké touží každý. Doufá, že ji jednoho dne potká, i když ví, že se to nemůže stát. Nemůžu říct, co měla na sobě, pokud vůbec něco měla. Můj vesmír sestával z jejího obličeje a hrůzy, kterou ve mně jeho přítomnost vyvolávala.

Její úsměv nebyl vůbec chladný. Kdysi dávno se o mě z nějakého důvodu začala zajímat. Myslím, že v ní trochu té staré náklonnosti zůstalo. Takové náklonnosti, jakou člověk chová k milovanému psu, který je už dávno mrtvý.

„Doktůrku.“ Vánek prohánějící se rákosím kolem vod věčnosti. Šepot andělů. Ale nikdy mě její hlas nenutil, abych zapomněl na realitu.

Nikdy se mě taky nepokoušela obloudit. Ani sliby, ani sebou. To je nejspíš jeden z důvodů, proč si myslím, že ke mně chovala jisté sympatie. Když mě využívala, dávala mi to jasně najevo.

Nemohl jsem jí odpovědět.

„Jsi v bezpečí. Kdysi dávno, podle vašeho chápání času, jsem ti řekla, že s tebou zůstanu ve spojení. Nemohla jsem. Přerušil jsi ho. Pokoušela jsem se o to několik týdnů.“

To vysvětlovalo ty noční můry.

„Co?“ zaskřehotal jsem jako Skřet.

„Pojď se mnou do Krásy. Buď mým kronikářem.“

Byl jsem zmatený, jako vždy, když se se mnou spojila. Zdálo se, že si mě vážila nejen jako spojence, ale i jako protivníka. Na Slzavých schodech, v předvečer nejukrutnější čarodějnické bitvy, jakou jsem kdy zažil, ke mně přišla a slíbila, že se mi nic

nestane. Měl jsem pocit, že ji pobuřuje mé bezvýznamné postavení kronikáře Legie. Pak mě požádala, abych pro ni zaznamenal všechny události tak, jak se staly. Aniž bych někomu stranil. Ze všech sil jsem se tedy snažil, abych psal nezaujatě.

„Žár v peci narůstá, doktůrku. Tvá Bílá Růže je mazaná. Útok za Kulhavcovy nepřítomnosti, to byl od ní úžasný tah. Avšak v širším měřítku bezvýznamný. Souhlasíš?“

Jak jsem mohl oponovat? Souhlasil jsem.

„Jak vás zvědové nepochybně informovali, pět armád se chystá udělat na planině Strachu čistku. Je to divné a nevyzpytatelné místo. Ale útok, který se na ně chystá, neodvrátí.“

Znovu jsem se s ní nemohl přít, protože jsem jí věřil. Mohl jsem jen, jak nás často nabádala Pusinka, získat čas. „Možná budeš překvapená.“

„Snad. Počítám s tím, že mě čekají překvapení. Opusť tuhle chladnou pustinu, Felčare. Pojď do Věže. Staň se mým kronikářem.“

Ještě nikdy se nesnažila na mě tolik naléhat. Promlouvala k té části mého já, které nerozumím. K části, která si málem přála zradit dlouholeté přátele. Kdybych šel, tolik bych se toho dozvěděl. Poznal bych spoustu věcí a ukojil svou zvědavost.

„Unikli jste nám u Královnina mostu.“

Polilo mě horko. Během těch let, kdy jsme byli na útěku, nás vojska Paní několikrát přepadla. U Královnina mostu to bylo nejhorší. Padly tam stovky našich. A k mé hanbě tam na dně řeky zůstaly kroniky. Čtyři sta let historie Legie bylo pryč.

Nemohl jsem odnést všechno. Listiny, které mám dole v Díře, byly zásadní pro naši budoucnost. Místo kronik jsem tedy vzal je. Ale často mě kvůli tomu trápí svědomí. Musím se za to zodpovídat duším svých druhů, kteří za tu dobu zemřeli. Ty kroniky tvoří Černou legii. Legie existuje, dokud existují ony.

„Unikli jsme a unikáme a budeme dál unikat. Tak je to předurčeno.“

pobaveně se usmála. „Četla jsem tvé kroniky, Felčare. Nové i staré.“

Začal jsem do ohně přihazovat dřevo. Nezdálo se mi to. „Máš je?“ Až do této chvíle jsem potlačoval pocit viny sliby, že je znovu získám.

„Našly se po té bitvě. Dostaly se ke mně. Udělaly mi radost. Jsi nestranný, jak má kronikář být.“

„Děkuji. Snažím se.“

„Pojď do Krásy. Ve Věži je pro tebe místo. Odtamtud uvidíš všechno.“

„Nemůžu.“

„Tady tě nemohu chránit. Pokud zůstaneš, budeš muset čelit všemu, co potká tvé rebelantské přátele. Velení převzal Kulhavec. Já nebudu zasahovat. Už není takový jako dřív. Ublížili jste mu. A ještě víc si vytrpěl, než jsem ho vyléčila. Neodpustil vám to, Felčare.“

„Vím.“ Kolikrát mě oslovila jménem? Za všechna naše předchozí setkání ho použila jen jedinkrát.

„Nenech se chytit.“

Někde hluboko ve mně se probudila špetka smyslu pro humor. „Jsi nešťastnice, Paní.“

Vyvedlo ji to z rovnováhy.

„Byl jsem takový blázen, že jsem své romantické výmysly o tobě zaznamenal do kroniky. Tys je četla. Víš, že jsem tě nikdy neoznačil za zloducha. Ne, tak bych nejspíš charakterizoval tvého manžela. Myslím, že se v těch pošetilých příbězích skrývá pravda, kterou jsem podvědomě vycítil.“

„Skutečně?“

„Opravdu si nemyslím, že máš černou duši. Domnívám se, že se o to jen snažíš. Přes všechno zlo, které jsi napáchala, jedna tvá část zůstává dětsky čistá. Její žár nedokážeš uhasit.“

Když nic nenamítala, dovolil jsem si víc. „Myslím, že sis mě vybrala jako symbol, který má naplnit tvou skrytou touhu činit dobro. Kvůli takové touze se můj přítel Havran ujal dítěte, z něhož vyrostla Bílá Růže. Četla jsi kroniky. Víš, jak hluboce do toho Havran zabředl, když soustředil všechnu dobrodušnost na jedinou osobu. Bylo by možná lepší,

kdyby nikoho takového neměl Jalovec by stále mohl existovat. A on taky.“

„Jalovec byl vroucí kotel připravený vybuchnout. Nehodlám se nechat zesměšnit, doktůrku. Neodhalím svou slabou stránku před nikým.“

Začal jsem protestovat.

„Protože vím, že tohle také skončí ve tvé kronice.“

Znala mě. A jak by ne, když jsem byl vystaven jejímu Oku.

„Pojď do Věže, Felčare. Nežádám od tebe žádnou přísahu.“

„Paní...“

„Dokonce i Lapení skládají přísahy, jejichž porušení znamená smrt. Tobě ponechám svobodu. Budeš dělat, co budeš chtít. Léčit, zaznamenávat skutečnosti. To, co bys dělal kdekoli jinde. Tvá cena je příliš vysoká, než aby ses nechal zabít.“

S tímto názorem jsem upřímně souhlasil. Byl bych rád, kdyby to slyšeli taky jiní. „Co je to?“

Začala mluvit. Zvedl jsem varovně ruku. Ale mělo to být upozornění spíš pro mě než pro ni. Že bych zaslechl kroky? Blížilo se něco velkého. Pohybovalo se to pomalu a těžkopádně.

Taky si toho všimla. V mžiku zmizela. Zároveň mi něco vyprchalo z mysli, takže jsem si zase nebyl jistý, jestli se mi to všechno jen nezdálo. Avšak každé slovo se mi nesmazatelně vrylo do paměti.

Přihodil jsem klestí do ohně a uchopil do ruky dýku, jež byla jedinou zbraní, kterou mě napadlo si s sebou vzít.

Přiblížilo se to. Zůstalo stát. Pak to zase udělalo několik kroků. Srdce mi tlouklo. Něco jsem ve světle ohně uviděl.

„Pes Žabožrout! Kde se tu, k čertu, bereš? Co to děláš? Pojď sem, hochu, a ohřej se.“ Můj strach zmizel. „Hochu, Stopař bude rád, až tě uvidí. Co se s tebou stalo?“

Přistoupil opatrně blíž, vypadal ještě hůř než obvykle. Lehl si na břicho, hlavu položil na přední tlapy, zavřel jedno oko.

„K jídlu nic nemám. Sám jsem se tak trochu ztratil. Máš zatracené štěstí, víš to? Dojít tak daleko. Planina je pro jednoho moc nebezpečné místo.“

Pes se zatvářil, jako by mi dával za pravdu. Přežil, ale nebylo to snadné.

„Až vyjde slunce, vydáme se zpátky,“ řekl jsem mu. „Skřet a Jednooký se ztratili. Jejich smůla.“

Když byl Pes Žabožrout se mnou, byl jsem klidnější. Řekl bych, že také lidé v sobě mají vštípeno spojenectví se psy. Byl jsem si jistý, že mě upozorní, kdyby se něco dělo.

Příštího rána jsme našli potok a vydali se podél něj k Díře. Jako obvykle jsem se zastavil u Praotce Stromu a vedl s ním jednostranný rozhovor o tom, co všechno za svůj život viděl. Pes se k němu odmítl přiblížit. Divné. Ale co? Na Planině je všechno divné.

V chodbě vedoucí do Díry jsem našel Jednookého a Skřeta, spali a chrápali. Vrátili se jen pár minut poté, co jsem je odešel hledat. Parchanti. Až budu mít příležitost, vrátím jim to.

Dováděl jsem je k šílenství tím, že jsem vůbec nemluvil o tom, jak jsem strávil minulou noc.

„Fungovalo to?“ zeptal jsem se. Zdola se ozývaly divoké zvuky, jak se Stopař vítal se svým psím přítelem.

„Svým způsobem,“ řekl Skřet. Nevypadal moc nadšeně.

„Svým způsobem? Jak svým způsobem? Buď to funguje, nebo ne.“

„To není tak jednoduché. V podstatě jsme dokázali, že Lapení nemohou určit tvou polohu. Aby tě takříkajíc nemohli zaměřit.“

Takové vykrucování nevěstilo nic dobrého. „Ale? Je přece nějaké ale, Skřete.“

„Když opustíš Pusinčino silové pole, nedá se utajit, že jsi venku.“

„Skvělé. Fakt skvělé. To jste se teda vyznamenali, pánové.“

„Není to tak zlé,“ řekl Jednooký. „Nepůjdou po tobě, pokud se nějak nedozvědí, že jsi venku. A jak by se to mohli dozvědět? Jedině že by jim to někdo řekl, ale proč by to dělal, co? A i pak po tobě budou muset pátrat běžnými prostředky. Takže je to stejně dobré, jako kdyby to fungovalo přesně tak, jak jsme chtěli.“

„Nekecej! Radši se začněte modlit, aby přišel další dopis. Protože jestli budu muset pryč a zabijou mě, kdo myslíte, že vás bude navždy pronásledovat?“

„Pusinka by tě tam neposlala.“

„Chceš se vsadit? Tři nebo čtyři dny bude rozjímat. Ale nakonec mě pošle. Protože v posledním dopise je ukrytý klíč.“

Náhle mě zachvátil strach. Že by Paní byla na průzkumu?

„Co je, Felčare?“

Příchod Stopaře mě uchránil před tím, abych musel zalhat. Přiskočil ke mně a začal mi třást rukou jako blázen. „Děkuju ti, Felčare. Díky, žes ho přivedl domů.“ Pak vyšel ven.

„Co to, k čertu, bylo?“ zeptal se Skřet.

„Přivedl jsem mu psa.“

„To je divné.“

Jednooký se zachechtal. „Pro ten tvůj slepičí mozeček je všechno divné.“

„Jo, ty slizká ještěrko? Chceš mě poučovat o tom, co je divné?“ nedal se Skřet.

„Nechte toho,“ řekl jsem. „Jestli budu muset jít, chci, aby bylo všechno v naprostém pořádku. Škoda, že nemáme lidi, kteří by ty blábolydokázali přečíst.“

„Možná bych mohl pomoct.“ Stopař se vrátil. Velký zabedněný hromotluk. S mečem předváděl ďábelské kousky, ale nejspíš se neuměl ani podepsat.

„Jak?“

„Něco z toho dokážu přečíst. Trochu ten starý jazyk znám. Otec mě ho učil.“ Usmál se, jako by to byla legrace. Vybral si list popsaný telkurštinou a nahlas ho přečetl. Slova mu plynula z úst tak přirozeně, jako jsem to slýchal u Lapených. Pak úryvek přeložil. Byl to příkaz pro hradní kuchyni, aby připravili pokrmy pro vzácnou návštěvu. Pečlivě jsem si list prohlédl. Jeho překlad byl bezchybný. Lepší než můj. Třetina slov mi unikla.

„Tak tedy, vítej do týmu. Řeknu to Pusince.“ Vklouzl jsem dovnitř a za Stopařovými zády si s Jednookým vyměnil překvapený pohled.

Bylo to čím dál tím divnější. Kdo je tenhle muž? Kromě toho, že je divný. Když jsem se s ním setkal poprvé, připomněl mi Havrana, ta role mu přesně seděla. Když jsem přišel na to, že je to velký, pomalý nemotora, seděla mu i tato role. Copak byl odrazem představ toho, kdo jej pozoroval?

V každém případě to byl vynikající bojovník, všechna čest. Vydal za deset našich mužů.

Kapitola dvacátá třetí: PLANINA STRACHU

Nastal čas pravidelné měsíční schůze. Jde o velkou poradu, během níž se nic nevyřeší. Všichni tlachají o neuskutečnitelných plánech. Po šesti až osmi hodinách Pusinka diskusi uzavře a dá nám nové příkazy.

Jako obvykle jsme předložili mapy. Na jedné bylo vyznačeno, kde se podle našich spolupracovníků nacházejí Lapení. Na další byla zakreslena místa, kde podle hlášení menhirů došlo ke vpádům. Na obou byla řada bílých míst představujících území Planiny, která jsme neznali. Třetí ukazovala výskyt měnivých bouří za uplynulý měsíc, jak je zaznamenával Poručík. Snažil se něco najít. Většina měnivých bouří proběhla jako obyčejně na okrajích. Ale tentokrát jich bylo nezvykle velké množství a ve srovnání s běžným průměrem více ve vnitrozemí. Bylo to přechodné, nebo šlo o trvalou změnu? Kdo ví. Naše pozorování neprobíhalo dostatečně dlouho. Menhiry se nebudou obtěžovat vysvětlováním takové malichernosti.

Pusinka si hned vzala slovo. „Operace ve Rzi,“ znakovala, „měla účinek, v jaký jsem doufala. Naši zpravodajové hlásí té-

měř odevšad protiimperiální vzpoury. Ty od nás částečně odvrátily pozornost Lapených. Ale nezapomněli na nás. Zvláště výbojně se jeví Šepta.“

Téměř každý den vnikali na Planinu imperiální vojáci. Zkoumali zdejší území a připravovali ostatní na hrozící nebezpečí. Šeptiny akce byly jako vždy velmi důkladně propracované. Z hlediska přímého boje byla nebezpečnější než Kulhavec.

Kulhavec prohrává. Není to výhradně jeho vina, toho cejchu se však jen tak nezbaví. Ale ať už vyhrává, nebo prohrává, podstatné je, že stojí na druhé straně.

„Dnes ráno jsem se dověděla, že Šepta vytvořila na Planině, asi den cesty od hranic, základnu. Čeká, že něco uděláme.“

Její záměr byl jasný. Vytvořit řadu vzájemně si pomáhajících pevností. Postupně je vybudovat po celé Planině. Ta ženská byla nebezpečná. Zvláště pokud podsunula ten nápad i Kulhavci a ostatní vojska se do toho pustila také. Tato strategie je známa odpradávna. Používá se stále znovu tam, kde v otevřené krajině řádná vojska čelí partyzánům. Je to dlouhodobá strategie, která závisí na vůli dobyvatele vytrvat. Když je vůle dostatečná, funguje to, když chybí, strategie selhává.

V našem případě účinná bude. Nepřítel má více než dvacet let na to, aby nás zneškodnil. A nežene ho vpřed ani potřeba ovládnout území Planiny. Jen se chce vypořádat s námi.

S námi? Řekněme raději s Pusinkou. My ve srovnání s ní nic neznamenáme. Když padne Pusinka, hnutí zemře s ní.

„Obírají nás o čas,“ pokračovala Pusinka. „Potřebujeme desítky let. Musíme něco udělat.“

Už je to tady, pomyslel jsem si. Měla ten svůj výraz. Hodlala nám oznámit výsledek svého rozjímání. Takže mě neporazilo, když ukázala: „Posílám Felčara, aby získal poslední část příběhu, který mu v poslední době někdo posílal.“ Zprávy o dopisech už se rozšířily. Pusinka se o to postarala. „Skřet a Jednooký půjdou s ním a budou ho chránit.“

„Cože? V žádném případě nechci...“

„Felčara.“

„Odmítám to. Podívej se na mě. Jsem nýmand. Kdo by se o mě zajímal? Osamělý, starý tulák. Takových je na světě spousta. Ale tři chlapi? Z toho jeden černoch? Druhý skrček s...“

Skřet a Jednooký mě zpražili pohledem.

Zahihňal jsem se pod vousy. Dostal jsem je do úzkých. Přestože netoužili po tom jít se mnou o nic víc než já po jejich společnosti, před ostatními mi budou odporovat. Ba co hůř, budou muset táhnout za jeden provaz. Dobře jim tak, nafoukancům!

To, co jsem řekl, však byla pravda. Skřet a Jednooký jsou známé osoby. Já sice taky, ale jak jsem vyzdvihl, na rozdíl od nich jsem nenápadný.

„Nebezpečí je donutí k tomu, aby spolupracovali,“ snažila se mě přesvědčit Pusinka.

Uchýlil jsem se k poslední možnosti záchrany. „Té noci, kdy jsem byl venku, se se mnou spojila Paní, Pusinko. Sleduje mě.“

Pusinka chvíli přemýšlela. „To na věci nic nemění,“ ukázala pak. „Musíme tu poslední část příběhu mít, než nás Lapení obklíčí.“

V tom měla pravdu. Ale...

„Půjdete všichni tři,“ přikázala nakonec. „Dávejte na sebe pozor.“

Stopař s pomocí Oty celou debatu sledoval. „Půjdu taky,“ nabídl se. „Znám sever dobře. Hlavně Velký les. Tam jsem dostal jméno.“ Pes Žabožrout zívl.

„Felčare?“ vyzvala mě Pusinka.

Ještě jsem se s tou cestou nesmířil. Nechal jsem to tedy na ní. „Jak myslíš.“

„Válečník by se ti mohl hodit,“ znakovala. „Řekni mu, že ho bereš.“

Zabručel jsem a zabrblal. Pak jsem pohlédl na Stopaře. „Říká, že můžeš jít.“

Vypadal, že ho to potěšilo.

Pusinka tím považovala záležitost za uzavřenou. Na pořadu byla nyní zpráva Vazače, který tvrdil, že Šesták je zralý ke stejnému útoku, jaký jsme podnikli na Rez.

Nadával jsem a zuřil, ale nikdo si mě nevšímal. Až na Skřeta a Jednookého, kteří mi pohledem naznačovali, že budu za své urážky pykat.

*

Nebylo na co čekat. O čtrnáct hodin později jsme vyrazili. Všechno jsme měli připravené. Z postele mě vytáhli krátce po půlnoci, a než jsem se probral, byl jsem už nahoře vedle korálů a pozoroval přistání malé létající velryby. Menhiry za mnou mi dávaly pokyny, jak se mám k velrybě chovat. Neposlouchal jsem je. Všechno se dělo příliš rychle. Posadili mě do sedla dřív, než jsem se na to stihl duševně připravit. Byl jsem poněkud mimo.

Měl jsem zbraně, amulety, peníze a jídlo. Vše, co jsem potřeboval. Stejně tak Skřet a Jednooký, kteří se navíc vybavili spoustou kouzelnických tretek. Až nás velryba přenese za nepřátelské linie, měli jsme koupit vůz a koně. Když jsem viděl, co všechno s sebou ti dva táhnou, došel jsem k závěru, že většinu z toho určitě berou zbytečně.

Stopař toho na rozdíl od nich moc neměl. Jídlo, pár zbraní, které si vybral z toho, co bylo po ruce, a svého psa.

Velryba se pod rouškou noci vznesla. Cítil jsem se ztracený. Ani jsem se nestihl se všemi rozloučit.

Velryba vystoupala do výše, kde byl vzduch studený a řídký. Na východě, jihu a severozápadě jsem zahlédl záblesky. Měnivé bouře byly skutečně častější.

Jízda na velrybě byla nudná. Třásla mnou zima, a tak jsem se schoulil do klubíčka a snažil se nevnímat Stopařovo neustálé tlachání. Usnul jsem. Probudilo mě tahání za ruku. Když jsem otevřel oči, spatřil jsem Stopařův obličej.

„Vzbuď se, Felčare,“ říkal. „Vzbuď se. Jednooký říká, že máme potíže.“

Zvedl jsem se a čekal, že kolem nás budou kroužit Lapení.

Ale v naší blízkosti pluly jen další čtyři velryby a hejno murén. „Odkud se vzaly?“

„Objevily se, když jsi spal.“

„Jaký máme problém?“

Stopař ukázal na pravobok.

Měnivá bouře.

„Zjevila se odnikud,“ řekl Skřet. Byl tak nervózní, že se na mě zapomněl zlobit. „Vypadá dost nebezpečně a zvětšuje se.“

Bouřková mračna měla v průměru sotva čtyři sta metrů, ale běsnění blesků v jejím středu předznamenávalo, že budou rychle nabývat na síle. Vše napovídalo tomu, že bude neobyčejně prudká. Různobarevné světlo bizarně ozařovalo mé okolí. Změnili jsme směr. Létající velryby nejsou tak prozíravé jako lidé, ale když vycítí nebezpečí, snaží se mu vyhnout. Bylo tedy jasné, že když bude třeba, setřese nás ten kolos ze svého hřbetu.

Viděl jsem, jak se mračna zvětšují. Měla v průměru už šest set metrů. Osm set metrů. Uprostřed něčeho, co vypadalo jako černý kouř, to hrálo všemi barvami. Oblohu tiše protínaly blesky jeden za druhým.

Mračno se spodním okrajem dotklo země.

Hromy dostaly volný průchod. A bouře se rozpínala ještě rychleji. Točila se různými směry. Byla nabitá energií.

Měnivé bouře se zřídka vyskytovaly blíž než deset kilometrů od Díry. I z té vzdálenosti však působily ohromujícím dojmem a napínaly nervy k prasknutí. Když jsme ještě sloužili Paní, vyprávěli mi staří vojáci z Šeptiných oddílů, jak to vypadá, když vás taková bouře zasáhne. Nikdy jsem jejich historkám moc nevěřil.

Když nás zasáhl okraj bouře, uvěřil jsem.

Zachytilo to jednu z hejna ryb. Na pozadí temnoty bylo možno spatřit její kosti. Pak se proměnila.

Všechno se proměňovalo. Skály i stromy. Drobní tvorové, kteří nás doprovázeli a obtěžovali, změnili tvar...

Existuje domněnka, že podivné druhy, které obývají Planinu se objevily v důsledku měnivých bouří. Některé úvahy hovoří rovněž o tom, že samotná Planina vznikla jejich působením. A že každá ukusuje další kousek z našeho normálního světa.

Velryby vzdaly pokusy vyhnout se bouři a začaly klesat. Podlétly okraj vzmáhající se bouře a prudce klesaly, aby v případě proměny v něco, co neumí létat, nepadaly z takové výšky. Běžný postup každého, kdo se ocitne v blízkosti měnivé bouře. Držet se dole a nehýbat se.

Šeptini staří vojáci vyprávěli o ještěrkách velkých jako sloni, o obřích pavoucích, o jedovatých hadech, jimž narostla křídla, o inteligentních bytostech, které se zbláznily a snažily se zabít všechno kolem sebe.

Bál jsem se.

Ale ne tolik, abych se nedíval. Poté co nám muréna ukázala kosti, získala svou původní podobu, ale vyrostla. Totéž se stalo s další, kterou zasáhl okraj bouře. Byl to snad běžný úkaz, že vše, co zachytil okraj bouře, mělo sklon se zvětšovat?

Naše velryba se k zemi snášela nejpomaleji ze všech. Bouře ji pohltila. Přestože byla mladá, byla si vědoma, jakou nese zátěž. Hukot v mé hlavě sílil. Myslel jsem, že dočista ztratím nervy. Pohled na Stopaře mě přesvědčil o tom, že se blíží stav nejvyšší nouze.

Skřet nebo Jednooký, nevím, který z nich, se rozhodl bouři hrdinně postavit. Stejně dobře mohl nařídit moři, aby se

obrátilo. Dunění a burácení, jímž bylo kouzlo doprovázeno, zaniklo v běsnění bouře.

Když mě zasáhl její okraj, zavládlo na chvíli naprosté ticho. Následoval pekelný hřmot. Uvnitř vály divoké větry. Myslel jsem jen na to, aby už velryba přistála a abych se dokázal udržet na jejím hřbetě. Pak jsem uviděl Skřeta. A málem se pozvracel.

Skutečně to byl on. Hlava se mu asi desetkrát zvětšila. Zbytek jeho těla jako by byl převrácený naruby. Kolem něj se hemžila

spousta parazitů, kteří cizopasí na tělech velryb. Někteří dosahovali velikosti holubů.

Ještě hůř dopadli Stopař a Pes Žabožrout. Zvíře nabylo sloních rozměrů a cenilo mohutné tesáky. Tak krvelačný výraz,

s jakým mě pozorovalo, jsem v životě neviděl. Běhal mi z toho mráz po zádech. Stopař se proměnil v hrozivě vyhlížejícího opočlověka. Oba vypadali, jako by vyskočili ze snu šíleného malíře nebo čaroděje.

Nejmenší proměnou prošel Jednooký. Nafoukl se, ale jinak zůstal stejný. Je na tomto světě už tak zatraceně dlouho, že není snadné vyvrátit jeho kořeny. Podle mého odhadu mu táhne na sto padesát.

Příšera, která se stala z Psa Žabožrouta, vyrazila s vyceněnými zuby proti mně... Velryba se dotkla země. Během přistání jsme všichni popadali na zem. Vítr skučel. Podivné blesky vystřelovaly do země i do vzduchu. Kolem se děly strašlivé věci. Skály se vlnily. Stromy měnily vzhled. Zvířata obývající tuto část Planiny byla na nohou a získávala nejrůznější tvary. Z pronásledovaných se stávali lovci. Příšernou scenérii ozařovalo nestálé, chvílemi mdlé světlo.

Pak nás vsála prázdnota v samotném srdci bouře. Všechno strnulo. Stopař a jeho pes leželi na zemi. Jednooký a Skřet stáli proti sobě. Bylo znát, že jejich spor tentokrát překročil hranice běžné hry. V blízkosti ležely i další velryby, které nenesly známky žádných změn. Létající muréna, která se vyřítila ze změti barev nad námi, narazila prudce do země.

Celé to trvalo asi tři minuty. Klid, který zavládl, mi dovolil trochu se vzpamatovat. Pak začala bouře slábnout.

Tento proces byl však mnohem pomalejší než její nástup. Ale také mírnější. Trval několik hodin. A pak bylo po všem. Jedinou obětí se stala muréna, která se zřítila. Přesto to byl otřesný zážitek.

„Měli jsme zatracené štěstí," řekl jsem ostatním, zatímco jsme hledali věci. „Štěstí, že nás to všechny nezabilo."

„To nebylo štěstí, Felčare," odpověděl mi Jednooký. „Ve chvíli, kdy velryby uviděly, že se bouře blíží, zamířily na bezpečné místo, kde nebylo nic, co by nás nebo je mohlo zabít."

Skřet přikývl. Poslední dobou si nějak moc rozuměli. Ale všichni si pamatujeme, jak blízko byli během bouře k tomu, aby se pozabíjeli.

„Jak jsem vypadal?" zeptal jsem se. „Necítil jsem žádnou změnu. Jen jakýsi vnitřní zmatek, jako kdybych se zbláznil, byl opilý, omámený. Všechno najednou."

„Já jsem tě viděl jako Felčara," řekl Jednooký. „Jenom jsi byl dvakrát hnusnější."

„A praštěnější," doplnil ho Skřet. „Pronesl jsi tu nejzanícenější řeč o slávě, kterou si Černá legie vysloužila během tažení na Žvýkov."

To mě rozesmálo. „Ale jdi."

„Fakt. Prostě jsi byl Felčar. Možná jsou ty amulety přece jen k něčemu dobré."

Stopař prohlížel své zbraně. Pes Žabožrout mu dřímal u nohou. Ukázal jsem na něj. „Nevšiml jsem si," znakoval Jednooký.

„Zvětšil se a narostly mu tesáky," ukázal Skřet.

Nezdálo se, že by je to znepokojovalo. Rozhodl jsem se tedy, že budu taky klidný. Koneckonců, ti cizopasníci byli ještě odpornější než proměněný Pes Žabožrout.

Velryby zůstaly na zemi, protože už vycházelo slunce. Jejich hřbety získaly šedohnědou barvu jako půda kolem, takže s ní dokonale splynuly. Čekali jsme, až nastane tma. Murény se uhnízdily na hřbetech velryb. Žádné ze zvířat se k nám nepřiblížilo. Budilo to dojem, že jim je společnost lidí nepříjemná.

Kapitola dvacátá čtvrtá: ŠIRÝ SVĚT

Nikdy mi nic neřeknou. Ale proč si stěžuji? Utajení je naše zbraň. To už bych měl vědět. V Legii je to železný zákon, který

nám pomáhá přežít. Náš doprovod s námi neletěl jen proto, aby nám pomohl dostat se z planiny Strachu. Měl také jiný úkol, o kterém mi nikdo neřekl. Zaútočit na Šeptino velitelství.

Šepta nedostala žádné varování. Když jsme se přiblížili k okraji planiny, ostatní velryby začaly pomalu klesat. Murény je následovaly. Chytily příznivý' vítr a nechaly se unášet vpřed. My jsme naopak vystoupali výš, kde jsme se třásli zimou a ztěžka lapali po dechu.

Rybky udeřily jako první. Těsně nad vrcholky stromů kroužily nad městem a vystřelovaly na Šeptino velitelství blesky. Do vzduchu vylétalo kamení a kusy dřeva, jako když kopyta koní víří prach. Na několika místech začalo hořet.

Létající kolosy se vrhly do akce až ve chvíli, kdy se vojáci a lidé vyhrnuli do ulic. Také začaly vypouštět blesky. Ale největší nebezpečí představovala jejich chapadla.

Velryby požíraly lidi a zvířata. Rozbíjely domy a opevnění. Vytrhávaly stromy z kořenů. A neustále ostřelovaly Šeptu blesky.

Rybky se zatím vznesly tři sta metrů vysoko a znovu se střemhlav vrhly k zemi. Tentokrát aby zaútočily na Šeptu, která zahájila protiútok.

Podařilo se jí zasáhnout jednu z velryb a zapálit jí na boku široký pruh kůže. Šepta tím však zároveň odhalila svou přesnou polohu. Rybky na ni pak vytrvale střílely. Jednu se však Šeptě podařilo skolit.

Přelétli jsme nad tou vřavou. Záblesky a plameny ozařovaly břicho kolosu, na němž jsme seděli. Jestli nás snad někdo zahlédl, určitě ho nenapadlo, že táhneme dál. Skřet a Jednooký nezaznamenali, že by se kdokoli zajímal o něco jiného než jak přežít. Ztratili jsme město z dohledu. Útok pokračoval. Skřet řekl, že Septa se dala na ústup. Snažila se zachránit si vlastní zadek a co se stane s jejími vojáky jí v tu chvíli bylo jedno.

„Ještě štěstí, že takovou palbu nespustili na nás," řekl jsem.

„Je to jednorázovka," odpověděl mi Skřet. „Příště budou připravení."

„Myslel jsem si, že budou už teď, díky Rzi."

„Možná má Šepta moc velké sebevědomí."

To bezpochyby. Už jsem s ní měl co do činění. Byla to její slabina. Nedělala žádné přípravy, protože věřila, že se jí bojíme příliš na to, abychom ji napadli. Přece jen byla nejlepší z Lapených.

Náš obr brázdil nocí a ocasem ometal hvězdy. Z jeho nitra se ozývalo klokotání, hučení a bafání. Začal jsem se cítit líp.

Se soumrakem jsme přistáli v údolí Větrné země, jiné velké pouště. Na rozdíl od Planiny však byla normální. Velká pustina, kde bez ustání fouká vítr. Najedli jsme se a uložili se ke spánku. Když se rozednilo, pokračovali jsme v cestě. Jižně od Pánova jsme z pouště vylétli a přes les Mraků se vydali na sever. Důsledně jsme se vyhýbali obydleným místům. Za lesem Mraků velryba sestoupila k zemi. A dál jsme museli sami.

Škoda, že jsme nemohli letět celou cestu. Ale dál už to Pusinka ani velryby nechtěly riskovat. Před námi leželo hustě zalidněné území. Nebyla naděje, že by si velryby během dne nikdo nevšiml. Takže od této chvíle budeme cestovat jako dřív.

Svobodné město Růže bylo vzdáleno asi dvacet pět kilometrů.

V celých dějinách byly Růže svobodné. Vládla jim skupinka bohatých občanů. Ani Paní neměla zájem tuto tradici porušit. Poblíž tohoto města se během severního tažení odehrála jedna z bitev. Ale chtěli to tak rebelové, ne my. Prohráli jsme. Růže svou nezávislost na několik měsíců ztratily. Pak vítězství Paní nadvládu rebelů ukončilo. Celkově vzato byly Růže sice nezúčastněné, ale stranily Paní.

Prohnaná mrcha.

Vyrazili jsme. Cesta nám trvala celý den. Ani já, ani Skřet, ani Jednooký jsme nebyli v dobré formě. Moc jsme zlenivěli. A zestárli.

„To není moc chytré," řekl jsem, když jsme se západem slunce dosáhli načervenalých hradeb Růží. „Všichni jsme tu už dříve byli. Vás dva si místní určitě dobře pamatují, protože jste polovinu z nich okradli."

„Okradli?" ohradil se Jednooký. „Kdo kradl?"

„Vy oba, šaškové. Když jsme šli po Vidlákovi, prodávali jste ty zaručeně fungující amulety."

Vidlák byl kdysi generálem rebelů. Porazil nahoře na severu Kulhavce. Pak ho Legie za přispění Lovkyně Duší chytila do léčky. Skřet a Jednooký přitom vydělávali na zdejším obyvatelstvu. Jednooký na to byl odborník. Když jsme ještě pobývali za mořem Utrpení, byl zapletený do všech čachrů, o kterých věděl. Všechny nečistě získané peníze vzápětí prohrál v kartách. Je nejhorší karbaník na světě.

Člověk by si myslel, že se to za tu dobu naučí.

Měli jsme v plánu ubytovat se v nějakém zaplivaném hostinci, kde se nás nikdo nebude na nic ptát. Následující den zajdeme se Stopařem koupit vůz a koně. Pak se vrátíme stejnou cestou, jako jsme sem přišli, posbíráme vybavení, které jsme nemohli unést, a vypravíme se oklikou kolem Růží na sever.

Takový byl plán. Skřet a Jednooký se ho však nedrželi.

Vojákovo pravidlo číslo jedna bylo splnit úkol. Tomu musí podřídit vše.

Skřetovi a Jednookému sloužila všechna pravidla k tomu, aby je porušovali. Když jsem se já, Stopař a Pes Žabožrout, který se vlekl za vozem, vrátili, bylo pozdní odpoledne. Stopař zůstal dole a já šel do našeho pokoje.

Nebyl tady ani Skřet, ani Jednooký.

Majitel mi řekl, že odešli krátce po mně a mluvili o tom, že musí najít nějakou ženu.

Byla to má chyba. Já jsem za ně byl zodpovědný. Měl jsem to tušit. Stalo se to tak strašně dávno. Pro jistotu jsem zaplatil další dvě noci. Zvířata a vůz jsem předal stájníkovi a ve společnosti mlčícího Stopaře snědl večeři. Pak jsem s několika pivy zamířil do našeho pokoje. Podělil jsem se o ně se Stopařem i Psem Žabožroutem.

„Půjdeš je hledat?" zeptal se Stopař.

„Ne. Pokud se do dvou dnů neobjeví nebo o sobě nedají vědět, půjdeme dál bez nich. Nechci, aby mě s nimi viděli. Jsou tady lidi, kteří si je pamatujou."

Příjemně jsme se opili. Pes Žabožrout ležící pod stolem věděl o pití piva své. Tohle mu moc chutnalo. Začal se po něm motat kolem.

Skřet a Jednooký se neobjevili ani ráno. Zato se šířila velká zvěst. Do lokálu jsme přišli až po ranním hemžení a před poledním shonem. Hospodský neměl nikoho jiného, komu by tu novinku řekl.

„Hej, pánové slyšeli jste o tom humbuku na východní straně města dneska v noci?"

Zaúpěl jsem ještě dřív, než se dostal k jádru věci. Bylo mi to jasné.

„Jo. Nefalšovaný Válečný odvetní obřad. Ohně. Čáry. Lynčující dav. Událost, jakou město nepamatuje od doby, co tady chytali na přání Paní jakéhosi generála."

Když přišel nový zákazník, rozhodl se otravovat jeho. Využil jsem toho a řekl Stopaři: „Radši odtud vypadnem."

„A co Skřet a Jednooký?"

„Ať se o sebe postarají sami. Jestli se nechali zlynčovat, nic naplat. Já se tady nehodlám potloukat a vystavovat se nebezpečí jako oni. Jestli se z toho dostanou, plán znají. Můžou nás dohnat."

„Myslel jsem, že Černá legie své mrtvé neopouští."

„Neopouští," řekl jsem, ale mé rozhodnutí nechat čaroděje, ať si snědí, co si navařili, bylo pevné. Nepochyboval jsem, že to přežili. Mnohokrát už zažili větší nesnáze. Pořádná procházka bude mít možná kladný vliv na jejich disciplinovanost.

Po jídle jsme oznámili majiteli hostince, že odjíždíme, ale naši společníci ještě zůstávají. Pak jsem odvedl hudrajícího Stopaře k povozu, vecpal ho nahoru, a když stájník zapřáhl koně, vyrazili jsme k západní bráně.

Jeli jsme dlouho klikatými ulicemi a přes řadu klenutých mostů, ale vedla opačným směrem, než kde včera došlo k té výtržnosti. Cestou jsem Stopaři vyprávěl, jak jsme dostali Vidláka do pasti. Líbilo se mu to.

„To býval u Legie běžný postup," uzavřel jsem svůj příběh.

Donutit nepřítele udělat nějakou pitomost. Byli jsme nejlepší válečníci, když nato přišlo, ale bojovali jsme, jenom pokud všechno ostatní selhalo."

„Ale platili vás za to, abyste válčili." Pro Stopaře bylo všechno buď černé, nebo bílé. Někdy jsem měl pocit, že strávil příliš mnoho času v lesích.

„Platili nám za výsledky. Když jsme splnili úkol bez boje, tím líp. Jediné, co musíš udělat, je mít protivníka přečteného. Najít jeho slabé místo a pracovat na něm. V tom je Pusinka moc dobrá. I když, najít slabiny Lapených je lehčí, než by si člověk myslel. Všichni jsou zranitelní kvůli své pýše."

„A Paní?"

„Těžko říct. Není se moc čeho chytit. Snad je trochu domýšlivá, ale nevidím způsob, jak toho využít. Možná by se dala dostat přes touhu po moci. Donutit ji, aby přecenila síly. Nevím. Dává si pozor. A je chytrá. Třeba když zatáhla rebely do bitvy v Kráse. Zabila tři mouchy jednou ranou. Nejenže se zbavila rebelů, ale taky rozdmýchala mezi Lapenými nedůvěru a potlačila Tyranův pokus osvobodit se."

„A co on?"

„On nepředstavuje žádný problém. Nejspíš je zranitelnější než Paní. Nezdá se, že by moc přemýšlel. Je jako býk. Má zatraceně velkou sílu. Víc nepotřebuje. No, občas vymyslí něco záludného, jako v Jalovci, ale jinak je to typ dravého zabijáka."

Stopař zamyšleně přikývl. „Na tom, co říkáš, něco bude."

Kapitola dvacátá pátá: MOHYLOVÁ ZEMĚ

Krkavec se přepočítal. Zapomněl, že se o jeho osud zajímají i jiní lidé než Případ.

Když se neukázal na několika místech, kde měl rozdělanou práci, začali se po něm shánět. Bušili do dveří, ťukali na okna, ale odpovědi se jim nedostávalo. Někdo zkusil dveře otevřít. Byly zavřené. To přitáhlo ještě větší zájem.

Někteří navrhovali, aby se dveře okamžitě vyrazily, jiní chtěli počkat, až k tomu bude vydán oficiální příkaz. První názor převážil. Vylomili zámek a vnikli dovnitř.

Dům byl přepečlivě uklizený a skromně zařízený. Člověk, který jako první vyšel nahoru, zakřičel: „Tady je. Ranila ho mrtvice nebo co."

Dav se vyhrnul do prvního patra. Krkavec seděl u stolu, na kterém ležel balíček z nepromokavého plátna a kniha. „Kniha!" zvolal kdosi. „Byl ještě divnější, než jsme si mysleli."

Někdo se pokusil na Krkavcově krku nahmatat tep. A skutečně! Byl však velmi slabý a rovněž dýchání bylo velmi nepravidelné a povrchní. Rozhodně nešlo o běžný spánek. „Řekl bych, že to byla mrtvice. Jako kdyby tady seděl a četl a najednou to s ním praštilo."

„Můj strýc takhle umřel," ozvalo se. „Když jsem byl malý. Něco vykládal a vtom zbledl a složil se."

„Ještě žije. Musíme s ním něco udělat. Třeba se z toho dostane."

Dole nastal shon. Muži se řítili jeden přes druhého.

Případ se o tom dozvěděl, když skupinka doběhla na velitelství. Měl službu. Ta novinka ho zaskočila. Slíbil Krkavci, že... Ale nemohl si jen tak odejít.

Osobní zájem plukovníka Sladkého na případu chlapci z obtížné situace brzy pomohl. Plukovník vyšel ze své úřadovny a všiml si, že je Případ rozrušený. „Už jsi to slyšel, co? Pojď se mnou. Podíváme se tam. Sežeň holiče. Sežeň zvěrolékaře."

Skutečnost, že má armáda veterináře, ale není v ní doktor, dává jasný obrázek o tom, jakou hodnotu pro ni vojáci mají.

Den začal slibně. Obloha byla jako vymetená. To byl vzácný úkaz. Teď už se však zase zatáhlo. Dřevěné chodníky začaly skrápět první kapky deště. Případ kráčel za plukovníkem. Držela se jich celá horda lidí. Mladík jen stěží vnímal připomínky svého velitele o provedení nezbytných úprav.

Kolem Krkavcova domu postával dav zvědavců. „Špatné zprávy se šíří rychle." řekl Případ. „Pane."

„To je pravda. Lidi, udělejte nám místo. Ať můžeme projít." Vevnitř se zastavil. „Vždycky tu měl tak uklizeno?"

„Ano, pane. Byl přehnaně pořádkumilovný a puntičkářský. Všechno muselo mít svůj řád."

„O tom svědčila i železná pravidelnost jeho nočních vycházek."

Případ se kousal do rtu a přemýšlel, jestli má plukovníkovi předat Krkavcův vzkaz. Rozhodl se, že ještě nenastal správný čas.

„Nahoře?" zeptal se plukovník jednoho z mužů, kteří Krkavce našli.

„Ano, pane."

Případ už byl na schodech. Když uviděl na stole balíček, bez přemýšlení si ho začal strkat za košili.

„Chlapče."

Případ se otočil. Plukovník stál ve dveřích a mračil se.

„Copak to děláš?"

Plukovník byl nejpřísnější osobou, jakou si dokázal představit. Bál se ho víc než otce, který byl velmi tvrdý a

náročný. Nevěděl, co má říct. Stál tam a třásl se.

Plukovník napřáhl ruku. Případ mu balíček předal. „Co jsi to chtěl udělat, chlapče?“

„Ehm... Pane... Jednou...“

„No tak?“ Plukovník si Krkavce prohlížel, aniž se ho dotkl. „No? Ven s tím.“

„Požádal mě, abych to pro něj udělal, kdyby se mu něco stalo. Chtěl doručit dopis. Jako kdyby měl pocit, že přišel jeho čas. Řekl, že to bude zabalené do nepromokavého plátna. Kdyby pršelo nebo tak. Pane.“

„Rozumím.“ Plukovník chytil Krkavce za bradu a zvedl mu hlavu. Vrátil balíček na stůl a vytáhl Krkavci jedno víčko. Zornice nereagovala. „Hmmm.“ Sáhl Krkavci na čelo. „Hmmm.“ Poklepáním na různá místa vyzkoušel jeho reflexy. Krkavec nereagoval. „Divné. Na mrtvici to nevypadá.“

„Co jiného by to mohlo být, pane?“

Plukovník se narovnal. „Možná to víš líp než já.“

„Pane?“

„Říkal jsi, že Krkavec něco čekal.“

„To ne. Bál se, že by se mu mohlo něco stát. Mluvil o tom, že stárne a jeho čas se chýlí ke konci. Možná byl nějak nemocný, ale nikomu to neřekl.“

„Možná. Á, Houština.“ Dorazil zvířecí doktor. Postupoval stejně jako plukovník. Pak se napřímil a pokrčil rameny.

„Tomu nerozumím, plukovníku.“

„Raději ho přeneseme někam, kde na něj budeme moct dohlídnout. Je to na tobě, chlapče,“ oznámil Případovi. „Jestli se z toho rychle nedostane, budeme ho muset začít krmit.“ Porozhlédl se po pokoji a přečetl si názvy knih, kterých zde byl asi tucet. „Vzdělaný člověk, tenhle Krkavec. Myslel jsem si to. Byl plný protikladů. Často jsem přemýšlel, kdo to doopravdy je.“

Případ byl teď nervózní z Krkavce. „Pane, myslím, že byl kdysi někým v jednom z Démantových měst, ale postihlo ho něco zlého, a tak se dal k armádě.“

„Promluvíme si o tom, až ho přepravíme. Pojďme.“

Případ se vydal za plukovníkem. Ten vypadal velmi zamyšleně. Možná by mu přece jen měl předat Krkavcův vzkaz už teď.

Kapitola dvacátá šestá: NA CESTĚ

Byli jsme se Stopařem na cestě už tři dny. Nejdříve jsme se vrátili k místu, kde jsme přistáli. Tam jsme na vůz naházeli odložené věci a vydali se na sever po silnici vedoucí do Výběžku. Začínal jsem uvažovat, jestli jsme se nespletl. Skřet ani Jednooký se doposud neukázali.

Ale dělal jsem si zbytečné starosti. Dohnali nás nedaleko Meistriktu, pevnosti ve Výběžku, který měla Legie na pokyn Paní kdysi v držení. Byli jsme právě v lesíku kousek od cesty a připravovali si jídlo. Ze stezky k nám dolehl nějaký hluk.

Neomylně jsem poznal Skřetův skřehotavý křik. „A já trvám na tom, že je to tvoje chyba, ty ubohá červí návnado pro ryby. Za to, do jakého průseru jsi mě dostal, ti nadělám z mozku sekanou, jestli nějaký máš.“

„Moje chyba. Moje chyba. Bohové! On lže už i sám sobě. Měl jsem ho přemluvit, aby uskutečnil vlastní nápad! Tak podívej, ty smradlavý ptačí truse. Za tím kopcem je Meistrikt. Tam si nás budou pamatovat líp než v Růžích. Takže se tě ptám ještě jednou. Jak se přes něj dostaneme, aby nám tam nezakroutili krkem?“

Tolik se mi ulevilo, že jsem se okamžitě rozběhl jejich směrem. Rychle jsem se však vzpamatoval. Zastavil jsem se a obrátil se ke Stopaři. „Mají koně. Kde myslíš, že je vzali?“ Snažil jsem se na to dívat z té lepší stránky. „Možná podváděli v kartách, nikdo jim na to nepřišel, a ti koně jsou jejich výhra. Pokud to ovšem Jednooký nechal na Skřetovi.“ Jednooký podvádí stejně neuměle jako hraje. Někdy mám pocit, že si přímo říká o to, aby ho za ty podvody někdo zabil.

„Ty a tvůj pitomý amulet,“ skřehotal Skřet. „Paní ho nemůže najít. To je skvělé. Jenže my taky ne.“

„Můj amulet? Můj amulet? A kdo mu ho, sakra, dal?“

„A kdo vytvořil to kouzlo?“

„A kdo se na tom taky podílel? Řekni, ty ropuší ksichte. No, řekni.“

Přesunul jsem se k okraji lesíku. Byli už dál. Stopař se ke mně připojil. Dokonce i Pes Žabožrout se přišel podívat, co se bude dít.

„Stát, rebelové!“ zařval jsem. „Kdo se hne, je mrtvý.“

Jsi hlupák, Felčare. Pořádný kus vola. Jejich odpověď byla rychlá a okázalá. Málem mě to zabilo.

Zmizeli v zářivém mraku. Mě i Stopaře obklopil bezpočet brouků. V životě by mě nenapadlo, že může existovat tolik druhů hmyzu. A všechny zajímalo jen jak mě sežrat.

Pes Žabožrout vrčel a štěkal.

„Nechte toho, vy šašci,“ vykřikl jsem. „To jsem já, Felčar.“

„Kdo je to Felčar?“ zeptal se Jednooký Skřeta. „Ty znáš někoho, kdo by se jmenoval Felčar?“

„Jo. Ale nemyslím, že bysme toho měli nechat,“ odpověděl Skřet poté, co vystrčil hlavu ze záře, aby zkontroloval situaci. „Zaslouží si to.“

„To jo,“ souhlasil Jednooký. „Ale Stopař za nic nemůže. A já to nemůžu doladit tak, aby to schytal jenom Felčar.“

Pak se brouci uchýlili ke své obvyklé činnosti. Požírání se navzájem, řekl bych. Potlačil jsem zlost a přivítal se s těmi dvěma. Oba se tvářili kajícně a zkroušeně. „Copak to máte za hezké koně, pánové? Nebojíte se, že je budou lidi, kterým patří, hledat?“

„Počkat, počkat," zaskřípal Skřet. „Neobviňuj nás z..."

„Přece vás znám, pánové. Slezte dolů a pojďte se najíst. Zítra ráno se rozhodneme, co s nima."

Otočil jsem se k nim zády. Stopař už byl zpátky u ohniště a servíroval jídlo. Pustil jsem se do něj, ale stále mnou cloumal vztek. Ukrást koně, taková pitomost. Jako by nestačil ten rozruch, který už způsobili předtím... Paní má všude své lidi. Možná nejsme žádní velcí protivníci, ale jsme jediní, které má. Někdo mohl dojít k závěru, že se Černá legie vrací na sever.

Usínal jsem s myšlenkou, že bychom se možná měli vrátit. Pravděpodobnost, že nás pronásledovatelé budou hledat na cestě vedoucí k planině Strachu, byla mizivá. Ale nemohl jsem vydat rozkaz k návratu. Na to byl náš úkol příliš důležitý. Můj prvotní optimismus už mě však opustil.

Zatracení nezodpovědní šaškové.

Když se ohlížím zpátky, musel se Kapitán, který zahynul v Jalovci, cítit stejně. Všichni jsme mu k tomu zavdávali příčinu.

Toužil jsem po zlatém snu. Spal jsem neklidně. Žádný sen se nedostavil. Druhý den ráno jsem Jednookého a Skřeta naložil na vůz, pod všechny věci, které jsme považovali pro naši výpravu za nezbytné. Koně jsem vypustil a rozjel se k Meistriktu. Pes Žabožrout běžel před vozem. Stopař se toulal po okolí. Já jsem řídil. Skřet a Jednooký pod tíhou nákladu bručeli a nadávali. Stráž u brány se nás otráveně zeptala, kam máme namířeno. Bylo jasné, že je vůbec nezajímáme.

Na tomto území zavládl od doby, kdy jsem tudy naposled procházel, klid. Stráž si neuměla představit jiné potíže, než jak naplnit nemravné představy.

Když nás propustila, vydal jsem se po cestě vedoucí do Jilmu a Vesla. A za nimi čekal Velký les.

Kapitola dvacátá sedmá: VESLO

„Copak se to počasí nikdy neumoudří?" ječel Jednooký. Byli jsme na úmorné cestě k severu už týden a celou dobu nás pronásledoval déšť. Povrch silnic byl špatný a dalo se předpokládat další zhoršování. Farmáři, které jsme potkali, říkali, že takové počasí tu panuje už několik let. Znesnadňovalo to přepravu sklizně do měst, a co hůř, obilí hrozilo napadení nějakou chorobou. Ve Vesle už vypukl ohnivý tanec, onemocnění, které způsobuje napadené žito. Také se příšerně rozmnožil hmyz. Zvláště komáři.

Zimy se vyznačovaly velkým množstvím sněhových i dešťových srážek, ale byly mírnější, než v dobách kdy jsme se zde zdržovali. To bohužel znamenalo, že škůdci mají šanci je přežít. Naopak lesní zvěř téměř vyhynula, protože v hlubokém sněhu namohla najít potravu.

Koloběh. Je to jen koloběh, ujišťovali mě starousedlíci. Tuhé zimy nastávají po přeletu Velké komety. Ale i podle nich tento vývoj vybočoval z normálu.

*

„Úděl," řekl Skřet, když se na obzoru objevily obrysy tvrze, kterou kdysi Černá legie sebrala rebelům. Cesta se vine kolem jejích šedých zdí. Pokaždé, když jsme se blížili k některé z imperiálních pevností, cítil jsem se nesvůj. Ale tentokrát nebylo třeba se obávat. Paní si byla Forsbergem tak jistá, že nechala tuhle pevnost prázdnou. Při bližším pohledu bylo zřejmé, že je budova opuštěná už dlouho. Lidé z okolí ji kousek po kousku rozebírali, jak už bylo zvykem rolníků všude na světě. Je to vlastně jediný způsob, jak si můžou vzít zpátky to, co zaplatí na daních, i když mnohdy musejí čekat celé generace, než k tomu dostanou příležitost.

„Zítra jsme ve Vesle," řekl jsem, když jsme několik kilometrů za Údělem odstavili vůz a ubytovali se v hostinci. „A tentokrát žádné výstřelky. Je to jasné?"

Jednooký se tvářil, že bude poslouchat. Ale Skřet se chtěl stavět na odpor.

„Drž klapačku," řekl jsem mu. „Nebo řeknu Stopaři, ať tě přiváže k židli. Tohle není hra."

„Celý život je hra, Felčare," ozval se Jednooký. „Ty ho bereš moc vážně, víš?" Ale choval se slušně. Nejen té noci, ale i nazítří, když jsme přišli do Vesla.

Našel jsem ubytování dost daleko od míst, kde jsme se kdysi často zdržovali. Zastavovali se zde druhořadí obchodníčci a cestovatelé. Nepřitahovali jsme žádnou zvláštní pozornost. Jednookého a Skřeta jsme se Stopařem hlídali. Ti však nevypadali, že by se chystali zase dělat vylomeniny.

Další den jsem se vypravil hledat kováře jménem Písek. Stopař šel se mnou. Jednookého a Skřeta jsem snůškou nejstrašlivějších výhrůžek, jaké mě napadly, donutil zůstat v pokoji.

Pískovu dílnu nebylo těžké najít. Provozoval řemeslo už dlouho a byl mezi lidmi z oboru dobře známý. Ulice, kterými jsme procházeli, jsem dobře znal. Legie tady zažila pár příhod.

Cestou jsem o nich Stopaři vyprávěl. „Postavili od té doby spoustu nových domů. Dost jsme to tady zdemolovali," poznamenal jsem nakonec.

Pes Žabožrout šel kupodivu před námi. Náhle se však zastavil, podezíravě se rozhlédl kolem, pak udělal ještě několik váhavých kroků a lehl si na břicho. „Máme problém," řekl Stopař.

„Jaký?" Nic podezřelého jsem neviděl.

„Nevím. On neumí mluvit. Jen upozorňuje na nebezpečí."

„Dobře, budeme ostražití, to nás nic nestojí." Vstoupili jsme do krámku, kde prodávali a opravovali postroje. Stopař si vymyslel, že potřebuje sedlo lovce velkých zvířat. Já jsem stál ve dveřích a pozoroval ulici.

Neviděl jsem nic zvláštního. Běžný pohyb lidí, kteří vyřizují běžné záležitosti. Po chvíli jsem si však všiml, že v

Pískově kovárně je klid. Že se odtamtud neozývají žádné zvuky. Přitom by měl v dílně mít několik učňů a tovaryšů.

„Co se stalo támhle s tím kovářem?“ zeptal jsem se majitele krámku. „Když jsme tady byli posledně, něco pro nás dělal. Teď to tam vypadá opuštěně.“

„Co se stalo, co se stalo? Šediví.“ Bylo vidět, že o tom nechce moc mluvit. Šediví byli imperiální vojáci. Tady na severu nosí šedé uniformy. „Blázen, vůbec se nepoučil. Patřil k rebelům.“

„To je škoda. Byl to dobrý kovář. Co vlastně vede obyčejné lidi k tomu, aby se pletli do politiky? Lidi jako my mají přece dost starostí s tím, jak si vydělat na živobytí.“

„Prodávám, jak jsem koupil, příteli.“ Sedlář potřásl hlavou. „Něco vám poradím. Jestli potřebujete kováře, obraťte se raději jinam. Šediví obcházejí kolem a každého, kdo se objeví u jeho dílny, seberou.“

Když to dořekl, prošel kolem kovárny voják, pak odbočil k pekárně.

Sedlář se na mě nedůvěřivě podíval. Stopař rychle odvedl jeho pozornost zpět k obchodu. Není tak nemluvný, jak vypadá, napadlo mě. Asi se jen málo stýká s lidmi.

Stopař nakonec řekl, že Sedlářovu nabídku musí ještě zvážit, a mohli jsme odejít. „Co teď?“ zeptal se, když jsme byli venku.

„Můžeme sem po setmění přijít se Skřetem a Jednookým, použít uspávací kouzlo a podívat se dovnitř. Ale nemyslím, že tam vojáci nechali něco zajímavého. Můžeme zkusit zjistit, co s Pískem udělali a možná se pokusit s ním spojit. Nebo můžeme jít do Mohylové země.“

„To poslední bude nejbezpečnější.“

„Ale na druhou stranu se nedozvíme, do čeho jsme mohli spadnout. To, že Píska sebrali, může něco znamenat. Raději to projednáme všichni společně. Zhodnotíme naše možnosti.“

„Jak dlouho bude tomu chlápkovi trvat, než začne něco tušit?“ zabručel Stopař. „Čím víc o tom bude přemýšlet, tím mu bude jasnější, že nás zajímal jenom ten kovář.“

„Možná. Ale nehodlám si z toho dělat těžkou hlavu.“

Veslo se nijak neliší od jiných větších měst. Je přelidněné. A plné lákadel. Chápu, že se Jednooký a Skřet v Růžích neudrželi a vyrazili do ulic. Poslední velké město, které Legie viděla, byl Komín. Před šesti lety. Pak nastaly těžké časy. Sám jsem bojoval s pokušením. Znal jsem ve Vesle pár zajímavých míst.

Stopař však mířil nejkratší cestou zpět do hostince. Zábavné podniky ho naprosto nezajímaly.

Skřet si myslel, že bychom měli vojáky uspat a vyzpovídat. Jednooký chtěl pryč z města. Jejich jednomyslnost zmizela jako pára nad hrncem.

„Když se nad tím zamyslíme,“ řekl jsem,, je jasné, že po setmění zesílí hlídky. Ale jestli vás tam přivedeme teď, je dost pravděpodobné, že vás někdo pozná.“

„Tak najdi toho chlápka, který ti přinesl první dopis,“ navrhl Skřet.

„Dobrý nápad. Ale. Přemýšlej. Jestli měl štěstí a dostal se z Planiny, bude pořád ještě daleko odtud. Jeho určitě žádná velryba nesvezla tak jako nás. To je konec. Padáme pryč. To město mě znervózňuje.“ Je zde příliš mnoho lákadel a příliš velké nebezpečí, že nás někdo pozná. A taky je tu moc lidí. Zvykl jsem si na poklidný život na Planině.

Skřet nesouhlasil. Doslechl se, že cesty vedoucí dál na sever jsou ve strašném stavu.

„Já vím,“ řekl jsem. „Taky vím, že vojsko staví novou cestu do Mohylové země. A její severní konec posunuli tak daleko, aby ji mohli využívat i kupci.“

Žádné další námitky. Chtěli odtud zmizet stejně jako já. Jen Stopař teď vypadal, že by raději zůstal. Přitom byl první, kdo říkal, že bychom měli odejít.

Kapitola dvacátá osmá: CESTA DO MOHYLOVÉ ZEMĚ

Počasí ve Vesle bylo mizerné. Ale s tím, co nás čekalo dál na severu, se to nedalo srovnat. Lidé Paní lesní cestu jakž takž udržovali. Tvořily ji osekané klády položené těsně vedle sebe a slepené pryskyřicí.

„To je úžasné,“ řekl Jednooký.

„Hm.“ Předpokládali jsme, že zájem o Tyrana po jeho prohře v Jalovci bude nulový. Ale tady se vynakládalo velké úsilí, aby cesta zůstala průchodná.

Nová silnice se táhla několik kilometrů západně od té původní, protože koryto Velkého Smutku se přesunulo a nadále se mění.

Cesta z Vesla do Mohylové země se prodloužila o dvacet pět kilometrů. Posledních sedmdesát kilometrů nebylo zcela dokončeno. Náš pochod byl pomalý a strastiplný.

Občas jsme se setkávali s kupci mířícími na jih. Všichni vrtěli hlavami a tvrdili nám, že marníme čas. Bohatství, které sever nabízel, bylo vyčerpáno. Kmeny lovili kožešinovou zvěř tak dlouho, až ji vyhubili.

Od doby, kdy jsme opustili Veslo, se Stopař uzavřel do sebe. Nemohl jsem přijít na to proč. Možná se začal bát. O Mohylové zemi kolovaly mezi chudšími lidmi z Forsbergu hrůzostrašné pověry. Matky strašily zlobivé děti tím, že na ně přijde Tyran. Přestože byl pohřben už čtyři sta let, pověsti o jeho krutosti se nesmazatelně vryly do paměti lidí.

Trvalo nám celý týden, než jsme posledních sedmdesát kilometrů překonali. Začal jsem mít obavu, že to nestihneme vyřídit a vrátit se před zimou.

Vyšli jsme ven z lesa na mýtinu, z níž byla vidět Mohylová země. Zastavil jsem se. „Změnilo se to tady.“

Skřet a Jednooký se přikradli za mnou. „Jů,“ zaskřehotal Skřet. „To teda jo.“

Místo vypadalo velmi zanedbaně. Byla to bažina, z níž vyčnívaly jen nejvyšší body původní Mohylové země. Když jsme tady byli naposledy, hromada imperiálních vojáků toto místo uklízela, upravovala a zkoumala.

Vládlo zde téměř naprosté ticho. To mě trápilo víc než zbědovaný stav Mohylové země. Z temné oblohy pomalu a vytrvale mrholilo. Byla zima. A neozval se jediný zvuk.

Tady byl opět položen chodník z klád. Pohnuli jsme se dál. Došli jsme do vesnice, kde řada domů chátrala a rozpadala se. Celou cestu sem jsme nepotkali ani živáčka. „Stát. Kdo jste?“ ozval se hlas.

Zastavil jsem se. „Kde jsi?“

Pes Žabožrout překvapivě hbitě vběhl do opuštěné budovy a začal tam čenichat. Do sloty vykročil člen Stráže. „Tady.“

Aha. Vystrašil jsi mě. Jmenuju se Svíčka. Ze společnosti Svíčka“ Kovář, Kovář, Krejčí a synové. Jsme kupci.“

„Ano? A kde jsou ti ostatní?“

„Kovář a Krejčí jsou tam nahoře. Tohle je Stopař. Pracuje pro nás. Jsme z Růží. Slyšeli jsme, že cesta na sever je zase schůdná.“

„Teď jste se přesvědčili.“ Zahihňal se. Zjistil jsem, že má dobrou náladu díky počasí. Pro Mohylovou zemi byl dnešní den hezký.

„Jak to tady chodí?“ zeptal jsem se. „Kde se můžeme ubytovat?“

„Jedině u Malého Ferdy. Budou rádi, že mají zákazníky. Odpočiňte si a zítra se hlaste na velitelství.“

„Dobře. Kde je Malý Ferda?“

Když mi to řekl, trhl jsem opratěmi a vůz se rozjel. „Vypadá to tady docela uvolněně,“ řekl jsem.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se Jednooký. „Vědí, že jsme tady. Vede odsud jenom jedna cesta. Když se jim nebudeme líbit, tak jsme dohráli.“

Tohle místo skutečně vyvolávalo nepříjemné pocity.

Přispívalo k tomu i počasí. Pochmurné. Skličující. Lidé se usmívali zřídka a většinou jen ze slušnosti.

Obsluha u Malého Ferdy nechtěla ani tak znát naše jména jako zaplatit předem. Ostatní kupci nás přehlíželi. Tradičně mělo totiž výhradní postavení v obchodu s kožešinami Veslo.

Nazítří se přišlo několik místních podívat na naše zboží. Naložil jsem vůz věcmi, o kterých jsem slyšel, že se dobře prodávají. Ale nevětší zájem byl o něco dobrého k snědku, a to jsme neměli. Prodali jsme nakonec jen nějakou kořalku. Zjišťoval jsem, jak se můžeme spojit s kmeny.

„Musíte čekat. Přijdou, až se jim bude chtít.“

Zamířil jsem pak na velitelství. Tady se nic nezměnilo, i když místo působilo poněkud zpustle.

Prvního muže, na kterého jsem narazil, jsem si z dřívějška pamatoval. Právě jemu jsem se měl ohlásit. „Jmenuju se Svíčka,“ řekl jsem. „Ze společnosti Svíčka, Kovář, Kovář, Krejčí a synové z Růží. Jsme kupci. Měl jsem se tady hlásit.“

Díval se na mě nedůvěřivě, jako by se mu něco honilo hlavou. Jako by měl pocit, že mě zná. Nechtěl jsem, aby se v tom šťoural a vzpomněl si, co jsem zač. A tak jsem řekl: „Hodně se to tu od té doby, co jsem tady byl jako voják, změnilo.“

„Jde to od desíti k pěti,“ zabručel. „Stojí to za hovno. Každý den je to horší. A myslíš, že to někoho zajímá? Všichni tady jednou pochcípáme. Kolik vás je?“

„Čtyři. A pes.“

Špatný tah. Zamračil se. Nemá smysl pro humor. „Jména?“

„Svíčka. Jeden z Kovářů. Krejčí. Stopař. Pracuje pro nás. A Pes Žabožrout. Musíte mu říkat celým jménem, jinak se zlobí.“

„Vtipálek, co?“

„Hele, nic ve zlém. Ale tohle místo potřebuje trochu rozjasnit.“

„Jo. Umíš Číst?“

Přikývl jsem.

„Pravidla visí támhle. Máš dvě možnosti. Buď se podle nich řídit. Nebo být mrtvý. Případe!“

Ze zadní místnosti vyšel voják. „Ano, seržante?“

„Nový kupec. Jdi ho prověřit. Jsi u Malého Ferdy, Svíčko?“

„Ano.“ Pravidla se zde nezměnila. Na stěně visel tentýž papír jako před lety a písmo bylo tak vybledlé, že se téměř nedalo přečíst. V zásadě tam bylo napsáno: „Nelez do Mohylové země. Zkus to a pokud tě to nezabije, uděláme to my.“

„Pane?“ řekl voják. „Kdy budete moct jít?“

„Hned.“

Vrátili jsme se k Malému Ferdovi. Voják si prohlédl náš náklad. Jediné, co se mu nelíbilo, byl můj luk a skutečnost, že jsme tak dobře vyzbrojeni. „Na co tolik zbraní?“

„Řekli nám, že s kmeny bývají potíže.“

„To museli přehánět. Oni jenom kradou.“ Skřet a Jednooký ho nijak zvlášť nezajímali. Potěšilo mě to. „Pravidla znáte. Držte se jich.“

„Znám je už z dřívějška,“ řekl jsem. „Byl jsem tady jako voják.“

Zkoumavě se na mě zadíval. Pak kývl a odešel.

Všichni jsme si oddechli. Skřet odstranil maskovací zaklínadlo z čarodějnického vybavení, které si s Jednookým přivezli. Objevilo se v koutě za Stopařovými zády.

„Klidně se může vrátit,“ zlobil jsem se.

„Nechceme, aby jakékoli kouzlo trvalo déle, než je nutné,“ řekl Jednooký. „Třeba je v okolí někdo, kdo ho může rozpoznat.“

„To je pravda.“ Rozevřel jsem okenice jediného okna v pokoji. Panty zaskřípaly. „Chtělo by to namazat,“ poznamenal jsem. Pohlédl jsem na městečko. Bydleli jsme ve druhém patře nejvyšší budovy mimo tábor Stráže. Byl odsud vidět

Bománův dům. „Pánové, podívejte na to.“

Podívali se.

„Vypadá setsakra dobře, co?“ Když jsme ho viděl naposled, byl zralý ke zbourání. Strašidelné pověry způsobily, že v něm nikdo nechtěl bydlet. Několikrát jsem kolem něj šmejdil. „Asi se půjdu projít. Stopaři?“

„Ne.“

„Podle libosti.“ Napadlo mě, jestli tady nemá nějaké nepřátele. „Ale cítil bych se líp, kdybys se mnou šel.“

Připásal si meč. Vyšli jsme ven na ulici, jestli se to všudypřítomné bláto dá tak nazvat. Široká kládová cesta vedla jen k ubytovnám Stráže a k Malému Ferdovi. Jinak zde byly jen úzké chodníčky pro pěší.

Předstírali jsme, že se jen tak rozhlížíme po okolí. Vyprávěl jsem Stopaři zážitky ze své poslední návštěvy tady. Vymýšlel jsem si jen trochu. Snažil jsem se vypadat jako užvaněný, veselý cizinec. Přemýšlel jsem, jestli to má smysl. Nevšiml jsem si, že by se někdo zajímal o to, co říkám.

Bománův dům byl moc hezky opravený. Ale nezdálo se, že by ho někdo obýval. Nebo hlídal. Nebo že by ho prohlásili za památnou budovu. Zajímavé. Když jsme se vrátili na večeři, zeptal jsem se na to našeho hostitele. Beztak mě považoval za blázna, že jsem se vrátil na takové místo. „Asi před pěti lety se sem nastěhoval nějaký starší chlápek. Mrzák. Dělal podřadné práce pro Stráž. Ve volném čase dal tu barabiznu dohromady.“

„Co se s ním stalo?“

„Nedávno, můžou to být tak čtyři měsíce, ho trefil šlak, nebo tak něco. Když ho našli, ještě dýchal, ale jinak nejevil žádné známky života. Odnesli ho do tábora. Co vím, tak tam pořád je. Krmí ho jako mimino. Zeptejte se na to toho kluka, co vás prověřoval. On a Krkavec byli kamarádi.“

„Krkavec, říkáš? Díky. Dones nám ještě džbán.“

„Neblázni, Felčare,“ řekl Jednooký tiše. „Už to pivo nepij. Ten chlap ho dělá sám. Chutná příšerně.“

Měl pravdu. Ale čekala mě spousta přemýšlení, tak jsem se na to chtěl připravit.

Budeme se muset do toho domu dostat. To jsme mohli jedině v noci a s použitím kouzel. Znamenalo to největší riziko od chvíle, kdy Skřet s Jednookým tropili hlouposti v Růžích.

„Nemyslíš, že jsou v tom nějaké čáry?“ zeptal se Jednooký Skřeta.

Skřet si cucal rty. „Musíme se na to podívat.“

„O co jde?“ zeptal jsem se.

„Musel bych toho člověka vidět, abych to mohl říct s jistotou, Felčare, ale to, co se stalo tomu Krkavci nevypadá na mrtvici.“

Skřet přikývl. „Vypadá to, jako by jeho duše opustila tělo a nemohla se vrátit zpátky.“

„Možná by se dalo zařídit, abyste se na něj mohli mrknout. A co s tím domem?“

„Nejdřív se musíme ujistit, že tam nečíhá nějaké nebezpečí. Třeba Bománův duch.“

Takové řeči mi lezou na nervy. Nevěřím na duchy. Teda aspoň na ně nechci věřit.

„Jestli z toho těla ulítla duše, musíme se zamyslet nad tím, jak a proč. Musíme vzít v úvahu to, že bydlel ve stejném domě jako Boman. Toho Krkavce mohlo dostat něco, co tu zbylo po Bomanovi. A mohlo by to dostat taky nás, když si nebudeme dávat pozor.“

„Zádrhel,“ zabručel jsem. „Zase nějaký zádrhel.“

Skřet se zachichotal.

„Ovládej se,“ řekl jsem mu. „Nebo tě prodám tomu, kdo nabídne nejvíc.“

O hodinu později se strhla prudká bouře. Dělala strašný rámus a proudy vody bušily do hostince ze všech stran. Střecha začala téct. Když jsem to ohlásil majiteli, začal nadávat. Jeho kletby však nepatřily mně. V podmínkách, které zde panovaly, bylo nepochybně těžké dělat opravy. Zároveň však byly nutné, jinak se ten dům brzy rozpadne.

„A nejhorší je to s tím pitomým dřevem na zimu,“ stěžoval si. „Venku ho nemůžu nechat. Buď ho zasype sníh, nebo ho ta svinská voda promočí tak, že se nedá vysušit. Za měsíc bude tahle místnost od podlahy ke stropu plná polen. Když to tady bude tak zastavěné, aspoň se to snáz vytopí.“

Kolem půlnoci se vyměnily hlídky a ty, které nastoupily noční službu, se už začínaly nudit a chtělo se jim spát. Vyklouzli jsme ven. Skřet se ujistil, že všichni v hostinci spí.

Pes Žabožrout šel napřed, aby vyčenichal případné svědky naší noční výpravy. Našel jen jednoho. Skřet se o něj postaral. V noci jako tato nikdo nevystrčil nos. Taky bych raději seděl někde v teple.

„Hlavně ať není vidět světlo,“ řekl jsem, když jsme vklouzli dovnitř. „Odhadem myslím, že začneme nahoře.“

„Odhadem,“ ozval se Jednooký, „myslím, že nejdřív zjistíme, jestli nás tady nečeká nějaké nepříjemné překvapení.“

Pohlédl jsem na dveře. Na to jsem vůbec nepomyslel, už jsem do nich málem strčil.

Kapitola dvacátá devátá: MOHYLOVÁ ZEMĚ, O NĚCO DŘÍVE

Případ byl povolán ke Sladkému. Stál před plukovníkovým stolem a chvěl se. „Musíš mi odpovědět na pár otázek, chlapče,“ řekl Sladký. „Začni tím, že mi řekneš všechno, co o Krkavci víš.“

Případ polkl. „Ano, pane.“ Začal mluvit. A čím více ho plukovník nutil, aby všechno, co si s Krkavcem řekli, slovo od slova opakoval, tím více toho prozrazoval. Řekl veliteli všechno, až na tu část o vzkazu a balíčku.

„Zajímavé,“ poznamenal Sladký. „Velice zajímavé. Je to všechno?“

Případ se neklidně vrtěl. „O co jde, pane?“

„Řekněme, že to, co jsme našli v balíčku, bylo dost podivné.“

„Pane?“

„Ukázalo se, že jde o dlouhý dopis, i když jsme ho nedokázali přečíst. Byl napsaný v jazyce, který nikdo nezná. Mohl by to být jazyk, jakým se mluví v Démantových městech. Chci vědět, komu byl určený. Byl jediný, nebo mu předcházely jiné? Náš přítel má potíže, chlapče. Jestli se z toho dostane, je v bryndě. V pořádné bryndě. Skuteční tuláci nepíšou nikomu dlouhé dopisy."

„No, pane, jak jsem řekl, snažil se vypátrat, kde jsou jeho děti. A možná pocházel z Opálu..."

„To vím. Jsou to však jen nepřímé důkazy na jeho obhajobu. Možná mě dokáže přesvědčit, pokud přijde k sobě a bude moct mluvit. Na druhou stranu, tohle je Mohylová země a všechno, co se vymyká normálu, je podezřelé. Ještě jedna otázka, chlapče. A pokud mi nedáš uspokojivou odpověď, jsi taky v bryndě. Proč ses pokoušel ten balíček schovat?"

A bylo to tady. Situace, z níž nebylo úniku. Případ se bál, aby nenastala. Teď, když jí musel čelit, věděl, že jeho oddanost Krkavci tuto zkoušku nevydrží.

„Zeptal se mě, jestli bych, kdyby se mu něco stalo, mohl doručit do Vesla dopis. Dopis zabalený do nepromokavého plátna."

„Takže čekal nějaké potíže?"

„Nevím. Nevím, co je v tom dopise, ani proč chtěl, abych ho doručil. Jen mi dal jméno. A pak mi řekl, že až se ten dopis dostane k adresátovi, mám ti vyřídit vzkaz."

„He?"

„Nepamatuju si přesně jeho slova. Ale řekl, abych ti vyřídil, že to, co je ve Velké mohyle, už nespí."

Plukovník vyskočil ze židle, jako by ho něco kouslo. „Opravdu? A jak to mohl vědět? To je jedno. To jméno. Mluv! Pro koho byl ten balíček?"

„Pro kováře z Vesla jménem Písek. Víc nevím, pane. Přísahám."

„Dobře," Sladký vypadal rozrušeně. „Vrať se ke svým povinnostem. A řekni majoru Klírovi, že s ním chci mluvit."

„Ano, pane."

Příštího rána pozoroval Případ skupinku vojáků pod vedením majora Klíra, jak se vypravují na cestu do Vesla, kde mají zatknout kováře Píska. Cítil se strašně provinile. Ale on přece nechtěl nikoho podvést. Vždyť kdyby byl Krkavec špeh, znamenalo by to, že on podvedl Případa.

Pocit viny mírnil tím, že o Krkavce pečoval s nábožnou oddaností.

Kapitola třicátá: NOČNÍ MOHYLOVÁ ZEMĚ

Skřetovi a Jednookému trvalo jen pár minut, než dům prozkoumali. „Žádné nebezpečí nehrozí," oznámil pak Jednooký.

„Ani léčky, ani duchové. Staré stopy po kouzlech překryté novějšími. Nahoře."

Vytáhl jsem cár papíru, na který jsem si napsal poznámky podle Bománových dopisů. Vyšli jsme nahoru. Přestože si byli Skřet a Jednooký jistí, že nám nic nehrozí, nechali mě jít prvního. Pěkní kamarádi.

Nejdříve jsem se ujistil, že jsou okenice zavřené. Teprve pak jsem dovolil rozsvítit světlo. „Dělejte si svou práci. Já se tu porozhlídnu," řekl jsem těm dvěma. Stopař a Pes Žabožrout zůstali u dveří. Místnost nebyla moc velká.

Než jsem začal pořádně hledat, přečetl jsem si názvy knih, které zde byly. Ten člověk měl velmi nezvyklé zájmy. Nebo možná kupoval to, co bylo nejlevnější.

Listiny jsem nenašel.

Nezdálo se však, že by to tady někdo před námi prohledával. „Jednooký, můžeš říct, jestli tady šmejdil někdo před náma?"

„Nejspíš ne. Proč?"

„Ty papíry tady nejsou."

„Díval ses tam, kam takové věci schovával? Podle toho, co říkal?"

„Všude, až na jedno místo." Kopí stálo v rohu. Když jsem s ním zakroutil, jeho hrot se uvolnil a odhalil nám, že je duté. Vypadla z něj mapa, o níž jsem četl v dopisech. Rozložili jsem ji na stole.

Po zádech mi běhal mráz.

Tohle byla původní mapa. Mapa, jež způsobila, že je dnešní svět takový, jaký je. Má znalost telkurštiny byla chabá a ještě méně jsem věděl o čarodějnických symbolech, přesto jsem cítil obrovskou sílu, která se v té mapě skrývala. Jako by vyzařovala cosi, kvůli čemu jsem balancoval na hranici mezi neklidem a smrtelnou hrůzou.

Skřet a Jednooký nic takového nepociťovali. Nebo byli příliš soustředění na práci. Dali hlavy dohromady a prověřovali cestu, kterou se Boman dostal k Paní.

„Třicet sedm let," řekl jsem.

„Co?"

„Trvalo mu třicet sedm let, než všechny tyhle informace shromáždil." Něčeho jsem si všiml. „Co je tohle?" Našel jsem něco, co tam, pokud jsem si dobře pamatoval Bománův příběh, být nemělo. „Už to chápu. Náš pisatel sem doplnil své poznámky."

Jednooký se na mě podíval. Pak na mapu. Pak zase na mě. Potom se vrátil k průzkumu cesty na mapě. „To musí být ono. Jiná odpověď není."

„Cože?"

„Vím, co se stalo."

Stopař se neklidně vrtěl.

„Co?"

„Pokoušel se tam dostat. Jedinou možnou cestou. A nedokázal se dostat ven.“

Psal mi o tom, že musí něco udělat a nebezpečí, které mu hrozí, je velké. Měl Jednooký pravdu?

Statečný muž.

Žádné listiny. Pokud neměl něco schováno pečlivěji, než jsem si myslel. Nechám Skřeta a Jednookého, aby to prověřili. Donutil jsem je mapu znovu srolovat a vrátit do dutiny v kopí. „Čekám na vaše návrhy,“ řekl jsem pak.

„Ohledně čeho?“ zaskřehotal Skřet.

„Ohledně toho, jak dostat toho člověka z tábora Věčné stráže. A jak dostat jeho duši zpátky do těla, aby nám mohl říct to, co chtěl. To je vše.“

Netvářili se nijak nadšeně. „Někdo tam bude muset jít a zjistit, co se s ním stalo,“ řekl Jednooký. „A pak ho vyvést ven.“

„Rozumím.“ Až moc dobře. Abychom to mohli provést, museli jsme se nejdříve zmocnit jeho těla. „Prohledejte tohle místo. Třeba objevíte něco schovaného.“

Trvalo jim to půl hodiny. Stal se ze mě uzlíček nervů. „Dělejte, dělejte,“ opakoval jsem pořád dokola. Nenechali se rušit.

Výsledkem hledání byl útržek papíru. Hodně starý. Obsahoval šifrovací klíč. Byl založený do jedné z knih. Schoval jsem si ho. Může se hodit k listinám, které mám v Díře. .

Vyšli jsme ven. Nepozorovaně jsme se dostali zpátky do hostince. Když jsme za sebou zavřeli dveře pokoje, všichni jsme si oddechli úlevou.

„Co teď?“ zeptal se Skřet.

„Vyspíme se na to. Stačí, když si tím začneme lámat hlavu až zítra.“ Samozřejmě jsem neměl pravdu. Přemýšlel jsem o tom už teď.

S každým krokem, který jsme udělali, se věc stávala složitější.

Kapitola třicátá první: NOC V MOHYLOVÉ ZEMI

Bouře neustávala. Hřmot a záblesky pronikaly zdmi, jako by byly z papíru. Můj spánek byl neklidný. Nervy jsem měl podrážděné víc, než by se hodilo. Ostatní spali jako zabití. Proč jsem to taky nedokázal?

Začalo to nenápadně, v rohu se objevilo zlatavé smítko. Postupně se zvětšovalo. Chtěl jsem skočit na Skřeta a Jednookého, bušit do nich a nadávat jim do lhářů. Ten amulet mě přece měl udělat neviditelným...

Uslyšel jsem slabounký, zastřený šepot. Jako by mě volal přízrak ze vzdálené, studené jeskyně. „Doktůrku. Kdepak jsi?“

Neodpověděl jsem. Chtěl jsem si přetáhnout přes hlavu deku, ale nemohl jsem se pohnout.

Světlo zůstávalo nejasné, zamlžené, mihotavé. Možná mě nemohla najít. Když se ze záře na chvíli vynořil její obličej, nedívala se mým směrem. Jako by její oči byly slepé.

„Odešel jsi z planiny Strachu,“ řekla tím vzdáleným hlasem. „Jsi někde na severu. Nechal jsi za sebou dost jasnou stopu. Jsi pošetilý, příteli. Já tě najdu. Copak to nevíš? Nemůžeš se mi schovat. I prázdnota je vidět.“

Neměla ponětí, kde jsem. Udělal jsem dobře, že jsem neodpovídal. Chtěla, abych se sám prozradil.

„Má trpělivost má své meze, Felčare. Ale ještě stále můžeš přijít do Věže. Udělej to však brzy. Tvé Bílé Růži už nezbývá mnoho času.“

Konečně se mi podařilo přitáhnout si deku k bradě. Určitě byl na mě úžasný pohled. Když to beru zpětně, musel jsem vypadat legračně. Jako malý chlapeček, který se bojí duchů.

Záře zvolna bledla. S ní mizela i má nervozita, která mě trápila od chvíle, kdy jsme se vrátili z Bománova domu.

Když jsem se zcela uklidnil, pohlédl jsem na Psa Žabožrouta. Jeho otevřené oko se zablýsklo.

Tak. Poprvé jsem měl svědka. Ale byl to pes.

Myslím, že mi ty návštěvy nikdy nikdo nevěřil, přestože se zprávy, které jsme díky nim měli, vždy ukázaly jako pravdivé.

Usnul jsem.

Probudil mě Skřet. „Snídaně.“

Posnídali jsme. Zahráli jsme si na to, že hledáme obchody, které by koupily to, co jsme přivezli, a i v budoucnu by byly ochotny odebírat naše zboží. Nic z toho nevyšlo, jen náš hostitel nám nabídl, že bude pravidelně kupovat kořalku. Mezi Strážci po ní byla velká poptávka. Kromě pití tady toho moc na práci neměli.

Oběd. Zatímco jsme si připravovali nápady na poradu, která nás čekala, vstoupili do lokálu vojáci. Zeptali se majitele, jestli některý z jeho hostů nešel v noci ven. Ten starý dobrý chlápek tuto možnost odmítl. Prohlásil, že má velmi lehké spaní, takže by o tom musel vědět.

To vojákům stačilo. Odešli.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se, když kolem nás hostinský procházel.

„Někdo se v noci vloupal do Krkavcova domu,“ odpověděl. Pak přimhouřil oči. Vzpomněl si na předchozí otázky. Moje chyba.

„To je divné,“ řekl jsem. „Proč by to někdo dělal?“

„Ano. Proč?“ Pokračoval ve své práci, ale vypadal zamyšleně.

Taky jsem se zamyslel. Jak mohli zjistit, že jsme tam byli? Dávali jsme si pozor, abychom nezanechali žádné stopy.

Skřet a Jednooký také vypadali znepokojeně. Jen Stopař se tvářil, jako by se ho to netýkalo. Jeho znepokojovalo to, že se nalézá tady, v blízkosti Mohylové země.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se. „Mají nás v hrsti a jsou v přesile. A možná už jsme jim podezřelí. Jak se dostaneme ke Krkavci?“

„To nebude nic těžkého,“ řekl Jednooký. „Skutečný problém je, jak se dostaneme pryč. Kdyby se tak dalo zavolat velrybu, aby nás...“

„Jak to že to není těžké?“

„V noci se vplížíme do tábora Stráže, použijeme uspávací zaklínadlo, vezmeme našeho člověka a jeho papíry, vysvobodíme jeho duši a i s ním vypadneme. Ale co potom? No, Felčare? Co potom?“

„Kam utečeme?“ zauvažoval jsem. „A jak?“

„O něčem bych věděl,“ řekl Stopař. „Les. V lese nás Stráž nebude moct najít. Když se dostaneme přes Velký Smutek, je to v suchu. Nemají dost lidí na to, aby nás pronásledovali.“

Kousal jsem si nehet. Na tom, co Stopař říkal, něco bylo. Předpokládal jsem, že znal les a zdejší kmeny natolik dobře, aby se nám podařilo přežít, i přesto že s sebou budeme mít chromého člověka. Ale ani to ještě nic neřešilo.

Pořád jsme museli překonat tisíce kilometrů, abychom se dostali na planinu Strachu. A celé impérium bude v pohotovosti. „Počkejte tady,“ řekl jsem jim a odešel.

Pospíchal jsem do tábora Stráže. Vrazil jsem do místnosti, kterou jsem navštívil už dřív. Setřásl jsem ze sebe kapky deště a začal

studovat mapu na stěně. Po chvíli se objevil ten mladík, který nás prověřoval. „Můžu nějak pomoct?“

„Myslím, že ne. Jen jsem si chtěl prohlídnout mapu. Je přesná?“ „Už ne. Řeka se posunula asi o dva kilometry tímhle směrem. A většinu zaplaveného území už nepokrývají stromy. Všechny je to vyplavilo.“

„Hmm.“ Začal jsem po mapě posunovat prsty a odhadoval vzdálenosti.

„Proč to chceš vědět?“

„Kvůli obchodu,“ zalhal jsem. „Dozvěděl jsem se, že je možné spojit se s jedním z velkých kmenů někde kolem místa, které se jmenuje Orlí skály.“

„To je sedmdesát kilometrů. Nemůže se vám to podařit. Zabijou vás a vezmou si, co máte. Jediný důvod, proč nechávají na pokoji Stráž a silnici, je ten, že jsme pod ochranou Paní. Ale jestli bude tahle zima stejně zlá jako ty poslední, tak je nezastaví ani to.“

„Aha. No, byl to jenom nápad. Ty jsi Případ?“

„Ano,“ přimhouřil podezřívavě oči.

„Slyšel jsem, že se staráš o nějakého chlápka...“ nadhodil jsem. Jeho reakce nebyla taková, jak jsem očekával. „No nic, jen že se to vykládá po městě. Díky za radu.“ Vyšel jsem ven. Dostal jsem strach, že jsem to zpackal.

Brzy jsem zjistil, že má obava byla na místě.

Pár minut po mém návratu do hostince, dorazil oddíl vedený majorem. Celou naši čtveřici zajali dřív, než jsme si stihli uvědomit, co se děje. Skřet a Jednooký málem ani nestihli vyvolat maskovací zaklínadlo, které by skrylo jejich čarodějné pomůcky.

Dělali jsme, že nevíme, o co jde. Nadávali jsme, bručeli a naříkali. Nepomohlo nám to. Vojáci věděli o tom, proč nás mají zatknout míň než my. Jen plnili příkazy.

Pohled hostinského mě ujistil, že nás označil za podezřelé. Předpokládám, že se Případ zmínil o mé návštěvě, a to rozhodlo. Ať tak či onak, mířili jsme do cely.

Měli jsme dost času pomocí znakové řeči probrat naši situaci. Jen Stopař zůstal mimo. Uzavřel se do sebe. Nedovolili mu vzít si s sebou psa. Hrozně se kvůli tomu rozčiloval. Málem se se Strážci, kteří nás zatýkali popral.

Velitel si nás chvíli prohlížel a pak se představil. „Jsem plukovník Sladký. Velím Věčné stráži.“ Případ zvědavě vykukoval zpoza plukovníkových zad. „Nechal jsem vás sem přivést, protože nám vaše chování připadá podivné.“

„Porušili jsme snad nějaké nepsané pravidlo?“ zeptal jsem se.

„To ne. To ne. Jde o něco úplně jiného. Dalo by se to nazvat skrytým záměrem.“

„Nerozumím, pane.“

Začal chodit sem a tam po chodbě před naší celou. Sem a tam. „Znám jedno staré rčení o tom, že činy jsou někdy výmluvnější než slova. Dostal jsem o vás zprávy z několika zdrojů. Hovoří o tom, že příliš zajímáte o věci, které nesouvisí s vaším obchodem.“

Snažil jsem se vypadat co nejvíc překvapeně. „Co je neobvyklého na tom, když se člověk vyptává na novou zemi? Mí společníci jsou tady poprvé. A já jsem tu nebyl už léta. Spousta věcí se změnila. Kromě toho je tohle místo jedno z nejzajímavějších v celé říši.“

„Taky jedno z nejnebezpečnějších, kupče. Svíčko, jmenuješ se tak, že? Pane Svíčko, sloužil jste tady. U jaké jednotky?“

Na to jsem mohl bez váhání odpovědět. „U Kohoutích chocholů. Plukovník Hromada. Druhý batalion.“ Vždyť jsem tady opravdu byl.

„Ano? Žoldácká armáda z Růží. Co plukovník nejraději pil?“

Ó jé. „Byl jsem řadový voják, plukovníku. Nepil jsem s důstojníky.“

„Dobrá.“ Sem a tam. Nedokázal jsem odhadnout, jestli mu taková odpověď stačila. Kohoutí chocholy nebyla známou, legendární jednotkou jako Černá legie. Kdo si o nich něco po takové době pamatuje? „Musíte chápat mou pozici. Vzhledem

k tomu, co tady leží pod zemí, je přehnaná podezíravost součástí naší práce.“ Ukázal směrem k Velké mohyle. Pak odešel.

‚Co to, k sakru, mělo být?“ zeptal se Skřet.

„Nevím. A myslím, že to ani nechci vědět. Nějakým způsobem jsme se dostali do průšvihu.“ Tohle bylo pár vět pro ty,

kteří nás odposlouchávali.

Skřet na tu hru přistoupil. „K čertu, Svíčko. Říkal jsem ti, že sem nemáme jezdit. Říkal jsem ti, že lidi z Vesla mají se Stráží dohodu.“

Pak se do hovoru zapojil Jednooký. Pořádně mi se Skřetem vynadali. Mezitím jsme se znakovou řečí dohodli, že počkáme, co plukovník udělá dál.

Stejně jsme neměli moc na vybranou.

Kapitola třicátá druhá: UVĚZNĚNI V MOHYLOVÉ ZEMI

Bylo to zlé. Mnohem horší, než jsem předpokládal. Tihle Strážci byli víc než jen přehnaně podezíraví. Neměli ani zdání, kdo jsme, a přesto jsme jim leželi v žaludku.

Náhle se ozval rachot a ve dveřích se objevil zástup vojáků s kamennými obličeji. Nemluvili. Bylo jasné, že jsme v kaši.

„Myslím, že nás nepřišli propustit,“ řekl Skřet.

„Ven,“ poručil nám seržant.

Vyšli jsme ven. Všichni, až na Stopaře. Ten dál seděl v cele. „Stýská se mu po jeho psovi,“ pokusil jsem se zavtipkovat.

Nikdo se nezasmál.

Jeden ze Strážců praštil Stopaře do ramene. Stopař si dal na čas, než se otočil a na vojáka pohlédl. Jeho obličej postrádal jakýkoli výraz.

„Tohle byste neměli dělat,“ řekl jsem.

„Drž hubu,“ okřikl mě seržant. „Dělejte s ním něco.“

Muž, který Stopaře uhodil, to udělal znovu.

Kdybychom se na ten obraz mohli podívat zpomaleně, vypadalo by to jako přátelské bouchnutí. Stopař uchopil pěst, která proti němu mířila a zlomil vojákovi zápěstí. Ten vykřikl. Stopař ho odmrštil stranou. Jeho obličej zůstával prázdný. Opožděně upřel zrak na zraněného muže. Zdálo se, že teprve teď začíná uvažovat, co se děje.

Ostatní Strážci na něj civěli. Pak proti němu vyrazila dvojice s tasenými meči.

„Hej, počkejte!“ zařval jsem. „Stopaři...“

Jeho mysl se stále ještě pohybovala v jakémsi vzduchoprázdnu. Vytrhl oběma vojákům zbraně, hodil je do kouta a chystal se z nich vymlátit duši. Seržant stál jako zařezaný a tvářil se, jako by měl zároveň strach i vztek.

Pokusil jsem se ho uklidnit. „On není moc bystrý. Nemůžete k němu takhle přijít. Musíte mu všechno pomalu, několikrát vysvětlit.“

„Já mu to hned vysvětlím!“ Začal do cely posílat další lidi.

„Jestli se opravdu naštve, riskujete, že někoho zabije,“ vysvětloval jsem mu spěšně a uvažoval, co to, k čertu, s tím Stopařem a jeho zatraceným hafanem je. Když toho ořecha nemá u sebe, chová se jako šílenec. Se sklonem k násilí.

Seržantův rozum zvítězil nad vztekem. „Postarej se o to, aby se uklidnil.“

Začal jsem na tom pracovat. Podle chování vojáků bylo zřejmé, že naše nejbližší budoucnost nevypadá moc růžově. Ale nemuseli jsme mít přílišné obavy. Skřet a Jednooký se zatím dokázali vypořádat s každým problémem, který nastal. Teď jsme hlavně nesměli ztratit hlavu a život.

Chtěl jsem ošetřit ty tři raněné vojáky, ale nemohl jsem si to dovolit. Jen pohled na Skřeta a Jednookého jim nakonec může být dostatečným vodítkem k tomu, aby si dali dohromady, co jsme zač. Nemá smysl jim to ještě usnadňovat. Zaměřil jsem se na Stopaře. Když se mi podařilo upoutat jeho pozornost na sebe, nebylo už těžké ho uklidnit a vysvětlit mu, že jdeme někam v doprovodu vojáků.

Neměli mi to dělat, Felčare,“ řekl. Mluvil jako dítě, jehož city byly zraněny. Udělal jsem grimasu. Stráž však na mé jméno nereagovala.

Obklopili nás. Ruce měli připravené na zbraních. Až na ty, kteří se snažili dopravit zraněné druhy ke zvěrolékaři, který zde působil i jako doktor Stráže. Někteří měli co dělat, aby se na útočníka nevrhli. Já jsem zase měl spoustu práce s tím, abych udržel v klidu Stopaře.

Místo, kam nás zavedli, mi na náladě nepřidalo. Bylo to vlhké sklepení pod budovou velitelství. Vypadalo jako napodobenina mučírny. Asi nás to mělo zastrašit. Ale vzhledem k tomu, že jsem věděl, jak vypadají pravé mučící nástroje, poznal jsem, že polovina zdejšího vybavení jsou jen imitace nebo spíše starožitnosti než skutečná mučidla. Nacházely se zde však i použitelné kousky. Vyměnil jsem si pohled s Jednookým a Skřetem.

Stopař řekl: „Nelíbí se mi to tu. Chci jít ven. Chci vidět Psa Žabožrouta.“

„Klid. Za malou chvíli budeme venku.“

Na Skřetově tváři se objevil jeho charakteristický úsměv, ačkoli tentokrát byl trochu křivý. Ano. Brzy budeme venku. Možná sice nohama napřed, ale venku.

Čekal tu na nás plukovník Sladký. Nebyl moc nadšený z toho, jak jsme se na jeho přítomnost tvářili. „Chci s vámi mluvit, pánové,“ řekl. „Předtím vám moc do řeči nebylo. Bude vám více vyhovovat toto prostředí?“

„Ne tak docela. Ale vede to člověka k zamyšlení. Je to snad trest za to, že lezeme do zelí kupcům z Vesla? Netušil jsem, že jejich nepsané výhradní právo hájí i Věčná stráž.“

„Zahráváš si. Nezahrávej si, pane Svíčko. Přímé odpovědi. Hned. Nebo ti mí muži velmi znepříjemní pár příštích hodin života.“

„Ptej se tedy. Ale mám neblahé tušení, že ti nemůžu dát odpovědi, které bys chtěl slyšet.“

„To by ovšem byla tvoje smůla.“

Pohlédl jsem na Skřeta. Upadl do něčeho na způsob transu.

„Nevěřím tvému tvrzení, že jste jen kupci,“ řekl plukovník. „Otázky, které pokládáte, ukazují na to, že se nadmíru zajímáte o člověka jménem Krkavec a jeho dům. Rád bych podotkl, že Krkavec je podezřelý z toho, že je buď vyzvědač rebelů nebo přívrženec zmrtvýchvstání. Povězte mi, co o něm víte.“

To jsem taky učinil. „Nikdy dřív jsem o něm neslyšel,“ řekl jsem popravdě.

Myslím, že mi věřil. Ale pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Vidíš. Nevěřil bys mi, ani kdybys věděl, že mluvím pravdu.“

„Ale říkáš mi všechno? O to jde. Bílá Růže rozdělila organizaci na sekce. Možná nevíš, kdo je Krkavec, a přesto jsi ho sem přišel hledat. Třeba proto, že o sobě nějakou dobu nedal vědět.“

Uhodil hřebík na hlavičku.

Asi jsem se tvářil přehnaně nechápavě. Pokýval totiž hlavou, přelétl celou naši čtveřici pohledem a zastavil se u Jednookého. „Ten černý člověk. Je docela starý, že?“

Udivilo mě, že se nad barvou jeho kůže nepozastavil víc. Černoši jsou na sever od moře Utrpení velkou zvláštností. Možná doposud žádného neviděl. To by hrálo pro nás, není totiž žádným tajemstvím, že velmi starý muž tmavé pleti je jedním z pilířů Černé legie.

Neodpověděl jsem.

„Začneme u něj. Vypadá, že vydrží nejmíň.“

„Chceš, abych je zabil, Felčare?“ zeptal se Stopař.

„Chci, abys držel hubu a zůstal v klidu, to chci.“ Sakra. Ale Sladký mé jméno buď přeslechl, nebo jsem nebyl tak známý, jak jsem si sebevědomě myslel.

Stopařova smělost plukovníka zjevně pobavila.

„Natáhněte ho na skřipec.“ Ukázal na Jednookého.

Ten se zachichotal a natáhl ruce k mužům, kteří k němu zamířili. Skřet se hihňal. Jejich veselí všechny udivilo. Mě ovšem

ani v nejmenším, znal jsem jejich smysl pro humor.

Sladký se mi zadíval do očí. „Připadá jim to zábavné? Proč?“ „Pokud nepodlehneš náhlému nutkání zachovat se velkomyslně, brzy se to dozvíš.“

Byl v pokušení vzít rozkaz zpět, ale nakonec usoudil, že jen blafujeme.

Přivedli Jednookého ke skřipci. Usmíval se a sám si na něj vylezl. „Na podobnou chvíli čekám třicet let,“ zaskřehotal Skřet.

„Když už jsem se dočkal, tak mě, sakra, nechte tím kolem zatočit.“

„Uvidíme, kdo komu čím zakroutí, ty koňský zadku,“ nedal se Jednooký.

Nepřestávali po sobě pokřikovat. Stopař a já jsme stáli jako solné sloupy. Vojáci z toho byli čím dál víc zaražení. Sladký očividně uvažoval, jestli nemá Jednookého nechat sundat a vzít na skřipec mě.

Muži Jednookého přivázali. Skřet se skřehotavě pochechtával a radostně poskakoval. „Natáhněte ho tak, aby měřil tři metry, hoši,“ řekl. „Tvůj mozeček se stejně nezvětší ani o kousek.“

Někdo se po Skřetovi ohnal hřbetem ruky. Ten se jen mírně zaklonil. Mužova ruka zcela minula cíl, a když ji stahoval zpět, lehce se otřela o dlaň, kterou Skřet zvedl ke své obraně. Skřet se na pracku užasle zadíval.

Objevily se na ní tisíce kapiček krve. Vytvořily vzorec. Vypadalo to skoro jako tetování. Zobrazovalo dva vzájemně propletené hady, kteří měli zuby zakousnuté do krku toho druhého. Pokud je to, co mají hadi za hlavou, krk.

Hned mi bylo jasné, o co jde. Zase ty jejich šaškárny. Pohlédl jsem na Jednookého. Jen se usmál.

Muži, kteří ho měli mučit, se po plukovníkovu ostrém napomenutí vrátili ke svému úkolu. Sladký se dostal do velice nepříjemné situace. Tušil, že čelí něčemu mimořádnému, ale nemínil se nechat zastrašit.

Když se vojáci dotkli kola skřipce, Jednookému se vzedmulo obnažené břicho. A z pupku mu vylezl odporný veliký pavouk. Byl sbalený do kuličky, nejdříve vystrčil dvě nohy a pak další kolem celého těla, které bylo velké jako půl mého palce. Ustoupil stranou a za ním vylezl další. Ten první se po Jednookého noze vydal k muži, který svíral kolo, k němuž byl Jednooký přivázaný za kotníky. Oči toho mladíka se začaly zvětšovat. Otočil se k veliteli.

V mučírně se rozhostilo naprosté ticho. Myslím, že Strážci zapomněli i dýchat.

Z nadmutého břicha Jednookého se vynořil další pavouk. A další. A on sám jako by se s každým dalším o kousek zmenšil. Jeho obličej se měnil a stále více připomínal hlavičku pavouka, když se na ni díváte hodně zblízka. Většina lidí k tomu nemá dost odvahy.

Skřet se uchichtával.

„Otoč tím kolem,“ zařval Sladký.

Muž stojící u nohou Jednookého to zkusil. První pavouk už cupital po páce. Voják zavřeštěl, prudce máchl rukou a odmrštil pavouka do kouta.

„Plukovníku,“ řekl jsem tím největším hlasem, jaký jsem ze sebe dokázal vypravit, „zašlo to už dost daleko. Nikdo z nás si určitě nepřeje, aby došlo k nějakému zranění.“

Byl jich celý zástup a my jen čtyři a právě na to Sladký spoléhal. Ale několik mužů už směřovalo k východu. Většina z nich se od nás odsouvala. Všichni zírali na Sladkého.

Zatracený Skřet. Musel dát průchod svým emocím. „Počkej, Felčare,“ zaskřehotal. „Taková příležitost se naskytne jednou za život. Nech mě, ať Jednookého trochu natáhnu.“

Uviděl jsem záblesk poznání v plukovníkových očích, přestože se to snažil skrýt. „K čertu s tebou, Skřete. Teď jsi to podělal.

Až tohle skončí, budeme si muset vážně promluvit. Plukovníku, co bude dál? Máme teď navrch, jak vidíte.“

Sladký vstal, aby vypadal co nejdůstojněji. „Odvažte ho,“ řekl muži stojícímu nejblíže k Jednookému.

Jednookému se po celém těle hemžili pavouci. Vyskakovali mu už i z úst a uší. Čím větší byla jeho radost z nastalé situace, tím barevnější a bláznivější byly druhy těch hnusných osminohých přišer. Plukovníkovi muži se odmítli k Jednookému přiblížit.

„Postav se ke dveřím,“ řekl jsem Stopařovi. „A nikoho nepouštěj ven.“ Takový rozkaz pochopil okamžitě. Když jsem rozvazoval pouta na končetinách Jednookého, musel jsem si neustále opakovat, že ti pavouci jsou jen zrakový klam.

Pěkný klam. Vždyť jsem cítil jejich kroky... Až teď jsem si uvědomil, že celá ta armáda jde po Skřetovi. „Do prdele, Jednooký! Vzpamatuj se.“ Tomu mizerovi nestačilo, že vyděsil Stráž. On si musel ještě teď začít vyřizovat účty se Skřetem. „Jestli začneš vymýšlet blbosti, abys nezůstal pozadu,“ zařval jsem na Skřeta, „tak se postarám, abys už nikdy nevylezl z Díry. Plukovníku Sladký, nemohu bohužel říct, že si vážíme vaší pohostinnosti. Byl byste tak laskav a postavil se se svými muži tadyhle? My už budeme muset jít.“

Sladký mužům neochotně pokynul. Polovina z nich se odmítala pohnout směrem, kde byli pavouci. „Jednooký, hra skončila. Je čas vypadnout. Máš něco proti?“

Jednooký mávl rukou. Jeho osminohé vojsko zamířilo do tmy za skřipcem, kde zmizelo v neznámu, z něhož se takové věci vynořují. Jednooký si to začal vykračovat ke Stopaři. Naparoval se. Teď budeme celé týdny poslouchat, jak nás zachránil. Pokud přežijeme dnešek.

Popohnal jsem Skřeta a sám jsem vyrazil k východu. „Chci, aby ze zdí téhle místnosti nevyšel jediný zvuk,“ přikázal jsem Jednookému a Skřetovi. „A chci, aby byly tyhle dveře neprostupné jako zeď. Pak chci vědět, kde najdeme toho Krkavce.“

„Máš to mít,“ řekl Jednooký. V očích mu blýskalo. „Tak sbohem, plukovníku. Bylo mi potěšením,“ dodal ještě.

Sladký si nedovolil zahrozit nám. Rozumný člověk.

Zabezpečení místnosti trvalo čarodějům deset minut, které mi připadaly nesnesitelně dlouhé. Pomalu jsem jim přestával důvěřovat. Když mi však oznámili, že je vše hotovo a člověk, kterého hledáme, je v nedaleké budově, nedůvěra mě rychle opustila.

Ta nedůvěra však byla na místě.

O pět minut později jsme stáli u dveří budovy, kde měl být Krkavec. Dostat se sem nebyl žádný problém. „Vteřinku, Felčare,“ řekl Jednooký. Obrátil se čelem k místu, které jsme před chvílí opustili, a luskl prsty.

Celá budova se zřítila.

„Ty parchante,“ zašeptal jsem. „Proč jsi to udělal?“

„Teď nikdo neví, kdo jsme.“

„A čí to byla chyba, že se to dozvěděli?“

„To už je jedno. Teď nastane takový rozruch, že by nebyl problém vynést odsud třeba šperky Paní, kdyby se nám zachtělo.“

„Fakt?“ Najde se pár lidí, kteří budou vědět, že nás tady drželi. Určitě je napadne porozhlédnout se, jestli nás tady někde nenajdou. „Řekni mi, ó, moudrá hlavo, zjistil jsi, kde jsou ty dokumenty, než jsi ten barák nechal spadnout? Jestli zůstaly tam vevnitř, ty budeš tím vyvoleným, který je půjde vyhrabat.“

Poklesla mu čelist.

Přesně, jak jsem čekal. Protože takový už je můj osud. A takový je Jednooký. Nikdy nepromýšlí věci dopředu.

„Nejdřív se postaráme o Krkavce,“ řekl jsem. „Dovnitř.“

Když jsme otevřeli dveře, narazili jsme na Případa, který šel zjistit, co se děje.

Kapitola třicátá třetí: POHŘEŠOVANÁ OSOBA

Ahoj, brácho,“ řekl Jednooký a prstem zatlačil mladíka zpátky“ „Jo, jsme to my, tví staří kámoši.“

Stopař stál za mnou a zíral na zbořené velitelství. Osud budovy byl zpečetěn. Ze sutin vyšlehly plameny. Dlouhými skoky se k nám blížil Pes Žabožrout.

Podívejme na něj,“ šťouchl jsem Skřeta do ramene. „On běží.“ Pak jsem se obrátil k Případoví. „Zaveď nás ke svému příteli Krkavci.“

Moc se mu nechtělo.

„Nechceš dělat potíže, že ne? Nemáme na to náladu. Buď nás tam zavedeš, nebo si ho najdeme sami.“

Dvůr se začal plnit povykujícími vojáky. Žádný si nás nevšiml. Pes Žabožrout nás dohnal, očichal Stopařovy nohy a z krku se mu vydralo hluboké zavytí. Stopař se celý rozzářil.

Kráčeli jsme za Případem. „Ke Krkavci,“ připomněl jsem mu.

Zavedl nás do pokoje, kde plápolala jediná olejová lampa a osvětlovala muže ležícího v posteli a pečlivě přikrytého dekou. Případ plamen zesílil.

„A do prdele,“ zamumlal jsem a s žuchnutím si sedl na okraj postele. „To není možné. Jednooký?“ Ten byl ale mimo. Jen tam stál, s pusou otevřenou. Stejně tak Skřet.

Konečně Skřet zaskřehotal: „Ale on je mrtvý. Umřel před šesti lety.“

Krkavec byl Havran, ten který v minulosti sehrál v Legii tak významnou úlohu. Ten Havran, jenž vytyčil Pusince cestu, po níž se nyní ubírala.

Dokonce i já jsem byl přesvědčen o tom, že je mrtvý. A to jsem byl, co se Havrana týkalo, vždy velmi podezíravý. Stejné číslo zkoušel už předtím.

„Má devět životů," poznamenal Jednooký.

„Mělo nás to napadnout, když jsme slyšeli jméno Krkavec," řekl jsem.

„Co?"

„Je to žert. V jeho stylu. Krkavec, vrána, havran. Všichni jsou si hodně podobní. Je to tak? Měli jsme to přímo před nosem."

To že je na živu, vysvětlovalo řadu záhad, které mi vrtaly hlavou celá léta. Už mi bylo jasné, proč dokumenty, jež jsem zachránil, nepasovaly dohromady. Před poslední fingovanou smrtí z nich vybral klíčové listiny.

„Dokonce ani Pusinka to tentokrát nevěděla," přemítal jsem. Překvapení ze mě postupně vyprchalo. Uvědomil jsem si, že když jsem začal dostávat ty dopisy, občas mi hlavou prolétla myšlenka, jestli není naživu.

Vyvstala řada otázek. Pusinka nic nevěděla. Proč? To nebylo Havranovi podobné. A co víc, proč ji nechal napospas Černé legii, když se ji tak dlouho snažil udržet od nás co nejdál?

Bylo to zapeklitější, než se na první pohled zdálo. Havran neutekl jen proto, aby mohl začít šmejdit kolem Mohylové země. Bohužel jsem se ho na to nemohl zeptat.

„Jak dlouho je v tomhle stavu?" zeptal se Jednooký Případa. Voják třeštil oči. Věděl, kdo jsme. Mé sebevědomí nejspíš nakonec nebylo tak přehnané.

„Několik měsíců."

„Napsal dopis," řekl jsem. „A měl nějaké listiny. Co se s nima stalo?"

„Plukovník."

„A co udělal plukovník? Informoval Lapené? Spojil se s Paní?"

Voják se zatvářil Vzdorovitě. „Hochu, jsi v těžké situaci. Nechceme ti ublížit. Jsi kamarád našeho přítele. Tak mluv."

„Ne. To bych musel vědět. Nic z toho nedokázal přečíst. Čekal, až se Krkavec probere."

„To by se načekal," řekl Jednooký.

„Nech nás chvíli pracovat, Felčare. Hlavním úkolem je najít Havrana."

„Je v téhle budově teď v noci kromě tebe ještě někdo?" zeptal jsem se Případa.

Ne. Jedině že by si pekaři přišli pro mouku. Ale ta je uskladněná ve sklepě na druhé straně. Sem nepřijdou."

Dobře," uvažoval jsem, nakolik se mu dá věřit. „Stopaři, ty a pes Žabožrout budete hlídat."

„Máme jeden problém," řekl Jednooký. „Než začneme něco dělat, potřebujeme Bománovu mapu."

„Ach jo." Prošel jsem chodbou k východu a vykoukl ven. Velitelství bylo v plamenech, které prskaly pod palbou dešťových kapek. Většina Strážců se snažila oheň uhasit. Zamrazilo mě. Naše dokumenty byly tam uvnitř. Pokud bude stát štěstí při Paní, shoří. Vrátil jsem se do pokoje. „Jednooký, máš naléhavější problém. Mé dokumenty. Radši pro ně zajdi. Já se pokusím přinést mapu."

„Stopaři, ty hlídej dveře. Toho kluka nepouštěj ven a nikoho jiného nepouštěj dovnitř. Rozuměls?" Přikývl. Když měl vedle sebe Psa Žabožrouta, nepotřeboval žádné zvláštní instrukce.

Vyklouzl jsem ven do toho zmatku. Vůbec nikdo si mě nevšímal. Napadlo mě, jestli právě teď není vhodná doba, abychom pronesli Havrana. Bez potíží jsem opustil tábor a uháněl k Malému Ferdovi. Majitele má přítomnost zarazila. Nezastavil jsem se u něj, abych mu řekl, co si myslím o jeho pohostinnosti, a rychle jsem zamířil nahoru. Probíral jsem se neviditelnými věcmi tak dlouho, dokud jsem nenarazil na duté kopí. Pak honem dolů. Jeden nepřátelský pohled k hostinskému a zpátky do deště.

Když jsem se vrátil do tábora, vojáci už dostali požár pod kontrolu a začali hledat pod troskami oběti neštěstí. Opět jsem bez povšimnutí proklouzl až do budovy, kde ležel Havran. Podal jsem Jednookému kopí. „Už ses postaral o ty papíry?"

„Ještě ne."

„K čertu..."

„Jsou ve skříňce v Plukovníkově úřadovně, Felčare. Co, k sakru, chceš?"

„Ach jo. Stopaři, vezmi toho kluka na chodbu. Od vás, pánové, chci, abyste vytvořili kouzlo, díky kterému by udělal, cokoli mu řekneme, bez ohledu na to, jestli chce, nebo ne." „Cože?" zeptal se Jednooký.

„Chci ho poslat pro ty papíry. Můžete zařídit, aby je vzal a přinesl sem?"

Případ stál ve dveřích a se zachmuřeným výrazem nás poslouchal.

„Jasně. To půjde."

„Tak to udělejte. Chlapče, rozuměl jsi? Jednooký tě začaruje. Budeš pomáhat odklízet sutiny, dokud nenarazíš na tu skříňku. Až ji přineseš, tak tě toho kouzla zbaví."

Zase se začal tvářit vzpurně.

„Samozřejmě máš na vybranou. Můžeš místo toho umřít v bolestech."

„Myslím, že ti nevěří, Felčare. Asi ho zkusím přesvědčit malou ukázkou."

Případův obličej vyjadřoval, že mi věří. Čím víc přemýšlel o tom, kdo jsme, tím víc se bál.

Čím jsme si vysloužili tak špatnou pověst. Řekl bych, že každý, kdo o nás vypráví, si něco přidá. „Myslím, že bude spolupracovat. Že, chlapče?"

Přikývl, vzdor ho opustil.

Vypadal jako poslušné dítě. Škoda, že byl ve službách druhé strany.

„Dej se do toho, Jednooký. Ať se věci pohnou."

Zatímco Jednooký pracoval, Skřet se zeptal: „Co budeme dělat, až tady skončíme, Felčare?"

„Kruci, to nevím. Uvidíme. Nedělej si teď hlavu s koni, jenom nakládej na vůz. Všechno má svůj čas."

„A je to," oznámil Jednooký.

Přivolal jsem si mladíka a otevřel dveře. „Jdi tam a udělej, co jsem ti řekl, chlapče." Plácl jsem ho po zádech. Šel, ale

tvářil se, jako by mu ulítly včely.

Nemá z toho moc radost, Felčare.“

„Nech si to. A začni se starat o Havrana. Dělej to, co máš. Nemáme času nazbyt. Až se rozední, začne tu být rušno.“

Sledoval jsem Případa. Stopař hlídal u dveří pokoje. Ale nikdo nás nevyrušil. Případ nakonec našel, co jsem chtěl, a vrátil se zpět. „Dobrá práce, chlapče,“ pochválil jsem ho, když mi předával skříňku. „Jdi do pokoje svého kamaráda.“

Vešli jsme tam jen chvíli předtím, než se Jednooký probral z transu. „Tak co?“ zeptal jsem se.

Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. „Bude to těžší, než jsem myslel. Ale řekl bych, že ho odtamtud dostaneme.“ Ukázal na mapu, kterou Skřet rozprostřel na Havranově břiše. „Je někde tady. Uvězněný ve vnitřním kruhu.“ Zakroutil hlavou. „Slyšel jsi ho někdy mluvit o tom, že má nějaké znalosti v našem obora?“

„Ne. Ale mnohokrát mě to napadlo. Třeba v Růžích, když ve sněhové bouři vystopoval Vidláka.“

„Někde se něco naučil. Kouzlo, které provedl, nebylo tak složité, ale na to, co se dělo pak, jeho znalosti nestačily.“ Na chvíli se odmlčel. „Je to tam děsivé, Felčare. Děsivé. Není tam sám. Nemůžu ti říct nic bližšího, dokud tam sami nevlezeme...“

„Cože? Počkat. Nevlezeme sami? O čem to mluvíš?“

„Myslel jsem, že je ti jasné, že se tam za ním musíme se Skřetem vypravit. Jenom tak ho můžeme dostat ven.“

„Proč oba?“

„Jeden musí druhého krýt, kdyby nastaly potíže.“

Skřet přikývl. Byli velmi věcní. To znamenalo, že se pořádně bojí.

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Těžko říct. Ale dost. Nejdřív musíme vypadnout odtud. Někam do lesů.“

Nezamlouvalo se mi to, ale nic jsem neřekl. Místo toho jsem šel zkontrolovat dvůr.

Vojáci začali ze sutin vynášet první těla. Chvíli jsem je pozoroval a pak dostal nápad. Za pět minut už jsme s Případem drželi nosítka. Prostěradlo přikrývalo cosi, co vypadalo jako velké polámané tělo. Na jednom konci čouhala Skřetova hlava. Mrtvolu hrál skvěle. Na druhém konci trčely nohy Jednookého. Stopař nesl Havrana.

Dokumenty byly pod prostěradlem s Jednookým a Skřetem.

Nedoufal jsem, že nám to projde. Ale Strážci byli příliš zabraní do pochmurné práce kolem zbořené budovy. Už se dostali ke sklepení.

Šťastně jsme dorazili až k bráně. Skřet použil uspávací zaklínadlo. Pochybuji, že si nás někdo zapamatuje. Obyvatelé městečka byli už také na nohou. Pomáhali a překáželi při záchranných pracích.

Pak přišla špatná zpráva. Několik lidí dole v mučírně přežilo.

„Skřete, ty a Jednooký běžte pro naše věci. Vezměte si s sebou toho hocha. Já a Stopař dojdeme pro vůz.“

Všechno šlo hladce. Až moc hladce, napadlo mě. Po všech těch událostech jsem byl pesimista. Naložili jsme Havrana a vyrazili na jih.

Když jsme vstoupili do lesa, Jednooký řekl: „Z nejhoršího jsme venku. Co teď s Havranem?“

Nic mě nenapadalo. „To musíš posoudit ty. Jak blízko musíš být?“

„Hodně.“ Pochopil, že bych rád byl co nejrychleji daleko odtud. „Pusinka?“

Ta poznámka nebyla nutná.

Neřekl bych, že byl Havran středobodem jejího vesmíru. Nemluvila o něm. A pokud už na něj přišla řeč, tak se vyjadřovala velmi věcně. Ale někdy plakala ze sna. Pokud to bylo kvůli Havranovi, nemohli jsme ho přinést domů v takovém stavu. Určitě by jí to zlomilo srdce.

Navíc jsme ho potřebovali hned teď. Nejlíp z nás věděl, co se, k čertu, děje.

Vyzval jsem Stopaře, aby vyjádřil svůj názor. Žádný neměl. Tvářil se, jako by se mu to, co máme v plánu, nelíbilo. Možná měl pocit, že by Havran byl pro něj konkurence nebo co.

„Máme jeho,“ ukázal Jednooký na Případa, kterého jsme raději vzali s sebou, než abychom ho museli zabít. „Použijeme jeho.“

Dobrý nápad.

O dvacet minut později jsme sjeli s vozem z cesty do kamenitého terénu, aby kola vozu nezapadla do rozbahněné půdy. Jednooký a Skřet ho zneviditelnili maskovacím zaklínadlem a pro jistotu ještě schovali do křoví. Sbalili jsme si věci a Havrana položili na nosítka. Nesli jsme je já a Případ. Stopař a Pes Žabožrout nás vedli lesem.

Než jsme se zastavili, neušli jsme víc než pět kilometrů, a přesto mě bolelo celé tělo. Byl už jsem starý. A chyběla mi kondice. K tomu to příšerné počasí. Měl jsem deště dost do konce života. Stopař nás zavedl na místo kousek na jih od Mohylové země. Kdybych sešel sto metrů po svahu, uviděl bych její pozůstatky. Kdybych se vydal sto metrů opačným směrem, spatřil bych Velký Smutek. Od Mohylové země ho odděloval jen tento úzký hřbet.

Postavili jsme stany a natáhli do nich větve, abychom nemuseli sedět na vlhké zemi. Skřet a Jednooký si vzali menší stan. My ostatní jsme se namačkali do většího. Když jsem se konečně ocitl v suchu, rozhodl jsem se prohlédnout si zachráněné listiny. První, čeho jsem si všiml, když jsem otevřel skříňku, byl balíček z nepromokavého plátna. „Případe? Je tohle ten dopis, který chtěl Havran doručit?“

Zasmušile kývl. Nemluvil.

Chudák hoch. Věřil, že se dopustil vlastizrady. Doufal jsem, že ho nenapadne hrát si na hrdinu.

Jednooký a Skřet se zabrali do práce, tak jsem se do toho taky pustil. Začal jsem tím jednodušším.

Kapitola třicátá čtvrtá: BOMÁNŮV PŘÍBĚH

Felčar:

Boman teď viděl Paní z jiného úhlu. Všiml si, jak stín strachu přelétl přes její dokonalý obličej. „Ardana," řekl a uviděl, že se její strach změnil v odevzdanost.

Ardana byla má sestra.

„Měla jsi dvojče. Zavraždila jsi ji, a přivlastnila sis jeho jméno. Tvé pravé jméno je Ardana."

Budeš litovat... Najdu tvé pravé jméno...

„Proč mi vyhrožuješ? Neublížím ti."

Ubližuješ mi tím, že maříš mé plány. Osvoboď mě.

„Ale, ale. Chováš se jako dítě. Proč mě k tomu nutíš? Bude nás to stát spoustu síly a trápení. Já jen chci získat vědění, které je v tobě ukryto. Když mě budeš učit, nebude tě to nic stát. Neublíží ti to. Dokonce to může připravit svět na tvůj návrat."

Svět už se připravuje, Bománe!

Uchechtl se. „Je to jen zástěrka, stejně jako práce starožitníka. Není to mé skutečné jméno, Ardano. Opravdu musíme soupeřit?"

Moudří lidé říkají, že se má nevyhnutelné přijímat důstojně. Když musím, tak musím. Pokusím se být milá.

To určitě, pomyslel si Boman.

Paní měla na tváři křivý úsměv. Něco k němu vyslala, ale čaroděj to nezachytil. Jeho mysl naplnily jiné hlasy. Na chvíli ho napadlo, že se probouzí Tyran. Ale ty hlasy k němu přicházely z domu. „A sakra!"

Zvonivý smích.

*

„Vít už je na místě." Byl to Zbožíkův hlas. Jeho přítomnost v podkroví Bomána rozlítila. Rozběhl se domů. „Pomoz mi ho sundat ze židle." Zdar. „Neprobudíte ho?" Zlata.

„Jeho duše je v Mohylové zemi. Nebude o nás vědět, pokud tam na sebe nenarazíme."

Omyl, pomyslel si Boman. Omyl, ty zákeřný, nevděčný zmetku. Tvůj starý táta není blbec. Slyší tě, i když by nejraději neslyšel.

Proběhl kolem draka, který zvedl hlavu. Bomána pronásledoval posměšný smích. Když míjel mrtvé rytíře, probodávali ho nenávistnými pohledy.

„Dáme ho támhle do kouta. Zbožíku, amulet je v krbu v chatrči. Ten zatracený Men Fu! Málem ho spálil. Chtěl bych dostat pod ruce toho blbce, který ho sem poslal. Toho chamtivého pitomce nezajímalo nic, jen on sám."

„Aspoň s sebou vzal Dozorce." Zlata.

„Pouhá náhoda. Pouhé štěstí."

„Tlačí nás čas," řekl Zbožík. „Vítovi lidi už zaútočili na kasárna."

„Tak už jdi. Zlato, mohla bys začít něco dělat a přestat zírat na toho starce? Musím se do Mohylové země dostat dřív než Zbožík. Velcí se musejí dozvědět, co děláme."

Boman minul hrob Lunohryza. Cítil, jak to v něm vře. Přidal do kroku.

Před ním se zavlnil duch. Měl propadlá ramena a zlý obličej. Bez ustání Bomána proklínal. „Nemám na to čas, Písečníku. Ale měl jsi pravdu." Překročil starý příkop a prohnal se kolem své jámy. Na obzoru zahlédl spoustu postav. Byli to přívrženci zmrtvýchvstání. Kde se tady vzali? Z úkrytu ve Starém lese?

Honem. Musím si pospíšit. Ten blázen Zdar chce udělat totéž, co já.

Utíkal jako ve snách, zrychloval kroky, které vlastně nedělal. Kometa zářila. Byla tak jasná, že vytvářela stíny.

„Přečti pro jistotu znova postup," řekl Zdar. „Načasování není důležité, pokud to neuspěcháš."

„Nesvážeme ho, nebo tak něco? Pro jistotu?"

„Na to nemáme čas. Nevrátí se, dokud nebude pozdě."

„Znervózňuje mě."

„Tak přes něj hoď deku a uklidni se. A snaž se nemluvit moc nahlas. Ať nevzbudíš matku."

Boman uviděl světlo městečka. Uvědomil si, že v tomto stavu se nemusí pohybovat jako tlustý stařík, kterému se nedostává dechu. Změnil způsob vnímání a jeho rychlost se zvýšila. Brzy narazil na Zbožíka, který pádil k Mohylové zemi s Písečníkovým amuletem. Boman s překvapením zjistil, jak je neuvěřitelně rychlý, protože Zbožíkův pohyb mu připadal proti tomu jeho strašně pomalý, přestože běžel, co mu síly stačily.

Velitelství bylo v plamenech. V okolí kasáren probíhal zuřivý boj. Útočníky vedli Zbožíkovi vozkové. Několika Strážcům se podařilo z pasti utéct. Boj se rozšiřoval dál do městečka.

Boman doběhl do krámku. Nahoře právě Zdar oznámil Zlatě: „Začínáme." Když Boman stoupal po schodech, Zdar odříkával: „Dumni. Um muji dumni." Boman vklouzl do svého těla. Když nad ním znovu získal vládu, zvedl se ze země.

Zlata vykřikla.

Boman ji prudce odstrčil. Narazila do zdi. Několik bezcenných starožitností se rozbilo.

Boman zaskučel bolestí, protože začal znovu vnímat všechny své zdravotní potíže. Sakra! Ten vřed mu snad roztrhne břicho.

Chytil syna pod krkem, aby ho umlčel dřív, než dokončí zaklínadlo.

Zdar však byl mladší a silnější. Zvedl se. A také Zlata se na Bomána vrhla. Ten o krok ustoupil. „Nikdo ani hnout," vykřikl.

Zdar si masíroval krk a něco chroptěl.

„Opravdu si to myslíš? Zkus to. Nezajímá mě, kdo jsi. Nedovolím ti osvobodit to zlo."

„Jak jsi to mohl vědět?“ zachroptěl Zdar.

„Choval ses divně. Máš divné přátele. Doufal jsem, že se pletu, ale neponechávám nic náhodě. To bys měl vědět.“

Ve Zdarově ruce se objevil nůž. Jeho oči potemněly. „Promiň, tati. Některé věci jsou důležitější než lidé.“

Bománovi pulsovalo ve spáncích. „Vzpamatuj se. Na tohle nemám čas. Musím zastavit Zbožíka.“

Také Zlata vytáhla nůž. Pohnula se o krok kupředu. Pokoušíš mou trpělivost, synu.“

Dívka vyskočila. Boman vyřkl kouzelné slůvko. Odmrštilo ji to na stůl, odkud sklouzla na podlahu a zůstala ležet jako hadrová panenka. Její tělo bylo bezvládné. Jediné, co dokázala, bylo kníkat jako zraněné kotě.

Zdar k ní přiklekl. „Promiň, Zlato. Promiň.“

Boman nedbal na bolest v srdci, kterou kvůli synově zradě cítil. Pustil se do záchrany rtuti, která se vylila z mísy stojící na stole. Vyřkl slova, která způsobila, že se její hladina změnila v zrcadlo zobrazující, co se děje venku.

Zbožík už byl ve dvou třetinách cesty k Mohylové zemi.

„Tys ji zabil,“ řekl Zdar. „Tys ji zabil.“

„Varoval jsem tě. Je to drsná záležitost,“ odpověděl mu otec. „Tys vsadil a prohrál. Sedni si na zadek a drž se zpátky,“ dodal.

„Tys ji zabil.“

Výčitky svědomí ho začaly trápit ještě dřív, než ho syn donutil jednat. Snažil se zmírnit účinek kouzla, ale měknutí kostí bylo buď úplné, nebo žádné.

Zdar se zhroutil na svou snoubenku.

Jeho otec k němu poklekl. „Proč jsi mě donutil to udělat? Vy blázni. Vy pitomí zatracení blázni! Využívali jste mě. Neměli jste dost rozumu, abyste se připravili na mě, jak jste si chtěli poradit s někým jako Paní? Já nevím. Já nevím. Co řeknu Jasmíně? Jak jí to vysvětlím?“ Rozrušeně se rozhlížel po místnosti. „Zabiju se. To je jediné, co můžu dělat. Ušetřit ji bolesti, kterou by cítila, kdyby se dozvěděla pravdu o svém synovi... Ale nemůžu. Musím zastavit Zbožíka.“

*

Venku na ulici probíhal boj. Boman tomu nevěnoval pozornost. Vrátil se ke kouzelnému zrcadlu.

Zbožík stál u okraje příkopu a díval se na Mohylovou zemi Boman viděl, jak je nejistý a vystrašený.

Pak si dodal odvahy. Sevřel amulet a překročil hranici.

Boman začal připravovat smrtící kouzlo.

Koutkem oka zachytil pohyb u dveří. Byla to k smrti vyděšená Zvědka. „Ach, dítě. Dítě, jdi odsud.“

„Bojím se. Venku se zabíjejí lidi.“

Tady vevnitř taky, pomyslel si. Prosím, odejdi. „Běž najít Jasmínu.“

Z krámu se ozval příšerný rachot. Klení mužů. Zvonění mečů. Boman uslyšel hlas jednoho ze Zbožíkových vozků, který se postavil na obranu domu.

Strážce se dal na ústup.

Zvědka se rozplakala.

„Nechoď sem, dítě. Nechoď sem. Jdi dolů za Jasmínou.“

„Bojím se.“

„Já taky. A jestli mě budeš zdržovat, nebudu s tím moct nic dělat. Prosím, jdi dolů.“

Stiskla rty a odcupitala. Boman si oddechl. Chybělo málo a zahlédla by Zdara a Zlatu...

Hluk se zdvojnásobil. Muži křičeli. Boman slyšel, jak desátník Silák uděluje rozkazy. Vrátil se k zrcadlu. Zbožík zmizel. Bománovi se nepodařilo zjistit, kam se poděl. Během hledání se mu zobrazila celá plocha mezi městečkem a Mohylovou zemí. Na pomoc svým druhům spěchalo několik stoupenců zmrtvýchvstání. Ostatní bezhlavě prchali. Zbytky Strážců je pronásledovaly.

Na schodech se ozvaly těžké kroky. Boman musel opět přerušit přípravu kouzla. Ve dveřích se objevil Silák. Boman se ho odtud snažil vykázat. Desátník s ním však rozhodně nepřišel diskutovat, tasil zakrvácený meč...

Boman vyřkl zaklínadlo. Opět se lidské kosti změnily v rosol. A pak ještě několikrát, jak přicházeli Silákovi muži. Musel zabít čtyři, než jejich nápor ustal.

Vrátil se zpět ke své práci.

Tentokrát jej nevyrušilo dění v domě, ale v Mohylové zemi. Z cesty, kterou tam otevřel, se ozývalo dunění. Zbožík už byl u Velké mohyly a právě se spojil s nestvůrou, která v ní byla pohřbena.

„Pozdě,“ zabručel. „Pozdě, hergot.“ Přesto však vražedné kouzlo dokončil. Možná dostihne Zbožíka dřív, než ty zloduchy osvobodí.

Jasmína naříkala. Zvědka křičela. Boman přelezl mrtvé vojáky a pospíchal dolů. Když vstoupil do ložnice, uviděl, jak jeden ze Zbožíkových mužů přiložil Jasmíně na krk nůž. Dvojice Strážců se chystala k útoku.

Boman už neponechal nic náhodě. Všechny tři zabil.

Dům se zachvěl. Hrníčky v kuchyni se rozdrnčely. Bylo to jen slabé chvění, ale Bománovi stačilo k tomu, aby poznal, že jeho kouzlo nedorazilo včas.

Zklamaně řekl: „Běžte rychle z domu. Začíná zemětřesení.“

Jasmína na něj tázavě pohlédla. Vyděšenou dívku vzala do náručí.

„Vysvětlím ti to později. Pokud to přežiju. Hlavně uteč z domu.“ Otočil se a vyběhl na ulici. Rozběhl se k Mohylové zemi.

Představa, že je mladý, štíhlý a hbitý mu teď nebyla nic platná. Byl Bománem z masa a kostí, malým, tlustým starcem,

kterému se nedostává dechu. Dvakrát upadl, když se městečko znovu a znovu otřásalo. Každý další otřes byl silnější než předchozí.

Plameny stále ještě šlehaly, ale boj ustal. Obě strany věděly, že meče už o ničem nerozhodnou. Hleděli k Mohylové zemi a čekali, co přijde.

Boman se k nim připojil.

Kometa zářila tak jasně, že Mohylovou zemi dostatečně osvětlovala.

Země se začala šíleně třást. Boman zavrávoral. V Mohylové zemi vybuchl hrob Lovkyně Duší. Vyšlehla z něj oslepující záře. Z hlíny se vynořila postava.

Lidé se buď modlili, nebo kleli, podle toho, jaké bylo jejich přesvědčení.

Otřesy neustávaly. Hroby se jeden po druhém otevíraly. Ve světle komety se postupně objevilo všech deset Lapených. „Zbožíku," zašeptal Boman, „doufám, že se usmažíš v pekle."

Situace byl beznadějná. Zvrátit běh věcí mohl už jen životem unavený, zavalitý stařec, který rozhodně nebyl na vrcholu sil.

Připravil si ta nejmocnější kouzla, nejmistrnější čáry, všechna znamenitá zaklínadla, která vymyslel za osamělých nocí během třiceti sedmi let. A vykročil k Mohylové zemi.

Něčí ruce se ho pokusily zadržet. Nepodařilo se jim to. Z davu zazněl výkřik staré ženy: „Bome, néé! Prosím!"

Nezastavil se.

Mohylová země vřela. Všude mezi nánosy hlíny vyli duchové. Vyvýšenina Velké mohyly se zachvěla. Vyšlehly plameny a hroudy hlíny začaly létal vzduchem. K nebi vylétl obrovský okřídlený had. Z tlamy se mu vydral šílený řev. Pak začal na celou Mohylovou zemi chrlit oheň.

Chytré zelené oči si všimly blížícího se Boman.

Ten malý tlustý mužík kráčel vyzbrojený kouzly vstříc strašlivé pohromě. Zmizel v ohni.

Kapitola třicátá pátá: MOHYLOVÁ ZEMĚ, OBRAT K HORŠÍMU

Vrátil jsem Havranův dopis do obalu a lehl si na lůžko z větví. Chtěl jsem si všechno ujasnit. Havranovo vyprávění bylo úžasně napínavé. Přemýšlel jsem, z jakého zdroje čerpal. Boman manželka? Někdo přece musel zaznamenat poslední události a ukrýt to, co bylo později nalezeno. A co se vůbec s tou ženou stalo? V legendách o ní není ani zmínka. Vlastně ani o jejich synovi. Lidové příběhy hovoří pouze o Bomanovi.

Nepřehlédl jsem něco? Aha. Ano. Má to spojitost s mou vlastní zkušeností. Jde o jméno, na které Boman spoléhal. To, jež se ukázalo jako ne zcela účinné.

Už jsem ho dříve slyšel. Ve stejně šílené situaci.

Bylo to v Jalovci. Souboj mezi Paní a Tyranem vrcholil. Ona obsadila hrad na jednom konci města a Tyran se pokoušel uniknout pomocí jiného na druhém konci. Tehdy jsme zjistili, že až se vše uklidní, chtějí Lapení označit Černou legii za viníka. Na rozkaz Kapitána jsme proto dezertovali. Zmocnili jsme se nějaké lodi a pluli pryč z hořícího města, v němž se bitva chýlila ke konci. Paní byla silnější.

Světem se rozlehl Tyranův hlas, který v posledním přívalu vzteku vykřikl jméno, které Boman považoval za mocné. Ukázalo se, že i Tyran se může mýlit.

Jedna sestra zabila druhou a, možná ano, možná ne, zaujala její místo. Lovkyně Duší, naše někdejší mecenáška a také spiklenkyně, která, jak se ukázalo ve veliké bitvě v Kráse, chtěla připravit Paní o moc, byla další sestrou. Takže tři sestry. Nejméně. Jedna jménem Ardana, ale očividně ne ta, z níž se stala Paní.

Možná tady je třeba začít hledat. Všechny ty papíry tam dole v Díře. Rodokmeny. Najít ženu jménem Ardana a pak zjistit, kdo byly její sestry.

„To je začátek," zamručel jsem. „Nic velkolepého, ale přece něco."

„Cože?"

Úplně jsem na Případa zapomněl. Ale nevyužil toho. Předpokládám, že se příliš bál.

„Nic." Venku se setmělo. Déšť neustával. Na Mohylové zemi se objevila nejasná světýlka. Zachvěl jsem se. To nevypadalo dobře. Napadlo mě, jak asi pokračují Jednooký a Skřet. Ale nenašel jsem odvahu, abych se šel zeptat. V rohu stanu pochrupoval Stopař. Pes Žabožrout mu ležel na břiše a vydával zvuky jako spící pes. Ale všiml jsem si, jak mu ve tmě blýsklo oko, což znamenalo, že je ve střehu.

Rozhodl jsem se, že se budu chvíli věnovat Případoví. Třásl se, ale určitě to nebylo jen zimou. Byl si jistý, že ho zabijeme. Posunul jsem se k němu a položil mu ruku na rameno. „Bude to dobrý, chlapče. Nechceme ti ublížit. Jsme ti vděční, že ses staral o Havrana."

„Opravdu je to Havran? Ten Havran, který byl otcem Bílé Růže?"

Mladík znal tu legendu. „Jo. Nevlastním otcem."

„To znamená, že tak úplně nelhal. Účastnil se tažení ve Forsbergu."

Přišlo mi to legrační. Když jsem se dosmál, řekl jsem mu: „Jak znám Havrana, tak opravdu moc nelhal. Jen upravil pravdu tak, jak potřeboval."

„Opravdu mě necháte jít?"

„Až budeme v bezpečí."

„Aha." Moc jsem ho nepřesvědčil.

„Řekněme, až se dostaneme k hranici planiny Strachu. Najdeš tam spoustu přátel."

Chtěl se pustit do rádoby politické debaty o tom, proč jsme se postavili Paní na odpor. Odmítl jsem to. Nejsem

misionář. Neumím lidi přesvědčovat, aby změnili víru. Mám příliš mnoho starostí s tím, abych rozuměl sám sobě a dokázal pochopit vlastní pohnutky. Možná mu to dokáže objasnit Havran, až ho Skřet a Jednooký přivedou.

Noc mi připadala nekonečná. Když už trvala celou věčnost, uslyšel jsem kvapné kroky. „Felčare?“

„Pojď dovnitř,“ řekl jsem. Byl to Skřet. Ve tmě jsem nemohl číst v jeho tváři, ale měl jsem dojem, že nenese dobré zprávy. „Potíže?“

„Ano. Nemůžeme ho dostat ven.“

„O čem to, k sakru, mluvíš? Co tím myslíš?“

„Nemáme na to. Naše schopnosti na to nestačí. Musí to udělat někdo zdatnější než my. My nejsme žádné hvězdy, Felčare. Kejklíři, kteří znají pár kouzel. Možná Nemluva by to dokázal. On je mnohem lepší než my.“

„Co kdybyste to zkusili znova? Kde je vůbec Jednooký?“

„Odpočívá. Bylo toho na něj moc. To, co tam viděl, ho fakt dostalo.“

„Co viděl?“

„Nevím. Jen jsem mu pomáhal. A musel jsem ho rychle vytáhnout, jinak by tam taky uvízl. Jediné, co vím, je, že bez pomoci Havrana ven nedostaneme.“

„Do prdele,“ řekl jsem. „Je to úplně v prdeli. Skřete, pokud nám Havran nepomůže, nemůžeme vyhrát. Nevím, co v tom je. Polovinu z těch papírů neumím přeložit.“

„Ani se Stopařovou pomocí?“

„Umí telkursky. To je všechno. To, co on, přečtu taky, jenom pomaleji. Havran musí znát i nářečí. Některé papíry, které překládal, byly psané v různých nářečích. Taky se naskýtá otázka, co dělal tady. Proč znova předstíral svou smrt a zmizel? Bez Pusinky?“

Možná jsem dělal ukvapené závěry. To se mi stává. Nebo jsem podlehl běžné lidské snaze všechno zjednodušovat, když jsem si myslel, že Havran je řešením všech našich problémů. „Co budeme dělat?“ uvažoval jsem nahlas.

Skřet se zvedl. „Nevím, Felčare. Počkám, až se Jednooký vzpamatuje, a zjistím, co nám vlastně stojí v cestě. Tím bych začal.“

„Dobře.“

Když odešel, zase jsem si lehl a snažil se usnout.

Kdykoli se mi to podařilo, začal se mi zdát tentýž příšerný sen o zrůdě ležící v bahně a blátě, v něž se Mohylová země proměnila.

Kapitola třicátá šestá: TĚŽKÉ ČASY

Jednooký vypadal hrozně. „Bylo to strašné,“ řekl. „Vytáhni mapu, Felčare.“ Když jsem to udělal, ukázal na jedno místo. „Je

tady. Uvězněný. Vypadá to, že šel Bománovou cestou až na konec a cestou zpátky se dostal do potíží.“

„Jak? Nechápu, o co jde.“

„Kéž by ses tam mohl podívat. Je to říše hrůzných přízraků... Asi bych měl být rád, že tam nemůžeš. Určitě bys to zkusil.“

„Co je to za kecy?“

„Říkám, že jsi natolik zvědavý, že by ti to mohlo být osudné. Jako starý Boman. Ne. Uklidni se.“ Na chvíli se odmlčel. „Felčare, něco, co tam bylo uvězněné, jeden z přisluhovačů Lapených, se nacházelo blízko Bománovy stezky. On byl dost silný, aby se tomu ubránil. Ale Havran byl amatér. Myslím, že Skřet, Nemluva a já dohromady bysme s tím měli potíže. A to jsme mnohem zdatnější než Havran. Podcenil nebezpečí a přecenil své síly. Když se vracel, přepadlo ho to a vyměnilo si to s ním místo.“

Zamračil jsem se. Stále jsem tomu úplně nerozuměl.

Jednooký mi to vysvětlil. „Něco ho využilo, aby staré čáry zůstaly rovnováze. Takže uvízl v síti dávných kouzel. A to něco je venku.“

Ucítil jsem, jak mě zaplavuje pocit zoufalství. „Venku? A nevíš...“

„Nevím nic. Na mapě nic není. Boman na duchy, jako je tenhle, kašlal. Označil jich jen pár. Ve skutečnosti jich musí být desítky.“

Písemné záznamy tomu nasvědčují. „Co řekl? Mluvil jsi s ním?“

„Ne. Věděl, že tam jsem. Ale je ve spárech kouzel. Nemohl jsem se s ním spojit, protože by mě to vtáhlo taky. Rovnováha je tam trochu porušená, jako by to, co vyšlo ven, bylo krapet víc, než co zůstalo uvnitř. Zkoušel jsem se k němu dostat blíž. Proto mě Skřet musel vytáhnout. Vycítil jsem, že má velký strach, ale ne kvůli tomu, co se mu přihodilo. Kvůli tomu je spíš vzteklý. Myslím, že ho to chytilo jenom proto, že moc spěchal a nedával pozor na to, co je kolem.“

Pochopil jsem. Byl až na konci a pak se dal na útěk. Co bylo na konci? „Myslíš, že to, co se dostalo ven, se může pokusit otevřít Velkou mohylu?“

„Může.“

Něco mě napadlo. „Proč sem nepřivedeme Pusinku? Mohla by...“

Jednooký se na mě podíval jako na blbce. Není divu. Havran by byl to nejmenší, co by její silové pole, které by zrušilo všechna kouzla, osvobodilo.

„To by se velkému šéfovi moc zamlouvalo,“ peskoval mě Skřet. „Byl by nadšený.“

„Nemůžeme pro Havrana nic udělat,“ řekl Jednooký. „Jednou snad najdeme čaroděje, který to dokáže. A do té doby?“

Pokrčil rameny. „Raději o tom budeme mlčet. Kdyby se to dozvěděla Pusinka, mohla by zapomenout na své poslání."

„Domluveno," řekl jsem. Pak jsem však dodal: „Ale..."

„Ale co?"

„Přemýšlel jsem o tom. O Pusince a Havranovi. Myslím, že jsme si něčeho nevšimli. Když si uvědomíte, jaký vždycky byl, proč se vypařil a přišel sem? Na první pohled proto, aby čmuchal kolem Paní a její bandy. Ale proč by o tom Pusince neřekl? Rozumíte, co chci říct? Možná by se kvůli němu tak netrápila, kdyby k tomu neměla důvod."

Jednooký se díval pochybovačně. Skřet pokyvoval hlavou. Stopař se tvářil zmateně, jako obvykle.

„A co s jeho tělem?" zeptal jsem se.

„Rozhodně je to pro nás zátěž," odpověděl Jednooký. „A ještě něco. Nemůžu to říct jednoznačně, ale když ho vezmeme na Planinu, může se spojení mezi tělem a duší přetrhnout."

„Dost." Podíval jsem se na Případa. A on na mě. Měli jsme ještě další problém.

Věděl jsem o jednom způsobu, jak vyřešit otázku, co s Havranovým tělem. A jak vysvobodit jeho duši. Vydat ho Paní. Mohlo to vyřešit také několik dalších věcí. Třeba toho nějakého

ducha, který se dostal ven, a hrozbu, že se její manžel znovu pokusí o útěk. Taky jsme tím mohli získat Pusince čas, protože pozornost Paní by se zaměřila na úplně jiný problém.

Ale co by se s Havranem stalo pak?

Mohl být klíčem našeho úspěchu nebo prohry. Máme ho vydat, abychom ho zachránili? A sázet na velmi nejistou možnost, že ho získáme zpět dřív, než nám to, co ví, bude moci ublížit?

Zase dilema. Zase dilema.

„Zkusíme to ještě jednou," navrhl Skřet. „Tentokrát půjdu já. Jednooký mě bude jistit."

Kyselý výraz Jednookého svědčil o tom, že už na toto téma měli ostrou výměnu názorů. Nic jsem neříkal. Bylo to jejich pole působnosti.

„No?" žádal mě Skřet o vyjádření.

„Jestli si myslíte, že to má cenu..."

„Já jo. Nakonec, nemáme co ztratit. Jiný pohled může taky pomoct. Třeba si všimnu něčeho, co on přehlídl."

„Že mám jenom jedno oko, neznamená, že jsem slepý," zavrčel Jednooký. Skřet se na něj zlostně podíval. O tomhle taky nemluvili poprvé.

„Neztrácejme čas," řekl jsem. „Nemůžeme tady zůstat věčně."

*

Někdy přijde rozhodnutí samo.

Byla hluboká noc. Listí stromů šelestilo ve větru. Do stanu se vkrádal chlad, který mě každou chvíli budil. Déšť vytrvale skrápěl zemi. Bohové, bylo mi z něj už špatně. Jak si mohla v takovém počasí Věčná stráž uchovat zdravý rozum?

Někdo mnou zatřásl. „Máme společnost," zašeptal Stopař. „A potíže." Pes Žabožrout stál s naježenými chlupy u východu ze stanu.

Nastražil jsem uši. Nic jsem neslyšel. Ale neměl jsem důvod mu nevěřit. Je lepší být ostražitý než mrtvý. „Co Skřet a Jednooký?"

„Ještě neskončili."

„A jéje." Hrábl jsem pro oblečení a zbraně.

„Jdu na průzkum," řekl Stopař. „Zkusím je vystrašit nebo svést na falešnou stopu. Ty to řekni ostatním. Připravte se na útěk." Vyklouzl ze stanu hned za Psem Žabožroutem. To zatracené zvíře bylo poslední dobou docela živé!

Náš rozhovor probudil Případa. Nepromluvil, já také ne. Napadlo mě, nakolik bude ochoten riskovat. Přehodil jsem si přes hlavu deku a vyšel do deště. Doufám, že přijde den, kdy odtud zmizí zlo.

Když jsem vlezl do druhého stanu, našel jsem oba čaroděje v transu. „Do prdele. Co teď?" Nestane se nic, když zkusím Jednookého probudit? „Jednooký?" řekl jsem tiše. „Tady Felčar. Máme potíže."

Ha. Jeho zdravé oko se otevřelo. Chvíli vypadal zmateně. „Co tu děláš?" vyštěkl pak.

„Máme potíže. Stopař říká, že v lese někdo je."

Vzduch prořízl výkřik. Jednooký vyskočil na nohy. „Ta moc!" vyhrkl. „Co to k čertu je?"

„Co se děje?"

„Někdo vypustil kouzlo tak silné, jako by šlo o Lapeného."

„Můžeš vytáhnout Skřeta ven? Rychle?"

„Můžu..." Lesem se rozlehl další výkřik. Tentokrát se šířil jako ozvěna a byl plný zoufalství a bolesti. „Vytáhnu ho."

Znělo to, jako by z něj vyprchala všechna naděje.

Lapený. Musel to být Lapený. Vyčmuchal nás. Obklíčil. Ale ty výkřiky... První od Strážce, kterého přepadl Stopař? Druhý od samotného Stopaře? Neznělo to jako jeho hlas.

Jednooký si lehl a zavřel oko. Během okamžiku upadl znovu do transu. Byl dobrý, když to dokázal pod takovým tlakem.

Z lesa se ozval další výkřik. Překvapilo mě to. Došel jsem k východu ze stanu a zadíval se skrz déšť. Ale nic jsem neviděl. O chvíli později se probudil Skřet.

Vypadal příšerně. Ale jeho odhodlání dokazovalo, že ví, co se děje. Donutil se vstát, i když k tomu očividně ještě nebyl připraven. Neustále otvíral a zavíral ústa. Měl jsem pocit, že chce něco říct.

Jednooký se probudil až po něm, ale vzpamatoval se rychleji. „Co se stalo?" zeptal se.

„Další výkřik.“
„Kašlem na všechno a padáme odtud?“
„Nemůžem. Musíme vzít spoustu věcí zpátky na Planinu. Jinak se můžeme vzdát rovnou tady.“
„Správně. Běž se sbalit. Já se postarám o naše věci.“
Sbalit se mi nedalo moc práce. Těch pár věcí, které jsem z vaku vytáhl... V lese něco zaburácelo. Ztuhl jsem. „Co to, k čertu, zase bylo?“ Znělo to, jako by zařvali čtyři lvi najednou. O chvíli později se znovu ozvaly výkřiky.
To nedávalo smysl. To vůbec nedávalo smysl. Dokázal jsem si představit Stopaře, jak skolí celou bandu Strážců, ale ne když je s nimi Lapený.
Když jsem začal bourat stan, objevili se Skřet a Jednooký. Skřet stále vypadal hrozně. Polovinu jeho věcí nesl Jednooký. „Kde je ten kluk?“ zeptal se.
Ani jsem si nevšiml, že tu není. Nebylo na tom nic divného. „Pryč. Jak poneseme Havrana?“
Odpověď na mou otázku vystoupila z lesa. Stopař. Vypadal dost schváceně, ale jinak mu nic nebylo. Pes Žabožrout byl celý od krve. Nebyl už tak čilý jako předtím. „Berem ho a padáme,“ řekl Stopař a zvedl nosítka na jednom konci.
„Tvoje věci.“ „Není čas.“
„Co s vozem?“ Zvedl jsem druhý konec nosítek. „Zapomeň na něj. Jsem si jistý, že ho našli. Pochodem vchod.“ Šli jsme, kam nás vedl. „Co to bylo za randál?“ zeptal jsem
se ho.
Překvapil jsem je.“
„Ale-“
„I Lapený se dá načapat nepřipravený. Šetři si dech. Není
mrtvý.“
Několik hodin jsme šli bez ohlédnutí, krok za krokem. Stopař nasadil ostré tempo. Pozorovatel, který stále dlel v mé mysli, postřehl, že Pes Žabožrout kráčí s lehkostí.
Skřet odpadl jako první. Jednou nebo dvakrát se mě pokusil chytit a něco mi říct, ale neměl k tomu dost sil. Když se zhroutil, Stopař se zastavil a podrážděně se ohlédl. Pes Žabožrout si lehl do vlhkého listí a zamručel. Stopař pokrčil rameny a položil nosítka na zem.
Konečně jsem mohl pustit svůj konec nosítek, která mi připadala těžká jako kámen. A k tomu ten zatracený déšť a bláto. Promoklejší už jsem být nemohl.
Bohové, jak mě bolely ruce a ramena. Žhavé jehly mě bodaly do svalů kolem krku. „Takhle to nepůjde,“ řekl jsem, když jsem nabral dech. „Jsme moc staří a slabí.“
Stopař se rozhlédl kolem. Pes Žabožrout se zvedl a vtáhl do nozder vlhký vzduch. Dlouho jsem bojoval s touhou ohlédnout se a pokusit se odhadnout, jakým směrem jsme prchali.
Na jih, samozřejmě. Na sever to nemělo smysl. Na západ nebo na východ znamenalo dojít k Mohylové zemi nebo k řece. Ale pokud budeme pokračovat na jih, narazíme na starou cestu do Vesla v místech, kde se kroutí podél Velkého Smutku. Tento úsek bude jistě hlídán.
Když mi konečně přestalo dunět v uších z toho, jak jsem rychle oddechoval, uslyšel jsem řeku. Mohla téct tak sto metrů od nás. Bublala a klokotala jako vždy.
„Mám hlad,“ řekl Jednooký. Uvědomil jsem si, že já taky. „Řekl bych ale, že budeme ještě hladovější.“ Slabě se pousmál. Měl už dost síly, aby se mohl věnovat Skřetovi. „Felčare, mohl bys ho prohlídnout?“
Když jsou v úzkých, jejich nevraživost je ta tam.

Kapitola třicátá sedmá: LES A TO ZA NÍM

Uplynuly dva dny, než jsme se díky Stopařovým loveckým schopnostem mohli najíst. Dva dny jsme se vyhýbali hlídkám. Stopař znal les opravdu dobře. Zmizeli jsme v jeho hloubi a směřovali k jihu v poklidnějším tempu. Po dvou dnech se Stopař cítil dost bezpečně na to, aby nám dovolil rozdělat oheň. Bylo však těžké najít dřevo, které by hořelo, a tak byl jeho účinek spíše psychologický než skutečný.
Střídání zoufalství a naděje. Tak vypadaly naše dva týdny ve Starém lese. K čertu, procházet terénem, mimo silnici, bylo stejně rychlé a možná i rychlejší, než kdybychom šli po silnici. Když jsme se přiblížili k jižnímu okraji lesa, začínali jsme být optimističtí.
Já se často vracím k úvahám o Havranově bídném stavu a sporům o to, co je pro něj nejlepší. Jednooký a Skřet jsou přesvědčení o tom, že mu ta cesta škodí. Ale nebyli schopni přijít s žádným
jiným řešením.
Tížila mě ještě jiná věc. Ležela mi v žaludku jako veliký kámen.
Té druhé noci, když se Stopař a Pes Žabožrout vydali na lov, za mnou přišel Skřet a zašeptal: „Dostal jsem se dál než Jednooký. Skoro na konec cesty. Vím, proč se Havran nedostal ven.“
„Proč?“
„Moc toho viděl. Asi to, co vidět chtěl. Tyran nespí. Já...“ Zachvěl se. Chvilku mu trvalo, než mohl pokračovat. „Viděl jsem ho, Felčare. Díval se na mě. Nebýt Jednookého, zůstal bych tam jako Havran.“
„No nazdar,“ řekl jsem tiše. V hlavě mi bzučely myšlenky o možných důsledcích. „Je vzhůru? Vyvíjí aktivitu?“
„Ano. Nikomu to neříkej. Nikomu, dokud to nebudeš moct
oznámit Pusince.“
V jeho hlase znělo odevzdání. Pochyboval o tom, že se dostane domů. Vylekalo mě to. „Jednooký to ví?“

„Řeknu mu to. Musím si být jistý, že se to udrží v tajnosti,“
„Proč to nechceš říct všem?“
„Stopařovi ne. Na Stopařovi je něco divného... Felčare, ještě něco. Ten starý čaroděj. Je tam taky.“
„Boman?“
„Ano. Žije. Jako kdyby byl zmrazený nebo co. Není mrtvý, ale nemůže nic dělat... Ten drak...“ Zmlkl.
Vrátil se Stopař. Nesl pár veverek. Nevydrželi jsme čekat, než se propečou, a spořádali je ještě napůl syrové.

*

Než jsme se vydali do otevřené krajiny, dopřáli jsme si den odpočinku. Od této chvíle se budeme jako myši krást nocí od úkrytu k úkrytu. Přemýšlel jsem, jak to všechno dopadne. Kdyby byla planina Strachu na druhém konci světa, vyšlo by to nastejno.
Té noci jsem měl zlatý sen.
Nepamatuji si z něj nic, kromě toho, že se se mnou spojila ona a pokoušela se mě před něčím varovat. Myslím, že ke mně ta zpráva neprošla spíš kvůli vyčerpání než vinou amuletu. Jediné, co ve mně po probuzení zůstalo, byl nejasný pocit, že jsem zmeškal něco důležitého.

*

Konec lesa. Konec hry. Dvě hodiny poté, co jsme vyšli z Velkého lesa, jsem pochopil, že se náš čas naplnil. Tma nebyla dostatečnou ochranou. Nepomohly ani amulety.
Ve vzduchu byli Lapení. Poznal jsem, že na nás číhají, ale to bylo už příliš pozdě na návrat. Navíc věděli, že jde jejich kořist pěšky. Z dálky jsme slyšeli hluk vojenského oddílu, který nám měl odříznout únikovou cestu do lesa.
Když blízko nás prolétali Lapení, můj amulet mě na jejich přítomnost upozorňoval. Pokud se o to nepostaral on, udělal to za něj Pes Žabožrout. Amulet totiž na ty Lapené, kteří byli přijati nově, nereagoval. Zato Pes Žabožrout vycítil ty parchanty na sto honů.
Druhý amulet nám pomohl. On a Stopařovo nadání zanechávat matoucí stopu.
Ale smyčka se stahovala. A stahovala. Věděli jsme, že brzy nastane okamžik, kdy nezbude jediná skulinka, jíž bychom mohli proklouznout.
„Co budeme dělat, Felčare?“ zeptal se Jednooký třesoucím se hlasem. Věděl to. Ale chtěl, abych to řekl. A já jsem nebyl schopen jim k tomu dát příkaz, ani to sám udělat.
Tihle lidé byli mými přáteli. Byl jsem s nimi celý svůj dospělý život. Nemohl jsem jim říct, aby se zabili. Nemohl jsem je sám usmrtit.
Zároveň jsem však nesměl dovolit, aby je zajali.
V mé hlavě se zrodil nápad. Opravdu dost hloupý. Nejdříve jsem si myslel, že jde jen o výplod zoufalstvím poblouzněná mysli.
Co z toho?
Pak se mě něco dotklo. Prudce jsem se nadechl. Ostatní to také cítili. Dokonce i Stopař a jeho pes. Poskočili, jako by je něco kouslo. Znovu jsem se zprudka nadechl. „To je ona. Je tady. Zatraceně.“ Ale pozvedlo mě to na duchu. Já možná dokážu získat čas.
Než jsem o tom mohl začít přemýšlet a začít se bát, stáhl jsem si z ruky amulety, vložil je do dlaní Skřetovi a naše vzácné dokumenty jsem předal Jednookému. „Díky, kluci. Opatrujte se. Možná se ještě uvidíme.“
„Co to, k sakru, děláš?“
S lukem v ruce - s tím lukem, který mi kdysi dávno dala -jsem se vrhl do tmy. Provázely mě tiché protesty. Zaslechl jsem ještě, jak se mě Stopař ptá, co se to, k čertu, děje. Pak jsem jim zmizel.
Nedaleko byla silnice, kterou osvětlovala jemná stříbrná záře měsíce. Vydal jsem se po ní. Nutil jsem své staré unavené tělo vyvinout nejvyšší možnou rychlost, než mě potká to, co je nevyhnutelné.
Ona mě nějakou dobu bude ochraňovat. Aspoň jsem v to doufal. A když už mě chytí, můžu ostatním získat čas.
Přesto mi jich bylo líto. Skřet ani Jednooký nebyli dost silní na to, aby pomohli nést Havrana. Stopař to sám nemůže zvládnout. A kdyby se jim podařilo dostat se až na Planinu, budou to všechno muset vysvětlit Pusince.
Uvažoval jsem, jestli bude někdo z nich schopný ukončit Havranův život... Byl jsem čím dál tím víc zoufalý. Nohy jsem měl jako z rosolu. Snažil jsem se na nic nemyslet. Upřel jsem pohled na cestu pod nohama a šel dál. Ztěžka jsem oddechoval. Začal jsem počítat kroky. Do sta, pořád znovu a znovu.
Kůň. Mohl jsem si ukrást koně. Pořád jsem si to opakoval, soustředil se na to a snažil se nepřemýšlet o tom, jak mě strašlivě píchá v boku. Pak se přede mnou objevily stíny. Vojáci začali křičet. Rozběhl jsem se do polí se smečkou psů Paní v zádech.
Skoro se mi podařilo jim utéct. Skoro. Pak se z nebe snesl stín. Vzduch svištěl, když koberec přistával. A o chvíli později mě pohltila tma.
Uvítal jsem to jako konec útrap a doufal, že je to navždy.

*

Když jsem nabyl vědomí, bylo světlo. Byl jsem na chladném místě, ale na severu jsou všechna místa studená. Byl jsem suchý. Poprvé po několika týdnech jsem byl suchý. Vrátil jsem se zpět ke svému útěku a vzpomněl si na stříbrnou

záři měsíce. Obloha tak čistá, že je vidět měsíc. Úžasné.

Otevřel jsem jedno oko. Byl jsem v místnosti s kamennými stěnami. Vypadala jako cela. Pod sebou jsem měl měkkou a suchou podložku. Jak dlouho už jsem neležel v posteli? Naposledy u Malého Ferdy.

K nosu mi dolétla nějaká vůně. Jídlo! Teplé jídlo, na talíři, jen pár centimetrů od mé hlavy, na malém stolku. Nějaká kaše, která vypadala jako rozvařené maso. Páni, to vonělo!

Vstal jsem tak prudce, až se mi zatočila hlava. Málem jsem omdlel. Jídlo! K čertu se vším ostatním. Jedl jsem jako vyhladovělé zvíře, jímž jsem se cítil být.

Ještě jsem nedojedl, když se otevřely dveře. Rozlétly se a práskly do zdi. Vstoupila jimi obrovitá tmavá postava. Chvíli jsem jen seděl, se lžící napůl cesty mezi talířem a pusou. Tohle že je člověk? Postavil se na stranu, zbraň v pohotovosti.

Následovali ho čtyři vojáci, ale byl jsem tak zaujatý obrem, že jsem si jich sotva všiml. Dobře, byl to člověk. Ale větší než kterákoli lidská bytost, kterou jsem kdy viděl. Zdálo se však, že je na svou velikost dost mrštný.

Vojáci se ve dvojicích postavili po obou stranách dveří a také si připravili zbraně.

„Copak?“ otázal jsem se a rozhodl se vyrukovat s drzým úšklebkem. „Žádný virbl? Žádné fanfáry?“ Odhadoval jsem, že se setkám s tím, kdo mě zajal.

Čekal jsem však někoho jiného, než byl ten, kdo se objevil ve dveřích. Byla to Šepta.

Její přítomnost mě překvapila víc než obří postava zabijáka. Měla přece být na západní hranici Planiny... Jedině že by... Ani jsem to nechtěl domyslet. Ale pochybnosti už mě začaly hlodat. Byl jsem pryč dost dlouho.

„Kde jsou ty dokumenty?“ zaútočila na mě bez obalu.

Na mé tváři se rozhostil úsměv. Dokázal jsem to. Ostatní nechytili... Ale má radost se rychle vytratila. Za Šeptou se vynořili další vojáci. Nesli nosítka. Havran. Vyklopili ho na kavalec vedle mě.

Byli velice pohostinní. Byla to parádní cela. Spousta místa, aby se tu vězeň mohl natáhnout.

Znovu jsem se donutil k úsměvu. „Hej, neměla by ses takhle ptát. Mamince by se to nelíbilo. Vzpomínáš si, jak se zlobila posledně?“

Šepta si vždy dokázala udržet chladnou hlavu. 1 v době, kdy velela rebelům, nikdy nedovolila emocím, aby ji ovládly. „Tvá smrt může být velmi nepříjemná, doktore,“ upozornila mě.

„Smrt je smrt.“

Bezbarvé rty jí rozvlnil úsměv. Nebyla to hezká žena. A tenhle ošklivý úsměv její vzhled nevylepšil.

Došlo mi to. Někde v mém nitru něco zavylo a zaskučelo, jako když opékají opici. Vzepřel jsem se tomu pocitu strachu, který mě zachvátil. Kdy jindy než právě teď byl čas zachovat se jako správný člen Černé legie. Musel jsem získat čas. Dát ostatním co největší možný náskok.

Možná mi četla myšlenky, když tam tak stála a usmívala se. „Daleko se nedostanou. Můžou se skrývat před čaroději, ale ne před psy.“

Srdce mi poskočilo.

Jako by to bylo naplánované, objevil se posel. Zašeptal něco Šeptě. Přikývla. Pak se otočila ke mně. „Právě teď pro ně jdu. Zatímco tu nebudu, mysli na Kulhavce. Až z tebe dostanu všechno, co víš, možná tě přenechám jemu.“ Znovu se usmála.

„Nikdy jsi nebyla milá dáma,“ řekl jsem, ale vyznělo to uboze, a navíc jsem jí mluvil do zad, protože už byla na odchodu. Spolu s ní odešla i její tlupa.

Prohlédl jsem Havrana. Byl na tom pořád stejně.

Lehl jsem si na kavalec, zavřel oči a pokusil se na nic nemyslet. Už to jednou, když jsem se chtěl spojit s Paní, pomohlo.

Kde je? Vím, že minulou noc byla dost blízko, abych ji cítil. Ale teď? Byla to nějaká hra?

Nebrala žádné zvláštní ohledy... Přesto. Jsou ohledy a ohledy.

Kapitola třicátá osmá: PEVNOST V ÚDĚLU

Prásk! Starý kousek s dveřmi. Tentokrát jsem ale slyšel dunění kroků obra na chodbě, takže mě jeho prudký vpád už nepřekvapil. „Co kdybys třeba zaklepal, Bruno?“ zeptal jsem se.

Žádná odpověď. Pak vstoupila Šepta. „Vstaň, doktore.“

Chtěl jsem říct nějakou hrubou poznámku, ale tón jejího hlasu mě od toho odradil. Postavil jsem se.

Vypadala příšerně. Ne že by se změnil její vnější vzhled, ale jako by byla otřesená a vyděšená. „Co to bylo?“ otázala se.

Byl jsem zmatený. „Co jako?“

„To, co jste měli s sebou. Mluv.“

Nemohl jsem, protože jsme neměl nejmenší ponětí, o čem to žvaní.

„Dostalo nás to. Tedy mé muže. Když jsem tam dorazila, mohla jsem už jen spočítat mrtvoly. Co dokáže během několika minut roztrhat dvacet psů a sto ozbrojených mužů a pak zmizet jako pára nad hrncem?“

Bohové, Jednooký a Skřet se tedy překonali.

Stále jsem nic neříkal.

„Byli jste v Mohylové zemi. Čmuchali jste tam. Nevytáhli jste odtamtud něco ven?“ Mluvila, jako by jen uvažovala nahlas. „Je čas na to přijít. Je čas zjistit, jak moc doopravdy vydržíš, vojáku.“

Obrátila se na obra. „Vem si ho.“

Sebral jsem všechny síly a praštil ho. Vůbec to nečekal. Zatím jsem dělal dojem, že se ho příliš bojím na to, abych dělal potíže. Pak jsem mu dupl na nohu a praštil patou do holeně. Nakonec jsem se zatočil a kopl ho do rozkroku.

Asi stárnu a ztrácím rychlost. Skutečně byl hbitější, než by měl člověk jeho rozměrů být. Zaklonil se, chytil mě za chodidlo a přehodil přes celou místnost. Zvedli mě dva vojáci a táhli mě pryč. Když jsem si všiml, že obr kulhá, naplnilo mě to pocitem zadostiučinění.

Abych to co nejvíc prodloužil, vyzkoušel jsem ještě pár fint. Kromě toho, že mě pokaždé zmlátili, jsem tím ničeho pořádného nedosáhl. Připoutali mě k dřevěné židli s vysokým opěradlem, která stála v pokoji, kde Šepta provozovala své čarodějnické praktiky. Nevšiml jsem si ničeho, co by ve mně vzbudilo strach. Tím víc to bylo podezřelé.

Dostali ze mě dva nebo tři slušné výkřiky a pracovali na tom, aby mi život znepříjemnili ještě víc. Zničehonic toho nechali. Vojáci mě odvázali a pospíchali se mnou zpět do cely. Má mysl byla příliš zamlžená na to, abych dokázal přemýšlet, co se děje.

Dokud jsme na chodbě, jen pár metrů od cely, nenarazili na Paní.

Ano. Tak. Má zpráva k ní dorazila. Měl jsem obavu, že ten letmý dotyk, na nějž jsem odpověděl, byl jen mým toužebným přáním. Ale byla zde.

Vojáci se rozprchli. Copak je ke svým lidem tak krutá?

Šepta nechtěla od svého plánu ustoupit.

Jejich rozhovor proběhl beze slov. Šepta mi pomohla na nohy a šoupla mě do cely. Tvář měla kamennou, ale oči jí plály.

„Sakra, zase to nevyšlo," zaskřehotal jsem a padl na kavalec.

Když se za mnou zavřely dveře, bylo světlo. A byla noc, když jsem se probudil a ona v celé své kráse stála nade mnou. „Varovala jsem tě," řekla.

„Ano." Pokusil jsem se posadit. Bolelo mě celé tělo, nejen vinou špatného zacházení, ale také kvůli dlouhodobé nadměrné námaze před tím, než mě zajali.

„Lež. Nepřišla bych, kdyby to má situace nevyžadovala."

„Jinak bych tě ani nevolal."

„Opět mi prokazuješ laskavost?"

„Jen kvůli pudu sebezáchovy."

„Možná ses, podle nich, dostal z deště pod okap. Šepta dnes ztratila velké množství mužů. Kdo to způsobil?"

„Nevím. Skřet a Jednooký..." Zmlkl jsem. Zatracená popletená hlava. Zatracený milý hlas. Už teď jsem řekl příliš.

„To nebyli oni. Nemají schopnosti, aby vytvořili něco takového. Viděla jsem ty mrtvé."

„Potom nevím."

„Věřím ti. Já také ne... Ačkoli jsem takto roztrhané lidi už viděla. Než vyrazíme do Věže, ukážu ti je." Pochybovala vůbec někdy o tom, že mě tam dostane? „Až je budeš zkoumat, přihlédni ke skutečnosti, že naposledy byli lidé vražděni tímto způsobem za vlády mého manžela." •

Nic z toho mi nedávalo smysl. Ale to mi starosti nedělalo. Obával jsem se jen o svou budoucnost.

„On se už začal hýbat. Mnohem dříve, než jsem očekávala. Cožpak nikdy nebude odpočívat v pokoji a nedovolí mi, abych si dělala svou práci?"

Něco mě ťuklo. Jednooký říkal, že se něco dostalo ven. Havran tam kvůli tomu uvízl... „Ten zatracený, pitomý Havran. Udělal to znova." Když se sám staral o Pusinku, tak tak že nenechal Tyrana prorazit přes Jalovec. „Copak jsi udělal tentokrát?"

Proč by to šlo s nimi a chránilo Jednookého a ostatní? „Takže toto je Havran?"

Zase jsi to podělal, Felčare. Proč, sakra, nemůžeš držet tu svoji velkou hubu zavřenou?

Naklonila se nad ním a položila mu ruku na čelo. S přimhouřenýma očima jsem ji pozoroval. Nemohl jsem se na ni dívat zpříma. Vyzařovala z ní síla, která mohla rozbíjet skály. „Brzy se vrátím," řekla a zamířila ke dveřím. „Neboj se. Po dobu mé nepřítomnosti budeš v bezpečí." Dveře se zavřely.

„To určitě," zabručel jsem. „V bezpečí před Šeptou možná, ale kdo mě ochrání před tebou?" Rozhlížel jsem se kolem a přemýšlel, zda nemám svůj bídný život ukončit.

*

Šepta mě vzala na místo, kde v krvi leželi psi a vojáci, jež měli za úkol zlikvidovat Jednookého a Skřeta. Ujišťuji vás, že to nebyl příjemný pohled. Naposledy jsem něco takového viděl, když jsme v Berylu, než jsme se dali do služeb Paní, měli co do činění s forvalakem. Přemýšlel jsem, jestli se tady ten netvor neobjevil znovu a nevystopoval Jednookého. Ten ho ale přece během bitvy v Kráse zavraždil. Nebo snad ne? Ale Kulhavec přežil...

K. čertu, on žil. A dva dny po návštěvě Paní - jak jsem se dozvěděl, byl jsem uvězněn v pevnosti v Údělu - se objevil. Taková malá přátelská návštěva, protože jsme se dlouho neviděli.

Vycítil jsem jeho přítomnost dřív, než jsem ho uviděl. A hrůza, která mě naplnila, mě málem připravila o rozum.

Jak se to dozvěděl?... Šepta. Skoro jistě od Šepty.

Vplul do mé cely na maličkém koberci. Jeho jméno ztratilo původní význam. Nedokázal se pohybovat bez koberce. Byl už jen stínem, troskou, kterou při životě udržovaly čáry a šílená, nezlomná vůle.

Dolétl ke mně. Ze všech sil jsem se snažil tvářit, že se ho nebojím, ale nedokázal jsem to.

Vzduch se zachvěl, když řekl: „Nadešel tvůj čas. Bude to dlouhý a bolestivý konec tvého příběhu. A já si vychutnám každý okamžik."

„O tom pochybuju." Musím hrát dál. „Mamince se nebude líbit, že otravuješ jejího vězně."

„Není tady, doktore.“ Začal couvat. „Začneme brzy. Teď máš čas přemýšlet, co s tebou udělám.“ Když to dořekl, prořízl vzduch šílený smích. Nevím, jestli byl jeho původcem on nebo Šepta. Stála v chodbě a všechno sledovala.

„Ale ona tady je,“ řekl hlas.

Ztuhli. Šepta zbledla. Kulhavec jako by se zmenšil.

Nejdříve se odnikud objevilo zlaté jiskření a pak se Paní zhmotnila. Nic víc už neřekla. Lapení také nemluvili, protože neměli co říct.

Chtěl jsem do toho ticha pronést nějakou poznámku, ale můj rozum zvítězil. Raději jsem se pokusil tvářit, že jsem úplně maličký. Jako šváb. Skoro neviditelný.

Ale šváb často umírá rozmáčknutý pod podrážkou boty...

Paní nakonec promluvila. „Kulhavče, byl ti zadán úkol. Žádná z tvých instrukcí neříkala, že máš právo opustit své velitelské stanoviště. Přesto jsi tak učinil. Opět. A výsledek je tentýž jako tenkrát, když jsi odletěl z Růží, abys zničil Lovkyni Duší.“

Kulhavec povadl ještě víc.

Stalo se to už strašně dávno. Vymysleli jsme záludnou lest na tehdejší rebely. Zaútočili na Kulhavcovo velitelství, když byl pryč kvůli hloupému pokusu uškodit Lovkyni Duší.

Takže Pusinka to na Planině rozjela.

Povzneslo mě to na duchu. Potvrdilo to mou domněnku, že se hnutí nezhroutilo.

„Běžte,“ řekla Paní. „A zapamatujte si, že víckrát už pro nic takového pochopení mít nebudu. Od nynějška budou platit železné zákony, které stanovil můj manžel. Ještě jednou a bude to naposledy. Platí to pro vás i pro všechny ostatní, kteří mi slouží. Rozuměli jste? Šepto? Kulhavče?“

Rozuměli. A dali si velmi záležet na tom, aby to vyjádřili všemi možnými způsoby.

Za jejími slovy se muselo skrývat víc, než jsem byl schopen vnímat. Ti dva totiž odcházeli naprosto přesvědčení o tom, že jejich další existence závisí na bezvýhradném a pokorném plnění všech příkazů, nejen těch, které jim přímo nařídí, ale i těch, které zůstanou nevysloveny. Rychle se odporoučeli.

Ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře, Paní zmizela.

Před soumrakem se objevila znovu, tentokrát z masa a kostí. Ještě stále jí cloumal vztek. Z toho, co jsem zaslechl od Stráže, jsem si vydedukoval, že také Šeptě nařídila vrátit se na Planinu. Došlo tam k obratu. Lapení, kteří na Planině byli, na to nestačili.

„Pořádně jim zatop, Pusinko,“ zamručel jsem. „Nandej jim to.“ Tvrdě jsem pracoval na tom, abych se smířil s tím, co pro mě osud přichystal, ať už to bylo cokoli.

Členové osobní stráže mě vyvedli ven z cely krátce po setmění. Vzali s sebou rovněž Havrana. Na nic jsem se jich neptal. Stejně by mi neodpověděli.

Na hlavním nádvoří pevnosti ležel koberec Paní. Vojáci na něj položili Havrana a připoutali ho k němu. Zasmušilý seržant mi ukázal, abych nasedl. Učinil jsem tak. Překvapilo ho, že jsem

věděl, jak na to. Srdce jsem měl až v krku. Znal jsem cíl naší cesty.

Věž.

Čekal jsem půl hodiny. Konečně přišla. Vypadala zamyšleně. Dokonce trochu nejistě a rozrušeně. Usadila se u předního okraje koberce. Vznesli jsme se.

Jízda na létající velrybě je pohodlnější a mnohem méně náročná na nervy. Má totiž tělo a to dost velké, aby člověk neměl strach, že z něj každou chvíli spadne.

Vznesli jsme do výše asi tří set metrů a zamířili na jih. Pochybuji, že jsme se pohybovali rychlostí vyšší než padesát kilometrů za hodinu. Pokud nezrychlí, bude to dlouhý let.

Asi po hodině se ke mně otočila. Stěží jsem rozeznával její rysy. „Navštívila jsem Mohylovou zemi, Felčare,“ řekla mi.

Neodpověděl jsem, protože jsem nevěděl, co chce slyšet.

„Co jste to udělali? Co jste to, vy blázni, pustili ven?“

„Nic.“

Pohlédla na Havrana. „Možná je odpověď tady.“ Po delší odmlce dodala: „Znám tu věc, která se osvobodila... Spi, doktůrku. Promluvíme si později.“ A já usnul. A když jsem se probudil, byl jsem v jiné cele. A podle uniforem jsem věděl, že mým novým vězením je Věž v Kráse.

Kapitola třicátá devátá: HOSTEM V KRÁSE

Přišel pro mě plukovník dvorní stráže Paní. Byl téměř zdvořilý. Ani kdysi si její vojáci nebyli jistí mým postavením. Chudáčci malí. V jejich spořádaném hierarchickém světě pro mě nenacházeli vhodné místo.

„Chce s tebou mluvit, hned,“ řekl plukovník. Měl s sebou dvanáct mužů. Nevypadali jako čestná stráž. Ani se nechovali jako popravčí četa.

Ne že by na tom záleželo. Stejně s nimi musím jít.

Když už jsem byl u dveří, ohlédl jsem se. Havran vypadal pořád stejně.

Plukovník mě zavedl ke vchodu do vnitřní Věže, Věže uvnitř Věže, do níž jen málo lidí vstoupilo a ještě méně ji opustilo „Pokračuj,“ řekl. „Prý už jsi tam dřív byl. Postup znáš.“

Prošel jsem dveřmi. Když jsem se ohlédl, stála za mnou jen kamenná zeď. Na chvíli jsem ztratil orientaci. Když to přešlo byl jsem někde jinde. A ona tam byla taky. V místnosti byl rám, který vypadal jako okno, i když tato část Věže byla kolem dokola obalená vnější.

„Přistup blíž.“

Když jsem k ní došel, ukázala na to falešné okno. Viděl jsem v něm hořící město. Lapení se nad ním vznášeli a vysílali kouzla, jež však neúčinkovala. Jejich cílem byl Šik létajících velryb, které pustošily město.

Na jedné z velryb seděla Pusinka. Ostatní se držely v jejím silovém poli, takže jim čáry nemohly ublížit.

„Nejsou však nezranitelné,“ řekla Paní. Zase mi četla myšlenky. „Před lidskými zbraněmi je to neochrání. Ani tu tvou buřičskou holku. Ale na tom nezáleží. Rozhodla jsem se akci přerušit.“

Rozesmál jsem se. „To znamená, že jsme vyhráli.“

Věřím, že to bylo poprvé, kdy jsem ji doopravdy urazil. Udělal jsem chybu, že jsem se jí posmíval. Její zraněné city mohou mít vliv na další strategii.

„Nic jste nevyhráli. Chtěla jsem se jen více zaměřit na něco jiného. Ale pokud to vytváří dojem, že ustupuji, neudělám to. Raději přizpůsobím svůj záměr cíli.“

K čertu s tebou, Felčare. Nauč se držet tu svou zatracenou hubu, když mluvíš s někým, jako je Paní. Když si budeš pusu takhle pouštět na špacír, dojdeš rovnou na šibenici.

Když nad sebou znovu získala kontrolu, obrátila se ke mně. Z asi půlmetrové vzdálenosti mi oznámila: „Buď si jízlivý při psaní, když tě to baví. Ale pokud budeš takto mluvit, připrav se, že za to budeš pykat.“

„Rozumím.“

Myslela jsem si to.“ Znovu obrátila pozornost k výjevu v okně. V tom vzdáleném městě, které vypadalo jako Mráz, právě padala k zemi hořící velryba. Zasáhla ji sprška střel, které vypálil katapult větší než všechny, jež jsem dosud viděl. Dva by stačily, aby brzy bylo po všem. „Jak se ti dařilo s překladem?“

„Cože?“

S překladem těch písemností, které jsi našel v lese Mraků, předal je mé zemřelé sestře Lovkyni Duší, zase jí je vzal a dal svému příteli Havranovi, od nějž jsi je zase dostal zpátky. Mám na mysli ty listiny, o nichž sis myslel, že vám dopomohou k vítězství.“

„Tamty listiny. Aha. Nic moc.“

„Ani to nevadí. To, co jsi hledal, v nich není.“

„Ale...“

„Vybral sis špatnou cestu. Ano, vím. Pořídil je Boman, takže musí obsahovat mé pravé jméno. Je to tak? Bylo však odstraněno. Teď již existuje pouze v hlavě mého manžela.“ Náhle se stala nepřístupnou. „Vítězství v Jalovci bylo drahé.“

„Vzal si ponaučení z Bomanovy chyby.“

„Takže sis toho všiml. On má dostatek informací, aby se z toho, co se stalo, domyslel... Ne. Mé jméno tam není. Ale jeho ano. Proto se o ně má sestra tolik zajímala. Viděla příležitost zbavit se nás obou. Znala mě. Ostatně, vyrůstaly jsme spolu. A chránily jsme se jedna před druhou jen tou nejspletitější sítí, jakou lze upříst. Když vás v Berylu najala, nevedlo ji k tomu nic jiného než vidina mého zničení. Ale když jsi jí dodal ty dokumenty...“

Přemýšlela nahlas a všechno se tím začalo vysvětlovat.

V jediném okamžiku jsem pochopil podstatu věci. „Ty jeho jméno neznáš!“

„Nikdy jsme nebyli milující se pár, doktůrku. Šlo o nejméně spolehlivé spojenectví, jaké si umíš přestavit. Pověz, jak mohu získat ty dokumenty.“

„Nemůžeš.“

„Pak jsme prohráli všichni. Je to pravda, Felčare. Zatímco se tady dohadujeme a naši spojenci si podřezávají hrdla, skutečný nepřítel nás všech se právě zbavuje okovů. Pokud se Tyran osvobodí, všechno to umírání bude k ničemu.“

„Znič ho.“

„To je neproveditelné.“

„Ve městě, kde jsem se narodil, se vyprávěl příběh o muži tak mocném, že se opovážil vysmívat se bohům. Nakonec se ukázalo, že jeho moc byla pouhým chvastounstvím. Existuje totiž jedna věc, proti níž jsou i bohové bezmocní.“

„O co jde?“

„Chci tím říct, že smrt přemůže vše. Ani Tyran nemůže v boji
s ní pokaždé zvítězit.“

„Jsou nějaké možnosti,“ připustila. „Ale ne bez těch listin. Vrátíš se teď do svého pokoje a budeš přemýšlet. Pak si promluvíme znovu.“

Takto náhle jsem byl propuštěn. Tvář měla obrácenu k hořícímu městu. Najednou jsem věděl, jak odtud. Nějaká síla mě zavedla ke dveřím. Chvilková závrať a byl jsem venku. Přisupěl ke mně plukovník a zavedl mě zpět do cely.

Rozplácl jsem se na pryčně a přemýšlel, jak mi bylo nařízeno.

Měl jsem dostatek důkazů, že se Tyran probouzí... Ta zpráva, že dokumenty neobsahují klíč, na nějž jsme spoléhali, mě úplně vyvedla z míry. Musel jsem se rozhodnout, zda jí uvěřím, či nikoli. A na mé volbě bude záviset vše.

Využívala mě pro vlastní účely. To bezpochyby. Vzal jsem v úvahu řadu možností, z nichž žádná nebyla příjemná, ale všechny vcelku dávaly smysl...

Řekla to jasně. Jestli se Tyran dostane ven, jsme v bryndě všichni, dobří i zlí.

Usnul jsem. Něco se mi zdálo, ale nepamatuji si co. Probudila mě vůně právě přineseného teplého jídla, postaveného na stole, který zde předtím nebyl. Kromě talíře na něm ležela velká zásoba psacích potřeb.

Očekávala, že budu pokračovat v psaní kroniky.

Spořádal jsem polovinu jídla, než jsem si všiml, že tu není Havran. Vyděsilo mě to. Proč byl pryč? Kam se poděl? K čemu ho chtěla využít? Jako donucovací prostředek?

Ve Věži ubíhá čas podivně.

Když jsem dojedl, přišel známý plukovník se stejnými vojáky jako předtím. „Chce tě znovu vidět," oznámil mi.

„Tak rychle? Před chvílí jsem se vrátil."

„Jsou to už čtyři dny."

Sáhl jsem si na bradu. Skutečně jsem ji měl zarostlou. Spal jsem tedy pěkně dlouho. „Je nějaká šance, že bych se mohl oholit?"

Plukovník se pousmál. „Co bys řekl? Mám ti snad přivést holiče? Půjdeš?"

Měl jsem na vybranou? Samozřejmě ne. Raději jsem šel, než aby mě museli táhnout.

Postup byl stejný. Znovu jsem ji našel u okna. Výjev ukazoval nějaké obléhané Šeptino opevnění. Na tomto místě Planiny nebyl žádný katapult. Vznášela se nad ním velryba a nutila posádku držet se v úkrytu. Chodící stromy rozebíraly vnější zdi tím, že do ní zapouštěly kořeny. Byl to způsob, jakým džungle ničí opuštěné město, jen tisíckrát rychlejší, než kdyby šlo o nemyslící les.

„Povstala proti mně celá poušť," řekla. „Šeptiny základny musely čelit velkému množství nejrůznějších útoků."

„Asi je obsazení Planiny rozhořčilo. Myslel jsem, že odtamtud chcete odejít."

„Zkoušela jsem to. Ale tvá hluchá venkovanka odmítá spolupracovat. Přemýšlel jsi o naší věci?"

„Ne. Spal jsem, jak jistě víš."

„Ano. Tak. Musela jsem vyřídit nějaké neodkladné záležitosti. Teď už se můžu mohu zcela věnovat našemu problému." Pohlédla na mě tak, že jsem zatoužil utéct... Pokynula rukou. Ztuhl jsem. Řekla mi, abych o pár kroků ustoupil a sedl si do křesla.

Posadil jsem se, neschopen ze sebe to kouzlo setřást, ačkoli jsem věděl, co přijde.

Předstoupila přede mě a zavřela jedno oko. Druhé, otevřené, se zvětšovalo a zvětšovalo, přibližovalo se, pohltilo mě...

Myslím, že jsem zakřičel.

Od svého zatčení jsem věděl, že tento okamžik nevyhnutelně nastane. Přesto jsem někde ve skrytu duše doufal, že k tomu nedojde. Teď mi vysaje z mozku informace tak, jako pavouk vysává mouše vnitřnosti.

*

Když jsem procitl, byl jsem zase v cele. Cítil jsem se, jako bych prošel peklem tam a zpátky. V hlavě mi hučelo. Musel jsem vynaložit neuvěřitelné úsilí, abych vstal a dopotácel k lékárničce. Byla mi vrácena poté, co z ní odstranili všechny smrtící nástroje. Připravil jsem si lektvar z vrbové kůry. Trvalo to celou věčnost, protože jsem neměl oheň, na němž bych mohl zahřát

vodu.

Když jsem dopil první pohár slabého, hořkého nápoje, někdo přišel. Nebyl to nikdo, koho bych už znal. Očividně ho překvapilo, že mě vidí na nohou. „Ahoj," řekl. „Uzdravuješ se rychle."

„Kdo, k čertu, jsi?"

„Lékař. Mám příkaz tě každou hodinu zkontrolovat. Čekalo se, že se budeš zotavovat hodně dlouho. Bolí tě hlava?"

„Do prdele, a jak!"

„Vztekáš se. To je dobře." Položil svou brašnu vedle mé. Měl jsem ji otevřenou, a tak neopomněl podívat se, co obsahuje. „Co

sis vzal?"

Řekl jsem mu to a zeptal se: „Co myslíš tím - to je dobře?" „Někdy se po tom člověk stane netečným. A nikdy se z toho

nedostane."

„Jo?" Napadlo mě, že bych ho zmlátil, jenom tak, abych si vybil zlost. Ale k čemu by to bylo? Vrazili by sem nějací vojáci a dali by mi ještě větší nakládačku. Tak proč se zbytečně namáhat?

„Jsi někým výjimečným?"

„Já si myslím, že ano."

Náznak úsměvu. „Dej si tohle. Je to lepší než odvar z kůry." Vypil jsem nápoj, který mi nabídl. „Jeví o tebe velký zájem. Nikdy předtím jsem nezažil, že by se starala o to, co se stalo s tím, kdo byl vystaven její těžké zkoušce."

„No a co má být?" Dělalo mi potíže udržet si špatnou náladu. Ten lektvar, který mi dal, měl příznivé účinky, a téměř okamžité. „Co to bylo za dryák? Mohl bych to pít po litrech."

„Je to návykové. Připravuje se to ze šťávy z horních čtyř listů byliny zvané parsifal."

„Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel."

„Jde o velmi vzácnou bylinu," říkal, zatímco mě vyšetřoval. „Roste na místě zvaném Duté hory. Domorodci z toho vyrábějí omamnou látku."

Legie přes ty strašné kopce kdysi procházela. „Nevěděl jsem, že tam žijou domorodci."

„Jsou stejně vzácní jako ta rostlina. Rada rozhodla, že až skončí boje, začneme ji sami pěstovat. Pro lékařské účely." Zamlaskal. Připomnělo mi to bezzubého stařík, který mě naučil doktorskému řemeslu. Zvláštní. Nevzpomněl jsem si na něj už léta.

A stále dál mi na mysl přicházely nejrůznější a neroztodivnější staré vzpomínky, jako když ryby žijící na dně moře vyplavou v touze po světle na hladinu. Paní mi to v hlavě pořádně zpřeházela.

Jeho poznámka o pěstování té trávy mě nezaujala, přestože byla v rozporu s mou představou o Paní. Zloduši se přece nezajímají o to, jak pomáhat od bolesti.

„Co si o ní myslíš?"

„O Paní? Teď? Není to zrovna lidumil. A ty?"

Na mou otázku neodpověděl. „Chce, abys za ní přišel hned, jak se zotavíš."

„Jsem tu zavřený jako medvěd v kleci," řekl jsem. „Pochopil jsem, že nejsem obyčejný vězeň. Co kdybych se šel na ochoz trochu nadýchat čerstvého vzduchu? Odtamtud můžu těžko utéct."

„Zjistím, jestli to povolí. Mezitím se můžeš procházet tady."

Jo, chodit sem a tam a dělat si v hlavě zase pořádek. Jenom jsem chtěl vypadnout někam, kde bych si mohl provětrat hlavu. „Jsem ještě mezi živými?" zeptal jsem se, když skončil s prohlídkou.

„Prozatím ano. I když s tvým chováním se divím, že jsi v organizaci, jako je ta vaše, přežil tak dlouho."

„Oni mě mají rádi. Váží si mě. Nezkřivili by mi ani vlásek." Při zmínce o organizaci má nálada znatelně klesla. „Víš, kolik času uplynulo od chvíle, kdy mě zajali?"

„Ne. Myslím, že už jsi tady víc než týden. Možná dýl."

Tak. Podle mého odhadu je to nejmíň deset dnů. Tak dlouho už byli kluci na cestě, která byla chvíli lepší a chvíli horší. Urazili možná takových šest set sedm set kilometrů. Jen jeden velký krok z mnoha. Do prdele.

Dělat průtahy už teď nemělo smysl. Paní věděla všechno co já. Přemýšlel jsem, jestli se jí něco z toho hodí. Nebo jestli ji něco překvapilo.

„Jak se má můj kamarád?" zeptal jsem se, protože mě náhle přepadl pocit viny.

„Nevím. Převezli ho dál na sever. Spojení mezi jeho tělem a duší začalo slábnout. Myslím, že na toto téma budeš na příští schůzce s Paní mluvit. Já jsem skončil. Přeju příjemný pobyt."

„Ty jedovatý parchante."

Na rozloučenou se ještě usmál.

Musel dostát zásadám svého povolání.

Jen o pár minut později se ukázal plukovník. „Slyšel jsem, že chceš jít na ochoz."

„Jo."

„Až budeš chtít jít, dej vědět hlídce." Měl na srdci ještě něco jiného. Po krátké odmlce se zeptal: „Ve vaší organizaci neplatí vojenská pravidla?"

Dráždilo ho, že ho neoslovuji pane. Napadala mě spousta vtipných odpovědí, ale přemoh jsem se. Mé výjimečné postavení se může časem změnit. „Ano. I když ne tolik jako dříve. Od doby, co jsme bojovali v Jalovci, to nepovažujeme za tak důležité."

Přesný zásah, Felčare. Zatlačit je do defenzivy. Říct jim, že se Legie dostala do současného žalostného stavu kvůli tomu, že pracovala pro Paní. Připomenout jim, že to byli vládci říše, kdo první zvedl zbraň. To teď musí všichni důstojníci vědět a přemýšlet o tom.

„To je škoda," řekl plukovník.

„Ty jsi můj osobní hlídač?"

„Ano. Z nějakého důvodu jí na tobě velmi záleží."

„Kdysi jsem jí napsal báseň," zalhal jsem. „Tím jsem si ji získal."

Zamračil se a rozhodl se, že mi to neuvěří.

„Díky," řekl jsem. „Než půjdu, budu chvíli psát." Byl jsem dost pozadu. Kromě několika stran u Malého Ferdy a pár drobných poznámek z cesty jsem od odchodu z Planiny nic nenapsal.

Psal jsem, dokud mě křeče nedonutily přestat. Pak jsem se najedl, protože když jsem byl v polovině poslední stránky, přinesla mi stráž jídlo. Když jsem všechno spořádal, oznámil jsem mladíkovi u dveří, že chci jít nahoru. Otevřel mi a já zjistil, že jsem nebyl zamčený.

Ale kam bych taky mohl utéct, kdybych se dostal ven? Už jen pomýšlet na útěk je pošetilé.

Měl jsem tušení, že se ze mě brzy stane dvorní kronikář. Ať už se mi to líbí, nebo ne, bude to nejmenší možné zlo.

Musel jsem udělat pár důležitých rozhodnutí. Potřeboval jsem čas, abych si vše promyslel. Paní to chápala. Určitě měla více síly a nadání, aby byla prozíravější než doktor, který strávil šest let někde v pustině.

*

Západ slunce. Na západě oheň, mraky v zuřících plamenech. Bohatství nezvyklých barev na nebi. Ze severu chladivý větřík,

přesně takový, aby rozechvěl a osvěžil. Můj hlídač stál dostatečně daleko, abych se mohl oddat iluzi, že jsem svobodný. Došel jsem k severnímu zábradlí.

Nebylo už ani památky po veliké bitvě, která se zde odehrála. Tam, kde byly kdysi příkopy, palisády, valy a těžké zbraně, kde všechno hořelo a umíraly desítky tisíc lidí, se nyní rozprostíral park. Asi dvě stě metrů od Věže se na tomto prostranství tyčil černý kamenný sloup.

Zase jsem slyšel ten lomoz a vřavu. Vzpomněl jsem si na vytrvalost rebelů, kteří se vlna za vlnou valili vpřed a rozbíjeli se o neprostupné hráze obránců jako o mořské útesy. Vybavil se mi boj znepřátelených Lapených, kteří vraždili nejdůmyslnějšími způsoby a nejstrašnějšími čáry nejen nepřátele, ale i sebe navzájem...

„Byla to bitva všech bitev, není-liž pravda?"

Neotočil jsem se, když se ke mně připojila. „To ano. Nikdy jsem ji nedokázal popsat dostatečně věrně."

„Bude se o ní zpívat." Pohlédla nahoru. Začaly vycházet hvězdy. V jejich záři vypadal její obličej bledý a napjatý. Doposud jsem ji neviděl jinou než naprosto vyrovnanou.

„O co jde?" Teď jsem se otočil a uviděl opodál skupinku vojáků. Dívali se na ni s posvátnou úctou a bázní.

„Věštila jsem budoucnost. Několikrát. Ale výsledky nebyly uspokojivé."

„A?"

„Vlastně nejsou vůbec žádné.“

Čekal jsem. Na nejmocnější bytost světa nemůžete spěchat. Už sama skutečnost, že se chtěla svěřit obyčejnému smrtelníkovi, byla omračující.

„Předpovědi se neustále mění. Získala jsem tři různé možnosti, jak se budou věci odvíjet. Blížíme se k rozhodujícímu okamžiku, k historickému mezníku.“

Mírně jsem se k ní obrátil. Obličej jí zbarvilo fialové světlo. Pramen tmavých vlasů jí hladil tvář. Pro jednou to nebylo hrané. A touha dotknout se jí, obejmout ji, možná utěšit, byla neuvěřitelně silná. „Tři možné budoucnosti?“ ‚Tři. A v žádné z nich pro mě není místo.“

Co to tady povídáš? Že možná došlo k chybě? Ty si dovoluješ obvinit Paní z omylu?

V jedné vyhrává tvé hluché dítě. Ale to je nejméně pravděpodobná možnost. A ona i všichni její stoupenci v okamžiku vítězství hynou. V druhé strhává vítězství na svou stranu můj manžel a obnovuje Tyranii. Toto temné období trvá deset tisíc let. Ve třetí vizi je navždy zcela zničen. Tato vize je nejsilnější a nejkýženější. Ale cena je velmi vysoká... Existují bohové, Felčare? Nikdy jsem v ně nevěřila.“

„Nevím, Paní. Žádné náboženství, se kterým jsem se setkal, mi nešlo na rozum. Žádné nemá logiku. Bohové jsou podle jejich vyznavačů většinou šílenci trpící slavomamem a stihomamem. Nechápu, jak můžou přežít sami se sebou. Ale je možné, že lidské bytosti nejsou schopné vysvětlit si sílu, která je mnohem mocnější než oni. Možná je víra jen pokřiveným a obráceným zrcadlem pravdy. Možná existují síly, které mají na svět vliv. Já sám jsem nikdy nerozuměl tomu, proč by se ve světě tak obrovském nějaký bůh staral o něco tak bezvýznamného, jako je víra nebo lidský osud.

„Když jsem byla malá... má sestra a já jsme měly učitele.“

Jestli mě to zajímalo? No to se vsaďte, že ano. Byl jsem jedno velké ucho. „Učitele?“

„Ano. Tvrdil nám, že my jsme bohové a sami si tvoříme osud. To, jací jsme, předurčuje, co se s námi stane. Řečeno jazykem prostého lidu, že sami sebe zaháníme do koutů, z nichž není úniku, proto, že jsme zkrátka sami sebou a tím ovlivňujeme ostatní.“

„Zajímavé.“

„To ano. Jistý bůh existuje, Felčare. Víš to? Není to však žádný hybatel nebo strůjce lidských osudů. Je to pouze hubitel. Ukončuje příběhy. Jeho hlad je neukojitelný. Jednou mu do chřtánu spadne celý vesmír.

„Smrt?“

„Já nechci zemřít, Felčare. Všechno ve mně se bouří proti nespravedlnosti smrti. Všechno, čím jsem, čím jsem byla a pravděpodobně i budu, je utvářeno mou touhou odvrátit vlastní konec.“ Tiše se zasmála, ale vycítil jsem v jejím smíchu záchvěv hysterie. Ukázala na potemnělé bitevní pole pod námi. „Vybudovala jsem místo, na němž jsem se cítila bezpečně. A základní kámen této pevnosti se stal začátkem mého konce.“

Příběh se blížil k závěru. Také jsem si nedokázal představit, že bych se ztratil ze světa. A mé vnitřní já bylo rozhořčené. Je rozhořčené. Nedělá mi problém představit si, že někdo může být posedlý touhou vyhnout se smrti.

„Chápu.“

„Možná. U bran smrti jsme si všichni rovni, že? Na každého jednou dojde. Život je jen bezvýznamným výkřikem do hrobového ticha věčnosti. Ale je to tak zatraceně nespravedlivé!“

Přišel mi na mysl Praotec Strom. Také on jednou zmizí ze světa. Ano. Smrt je nenasytná a nelítostná.

„Přemýšlel jsi?“ zeptala se.

„Myslím, že ano. Nejsem žádný věštec. Ale viděl jsem cesty, po kterých se nechci vydat.“

„Ano. Jsi volný, Felčare.“

Šok. Nemohl jsem věřit vlastním uším. „Co to říkáš?“

„Můžeš jít. Brána Věže je otevřená. Stačí jen jí projít. Ale také máš možnost zůstat a zapsat se do seznamu těch, kteří se zúčastní bitvy, jež ovlivní osudy nás všech.“

Zemi už téměř zcela pokryla tma. Jen vysoko na obloze se poslední paprsky slunce dotýkaly mraků. Na jihu jsem na temně modrém pozadí uviděl několik teček mířících na západ. Zdálo se, že se pohybují směrem k Věži.

Něco jsem blábolil, ale byly to samé nesmysly.

„Paní z Krásy je, ať chce, nebo nechce, znovu ve válce se svým manželem,“ řekla. „A bez ohledu na výsledek, dokud ta válka neskončí, žádná jiná neexistuje. Vidíš, že se Lapení vracejí. Vojska se z jihu přesunují k Mohylové zemi. Ti, kteří byli na základnách na Planině, dostali rozkaz stáhnout se. Tvému hluchému dítěti nehrozí žádné nebezpečí, pokud ho samo nebude vyhledávat. Vyhlašuji příměří. Pravděpodobně na věky.“ Chabý úsměv. „Když zde nebude Paní, nebude nikdo, kdo by s Bílou Růží bojoval.“

Pak mě tam naprosto zmateného nechala a odešla přivítat své sluhy. Koberce se vynořovaly ze tmy a snášely se dolů jako podzimní listí. Přesunul jsem se kousek blíž, ale můj osobní strážce mi naznačil, že mé vztahy s Paní nejsou dostatečně důvěrné, aby mi dovolil poslouchat její rozhovor s Lapenými.

Začal foukat chladnější severní vítr. A mě napadlo, jestli to není podzim nás všech.

Kapitola čtyřicátá: ROZHODOVÁNÍ

Už na mě nenaléhala. Neovlivňovala mě ani jemnými narážkami, což mi dovolilo vše vyřešit dle vlastního uvážení. Dva dny po našem setkání na ochozu jsem se zeptal plukovníka, zda se s ní můžu sejít. Řekl, že to zjistí. Předpokládám, že jednal podle nařízení. Jinak by měl určitě řeči.

Uplynul další den, než mi přišel oznámit, že má Paní na mě čas.

Zavřel jsem kalamář, vyčistil brk a vstal. „Děkuju.“ Díval se na mě divně. „Stalo se něco?“

„Ne. Jenom...“

Pochopil jsem. „Já taky nevím. Určitě má pro mě nějaký zvláštní úkol.“

Plukovníkova tvář se rozjasnila. Tomuhle rozuměl.

Obvyklý postup. Vstoupil jsem do její komnaty ve chvíli, kdy se oknem dívala na deštivý a zšeřelý svět. Hustý déšť, divoká kalná voda a o kus vlevo sotva rozeznatelné obrysy, stromy zoufale odolávající zvednuté hladině řeky. Z toho obrazu přímo čpěl chlad a hnus. Byl to příliš důvěrně známý zápach.

„Velký Smutek,“ řekla. „Úplně rozvodněný. Ale tahle řeka je rozvodněná stále, že ano?“ Dala mi znamení. Následoval jsem ji. Od mé minulé návštěvy zde přibyl velký stůl. Stála na něm maketa Mohylové země. Byla tak věrná, až mě z toho zamrazilo. Málem jsem viděl malinké Strážce, jak pobíhají po kasárnách.

„Vidíš to?“

„Ne. I když jsem tam byl dvakrát, znám vlastně jen městečko a kasárna. Co bych měl vidět?“

„Ta řeka. Tvůj přítel Havran očividně pochopil, jak je důležitá.“ Štíhlým prstem naznačila oblouk jižně od toku řeky, která se stáčela k hřebenu, na němž jsme tábořili.

„V době mého vítězství v Jalovci se koryto řeky nacházelo tady. Rok nato se počasí změnilo. Řeka se neustále rozvodňovala. A rozšiřovala se tímto směrem. Dnes omílá tento hřeben. Sama jsem si to ověřila. Ten hřeben tvoří jen hlína, žádné kameny. Nevydrží. A až řeka překoná tuto překážku, vtrhne do Mohylové země. A žádné čáry Bílé Růže jí nezabrání, aby otevřela Velkou mohylu. Každé zatopené kouzlo bude pro mého manžela znamenat snadnější cestu ven.“

„Proti přírodě člověk nic nezmůže,“ zabručel jsem.

„Ale zmůže. Pokud je prozíravý. To Bílá Růže nebyla. A já také ne, když jsem se ho snažila spoutat ho pevněji. Teď už je pozdě. No, chtěl jsi se mnou mluvit.“

„Ano. Musím odtud pryč.“

„Kvůli tomu jsi za mnou chodit nemusel. Jsi přece volný.“

„Odcházím, protože musím zařídit pár věcí, jak dobře víš. Když půjdu pěšky, určitě to nestihnu včas. Na Planinu je to pořádný kus cesty. Nemluvě o tom, jak je nebezpečná. Chci tě požádat, aby mě tam někdo dopravil.“

Usmála se a ten úsměv byl upřímný, zářivý. Lišil se od všech jejích předchozích úsměvů. „Dobrá. Myslela jsem si, že poznáš, kde leží budoucnost. Kdy budeš připraven?“

„Za pět minut. Mám ještě jednu otázku. Havran.“

„Havran byl převezen do kasáren u Mohylové země. V této chvíli pro něj nemůžeme nic udělat. Pokud se naskytne příležitost, vyvineme veškeré úsilí, abychom mu pomohli. Spokojen?“

Samozřejmě jsem nemohl říci ne.

„Dobrá. Budeš mít odvoz. A jedinečného řidiče. Samotnou Paní.“

„Já...“

„Také jsem přemýšlela. Mým nejlepším dalším krokem bude, když se setkám s tvou Bílou Růží. Jedu s tebou.“

Když jsem se vzpamatoval, upozornil jsem ji. „Vrhli by se na tebe.“

„Pokud by nevěděli, kdo jsem, tak ne. A když jim to neřekneš ty, nedozví se to.“

No, opravdu by ji nikdo neměl poznat. Já jsem jeden z mála, kteří se můžou chlubit tím, že se s ní setkali. Jenže... Bohové, to nekonečné moře všech ale. „Ale když vstoupíš do silového pole, všechna tvoje kouzla se rozpadnou.“

„Ne. Nová kouzla nebudou fungovat. Kouzla na správném místě však ohrožena nebudou.“

Nerozuměl jsem tomu a taky jsem jí to řekl.

„Obyčejné kouzlo při vstupu do silového pole zmizí, protože musí být aktivně udržované. Ale takové, které způsobuje skutečnou trvalou přeměnu a při vstupu do silového pole není aktivní, zůstane nedotčené.“

Něco mě napadlo a nemohl jsem se té myšlenky zbavit. Proto jsem se zeptal: „To znamená, že kdyby ses proměnila v žábu a skočila do silového pole, tak bys zůstala žábou?“

„Pokud by byla přeměna skutečná a nešlo jen o iluzi, pak ano.“

„Jasně.“ Rozhodl jsem se, že se tím budu zabývat až později.

„Budu tvým společníkem, který se k tobě cestou připojil. Řekněme někdo, kdo ti může pomoci s dokumenty.“

Mohla to snad být lest? Nezdálo se mi to. Nemohl jsem uvěřit, že by vkládala život do mých rukou. Určitě jsem se zatvářil strašlivě vyjeveně.

Přikývla. „Začínáš to chápat.“

„Příliš mi důvěřuješ.“

„Znám tě lépe než ty sám. Jsi čestný muž. Podle tvého názoru je možné vybrat ze dvou zel to menší. Nezapomínej, že si tě prohlíželo mé Oko.“

Zachvěl jsem se.

Neomluvila se. Oba jsme věděli, že by ta omluva nebyla upřímná.

„Tak co?“ zeptala se.

„Nevím, proč to chceš udělat. Nedává mi to smysl.“

„Nastala jiná situace. Dříve existovaly jen dva póly. Tvá venkovská holka a já. A mezi námi vede přímka sváru. Ale to, co se tam na severu začíná hýbat, vytvořilo třetí bod. Je možné na něj nahlížet jako na prodloužení přímky, na níž jsem já uprostřed, nebo může vzniknout trojúhelník. Jde o to, že můj manžel má v úmyslu zničit jak Bílou Růži, tak i mě. Domnívám se proto, že bychom měly spojit síly a odstranit největší nebezpečí dřív, než...“

„To stačí. Rozumím. Ale nemyslím si, že bude Pusinka uvažovat stejně nepředpojatě. Je v ní spousta nenávisti.“

„Možná. Ale za pokus to stojí. Pomůžeš mi?“

Jelikož jsem se ocitl na dosah Mohylové zemi a viděl jsem po tom neuvěřitelně děsivém místě pochodovat duchy, ano. Udělám naprosto vše pro to, abych tomu strašlivému netvorovi zabránil dostat se z hrobu. Ale jak, jak můžu já

věřit jí?

Jako vždy mi četla myšlenky. „Budeš mě mít v silovém poli.“

„Dobře. Potřebuju si to ještě promyslet.“

„Máš tolik času, kolik chceš. Stejně zatím ještě nemohu odletět.“ Předpokládám, že hodlala učinit bezpečnostní opatření proti palácovému převratu.

Kapitola čtyřicátá první: MĚSTO JMÉNEM KONÍN

Uplynulo čtrnáct dní, než jsme vylétli do oblak směrem na Konin, středně velké město ležící mezi Větrnou zemí a planinou Strachu asi sto padesát kilometrů západně od Planiny. Slouží jako místo odpočinku pro karavany těch obchodníků, kteří jsou dost šílení, aby se jim přes tyto dvě pustiny chtělo plahočit. Nedávno se Konin stal strategickým místem Šeptiných operací. Byli zde ubytováni všichni vojáci, kteří právě nepochodovali do Mohylové země.

Ti chudáci mířící na sever asi pořádně zmoknou.

Během letu se nic zajímavého nestalo. O to víc jsem měl oči na stopkách, když jsme přistávali. Navzdory přesunu početných vojsk na sever vypadala Šeptina základna jako mraveniště. A všichni se točili kolem nově zhotovených koberců.

Bylo jich mnoho druhů. Na jednom místě jsem zahlédl pět obrovitých koberců uspořádaných do tvaru písmene W. Každý koberec byl asi třicet metrů dlouhý a dvanáct metrů široký. Pokrývala je vrstva dřeva a kovu. Opodál ležely koberce neobvyklých tvarů. Většinou měřily mnohem více na délku než na šířku a také byly větší než ty, které jsem vídal. Všechny byly vybaveny nejrůznějším příslušenstvím a obalené jemným měděným pletivem.

„Co to všechno je?“ zeptal jsem se.

„Přizpůsobujeme se taktice nepřítele. Tvá vesnická holka není jediná, kdo dokáže měnit způsob boje.“ Sesedla a protáhla se. Udělal jsem totéž. Za mnoho hodin letu tělo pěkně ztuhne. „Možná budeme mít příležitost je vyzkoušet, navzdory tomu, že jsem se z Planiny stáhla.“

„Cože?“

„Na Konin táhne mohutný zástup rebelů. Několik tisíc lidí a všechno, co může nabídnout Planina.“

Několik tisíc lidí? Odkud se vzali? Že by se věci tak moc změnily?

„Změnily.“ Zase ten trik se čtením myšlenek. „Z měst, kterých jsem se vzdala, se k její armádě připojila spousta dobrovolníků.“

„Jak chceš ty koberce vyzkoušet?“

„Přeji si boj ukončit. Ale nehodlám z něj utíkat. Pokud bude pokračovat v cestě na západ, ukáži jí, že bez ohledu na silové pole ji mohu rozdrtit.“

Ocitli jsme blízko jednoho z nových koberců. Prohlédl jsem si ho. Tvar měl jako loď. Byl dlouhý zhruba dvacet metrů. Byla na něm sedátka. Dvě obrácená dopředu a jedno dozadu. Vpředu stála malá kuše. Zadní část byla vybavena těžšími zbraněmi. Po stranách a vespod bylo ke koberci připevněno osm oštěpů deset metrů dlouhých. Každý měl dva metry za hrotem výřez, v němž se nacházel malý soudek. Všechno bylo natřeno barvou černější než Tyranova duše. Po stranách měl koberec ploutve jako ryba. Nějaký vtipálek na něj dokonce vpředu nakreslil oči a zuby.

Další koberce v okolí vypadaly podobně, jen se lišily zpracováním. Zjevně zde zapracovala fantazie jednotlivých řemeslníků. Jeden měl místo ploutví cosi, co vypadalo jako kulaté, průsvitné, tenounké vysušené lusky o průměru pět metrů.

Paní neměla čas na to, aby mě nechala prozkoumat všechna zařízení, ale nevypadalo to, že mě tu nechá bloumat samotného. Nebyla to otázka důvěry, ale mé bezpečnosti. Kdybych se nedržel v její blízkosti, mohla by mě potkat smrtelná nehoda.

V Konině byli totiž všichni Lapení. Včetně mých starých známých.

*

Odvážná, nebojácná Pusinka. Statečnost. To byl hlavní rys její povahy. Byla jen třicet kilometrů od Konina a vedla armádu složenou z lidí i všeho, co nabízela Planina. A blížila se. Postup byl však pomalý, protože tempo se muselo přizpůsobit rychlosti chodících stromů.

Došli jsme na prostranství, kde kolem obřích koberců, které jsem zahlédl již dříve, ležely v řadách další. Paní řekla: „Plánovala jsem malý ukázkový výlet k vašemu velitelství, ale tohle bude, myslím si, přesvědčivější.“

Muži byli plně zaujati prací na kobercích. Na ty obří nakládali velké nádoby, které vypadaly jako květináče, jež mají v horní

polovině otvory pro malé rostlinky. Ty však byly zalité voskem. Nádoby měřily pět metrů. Ze dna jim čněly sedm metrů dlouhé kůly, na jejichž koncích byla příčná prkna. Těchto podivných nádob byly už na kobercích stovky.

Zběžně jsem spočítal koberce. Bylo jich víc než Lapených. Ty všechny poletí? Jak?“

„Prospěch se postará o ty velké. Stejně jako kdysi Vyjec má výjimečnou schopnost řídit obry. Na tom prostředním bude sedět a ostatní k němu budou připevněny. Pojď. Tamten koberec je náš.“

Řekl jsem něco jako: „Urk?“

„Chci, abys to viděl.“

„Můžou nás poznat.“

Lapení kroužili kolem dlouhých koberců podobných lodím. Na každý nasedli dva vojáci, jeden dopředu, druhý dozadu. Proběhla kontrola kuší, střeliva a pružinových zařízení, jejichž účelem bylo pomáhat po vypuštění střely znovu natáhnout tětivy. Neviděl jsem, že by člověk na prostředním sedadle měl nějaký zvláštní úkol. „K čemu je to pletivo?“

„Brzy se to dozvíš.“

„Ale...“

„Přistupuj k tomu s klidem. Bez předsudků.“

Obcházela kolem koberce, sledoval jsem ji. Nevím, co kontrolovala, ale zdálo se, že je spokojená. Muži, kteří prováděli přípravy, měli z jejího pokyvování radost.

„Nastup si, Felčare. Sedni si na druhé sedátko. Důkladně se připoutej. Bude to vzrušující let.“

„A jéje.“

„Jsme průzkumníci,“ řekla, když se usadila na předním sedadle. Zadní obsadil prošedivělý seržant. Díval se na mě nedůvěřivě, ale neříkal nic. Lapení zaujali pozice na předních sedadlech ostatních koberců. Na obrech, jak je nazvala Paní, byly posádky čtyřčlenné. Prospěch řídil koberec ve středu formace W.

„Připraveni?“ zeptala se Paní hlasitě.

„Dobrá.“

„Ano,“ ozval se seržant.

Koberec se dal do pohybu.

Prvních pár vteřin se dá říct, že se pouze pomalu sunul vpřed. Koberec byl těžký, a dokud nezískal počáteční rychlost, nechtěl se vznést.

Paní se ohlédla, a když jsme odrazili od země, usmála se. Dobře se bavila. Začala mi vysvětlovat, jak funguje to nepřehledné množství pedálů a pák kolem mě.

Tohle zmáčknout, tamto přitáhnout a koberec začal rotovat kolem delší osy. Tímhle a tamtím zatoč a letěli jsme vlevo nebo vpravo. Zásadou bylo kombinovat různé pohyby různými přístroji a tak koberec řídit.

„K čemu je to dobré?“ zakřičel jsem. Ale má slova odnesl vítr. Dostali jsme brýle, aby nám chránily oči, ale zbytek obličeje jsme měli nekrytý. Než to skončí, budeme od větru pěkně ošlehaní.

Nacházeli jsme se ve výšce šesti set metrů, sedm kilometrů od Konina a pořádný kus před Lapenými. Bylo už možné spatřit oblaka prachu, který se zvedal pod nohama Pusinčina vojska. „K čemu je to dobré?“ zařval jsem znovu.

Koberec se o kus propadl.

Paní odstranila kouzlo, které udržovalo koberec v letu. „K tomuhle. Budeš loď řídit, až se dostaneme do silového pole.“

Co to má, k sakru, být?

Vysvětlila mi to dostatečně na to, abych to pochopil. A také se mi to podařilo. Ale to byla teorie. Teď jsem to měl vyzkoušet na vlastní kůži.

V dostatečné vzdálenosti od silového pole jsme začali opisovat kruh. Byl jsem ohromen tím, co Pusinka dokázala dát dohromady. Asi padesát velryb, z nichž některé byly kolosy dlouhé tři sta metrů. Množství létajících murén. Bezpočet chodících stromů, které obklopovaly stovky menhirů a chránily je svým světélkováním. Nekonečné řady vojáků. Tisíce věcí, které se plazily, vlnily, skákaly, plachtily a létaly. Příšerný a zároveň úžasný obraz.

Na západě jsem pak zahlédl imperiální armádu, dva tisíce mužů sestavených do šiku na svahu asi dva kilometry od místa, kde se právě nacházeli rebelové. Taková hrstka proti Pusinčině vojsku? Směšné.

Několik odvážných murén poletovalo kolem hranice silového pole. Vystřelovaly blesky, které k nám však nedolétly nebo nás prostě minuly. Usoudil jsem, že Pusinka sedí na velrybě, která se pohybuje ve výšce asi tří set metrů. Její síla musela vzrůst, protože průměr silového pole se od mého odjezdu z Planiny zvětšil. Byl jím chráněn celý neuvěřitelně velký zástup rebelů.

Paní řekla, že jsme průzkumníci. Náš koberec nebyl tak vybaven jako ostatní, ale co tím myslela, jsem nevěděl. Dokud mi to nepředvedla.

Vznesli jsme se prudce vzhůru. Starý seržant vzadu začal spěšně shazovat černé balónky, které vypouštěly červené nebo modré pruhy dýmu. Muselo jich být na tři sta. Kouřové balónky zůstaly viset ve vzduchu jen pár metrů před silovým polem. Byla to návěstí pro Lapené.

A ti už přilétali. Menší koberce obklopovaly formaci obrů. Z těch začali muži shazovat veliké nádoby. Jedna za druhou svištěly vzduchem. My jsme pluli v bezpečné vzdálenosti od nich. Jak květináče padaly, otáčely se kůly dolů. Létající murény a velryby jim zprudka uhýbaly.

Když dopadly, nezabodly se díky prkénkům do země, ale náraz způsobil, že kůly jako písty vyrazily voskové zátky z otvorů nádob. Z těch pak začala proudit tekutina. Důmyslný mechanismus pak ještě zapálil jiskru a tekutina se vzňala. Oheň se rychle dostal do nádob, které vybuchly. Střepiny se rozlétly do okolí a způsobovaly zranění lidem i ostatním tvorům.

Ohromeně jsem ten ohňostroj sledoval. Nahoře se Lapení chystali k dalšímu přeletu. Nebyla v tom žádná kouzla. Sílové pole bylo k ničemu.

Druhá vlna vyprovokovala velryby a murény, aby začaly metat blesky. Pár květináčů sice zasáhly, ty však vybuchly ve vzduchu. Ryby padaly k zemi. Jedna velryba začala hořet. Ostatní ji zachránily tím, že se vznesly nad ni a postříkaly ji vodou, kterou používaly pro udržování rovnováhy.

Lapení byli připraveni k dalšímu přeletu. Zase létaly vzduchem květináče. Pokud Pusinka něco neudělá, zlikviduje jí to významnou část vojska. Vznesla se vzhůru za Lapenými. Kouřové balónky ohraničily silové pole ze všech stran. Paní začala svižně šplhat nahoru.

Formace obrů odlétla pryč. Ostatní koberce se nyní pohybovaly ve větší výšce. Paní se zařadila za Septu a Kulhavce.

Jasně věděla, že Pusinka na tento útok odpoví. Mírně řečeno, měl jsem smíšené pocity. Šeptin koberec se nahnul předkem dolů a vyrazil, za ním Kulhavec a Paní. Ostatní Lapení za námi.

Šepta se téměř střemhlav řítila proti jedné zvlášť ohromné velrybě. Letěla rychleji a rychleji. Už byla od silového pole jen sto metrů, když se od jejího koberce odtrhly dva desetimetrové oštěpy poháněné čáry. Když se dostaly do silového pole, pokračovaly v letu podle balistické křivky.

Šepta se nesnažila silovému poli vyhnout. Když do něj vlétla, muž na druhém sedadle začal koberec pohánět pomocí ploutví po stranách.

Šeptiny oštěpy se velrybě zabodly blízko hlavy. Oba se vzňaly. Oheň znamená pro velryby pohromu. Plyn, který je pohání, je výbušný.

Kulhavec Šeptu s nadšením následoval. Ještě před vletem do silového pole vystřelil dva oštěpy. Další dva pak jen upustil, když se dostali těsně nad velrybu a řízení koberce se ujal muž sedící na druhém sedátku.

Jen jediný oštěp minul cíl.

Na zádech velryby hořelo pět ohňů.

Na Šeptu a Kulhavce sršely blesky.

Pak jsme překročili hranici silového pole my. Kouzlo, které drželo koberec ve vzduchu, zmizelo. Zachvátila mě panika. Teď je to na mně?

Padali jsme na hořící velrybu. Trhl, praštil a kopl jsem do všech zařízení.

„Ne tak prudce!“ vykřikla Paní. „Jemně. Klidně.“

Když velryba proti nám zvedla hlavu a zařvala, měl jsem už koberec pod kontrolou.

Kolem nás se zuřivě blýskalo. Prolétli jsme mezi dvěma menšími velrybami. Netrefily nás. Paní vystřelila z malé kuše. Její střela jedno zvíře zasáhla. Proč to, k čertu, dělala? Uvažoval jsem. Tohle přece pro velrybu nemůže znamenat víc než pro člověka včelí žihadlo.

Ale k tomu šípu byl připevněn drát odvíjející se z cívky...

Prásk!

Byl jsem úplně oslepený. Vlasy mi zajiskřily. Přímý zásah od jedné z ryb... Jsme mrtví, pomyslel jsem si.

Kovové pletivo natažené kolem nás však blesk zachytilo a po nataženém drátu ho poslalo dál.

Ryba byla jen několik metrů za námi. Seržant vypustil střelu. Zasáhla našeho pronásledovatele pod křídlo. Zvíře začalo padat a třepotalo se jako motýl s jedním křídlem.

„Dávej pozor na cestu!“ okřikla mě Paní. Otočil jsem se. Přímo proti nám se řítila velryba. Mladé murény byly tak vystrašené, že odlétaly. Nějaký rebel na nás spustil palbu šípů.

Tahal jsem, škubal a tlačil na všechny ty zatracené páky a pedály. Až jsem si načůral do kalhot. Možná proto jsme se otřeli o křídlo toho zvířete. Ale ke srážce nedošlo.

Pak ten proklatý koberec začal rotovat a padat. Země, nebe, velryby, všechno se kolem nás točilo. V jedné chvíli, když jsme byli zrovna hlavou nahoru, jsem uviděl, jak velrybě explodoval jeden bok. Roztrhlo ji to a vystřelovaly z ní hořící kusy masa. Z dalších dvou velryb se kouřilo... Ale byl to jenom krátký okamžik. Pak jsme se zase otočili hlavou dolů, a když jsem zase spatřil oblohu, velryby už jsem nezahlédl.

Náš pád začal v dostatečné výšce na to, abych měl čas se uklidnit. Začal jsem si pohrávat s pákami a pedály, až se mi podařilo koberec trochu stabilizovat...

Pak už to bylo jedno. Byli jsme venku ze silového pole a řízení převzala zase Paní.

Ohlédl jsem se, abych zjistil, jak je na tom seržant. Vrhl na mě zamračený pohled a zakroutil hlavou.

Ani pohled, který mi věnovala Paní, nebyl moc povzbudivý.

Vznesli jsme se a zamířili na západ. Lapení se slétli na jedno místo, aby společně zhodnotili výsledky útoku.

Pouze ta jedna velryba zemřela. Zbylé dvě se stihly dostat pod své družky, které je uhasily vodou z těl. Přesto to podkopalo jejich sebevědomí. Nezpůsobily Lapeným ani nejmenší škodu.

Ale nevzdaly se.

Tentokrát získali Lapení ještě větší rychlost než předtím. Začínali v několikakilometrové vzdálenosti, nejdříve letěli nízko u země, pak se po křivce vznesli trochu výš a zaútočili na létající stvoření zdola. Řízení koberce už mi nedělalo takové potíže, přesto jsme se propadli nebezpečně nízko k zemi.

„Proč tohle děláme?“ zařval jsem. Náš koberec neútočil. Jen jsme létali za Šeptou a Kulhavcem.

„Jenom tak. Pro zábavu. A abys o tom mohl napsat.“

„Překroutím to.“

Rozesmála se.

Vylétli jsme nahoru a začali kroužit.

Pusinka stáhla velryby níž. Druhému útoku padly za oběť další dvě. V tak malé výšce nemohli Lapení proletět celým silovým polem. Žádný z nich, kromě Kulhavce. Ten si troufl. Odlétl deset kilometrů, nabral cestou šílenou rychlost a vrhl se do silového pole.

Prolétl jím, zatímco z obrů shazovali poslední nádoby.

Nikdy jsem neslyšel, že by Pusinku někdo označil za hloupou. Ani tentokrát neudělala hloupost.

Přes všechen ten šílený rozruch bylo jasné, že kdyby chtěla, mohla by na Konin zaútočit. Lapení vyčerpali většinu munice. Kulhavec a obři se vrátili na základnu, aby doplnili zásoby. Ostatní kroužili... Pokud byla Pusinka ochotna za to zaplatit, byl Konin její.

Ale usoudila, že cena je příliš vysoká.

Moudré rozhodnutí. Podle mého odhadu by ji to stálo polovinu armády. A létající velryby jsou příliš vzácné, aby umíraly pro něco tak málo významného.

Obrátila se zpět k Planině.
Paní ukončila útok, ačkoli v něm mohla pokračovat, jak dlouho by chtěla.

*

Přistáli jsme. Slezl jsem dolů dokonce dříve než Paní a předem promyšleným, teatrálním gestem jsem políbil zemi. Zasmála se.
Celou dobu se skvěle bavila.
„Nechala jsi je být.“
„Dosáhla jsem, čeho jsem chtěla.“
„Změní taktiku.“
„To je samozřejmé. Ale v tomto okamžiku jsem měla navrch já. A tím, že jsem toho nevyužila, jsem jí něco sdělila. Než tam dojdeme, bude mít čas o tom přemýšlet.“
„To určitě,“ řekl jsem už vážně.
„Na to, že jsi řídil poprvé, sis nevedl špatně. Jdi se opít, nebo co je libo. A drž se dál od Kulhavce.“
„Jo.“
Pak jsem odkráčel do pokoje, který mi byl přidělen, a pokoušel se přestat třást.

Kapitola čtyřicátá druhá: NÁVRAT DOMŮ

Dvanáct dní po vzdušném souboji nedaleko Konina jsme s Paní překročili hranici planiny Strachu. Jeli jsme na druhořadých
kobylách po staré obchodní cestě, po níž obyvatelé Planiny většinou povolují volný průjezd. Paní, oblečená do obyčejných starých šatů, už nebyla tou kráskou jako dřív. Žádná ošklivka, ale nikdo by se za ní neohlédl.
Vstupovali jsme na Planinu s vědomím, že podle pesimistického odhadu zbývají tři měsíce, než Velký Smutek otevře Velkou mohylu.
Menhiry naši přítomnost okamžitě zaznamenaly. Cítil jsem, jak nás pozorují. Musel jsem na to Paní upozornit. Podstoupila pro tuto výpravu zvláštní školení, aby se chovala jako běžný člověk a vnímala vše jen přirozeným způsobem. Během cesty se v tom musí cvičit, aby se pak v Díře nedopustila nějaké chyby. Té ženě nešlo upřít odvahu.
Řekl bych, že ji musí mít každý, kdo se chce pustit s Tyranem do křížku.
Přestal jsem si světélkujících menhirů všímat a dal se do vysvětlování toho, jak to na Planině chodí, poukazoval jsem na tisíce drobných léček, které by přinejmenším mohly prozradit, kým ve skutečnosti je. Dělal jsem to, co člověk dělá, když na toto území přivádí někoho nového. Nebude na tom nic nápadného.
Po třech dnech nás jen o vlásek minula měnivá bouře. Byla ohromená. „Co to bylo?“ zeptala se.
Vysvětlil jsem jí to nejlépe, jak jsme uměl. Včetně nejrůznějších dohadů, které se tohoto úkazu týkaly. Samozřejmě už o tom všem slyšela. Ale jak se říká, kdo neviděl, neuvěří.
Brzy poté jsme narazili na první korálové útesy, což znamenalo, že jsme už v hloubi Planiny, kde se nalézají největší zvláštnosti. „Jak se budeš jmenovat?“ zeptal jsem se. „Ať si na to zvyknu.“
„Myslím, že Ardana.“ Usmála se. „Máš drsný smysl pro humor.“ „Možná.“
Věřím tomu, že ji bavilo hrát si na obyčejného smrtelníka, Jako když žena nějakého velkého boháče navštíví chudinskou čtvrť. Dokonce se se mnou střídala v přípravě jídla. K nepříliš velké radosti mého žaludku.
Uvažoval jsem, co si o našem vztahu myslí menhiry. I když jsme se tvářili, že jsme si rovni, bylo pro mě těžké chovat se neformálně a nenucené. Nejjednodušší bylo předstírat, že jsme pár, ale muselo jim to připadat divné. Když spolu muž a žena cestují jako pár, proč také nesdílejí lože a podobně?
Nikdy jsme spolu o této otázce nemluvili. A bylo to dobře. Měl jsem příšerný strach i z pouhé představy, co by se mohlo stát, kdybychom došli tak daleko.
Patnáct kilometrů od Díry jsme potkali menhir. Paní si sedmimetrový podivný balvan, který si jen tak stál u cesty, zvědavě prohlížela. „Je tohle jeden z těch mluvících kamenů?“ „Jo. Ahoj, balvane. Jsem doma.“
Starý kámen na to nic neřekl. Když jsem se ohlédl, byl pryč. Moc se toho nezměnilo. Ale když jsme vystoupali na poslední kopec, spatřili jsme kolem potoka celý les chodících stromů. U brodu stály na stráži menhiry. Mezi nimi pobíhali obrácení velbloudo-lidi. Opodál stál Praotec Strom, a přestože bylo naprosté bezvětří, jeho lístky cinkaly obvyklou zvonkohru. Vysoko na obloze se mezi mraky vznášel pták podobný káni a hlídal. Jeden nebo dva takoví nás už několik dní provázeli. Po lidech však nebylo ani vidu, ani slechu. Co Pusinka udělala se svou armádou? Do Díry je všechny vměstnat nemohla.
Na chvíli jsem dostal strach, že v Díře nikdo není. Ale když jsme se přebrodili přes potok, uviděl jsem, jak z korálů vyšli Jilmáč a Nemluva.
Seskočil jsem z koně a radostně jsem je objal. Oplatili mi to a věrni staré tradici Černé legie se mě vůbec na nic neptali.
„Sakra,“ řekl jsem. „Sakra, já jsme tak rád, že vás zase vidím. Slyšel jsem, hoši, že vás Lapení někde na západě pořádně prohnali.“
Jilmáč pohlédl na Paní a pak zvědavě na mě.
„Aha, Jilmáči, Nemluvo, to je Ardana.“
Usmála se. „Jsem moc ráda, že vás poznávám. Felčar mi o vás tolik vyprávěl.“
Neřekl jsem jí ani slovo. Ale ona četla kroniky. Sesedla z koně a podala jim ruku. Oba jí s ní potřásli, ale byli jejím

chováním velice překvapení, protože doposud jen Pusinka očekávala, že s ní budou jednat jako rovný s rovným.

„No, pojďme dolů," řekl jsem. „Pojďme dolů. Musím podat zprávy o spoustě věcí."

„Jo?" řekl Jilmáč. Řekl tím mnohé, protože zároveň hledal očima, jestli někdo nejede za námi.

Pár lidí se mnou odešlo a nevrátilo se.

„Nevím. Pronásledovala nás půlka Lapených. Rozdělili jsme se. Nemohl jsem je pak najít. Ale neslyšel jsem nic o tom, že by je chytili. Pojďme dolů. Za Pusinkou. Mám neuvěřitelné novinky. A dal bych si něco k jídlu. Vařili jsme si sami celou věčnost. A ona je ještě horší kuchař než já."

„Nekecej," řekl Jilmáč a praštil mě po zádech. „A jak jsi to přežil?"

„To víš, Jilmáči. Jsem drsný starý vlk. Do prdele, kámo, já jsem ti..." Uvědomil jsem si, že strašně žvaním. Usmál jsem se.

Nemluva se usmál. „Vítej doma, Felčare. Vítej doma."

„Pojď," řekl jsem Paní, když jsem došel ke vchodu do Díry, a chytil jsem ji za ruku. „Než si na to oči zvyknou, máš pocit, že je tam tma. A připrav se na to, že to tam smrdí."

Bohové, ten zápach! K nevydržení.

Dole panovalo velké vzrušení. Když jsme tam došli, předstírali všichni nezájem, ale ve chvíli, kdy jsme se minuli, vášnivá diskuse pokračovala. Nemluva nás vedl do poradní místnosti. Pak se od nás odloučil, aby se nám postaral o něco k snědku.

Když jsme vstoupili dovnitř, uvědomil jsem si, že stále držím Paní za ruku. Trochu křečovitě se usmála, z čehož bylo znát, že je dost nervózní. Právě vkročila do jámy lvové. Statečný starý Felčar její ruku jemně stiskl.

Pusinka vypadala zdrchaně. Poručík taky. Byla zde spousta dalších lidí, ale většinu z nich jsem neznal. Museli přijít, když se vojska stáhla z hranice Planiny.

Pusinka mě dlouho objímala. Tak dlouho, až jsem se cítil nesvůj. Ani jeden z nás příliš neprojevuje své city. Nakonec mě pustila a přesunula pohled k Paní. Byla v něm známka žárlivosti.

„To je Ardana," znakoval jsem. „Bude mi pomáhat s překládáním. Zná dobře staré jazyky."

Pusinka přikývla. Na nic se neptala. Tak velké důvěry jsem požíval.

Přinesli jídlo. Jilmáč nám připravil stůl a židle a skoro všechny vyhnal ven. Zůstali jsme jen já, Poručík, on, Nemluva a Paní. Mohl ji také poslat pryč, ale nebyl si jistý, v jakém jsme k sobě vztahu.

Jedli jsme a já ve chvílích, kdy jsem zrovna neměl plné ruce a ústa, útržkovitě líčil, co jsem prožil. Nastalo několik těžších okamžiků, především, když jsem Pusince řekl, že Havran žije.

Když se na to dívám zpátky, mám pocit, že to bylo těžší pro mě než pro ni. Bál jsem se, že ji to velmi rozruší. Ale nic takového se nestalo.

Nejdříve mi prostě odmítala uvěřit. Dokázal jsem to pochopit, protože až do svého zmizení, byl Havran základním kamenem jejího citového světa. Nedokázala si představit, že by ji nezasvětil do svého plánu a oklamal ji, aby mohl jít slídit kolem Mohylové země. Nedávalo jí to smysl. Havran jí nikdy předtím nelhal.

Mně to také nedávalo smysl. Ale pak, jak už jsem podotkl dříve, jsem došel k závěru, že se za tím skrývá mnohem víc, než si všichni mysleli. Měl jsem nejasné tušení, že utíkal před něčím a ne za něčím.

Pusinka brzy přestala tuto skutečnost odmítat. Nepatřila k těm, kteří odmítají přijmout pravdu jen proto, že je nepříjemná. Vypořádala se s tou bolestnou zprávou mnohem lépe, než jsem očekával.

Přesto jí sdělení o Havranově současném stavu k její duševní pohodě příliš nepřispělo, zvláště po porážce u Konina. Byla to předzvěst dalších špatných zpráv. Už tušila, že možná bude muset čelit Imperiální armádě bez pomoci informací, které jsem měl

získat.

S velkou lítostí jsem jí sdělil, že jsem nenašel, co jsem hledal, a dodal jsem: „Ale z důvěryhodného zdroje jsem se dozvěděl, že to, co hledáme, v těch listinách stejně není. Přesto si tím nemůžeme být zcela jistí, dokud s Ardanou neprojdeme všechny písemnosti, které tady máme." Stručně jsem jí řekl, co jsem se dozvěděl z Havranových dokumentů, než jsem o ně přišel.

Vlastně jsem ani moc nelhal. Což mi bude přičteno k dobru, až pravda vyjde najevo. A to se dřív nebo později stane. Jen jsem přehlédl několik drobností. Dokonce jsem přiznal, že jsem byl zajat, vyslýchán a vězněn.

„Tak co tady potom, sakra, děláš?" zeptal se mě Jilmáč. „Jak je vůbec možné, že jsi naživu?"

„Propustili nás. Ardanu a mě. Po tom, co se stalo u Konina. Byla to zpráva. Já mám doručit další."

„Jakou?"

„Pokud nejsi slepá a hloupá, určitě sis všimla, že na tebe nikdo neútočí. Paní nařídila, aby byly všechny operace proti rebelům zastaveny." „Proč?"

„Ty jsi nedávala pozor. Protože se Tyran probouzí." „Ale jdi, Felčare. Tuhle záležitost jsme ukončili v Jalovci." „Byl jsem v Mohylové zemi. Viděl jsem to na vlastní oči, Poručíku. Ten netvor se chce dostat ven. Jeden z jeho sluhů už je venku a možná pronásleduje Jednookého a ostatní. Jsem o tom přesvědčený. Tyran je jen krůček od toho, aby se dostal na svobodu a neudělá už stejnou chybu jako v Jalovci." Obrátil jsem se k Paní. „Ardano, jak jsem to spočítal? Nepamatuju si, jak dlouho jsme už na Planině. Když jsme na ni vkročili, zbývalo něco kolem devadesáti dní."

„Cesta sem vám trvala osm dní," řekl Jilmáč.

Zvedl jsem tázavě obočí.

„Menhiry."

„No jasně. Takže osm dní. Z devadesáti, podle nejčernější verze. Osmdesát dva dní, než se Velká mohyla otevře." Vysvětlil jsem jim další podrobnosti o rozvodněném Velkém Smutku.

Poručík tomu moc nevěřil. Jilmáč taky ne. A není možné mít jim to za zlé. Paní dokáže spřádat záludné a spletité plány.

A oni sami byli mazaní chlapíci, kteří soudili ostatní podle sebe. Nesnažil jsem se je přesvědčovat. Sám jsem si totiž nebyl skálopevně jistý.

Navíc nemělo příliš velký význam, jestli mi to ti dva věřili, nebo ne. Tím, kdo rozhoduje, je Pusinka.

Ukázala všem kromě mě aby odešli. Požádal jsem Jilmáče, aby Ardanu provedl po Díře a našel jí nějaké místo na spaní. Překvapeně se na mě podíval. Stejně jako ostatní si myslel, že je to moje holka.

Měl jsem potíže, abych si udržel vážnou tvář. Celá léta si ze mě utahovali, protože když Černá legie nastoupila službu u Paní, napsal jsem o ní pár romantických příběhů. A teď jsem si ji přivedl domů.

Domníval jsem se, že se mnou chce Pusinka mluvit o Havranovi. Nemýlil jsem se, ale překvapilo mě, když začala znakovat: „Poslala tě, aby mi nabídla spojenectví, že?“

Ta chytrá malá ďáblice. „Ne tak docela. I když prakticky to vlastně vyjde nastejno.“ Zasvětil jsem ji do všeho, co jsem o tom věděl, nebo co jsem vydedukoval. Znakovat se nedá moc rychle. Ale Pusinka zůstávala pozorná a trpělivá a nenechávala se rušit ničím, co se dělo v jejím nitru. Nepoložila mi jedinou otázku týkající se Havrana nebo Ardany. Ačkoli jí oba leželi v hlavě.

„Má pravdu,“ začala znakovat, „když říká, že pokud se Tyran dostane ven, náš spor ztratí význam. Ale ptám se, skutečně takové nebezpečí hrozí, nebo je to jenom lest? Víme, jak důmyslné plány dokáže vymyslet.“

„Věřím tomu,“ odpověděl jsem. „Protože tomu věřil i Havran. Byl o tom přesvědčený dřív, než začali něco tušit lidé Paní. Vlastně se dá říct, že poskytl důkaz, který je přesvědčil.“ „Skřet a Jednooký. Jsou v pořádku?“ „Pokud vím, tak je nechytili.“

„Měli by být už blízko. Ty dokumenty. Pořád jsou důležité.“ „I když v nich není pravé jméno její, ale jen jejího manžela?“ „Chce se k nim dostat?“

„Řekl bych, že ano. Měla nějaký důvod, aby mě propustila. I když nevím, jestli tohle je ten pravý důvod.“ Pusinka přikývla. „To jsem si myslela.“ „Přesto jsem přesvědčený o tom, že tentokrát hraje čestně. Že za největší a nejnaléhavější hrozbu teď musíme považovat Tyrana. Nemělo by být těžké připravit se na možnost, že by nás mohla zradit.“ „A je tu Havran.“ A je to tady, napadlo mě. „Ano.“ „Budu o tom uvažovat, Felčare.“ „Nezbývá moc času.“

„Možná máme všechen čas, který světu zbývá. Budu uvažovat. Ty a tvá přítelkyně zatím překládejte.“

Cítil jsem, že mě propustila dřív, než jsme se dostali k tomu, proč se mnou chtěla mluvit mezi čtyřma očima. Ta žena má obličej jako z kamene. Nikdy nevíte, co se děje uvnitř. Pomalu jsem se pohnul ke dveřím. „Felčare,“ ukázala. „Počkej.“ Zastavil jsem se. A bylo to tady. „Co je zač, Felčare?“ Sakra! Nevyhnu se tomu. Přeběhl mi mráz po zádech. Pocit viny. Nechtěl jsem jí otevřeně lhát. „Prostě žena.“ „Žádná výjimečná žena? Výjimečná přítelkyně?“ „Myslím, že je výjimečná. Svým způsobem.“

„Rozumím. Zavolej Nemluvu, ať sem přijde.“

Pokyvoval jsem a znovu pomalu odcházel. Už jsem pokládal ruku na kliku, když mi dala znamení, abych se vrátil.

Ukázala mi, abych si sedl. Sama začala přecházet po místnosti a vysvětlovat: „Myslíš si, že se mě ta zpráva nedotkla. Myslíš si, že jsem divná, když neprojevuji radost z toho, že je Havran na živu.“

„Ne. Myslel jsem, že tě to ohromí. Že tě to hrozně rozruší.“

„Ohromí, ne. Vůbec mě to nepřekvapilo. Rozrušilo, ano. Otevřelo to staré rány a způsobilo, že bolí víc než kdy dřív.“

Zmateně jsem pozoroval, jak nervózně přešlapuje.

„Náš Havran. Neohrožený. Bez zábran. Tvrdý jako skála. Chytrý. Krutý. Nelítostný. Přesně takový byl. Ano? Ano. A zbabělý.“

„Co? Jak to můžeš?...“

„Utíká. Kdysi zatáhli Kulhavcovi muži jeho ženu do nějakých úkladů. Pokusil se zjistit, jak to bylo a najít řešení? Ne. Pozabíjel ty lidi a utekl pryč s Černou legií, aby zabíjel další lidi. Opustil dvě malé děti beze slova rozloučení.“

Byla rozčílená. Chystala se otevřít dveře, za nimiž ukrývala své tajemství, a osvětlit mi to, o čem jsem měl dosud jen nejasné a mlhavé představy. „Nezastávej se ho. Měla jsem možnost pátrat a pátrala jsem,“ vysvětlovala dál znakovou řečí. „Utekl od Černé legie. Kvůli mně? Byla to jen výmluva, aby nemusel vysvětlit pravý důvod. Proč mě tenkrát v té vesnici zachránil? Protože měl výčitky svědomí kvůli dětem, které opustil. Byla jsem zachráněné dítě. A jako dítě jsem neohrožovala jeho city. Ale nezůstala jsem dítětem, Felčare. A kromě něj jsem za celá ta léta skrývání nepoznala jiného muže.

Mělo mi to být jasné. Viděla jsem, jak od sebe odháněl lidi, kteří se snažili k němu proniknout. Jak se urputně vyhýbal vztahům, jež nebyly zcela jednostranné a nemohl je mít pod kontrolou. Ale po těch strašlivých věcech, které udělal v Jalovci, jsem si myslela, že jsem jediná, kdo ho může spasit. Cestou na jih,

když jsme utíkali před Paní i před Černou legií, jsem mu dala najevo, jaké city k němu chovám. Otevřela jsem mu tajná dvířka svého srdce, za nimiž jsem schraňovala vše, co jsem si vysnila od doby, kdy jsem byla dost velká na to, abych začala přemýšlet o mužích.

Najednou z něj byl úplně jiný člověk. Vystrašené zvířátko chycené do klece. Když se dozvěděl, že se objevil Poručík s částí Legie, viditelně se mu ulevilo. To všechno se stalo jen pár hodin předtím, než zemřel.

Tušila jsem to. Myslím, že část ze mne to věděla vždycky. Proto z toho nejsem tak zničená, jak bys chtěl. Ano. Vím, že víš, že v noci někdy pláču ze spaní. Pláču kvůli těm dívčím snům. Pláču, protože ty sny mě nikdy neopustí, i když je nemůžu uskutečnit. Pláču, protože jedinou věc, kterou skutečně chci, nemůžu mít. Chápeš?“

Vzpomněl jsem si na Paní a na její situaci a přikývl jsem.

„Teď budu plakat znova. Jdi pryč. Prosím. Řekni Nemluvovi,

aby přišel.“

Ani jsem ho nemusel hledat. Čekal vedle. Díval jsem se, jak vchází dovnitř, a přemýšlel, jestli jsem skutečně chápal, co mi chtěla říct.

Rozhodně jsem měl o čem přemýšlet.

Kapitola čtyřicátá třetí: PROCHÁZKA

Určete si nějaký termín a čas poběží mnohem rychleji. Ten náš běžel jako o závod. Ani jsme se nenadáli a čtyři dny byly pryč. A to jsem se moc nezdržoval spaním.

Spolu s Ardanou jsme překládali. A překládali. A překládali. Ona četla a rovnou nahlas překládala. Já jsem psal, dokud jsem nedostal do rukou křeče. Občas mě zastoupil Nemluva.

Namátkově jsem někdy nahlédl do již přeložených dokumentů, zvláště těch, na nichž jsme pracovali Stopař a já. Ani jednou jsem v nich nenašel chybu.

Toho čtvrtého dne jsem si něčeho všiml. Překládali jsme jednu listinu. Ten večírek musel být tak velký, že kdyby se konal dnes, označili bychom to za válku. Nebo přinejmenším za vzpouru. Pořád dál a dál. Ten a ten z toho a toho, s paní nějakou, šestnáct titulů, z nichž snad jen čtyřem jsem rozuměl. Než všechny ty lidi stihli ohlásit, muselo být už ráno.

V každém případě, když byla někde v půlce seznamu, trochu jí přeskočil hlas. Ha! Řekl jsem si. Přihořívá. Nastražil jsem uši.

Plynule pokračovala. O chvíli později jsem si nebyl jistý, jestli jsem si to nevymyslel. Rozum mi říkal, že to jméno, které ji zarazilo, nebude to, které zrovna říkala. Diktovala mi tak, abych stíhal zapisovat. Ale její oči byly mnohem rychlejší než má ruka.

Žádné ze jmen, která následovala, už nic podobného nezpůsobilo.

Projdu si ten seznam později, jenom pro případ. Třeba něco vynechala.

To štěstí jsem však neměl.

Pozdě odpoledne mi řekla: „Dáme si přestávku, Felčare. Zajdu pro čaj. Dáš si taky?“

„Jasně. A možná ještě krajíc chleba.“ Čmáral jsem ještě asi půl minuty, než mi došlo, co se stalo.

Cože? Paní se sama nabídla, že něco přinese? A mě to vůbec nezarazilo? Naprosto mě to vyvedlo z rovnováhy. Do jaké míry hrála svou roli? Do jaké míry to brala jako zábavu? Určitě si sama nešla pro čaj už celá staletí. Jestli vůbec.

Vstal jsem a vyrazil za ní. U východu z komůrky jsem zůstal stát.

Stála v chodbě patnáct metrů ode mě. V bledém světle zaprášené lampy jsem viděl, že jí Ota zahradil cestu a přitlačil ji ke zdi. Vykládal jí nějaké žvásty. Proč jsem něco takového nepředvídal, nevím. Pochyboval jsem, že ona ano. Určitě se s něčím takovým obvykle nesetkávala.

Ota začal být dotěrný. Už už jsem se chystal to rázně vyřešit, ale pak jsem zauvažoval. Třeba by se zlobila, že se do toho pletu.

Z vedlejší chodby se vynořilo světlo. Jilmáč. Zastavil se. Ota byl příliš zaneprázdněn, aby si nás všiml.

„Raději něco udělej,“ řekl Jilmáč. „Takovéhle problémy jsou to poslední, co potřebujem.“

Nevypadala vystrašeně nebo rozčíleně. „Myslím, že to zvládne sama.“

Ota dostal tak výmluvné „ne“, že si ho nemohl vykládat jinak. Ale neodradilo ho to. Pokusil se ji obejmout.

Dostal facku. To ho rozlítilo. Rozhodl se, že si vezme, co chce. Když jsme k nim s Jilmáčem vyrazili, zmizel náhle v přívalu kopanců a ran pěstí, které ho poslaly na špinavou zem. Svíjel se tam, jednou rukou se držel za břicho a druhou rukou za paži. Ardana pak pokračovala v chůzi, jako by se nic nestalo.

„Říkal jsem ti, že to zvládne sama,“ poznamenal jsem k Jilmáčovi.

„Raději se od ní budu držet dál,“ řekl Jilmáč. Pak se usmál a poklepal mě po rameni. „Vsadím se, že je v posteli pěkně divoká, co?“

Určitě jsem zrudl. K čertu s tím. Zašklebil jsem se na něj. To ho jen utvrdilo v jeho domněnce. Vždyť je to jedno. Utvrdilo by ho v tom cokoli, co bych řekl nebo udělal. Tak už to v těchhle věcech chodí.

Odvlekli jsme Otu do mého pokoje. Myslel jsem, že ze sebe vyzvrací všechny vnitřnosti. Ale zvládl to. Prohlédl jsem ho, jestli nemá něco zlomené, ale všechno byly jen pohmožděniny. „Je tvůj, Jilmáči,“ řekl jsem, protože jsem věděl, že k němu bude chtít pronést pár slov.

Chytil Otu za loket a oznámil mu: „Vyřídíme to v mé úřadovně, vojáku.“ Ale už cestou ho začal plísnit a vysvětlovat mu, jak to v životě v takových věcech chodí.

Když se Ardana vrátila, tvářila se, jako by se nic nestalo. Možná si nevšimla, že jsem to viděl. Po půl hodině se mě však zeptala: „Můžeme si udělat přestávku? Jít ven? Na procházku?“ „Chceš, abych šel?“

Přikývla. „Potřebuji s tebou mluvit. O samotě.“

„Dobře.“

Abych řekl pravdu, kdykoli jsem zvedl hlavu od práce, taky jsem pociťoval strašnou stísněnost. Výprava na západ mi připomněla, jak je příjemné, když si člověk může pořádně protáhnout tělo. „Nemáš hlad?“ zeptal jsem se. „Nespojíme to se svačinou?“

Podívala se na mě, nejdřív překvapeně, pak nadšeně. Ten nápad se jí zalíbil. „Dobrá. Souhlasím.“

Tak jsme zašli za kuchařem a pekařem, naplnili košík jídlem a vyšli nahoru. Ona si toho nevšimla, ale provázely nás přihlouplé úšklebky.

V Díře jsou jen jediné dveře. Do poradní místnosti, za níž se nachází Pusinčina ložnice. Komůrky ostatních, včetně mé a Ardaniny, chrání jen tenký závěs. Všichni si tedy mysleli, že si chceme nedostatek soukromí vynahradit venku.

Sněte dál. Vždyť nahoře budeme mít více diváků než dole. Jenom to nebudou lidé.

Když jsme vystoupili na povrch, zbývaly do západu slunce asi tři hodiny. Jeho záře nás prudce udeřila do očí. Bylo to nepříjemné. Já jsem byl na to připraven. Ale ji jsem zapomněl upozornit.

Šli jsme nahoru podél potoka, blaženě vdechovali čerstvý vzduch a nic neříkali. Planina byla tichá. Nehýbaly se ani lístky Praotce Stromu. Větřík byl tak nepatrný, že v korálových útesech ani nezasípěl. „Takže?“ řekl jsem po nějaké době.

„Potřebovala jsem ven. Všechno tam na mě padá. A silové pole to dělá ještě horší. Cítím se tam dole slabá. Připravuje mě to o rozum.“

„Aha.“

Obešli jsme korál a narazili na menhir. Nejspíš to byl některý z mých starých známých, protože řekl: „Někdo cizí je na Planině, Felčare.“

„Nevymýšlíš si?“ A pak jsem dodal: „Kdo je to, balvane?“ Ale víc už mi neřekl.

„Vždycky se chovají takto?“

„Nebo hůř. Tak, silové pole začíná slábnout. Cítíš se líp?“

„Cítila jsem se lépe už ve chvíli, kdy jsme vyšli ven. Je to jako brána do pekla. Jak takhle můžete žít?“

„Není to nic moc, ale je to domov.“

Došli jsme na holou pláň, v jejímž středu se tyčil Praotec Strom. Zastavila se. „Co je to?“

„Praotec Strom. Víš, proč si ti dole myslí, že jsme tady?“

„Vím. Nech je při tom. Nazvěme to ochranným zbarvením. Tak toto je tvůj Praotec Strom?“ Ukázala na něj.

„To je on.“ Šel jsem dál. „Jak se dneska máš, starouši?“

Už jsem se ho takto ptal snad padesátkrát. Není to zkrátka nic jiného než jen pozoruhodný starý strom. Nečekal jsem žádnou odpověď. Ale listí Praotce Stromu se ve chvíli, kdy jsem to dořekl, rozcinkalo.

„Vrať se, Felčare.“ Hlas Paní zněl panovačně, tvrdě a trochu rozechvěle. Otočil jsem se a došel k ní.

„Vracíš se ke svému starému já?“ zeptal jsem se jí. Koutkem oka jsem zaznamenal nějaký pohyb. Soustředil jsem se na korál a nedaleký keř. „Ztlum hlas. Máme společnost.“

„To mě nepřekvapuje.“ Rozložila na zem potrhanou deku, kterou si přinesla, a sedla si na ni, se špičkami nohou těsně u okraje pláně. Sundala z košíku kus hadru, kterým byl přikrytý. Uvelebil jsem se vedle ní, tak, abych mohl pozorovat našeho slídila. „Víš, co to má být?“ zeptala se a kývla hlavou ke stromu.

„To neví nikdo. Je to prostě Praotec Strom. Domorodé kmeny ho považují za boha. Není pro to však žádný důkaz. Ale Jednookého a Skřeta dost zaujalo, že stojí téměř přesně v zeměpisném středu Planiny.“

„Ano. Mám za to, že... bylo to už tak strašlivě dávno. Mělo ml to napadnout... Můj manžel nebyl prvním svého druhu, Felčare. A Bílá Růže také ne. Věřím, že je to všechno velký koloběh.“ „Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

„Velmi dávno, dokonce i podle mého chápání času, se odehrála válka podobná té mezi Tyranem a Bílou Růží. Světlo přemohlo temnotu. Ale jako vždy, zanechala temnota na vítězích svůj stín. Aby boj ukončili, povolali nějakou bytost z jiného světa, prostoru, rozměru, nebo jak chceš. Tak jako dokáže Skřet vyčarovat ducha, až na to, že tohle byl dospívající bůh. Nijak významný. Měl podobu mladého stromku. Tohle je legenda, kterou jsem slýchala v dětství. Postupně upadala v zapomnění, takže podrobnosti neznám. Ale důsledky byly nebývalého rozsahu. Zahynuly tisíce lidí a byla zpustošena rozsáhlá území. Ale zasadili toho podmaněného boha na hrob svého velkého nepřítele, aby ho hlídal. Bůh-strom bude žít miliony let.“

„Chceš tím říct, že... Praotec Strom stojí na něčem jako Velká mohyla?“

„Dokud jsem ten strom nespatřila, nespojila jsem si Planinu s tou legendou. Ano, tato půda obsahuje něco stejně ničemného jako můj manžel. Tolik věcí najednou dává smysl. Všechno do sebe zapadá. Ty podivné mluvící balvany. Korálové útesy vzdálené tisíce kilometrů od moře. To vše sem proniká z toho jiného světa. Měnivé bouře jsou uskutečněním snů toho stromu.“

Povídala dál, ale nesnažila se to vysvětlit ani tak mně jako sama sobě. Seděl jsem tam s otevřenou pusou a vzpomněl si na měnivou bouři, která mě zastihla cestou na západ. Byl jsem snad prokletý, protože jsem se chytil do sítí snového světa toho boha?

„To je šílené,“ řekl jsem. Ve stejném okamžiku se mi podařilo odhalit, kdo je ta osoba, která nás tajně sledovala.

Nemluva. Krčil se v keřích jako šelma Číhající na kořist. Nemluva, který byl všude, kam jsem se v posledních třech dnech hnul. Stal se mým stínem, jehož jsem si jen zřídka všiml, protože byl tichý a nenápadný, jak měl ve zvyku. Takže tolik k mému přesvědčení, že můj návrat s cizinkou nevyvolal žádné podezření.

„Tohle je špatné místo, Felčare. Velice špatné. Řekni té hluché vesnické holce, aby odtud odešla.“

„Kdybych to udělal, musel bych jí podat vysvětlení a prozradit, kdo mi takovou informaci dal. Pochybuji, že by na to reagovala příznivě.“

„Asi máš pravdu. No, stejně to už brzy bude jedno. Pojďme se najíst.“

Vybalila cosi, co vypadalo jako opečený králík. Na Planině však králíci nežijí. „Když nic jiného, tak ten jejich pochod do Konina aspoň vylepšil zásoby v kuchyni.“ Pustil jsem se do jídla.

Nemluva zůstával bez hnutí v koutku mého oka. Ty parchante, pomyslel jsem si. Doufám, že ti tečou sliny.

Když jsem do sebe naházel tři čtvrtky králíka, zpomalil jsem natolik, že jsem mohl říct: „To, co jsi vyprávěla o staroušovi, je zajímavé, ale je to pro nás nějak důležité?“

Praotec Strom zvyšoval hlasitost. Přemýšlel jsem proč. „Bojíš se ho?“

Neodpověděla. Odhodil jsem kosti do potoka a vstal. „Za chvíli jsem zpátky.“ Přistoupil jsem k Praotci Stromu. „Starouši, nemáš nějaké výhonky? Nebo semena? Něco malého, co by se dalo vzít do Mohylové země a zasadit na hrobě jiného zloducha?“

Až dosud pro mě bylo rozmlouvání s tím stromem pouhou hrou. Cítil jsem k němu sice téměř posvátnou úctu kvůli jeho stáří, ale nevěřil jsem ničemu z toho, co o něm tvrdili domorodci nebo Paní. Byl to jen sukovitý starý strom se zvláštními listy a trvale špatnou náladou.

Náladou?

Když jsem se pokusil o něj opřít, abych se podíval nahoru, jestli mezi podivným listovím nezahlédnu nějaké plody, štípl mě. Ne že by mi dal žihadlo. Ale vyletěly jiskry. V konečcích prstů jsem pocítil palčivou bolest. Když jsem je vytáhl z pusy, vypadaly jako spálené. „Sakra," zabručel jsem a o pár kroků ustoupil. „Nic proti tobě, strome. Myslel jsem, že bys nám možná chtěl pomoct."

Nejasně jsem si uvědomil, že blízko skrýše, z níž nás pozoroval Nemluva, se objevil menhir. Další postávaly kolem.

Něco mě udeřilo silou vodního proudu vypuštěného létající velrybou z padesátimetrové výše. Srazilo mě to k zemi. Bušily Ho mě mocné proudy, proudy myšlenek. Sténal jsem a pokoušel se doplazit k Paní. Natáhla ke mně ruku, ale přes hranici neudělala ani krůček...

Některé z těch proudů začínaly být srozumitelné. Ale cítil jsem se jako bych byl najednou uvnitř padesáti mozků rozptýlených po celém světě. Ne. Planina. A více než padesát mozků. Všechno se začalo spojovat a zapadat do sebe... Byly to myšlenky menhirů.

Všechno zmizelo. Mocné kladivo přestalo tlouci na kovadlinu, kterou jsem představoval já. Podařilo se mi dolézt k okraji pláně, ale věděl jsem, že to ještě není zárukou bezpečí. Natáhl jsem se na deku a snažil se popadnout dech. Nakonec jsem obrátil hlavu zpět ke stromu. Jeho listy vztekle zvonily.

„Co se stalo?"

„Jednoduše mi řekl, že dělá, co může, jenže ne pro nás, ale pro ty své. Že mám jít k čertu, nechat ho být a přestat ho rozčilovat, jinak se octnu v pořádných sračkách. Páni."

Pohlédl jsem směrem k Nemluvovi, abych zjistil, jak na předchozí událost reagoval.

„Varovala jsem..." Také se ohlédla.

„Myslím, že máme potíže. Asi tě poznali."

Byli tady skoro všichni z Díry. Stáli v zástupu podél stezky. Menhirů přibylo. Chodící stromy vytvořily kruh, v jehož středu jsme se nacházeli.

A byli jsme bezbranní, protože přicházela i Pusinka. Zase jsme se nacházeli v silovém poli.

Měla na sobě oděv z bílého plátna. Kráčela k nám spolu s Jilmáčem a Poručíkem. Připojil se k ní Nemluva. Za ní šli Jednooký, Skřet, Stopař a Pes Žabožrout. Všechny ještě pokrýval prach z cest, po nichž se plahočili.

Museli být na Planině už celé dny. A mně o tom nikdo neřekl ani slovo...

Cítil jsem se, jako bych stál na šibenici a kat mi nečekaně podkopl stoličku. Patnáct vteřin jsem jenom zíral, s ústy dokořán. Pak jsem se tiše zeptal: „Co budeme dělat?" Hlas mi přeskakoval.

Překvapilo mě, když mě vzala za ruku. „Vsadila jsem a prohrála. Nevím, jsou to tví lidé. Vymysli něco. Jé." Oči se jí zúžily. Upřeně se zahleděla do dáli. Pak se jí ústa zvlnila úsměvem. „Už tomu rozumím." „Čemu?"

„Začínám chápat, jaký má můj manžel plán. Manipuloval vámi víc, než by tě napadlo. Působí na počasí a čeká, až ho vysvobodí. A když dostal vašeho Havrana, rozhodl se navíc přilákat k sobě tvou vesničanku... Ano, myslím, že... Pojď." Mí staří kamarádi se netvářili nepřátelsky, jen rozpačitě. Kruh kolem nás se i nadále zmenšoval. Paní mě znovu uchopila za ruku a zavedla mě ke kmeni Praotce Stromu. „Nechť mezi námi vládne mír, dlouhověký. Přichází někdo, koho si pamatuješ ze starých časů." Pak promluvila ke mně. „Po světě pobíhá spousta starých duchů. Někteří z nich jsou tady odnepaměti. Nejsou příliš velcí, takže nepřitahují takovou pozornost jako můj manžel nebo Lapení. Lovkyně Duší měla přisluhovače, kteří byli starší než ten strom. Byli pohřbeni spolu s ní. Říkala jsem ti, že jsem poznala způsob, jakým byla roztrhána těla těch mrtvých."

Stál jsem tam v krvavé záři zapadajícího slunce a byl jsem naprosto zmatený. Tomu, co říkala, jsem rozuměl asi tak, jako kdyby mluvila telušsky.

Pusinka, Nemluva, Jednooký a Skřet došli až k nám. Jilmáč a Poručík zůstali stát jen kousek za nimi. Jen Stopař a Pes Žabožrout se kapánek vmísili do davu. „Co se děje?" znakoval jsem vystrašeně směrem k Pusince.

„To právě chceme vědět. Od chvíle, kdy Skřet, Jednooký a Stopař vstoupili na Planinu, dostávali jsme od menhirů zmatené zprávy, které nám nedávaly žádný smysl. Na jednu stranu jednooký a Skřet potvrdili vše, co jsi mi řekl - do chvíle, než se vaše cesty rozešly."

Pohlédl jsem na své dva přátele a nezpozoroval jedinou známku přátelství. Jejich oči byly studené a skelné. Jako kdyby se za nimi usídlil někdo jiný.

„Máme společnost," zvolal nepříliš hlasitě Jilmáč.

Nedaleko kroužili na kobercích podobných lodím dva Lapení. Nepřibližovali se. Ruka Paní se zachvěla. Jinak se ovládala. Zůstávali v dostatečné vzdálenosti, aby je nebylo možné poznat.

„Tak o co vám jde?" zeptal jsem se. „Nemluvo, co po mně chcete? Strašně jste mě vyděsili."

„Po říši jdou zvěsti, že ses nechal koupit," odpověděl mi Nemluva znakovou řečí. „Prý jsi sem přivedl nějaké velké zvíře, aby zavraždilo Pusinku. Možná dokonce někoho z nových Lapených."

Pousmál jsem se, nemohl jsem si pomoci. Ten, kdo tento drb vypustil, se neodvážil říct celou pravdu.

Můj úsměv Nemluvu uklidnil. Znal mě dobře. Myslím, že právě proto dostal za úkol mě sledovat.

Pusinka se také uvolnila. Ale na Jednookého a Skřeta to nezapůsobilo.

„Co je jim, Nemluvo? Tváří se, jako by jim uletěly včely."

„Tvrdí, žes je zaprodal. Že tě Stopař viděl. Že kdyby..."

„Taková pitomost! Kde, sakra, jsi, Stopaři? Přiveďte mi toho zasraného velkého blbce, ať mi to řekne do očí!"

Světla ubývalo. Veliký rudý kotouč slunce klesal za kopce. Brzy bude tma. Začala mě pálit záda. Že by chtěl ten

zatracený strom začít zase vyvádět?

Najednou se všude kolem rozblikaly menhiry. Jejich jiskření se šířilo dokonce i za potokem, kde bylo křoví obzvlášť husté. Pes štěkl. Nemluva něco ukazoval Jilmáčovi. Ale stál ke mně zády, takže jsem jeho znaky nemohl přečíst. Jilmáč se rozběhl k místu, kde nastal rozruch.

Menhiry pochodovaly tak, že vytvářely zeď, která něco hnala směrem k nám... Ha! Stopař a Pes Žabožrout. Stopař se tvářil naprosto tupě a zmateně. Pes se pokoušel proklouznout mezi menhiry. Ty mu to však nedovolovaly. Naši lidé museli uskakovat, aby jim nerozmačkaly chodidla.

Menhiry dostrkaly Stopaře a Psa Žabožrouta do pásma plané země. Pes dlouze zoufale zavyl, stáhl ocas mezi nohy a schoval se do stínu svého pána. Stáli asi tři metry od Pusinky.

„Ach, bohové," zašeptala Paní a stiskla mou ruku tak silně, že jsem málem vykřikl.

Ve zvonivém listoví Praotce Stromu se rozpoutala měnivá bouře.

Byla obrovská. Byla strašlivá. Byla prudká. Všechny nás pohltila s takovou dravostí, že nám nezbývalo nic jiného než se jí poddat. Tvary se měnily, střídaly, prolínaly. Jen ti, kteří se nacházeli nejblíže Pusince, zůstávali stejní.

Stopař zařval. Z tlamy Psa Žabožrouta se ozvalo hrůzyplné zavytí. A pak se oba změnili ve stejně odporné a divoké příšery jako při bouři, která nás potkala cestou na západ.

Paní něco vykřikla, ale zaniklo to ve hřmotu bouře. Slyšel jsem však v jejím hlase vítězný tón. Ona tyhle podoby znala.

Zíral jsem na ni.

Ona se nezměnila.

Připadalo mi to nemožné. Ta bytost, která mě už před patnácti lety pobláznila, přece ve skutečnosti nemohla být touto ženou.

Pes Žabožrout vycenil odporné tesáky a skrz bouři se rozběhl proti Paní. Také ji znal. Chtěl ji zabít, dokud se nacházela v silovém poli a nemohla se bránit. Stopař se vlekl za ním a vypadal stejně zmateně jako ve své lidské podobě.

Praotec Strom šlehl jednou z větví, která odpálila Psa Žabožrouta, jako když člověk odkopne kamínek. Pes podnikl takový odvážný pokus ještě třikrát. Marně. Počtvrté dostal přímý zásah

bleskem, který mohl být praotcem všech blesků. Odhodilo ho to až k potoku, kde asi minutu doutnal a cukal sebou, načež se zvedl a zavyl do nepřátelské pustiny.

Ve stejném okamžiku se Stopař ve zvířecí podobě vydal pro Pusinku. Zvedl ji a zamířil k západu. Když byl Pes Žabožrout ze hry, všechna pozornost se přesunula ke Stopaři.

praotec Strom možná není bůh, ale když promluví, má to zvuk. Skály se působením jeho hlasu rozpadaly a všichni kolem se chytali za uši a křičeli. Pro nás, kteří jsme byli v jeho blízkosti, to bylo snesitelnější.

Nevím, co říkal. Jazyku, jenž používal, jsem nerozuměl a nikdy jsem neslyšel žádný, který by mu byl alespoň podobný. Ale dolehl ke Stopařovi. Postavil Pusinku na zem a vrátil se zpět do spárů bouře, aby se vydal na milost bohu a nechal se drtit hlasem, jehož ozvěna se rozléhala po křiklavě fialovém kruhu, který se kolem Stopařova znetvořeného těla utvořil. Klaněl se a vzdával stromu čest, až se změnil.

Bouře ustala stejně rychle, jako propukla. Všichni se zhroutili k zemi. Dokonce i Paní. Ale zůstal jsem při vědomí. V mdlém světle jsem spatřil kroužit Lapené. Usoudili, že nadešla jejich chvíle. Vrátili se o kus dozadu, aby nabrali rychlost a vletěli do silového pole. Každý z nich vystřelil čtyři desetimetrové oštěpy původně určené k útoku na létající velryby. A já jsem seděl na zemi a držel za ruku jejich cíl.

Myslím, že jen silou vůle se Paní podařilo zašeptat: „Umí číst budoucnost stejně jako já." Což v té chvíli nedávalo smysl. „To jsem si neuvědomila."

Osm oštěpů se obloukem řítilo dolů.

Praotec Strom vyslal odpověď.

Koberce se pod svými majiteli rozpadly.

Oštěpy vybuchly v takové výšce, že žádná z jejich nálož nedopadla na zem.

Ovšem Lapení ano. Ladným obloukem zapadli mezi husté korálové útesy jižně od nás. Pak mě přemohl spánek. Poslední, co si pamatuji, byly tři lesknoucí se oči Skřeta a Jednookého.

Kapitola čtyřicátá čtvrtá: ZRYCHLOVÁNÍ

Zdály se mi sny. Nekonečné, děsivé sny. Jednou, jestli budu žít dost dlouho, jestli přežiju to, co přijde, je možná zaznamenám. Byly o bohu, který je stromem, a o tom, co poutají jeho kořeny...

Ne. Myslím, že ne. Stačí zaznamenat jeden život plný bojů a hrůzy. A ten zatím pokračuje.

Paní se probudila první. Natáhla se ke mně a štípla mě. Bolest mě probrala. „Vstávej. Pomoz mi. Musíme odvést tvou Bílou Růži," zašeptala tak tiše, že jsem ji sotva slyšel.

Nedávalo mi to smysl.

„Silové pole."

Chvěl jsem se. Myslel jsem, že to bylo způsobeno tím, co mě srazilo k zemi.

„Ta věc pod námi je z tohoto světa. Strom ne."

To jsem se nechvěl já, ale země. Cítil jsem jemné vibrace. A uvědomil jsem si, že slyším zvuky. Přicházely z hloubky pode mnou.

Začínalo mi to docházet.

Strach člověka dokáže vybičovat k velkým výkonům. Postavil jsem se na nohy. Praotec Strom nade mnou nesnesitelně cinkal. Z jeho zvonkohry byla patrná panika.

Paní také vstala. Klopýtali jsme k Pusince. Museli jsme se vzájemně podpírat, abychom neupadli. S každým vrávoravým krokem proudila má zlenivělá krev rychleji. Podíval jsem se Pusince do očí. Byla při vědomí, ale stále ještě ochromená. Její pohled byl z poloviny vystrašený a z poloviny nevěřícný. Postavili jsme ji a chytili každý z jedné strany pod paží. Paní začala

odpočítávat kroky. Nepamatuji si, že bych kdy v životě prováděl těžší práci. Na nohou mě držela jen síla vůle.

Vibrace brzy přešly v chvění, jako když běží stádo koní, pak v otřesy, jako když padá lavina, a nakonec v zemětřesení. Půda kolem Praotce Stromu začala praskat a rozestupovat se. Do vzduchu vylétly plameny a oblaka prachu. Strom jako by vykřikl. V koruně mu začalo modře blýskat. Zrychlili jsme ještě více krok a pospíchali dolů přes potok.

Za námi začalo něco strašlivě řvát.

Neohlédl jsem se. To cosi, co vycházelo ze země, muselo prožívat strašlivou bolest. Praotec Strom tomu působil pekelná muka. Ale nevzdávalo se to, touha po svobodě byla silnější.

Neotočil jsem se, abych se podíval, jak to vypadá. Můj strach byl na to příliš velký. Nechtěl jsem vědět, jak vypadá starověký Tyran.

Dokázali jsme to. Bohové. Nějakým způsobem se nám s Paní podařilo odvést Pusinku dostatečně daleko od Praotce Stromu, aby znovu získal svou nadpřirozenou sílu.

Řev postupně nabíral na síle. Padl jsem k zemi a zacpal si uši. A najednou to bylo pryč.

Po chvíli Paní řekla: „Felčare, jdi se podívat, jestli můžeš pomoci ostatním. Nebezpečí je zažehnáno. Strom vyhrál."

Tak rychle? Po takovém běsnění?

Měl jsem pocit, že už nikdy nedokážu vstát.

Ve větvích Praotce Stromu stále jiskřila modrá aureola. Jeho hněv byl cítit i ze vzdálenosti dvou set metrů. A čím blíže jsem přicházel, tím byl znatelnější.

Země kolem paty stromu byla vzhledem k tomu, co se tady před chvílí odehrálo, vcelku neporušená. Vypadala jako čerstvě zoraná, to bylo vše. Někteří mí druhové byli částečně zasypaní, ale nezdálo se, že by byl někdo zraněný. Všichni se aspoň trochu hýbali. A tvářili se naprosto ohromeně. Kromě Stopaře. Ta odporná osoba nezískala zpět svou falešnou lidskou podobu.

Byl už na nohou a pomáhal ostatním. Přátelsky jim z oblečení střepával prach. Člověk by neřekl, že ještě před chvilkou to byl úhlavní nepřítel. Strašné.

Nikdo nic nepotřeboval. Kromě chodících stromů a menhirů Stromy byly převrácené. Menhiry... Spousta jich také ležela na zemi. A nedokázala se postavit.

Dostal jsem z toho husí kůži.

Když jsem se přiblížil ke stromu, znovu mi po těle přejel mráz.

Mezi kořeny vyčnívala ze země lidská ruka. Byla dlouhá, šlachovitá, nazelenalá, s obrovskými drápy, které byly nyní polámané a tekla z nich krev. Nepatřila nikomu z Díry.

Zacukala sebou.

Mezi listím se nadále modře blýskalo.

Ta ruka ve mně probudila zvířecí pudy. Chtělo se mi zařvat a utéct pryč. Nebo popadnout sekyru a rozmlátit ji. Ale neudělal jsem ani jedno z toho, protože jsem měl neurčitý pocit, že mě Praotec Strom pozoruje a pořádně se mračí. Možná mě dokonce viní z toho, že jsem tu nestvůru, jíž ruka patří, probudil.

„Už jdu," řekl jsem. „Vím, jak se cítíš. Já taky musím zneškodnit jednoho starého netvora." Začal jsem ustupovat a každé tři nebo čtyři kroky jsem se uklonil.

„Co to, k čertu, bylo?"

Otočil jsem se. Jednooký na mě zíral, jako kdyby si myslel, že jsem se zbláznil.

„Jenom si povídám se stromem." Rozhlédl jsem se kolem. Zdálo se, že všichni pomalu získávají ztracenou rovnováhu. Někteří už začali zvedat chodící stromy. Spadlým menhirům však zřejmě nebylo pomoci. Dostalo se jim takového ocenění, jaké mohou myslící kameny očekávat. Později budou nalezeny postavené mezi ostatními mrtvými menhiry u brodu potoka.

Vrátil jsem se k Pusince a Paní. Pusinka pomalu přicházela k sobě, ale byla ještě příliš otřesená na to, aby mohla mluvit. Paní se zeptala: „Všichni v pořádku?"

„Kromě toho pod zemí. Moc nechybělo a bylo to naopak." popsal jsem, co jsem viděl.

Přikývla. „Podobná chyba se v brzké době nesmí opakovat."

Nemluva a několik dalších lidí se shromáždili kolem nás, takže jsme nemohli toto téma rozvinout, abychom nevzbudili podezření. „Co teď?" zamumlal jsem. Nedaleko hulákal Poručík a Jilmáč, aby někdo přinesl lampy.

pokrčila rameny.

„Co Lapení?"

„Chceš je jít hledat?"

„Sakra, to ne! Ale taky je tady nemůžeme nechat jen tak pobíhat. Nehledě na..."

„Budou je sledovat menhiry, ne?"

„To záleží na tom, jak moc je ten starý strom naštvaný. Možná nás po tom všem pošle ke všem čertům."

„Mohl bys to jít zjistit."

„Půjdu já," zaskřehotal Skřet. Chtěl nějakou záminku pro to, aby se mohl dostat co nejdál od stromu.

„Ať ti to netrvá celou noc," řekl jsem. „Proč nejde někdo pomoct Poručíkovi a Jilmáčovi?"

Pár lidí jsem se tím zbavil, ale Nemluva zůstal.

Nebylo nic, kvůli čemu by Pusinku spustil z očí. Měl stále ještě výhrady.

Třel jsem Pusince zápěstí a prováděl spoustu dalších zbytečností, protože jediným lékem zde byl čas. Po několika minutách jsem zamručel: „Sedmdesát osm dní."

„Zanedlouho bude pozdě," dodala Paní.

Zvedl jsem obočí.

„Bez ní ho nebude možné porazit. A brzo už ani nejrychlejší jízda nezaručí, že se tam dostane včas."

Nevím, co z toho rozhovoru Nemluva vyrozuměl. Vím jen, že k němu Paní zvedla hlavu, mírně se pousmála a zatvářila se tak, jak to dělává, když zná vaše myšlenky. „Potřebujeme ten strom." A dodala: „Nedojedli jsme svačinu."

„He?"

Na pár minut se vzdálila. Když se vrátila, nesla košík a příšerně špinavou deku. Chytila mě za ruku a vedla mě do tmy. „Hlídej, abychom se nechytili do nějaké léčky," řekla mi.

Co to zase bylo za hru?

Kapitola čtyřicátá pátá: UZAVŘENÍ DOHODY

Dokud se na obloze neobjevila loďka měsíce, daleko jsme nedošli. Byla totiž příliš velká tma a my jsme nechtěli riskovat. Když vyšel měsíc, Paní se se mnou vydala k místům, kam spadli Lapení. Zastavili jsme se na písčitém prostranství. Rozložila deku. Byli jsme mimo silové pole. „Sedni si."

Posadil jsem se. Ona také. Zeptal jsem se: „Co..."

„Buď zticha." Zavřela oči a ponořila se do sebe.

Dumal jsem, jestli se Nemluva dokázal odtrhnout od Pusinky, aby nás mohl sledovat. Uvažoval jsem, jestli mí druhové při zvedání stromů trousí hrubé poznámky na mou adresu. Přemýšlel jsem, do jaké pitomé hry jsem se to zase zapletl.

V každém případě ses díky tomu něco nového dozvěděl, Felčare.

Po chvíli jsem si všiml, že ať byla kdekoli, už se vrátila. „Já žasnu," zašeptala. „Kdo by si pomyslel, že budou mít takovou odvahu?"

„He?"

„Naši přátelé na létajících kobercích. Domnívala jsem se, že to byli Kulhavec a Šepta. Ale šlo o Náfuku a Puchýřici. Ale kdybych přemýšlela, napadlo by mě, že je to ona. Má velké čarodějnické nadání."

Zase přemýšlela nahlas. Napadlo mě, jestli to dělá často. Pokud ano, jistě nebyla zvyklá, že by při tom někdo byl. „Co tím myslíš?"

Nevnímala mě. „Zajímalo by mě, jestli to řekli ostatním."

Zkusil jsem si poskládat pár věcí dohromady. Paní měla tři vize budoucnosti, a v žádné z nich pro ni nebylo místo. Možná to znamenalo, že tam nebylo místo ani pro Lapené. A možná je napadlo, že můžou vzít budoucnost do vlastních rukou tím, že se zbaví vládkyně.

překvapilo mě, když jsem si všiml světla. Ale nepolekalo mě to Domyslel jsem si, že se Nemluva rozhodl nás sledovat. Takže mě pak velice udivilo, když si k nám přisedla sama Pusinka.

Jak je možné, že jsem necítil silové pole? Samozřejmě mě to rozrušilo.

Paní mluvila dál, jako by tu Pusinka nebyla. „Ještě se z korálů nedostali. Bude jim to chvíli trvat, protože jsou oba zranění. A přestože je korály nemohou zabít, mohou jim způsobit velkou bolest. Teď odpočívají a čekají na první světlo."

„Takže?"

„Takže se možná ven vůbec nedostanou."

„Pusinka umí odezírat ze rtů."

„Ona už to ví."

No, já pořád říkám, že ta holka není hloupá.

Myslím, že Pusinka jasně vyjádřila svůj postoj tím, že si sedla tak, abych já byl uprostřed mezi ní a Paní.

Ó jé.

Mám být jejich prostředníkem.

Problém je, že nemůžu zaznamenat, co si ty dvě říkaly, protože některá z nich si pak pohrála s mojí pamětí. Jen jednou jsem měl příležitost udělat si pár poznámek, ale ty nedávají žádný smysl.

Došlo k určitým jednáním. Dodnes upřímně žasnu nad tím, že byly Pusinka a Paní ochotny uzavřít spolu dohodu.

A podařilo se jim to. I když to neznamenalo, že by si nějak moc důvěřovaly. Když se Paní nacházela v silovém poli, nehnula se ode mě ani na krok. Je to skvělý pocit, být lidským štítem... Pusinka zase hlídala Paní, aby se nedostala ze silového pole a nenapadlo ji použít svou moc.

Ale jednou ji nechala bez dozoru.

Nebudu však předbíhat. Nejdříve jsme se vrátili zpátky. O schůzce jsme nikomu neřekli. Já a Paní jsme přišli až po Pusince a tvářili se, že jsme se velice unavili tím, co jsme spolu dělali. Nemohl jsem se ubránit úsměvu, když jsem viděl závistivé pohledy některých mužů.

Silové pole jsme opustili znovu příštího rána, poté co Pusinka poslala Nemluvu, Jednookého a Skřeta na výzvědy za menhiry. Praotec Strom se stále ještě nerozhodl. My jsme se vydali opačným směrem, abychom sledovali Lapené.

Vlastně toho ke sledování moc nebylo. Zatím se ještě nedostali ze zajetí korálů. Paní použila moc, kterou nad nimi měla, a oni přestali být Lapenými.

Došla jí trpělivost. Možná chtěla, aby posloužili jako odstrašující příklad... V každém případě, než jsme se vrátili do Díry, kroužila na obloze káně. Skutečná káně.

Je to tak snadné, pomyslel jsem si. Pro ni. Já jsem se pokoušel zabít Kulhavce všemi dostupnými prostředky, a marně.

Vrátili jsme se k překládání. Tak jsme se do toho pohroužili, že ke mně nedolehly zprávy zvenčí. Navíc jsem byl trochu zmatený, protože mi z hlavy vymazala vzpomínky ze setkání s Pusinkou.

Takže nevím ani jak, ale Bílé Růži se podařilo domluvit se s Praotcem Stromem a nejisté spojenectví bylo zachráněno.

Všiml jsem si jedné věci. Menhiry mě přestaly informovat o přítomnosti cizinců na Planině.

Celou dobu měly na mysli Stopaře a Psa Žabožrouta. A Paní. Dva z těch tří už nebyli neznámí. Co se stalo se Psem Žabožroutem, nikdo neví. Ani menhiry ho nedokázaly vystopovat.

Snažil jsem se Stopaře přimět k tomu, aby vysvětlil jeho jméno. Ale nemohl si vzpomenout. Dokonce ani nevěděl, kdo Pes Žabožrout je. Zvláštní.

Byl teď podřízený stromu.

Kapitola čtyřicátá šestá: SYN STROMU

Byl jsem neklidný. Nemohl jsem spát. Dny rychle ubíhaly. Tam na západě Velký Smutek dál ohlodával břehy. Čtyřnohá

nestvůra běžela za svým pánem se zprávou, že byla odhalena. Pusinka a Paní nedělaly nic.

Havran zůstával chycený v pasti. Rovněž Boman zůstával uvězněný ve vysokých plamenech, které sám seslal na vlastní hlavu. Konec světa se nezadržitelně blížil. A nikdo nic nedělal.

Dokončil jsem překlady. A nebyl jsem o nic moudřejší než předtím. Nemluva, Skřet a Jednooký se nadále trápili nad dlouhými seznamy jmen, psali si k nim odkazy a hledali spojitosti. Paní jejich práci sledovala více než já. Babral jsem se totiž s touhle kronikou. Dělal jsem si hlavu s tím, jak vyjádřit prosbu o vrácení těch, které jsem ztratil u Královnina mostu. Byl jsem podrážděný. A čím dál víc protivný. Lidi kolem mě to začalo rozčilovat. Abych uklidnil zjitřené nervy, vydával jsem se na noční procházky.

Jedné noci byl úplněk. Obrovské oranžové kolo se zvedalo nad kopce na jihu. Úžasný pohled. Zvláště když před ním prolétaly hlídkující murény. Z nějakého důvodu se nad pustinou, kam oko dohlédlo, rozlévala jemná fialová záře. V chladivém vzduchu poletovala zrníčka prachu. V dáli na severu blýskala měnivá bouře...

Vedle mě se objevil menhir. Leknutím jsem poskočil. „Někdo cizí je na Planině, balvane?“ zeptal jsem se.

„Nikdo kromě tebe, Felčare.“

„Narazil jsem na vtipálka. Chceš něco?“

„Ne. Praotec Strom chce tebe.“

„Ano? Tak nashle.“ S bušícím srdcem jsem zamířil k Díře.

Cestu mi zastoupil další menhir.

„Tak jo. Když to myslíte tak vážně.“ Vydal jsem se nahoru podél potoka a předstíral, že se nebojím.

Nakonec by mě tam menhiry dotlačily. Je lepší se nevyhnutelnému dobrovolně podřídit. Není to tak ponižující.

Kolem pásu plané země foukal mrazivý vítr, ale když jsem překročil hranici, ucítil jsem horko jako v létě. Bylo naprosté bezvětří. Starý strom přesto cinkal, S každým krokem se výheň zvětšovala.

Měsíc již vystoupil dostatečně vysoko, aby zalil pláň stříbřitým světlem. Kráčel jsem dál. Pohled upřený na tu ruku, která nadále vyčnívala ze země, nadále svírala kořen a nadále sebou alespoň podle mě, občas mírně cukala. Kořen však od minula vyrostl a zdálo se, že se kolem ruky obtáčí jako popínavý keř. Dva metry od stromu jsem zůstal stát.

„Přistup blíže,“ řekl mi obyčejným hlasem. Tón a hlasitost nastavené jako při běžném rozhovoru. „Jú,“ řekl jsem a začal se rozhlížet po únikové cestě. Pláň obstoupil milion menhirů. Tolik k pokusu o útěk. „Nehýbej se, smrtelníku.“

Nohy jako by mi vrostly do země. Co myslel tím smrtelníkem? „Žádal jsi o pomoc. Požadoval jsi pomoc. Žadonil jsi, prosil a škemral o pomoc. Nehýbej se a přiznej to. Přistup blíž.“

„Rozmysli si, co vlastně chceš.“ Udělal jsem dva kroky. Další už by znamenal vylézt na něj.

„Přemýšlel jsem. Kdyby se ta věc ležící tam daleko pod zemi, jíž se vy smrtelníci bojíte, dostala na svobodu, znamenalo by to převeliké nebezpečí i pro mé tvory. Nezdá se mi, že by ti, kteří jí chtějí čelit, k tomu měli dostatečnou moc. Proto...“

Nechtěl jsem ho rušit, ale musel jsem začít křičet. Víte, něco mě chytilo za kotník a svíralo ho tak silně, že jsem cítil, jak mi to hmoždí a drtí kosti. Promiň, starouši.

Vesmír zmodral. Ocitl jsem se v bouři hněvu. Z koruny Praotce Stromu začaly sršet blesky. Celou Planinou se rozlehlo burácení. A já jsem dál řval.

Modré blesky, které kolem mě létaly, mě ohrožovaly skoro stejně jako můj trýznitel. Ale nakonec mě ruka pustila.

Snažil jsem se utéct.

Po prvním kroku jsem však upadl. Dál jsem pokračoval plazením a poslouchal, jak se mi Praotec Strom omlouvá a snaží se mě přivolat zpět.

Ani za nic. Když budu muset, proplazím se skrz menhiry...

Do hlavy se mi vkradly myšlenky. To mi Praotec Strom posílal zprávy přímo do mysli. Pak to přešlo.

U Díry se spustil veliký povyk. Vyběhla odtamtud celá horda lidí, aby zjistili, co bylo příčinou toho hluku. První ke mně doběhl Nemluva. „Jednookého,“ řekl jsem. „Potřebuju Jednookého.“ Kromě mě je jediný, kdo prošel lékařským výcvikem. A přestože se ke mně po svém návratu nechoval příliš přátelsky, mohl jsem se na něj spolehnout.

Objevil se během chvilky. A s ním dvacet dalších. Má žádost byla vyřízena rychle. „Kotník,“ řekl jsem mu. „Asi je

rozdrcený. Přineste sem nějaké světlo, sakra. A lopatu.“

„Lopatu? Copak ses pomátl?“ zeptal se Jednooký.

„Jenom ji přineste. A zbav mě nějak té bolesti.“

Objevil se Jilmáč, ještě si dopínal opasek. „Co se stalo, Felčare?“

„Starouš si chtěl popovídat. Poslal balvany, aby mě k němu přivedly. Říká, že nám chce pomoct. Během jeho proslovu mě ale chytila ta ruka. Jako by mi chtěla tu nohu urvat. Ten rámus spustil Praotec Strom, aby jí oznámil, že toho má nechat, protože to není zdvořilé.“

„Až mu ošetříš tu nohu, vyřízni mu jazyk,“ řekl Jilmáč Jednookému. „Co chtěl, Felčare?“

„Ohluchl jsi snad? Chce nám pomoct proti Tyranovi. Řekl, že si to promyslel a rozhodl se, že je i v jeho zájmu, aby Tyran zůstal pod zemí. Pomozte mi vstát.“ Jednooký připravil jednu ze svých směsí z divokého býlí a potíral můj kotník, který už byl třikrát větší než obvykle. Bolest začala ustupovat.

zakroutil hlavou.

„Jestli mi okamžitě nepomůžete vstát, zpřelámu vám všechny kosti,“ pohrozil jsem jim. A tak mě s Nemluvou zvedli, ale raději mě podpírali.

„Přineste jim lopaty,“ řekl jsem. Donesli jich už půl tuctu Ale byly to jen malé lopatky na zákopy. „Teď mě doveďte zpátky ke stromu.“

Jilmáč zabručel. Na chvíli jsem si myslel, že snad Nemluva něco řekne. S očekáváním jsem se na něj díval a usmíval se. Čekám na to už přes dvacet let.

Smůla.

Ať už ho vázal jakýkoli slib, ať už ho k mlčení vedla jakákoli pohnutka, zavřelo mu to ústa na železný zámek. Viděl jsem ho tak naštvaného, že si mohl prsty ukousat, tak rozrušeného, že se mohl podělat. Ale nic neotřáslo jeho předsevzetím nepromluvit.

Ve větvích Praotce Stromu to ještě stále modře jiskřilo. Listí zvonilo. Světlo měsíce a lamp se mísilo a tvořilo podivné stíny, na jejichž pozadí tančily jiskry... „Kolem něj,“ poručil jsem svým otrokům. Ani já sám jsem to neviděl, takže to muselo být za

kmenem. Jo. Bylo to tam, sedm metrů od paty stromu. Mladý stromek.

Měřil asi tři metry.

Jednooký, Nemluva a Skřet na něj vyjeveně zírali. Ale starý Jilmáč ne. „Přineste pár věder vody a pořádně ho zalijte,“ přikázal. „A najděte nějakou starou deku, do které budeme moct zabalit jeho kořeny i s hlínou.“

Okamžitě to pochopil. Vyzná se. „Odveďte mě dolů,“ řekl jsem. „Chci se na ten kotník podívat sám. V lepším světle.“

Když mě Jilmáč a Nemluva vedli k Díře, potkali jsme Paní. Nasadila si příslušný starostlivý výraz a začala tropit povyk. Musel jsem vystát spoustu vševědoucích pohledů.

Pravdu znala nadále jen Pusinka. A možná Nemluva, ale tím jsem si nebyl jistý.

Kapitola čtyřicátá sedmá: DUCHOVÉ V ZEMI DUCHŮ

V Mohylové zemi neexistoval čas, jen šeď a oheň, světlo bez zdroje, nekonečný pocit strachu a zmaru. Z místa, kde Havran stál, chycený do sítí vlastního plánu, mohl postřehnout houf nestvůr z někdejší Tyranie. Viděl lidi a zvířata pohřbené zde za Časů Bílé Růže, aby zabránili těm zloduchům v útěku. Viděl siluetu čaroděje Bomána rýsující se na pozadí zamrzlého ohnivého dechu draka. Starý kouzelník se nadále zuřivě snažil udělat ještě jeden krok k srdci Velké mohyly. Copak nevěděl, že boj prohrál už před stovkami let?

Havran uvažoval, jak dlouho už tady může být. Dostaly se jeho zprávy k adresátovi? Přijde pomoc? Nebo jenom zabíjí čas, než temnota ovládne svět?

Pokud zde něco odměřovalo čas, pak to byla rostoucí obava těch, kteří proti temnotě drželi stráž. Řeka se prokousávala stále blíž. A oni nemohli nic dělat. Neměli možnost přivolat pomoc světa.

Havran věděl, že kdyby mohl vrátit čas, udělal by všechno jinak.

Matně si vzpomínal, že kolem něj procházely nějaké jemu podobné stíny. Ale nevěděl, kdy se to stalo, ani co to bylo. Občas zaznamenal nějaký pohyb, ale nemohl o něm říct nic určitého. Z této perspektivy vypadal svět úplně jinak.

Nikdy se ještě necítil tak bezmocný a vyděšený. Nelíbilo se mu to. Až dosud byl pánem svého osudu, nezávislým na okolí...

V tomto světě se nedalo dělat nic jiného než přemýšlet. Příliš moc a příliš často se v myšlenkách vracel k tomu, co znamenalo být Havranem, k tomu, co Havran udělal, co neudělal a co měl udělat jinak. Měl dost času na to, aby si to uvědomil a postavil se čelem ke všem obavám, bolestem a slabostem toho člověka, kterým uvnitř byl a kterého ukrýval před světem pod ledovou a železnou maskou neohroženého hrdiny. Vinou toho přišel o všechno, čeho si cenil. Kvůli tomu se znovu a znovu vrhal do spárů smrti, aby sám sebe trestal...

Pozdě. Příliš pozdě.

Když si v myšlenkách udělal jasno a došel k tomuto závěru rozlehl se zemí duchů jeho vzteklý a zoufalý řev. A jeho okolí které jej nenávidělo za to, co mohl způsobit, se mu smálo a vychutnávalo si jeho utrpení.

Kapitola čtyřicátá osmá: LET NA ZÁPAD

Přestože mě strom zbavil obvinění, vztahy mých druhů ke mně už se nevrátily do původních kolejí. Nadále si

udržovali jakýsi odstup, částečně nejspíš ze závisti, že mám přítelkyni, částečně proto, že ztráta důvěry se hojí jen pozvolna. Nemohu popřít, že mě to velmi bolelo. Byl jsem s těmi lidmi od raného mládí. Považoval jsem je za rodinu.

Vyrobil jsem si berle, abych se mohl občas projít a odtrhnout se od práce. Ale nezbavil bych se jí, ani kdybych žádné nohy

neměl.

Ty zatracené papíry. Jejich obsah se mi vryl do paměti a omílal se mi v hlavě stále dokola. Přesto jsem stále nenašel klíč, který jsme hledali, ani tu informaci, v niž doufala Paní. Tvoření poznámek a odkazů nebralo konce. Za časů Tyranie a v období před ní se jména zapisovala libovolně. Telkurština patřila mezi jazyky, kde se různé kombinace písmen mohly vyslovovat stejně.

Do prdele s tím.

Nevím, kolik toho Pusinka řekla ostatním. Velké porady jsem se nezúčastnil. Ani Paní. Ale výsledek byl: Legie vyráží do boje.

Na přípravu jsme měli jeden den.

Nedlouho před setměním jsem o berlích vylezl na povrch a pozoroval přilétající velryby. Bylo jich osmnáct. Povolal je Praotec Strom. Spolu s nimi zde byly létající murény a celá plejáda dalších tvorů. Tři velryby sestoupily k zemi. Díra vyplivla svůj obsah.

Začali jsme nastupovat. Mě museli nahoru vyzvednout, spolu s listinami, výzbrojí a berlemi. Velryba byla malá. Bude na ní se mnou jen pár lidí. Paní. Samozřejmě. Nemohli nás přece rozdělit. Skřet. A Jednooký. A Nemluva, po zuřivé výměně názorů ve znakové řeči, protože se odmítal oddělit od Pusinky. A Stopař. A dítě stromu, kterému Stopař dělal osobní stráž. Myslím, že čarodějové měli za úkol nás ostatní hlídat, ale obávám se, že kdyby k něčemu došlo, příliš by nezmohli.

Pusinka, Poručík, Jilmáč a další veteráni nastoupili na druhou velrybu. Třetí obsadila hrstka vojáků se spoustou výzbroje.

Velryby se vznesly a připojili se k ostatním.

Západ slunce z výšky dvou tisíc metrů se nepodobá ničemu, co můžete spatřit ze země. Pokud nejste na vrcholku velmi vysoké a velmi osamocené hory. Nádhera.

S nocí přišel spánek. Jednooký mi k němu dopomohl kouzlem. Ještě stále mě opuchlá noha hodně bolela.

Ano. Dostali jsme se mimo silové pole. Tak daleko od Pusinky naše velryba plula. Bylo to výhodné obzvlášť pro Paní. Ale ani tehdy se neprozradila.

Měli jsme příznivý vítr a požehnání Praotce Stromu. Svítání nás zastihlo nad Konínem. A tady vyplula pravda na povrch.

Objevili se Lapení na rybích kobercích, všichni po zuby ozbrojení. Probudily mě zvuky vyjadřující paniku. Požádal jsem Stopaře, aby mi pomohl vstát. Pohlédl jsem směrem, kde právě vycházela ohnivá koule, a uviděl, že naši velrybu obklopila flotila Lapených. Skřet a Jednooký začali řvát na celé kolo. Jednooký nakonec Skřeta obvinil, že je to všechno jeho vina.

Ale nic se nedělo. Skoro to překvapilo i mě. Lapení nezaútočili. Pohlédl jsem na Paní. Mrkla na mě. Pak řekla: „Musíme teď spolupracovat všichni, bez rozdílu.“

Skřet to zaslechl. Přestal si všímat řádění Jednookého a překvapeně pohlédl na Lapené. Pak se zadíval na Paní. Opravdu zadíval

Svitlo mu. Na tváři se mu objevil připitomělý výraz a jeho hlas byl podobný skřehotání žáby víc než obvykle. „Vzpomínám si na tebe.“ Vzpomněl si na jednu příležitost, kdy se s ní, dá se říct, setkal. Před mnoha lety se pokoušel spojit s Lovkyní Duší a zastihl ji ve Věži, právě když byla s Paní...

Usmála se tím nejlíbeznějším úsměvem. Takovým, který rozpouští ledy.

Skřet si zakryl rukou oči a odvrátil se od ní. Pak se podíval na mě, ve tváři měl ten nejstrašnější výraz, jaký jsem u něj viděl. Nedokázal jsem se ubránit smíchu. „Vždycky jste obviňovali...“

„Ale nemusel jsi jít a udělat to, Felčare!“ Pištěl tak vysokým hlasem, že ho nakonec nebylo ani slyšet. Nečekaně se posadil. Po chvíli zvedl hlavu a řekl: „Jilmáče trefí šlak!“ Zachichotal se.

Pokud šlo o mé romantické příběhy, které jsem o Paní kdysi napsal, právě on si ze mě utahoval nejvíc.

Skřet se nepřestával hihňat, Jednookému to došlo a připojil se k němu. Nemluvovi se potvrdily jeho nejhorší obavy. Začal jsem o svých přátelích přemýšlet.

Jeden vedle druhého se vydali na západ jen proto, že to Pusinka chtěla. O spojenectví s někdejšími nepřáteli jim neřekla ani slovo.

Byli to blázni. Nebo byla blázen Pusinka? Co se stane, až bude Tyran přemožen a my si budeme moci jít zase po krku?

Ho ho, Felčare. Pusinka se učila hrát karty u Havrana. A Havran byl zatraceně dobrý hráč.

Za soumraku jsme dorazili k lesu Mraků. Zajímalo by mě, co si o nás mysleli v Pánově. Prolétali jsme přímo nad ním. Ulice se zaplnily zvědavci.

Růže jsme míjeli v noci. Po nich i další stará města, která jsme navštívili v prvních letech naší služby na severu. Moc jsme nemluvili. Čím víc se naše podivná výprava blížila k cíli, tím víc jsme byli napjatí. Plynulo to rovněž ze skutečnosti, že jsme stále ještě v listinách nenašli to, co jsme tak zoufale hledali.

„Kolik času zbývá?“ zeptal jsem se. Ztratil jsem přehled.

„Čtyřicet dva dny,“ řekla.

„To jsme byli na Planině tak dlouho?“

„Když se člověk dobře baví, čas utíká rychle.“

Překvapeně jsem na ni pohlédl. Žert? Dokonce tuctový? Od ní?

Nesnáším, když se chovají jako lidi. To by nepřátelé neměli dělat.
Už to na mě zkoušela několik měsíců. Jak ji pak mám nenávidět?

*

Až do Forsbergu bylo počasí vcelku dobré. Pak se prudce zhoršilo.
Nahoře vládla tuhá zima. Silný, mrazivý vítr rozháněl po kraji hejna sněhových vloček. To bylo něco pro citlivý obličej, jako je ten můj. Vši cizopasící na tělech velryb to taky pěkně odnesly. Všichni jsme nadávali a vztekali se a rozčilovali a choulili se k sobě, abychom se aspoň trochu zahřáli. O teplu ohně jsme si mohli nechat jen zdát. Stopaři ale zima nebylo. „Copak tomu tvorovi nic nevadí?“ zeptal jsem se.
Paní promluvila tím nejzvláštnějším hlasem, jaký jsem od ní slyšel. „Osamělost. Nejjednodušší způsob, jak Stopaře zabít, je zavřít ho o samotě a odejít pryč.“
Přeběhl mi mráz po zádech a se zimou to nemělo nic společného. Znal jsem přece někoho, kdo byl velmi dlouho sám. A možná, opravdu jen možná začal přemýšlet o tom, zda stojí neomezená moc za to, aby za ni zaplatil neomezenou cenu.
Nepochyboval jsem o tom, že měla radost z každé vteřiny, kterou coby obyčejný člověk prožila na Planině. Dokonce i ve chvílích, kdy jí hrozilo nebezpečí. Vím, že kdybych nebyl srab, nemuseli jsme si během posledních dnů na milence jen hrát. Vůbec se netěšila na to, že se stane zase Paní.
Možná některé z mých domněnek pramenily z pouhé domýšlivosti. Byla pod velkým psychickým tlakem. Čekaly ji nejtěžší
chvíle života. Věděla, jaký protivník ji čeká. Ale věřím, že jsem nebyl příliš domýšlivý. Prostě mě měla ráda jako člověk člověka, o tom jsem přesvědčený.
Zahnal jsem myšlenky spojené se ženou, která se ke mně tiskla, a řekl: „Chtěl bych tě o něco požádat.“
„O co?“
„O kroniky. Je to všechno, co zbylo z Černé legie.“ Popadl mě smutek. „Před mnoha staletími, když byly vytvořeny Svobodné legie z Chatováru, vznikl zároveň jistý závazek. Pokud někdo z nás přežije, měl by je dopravit zpět.“
Nevím, jestli to pochopila, ale řekla: „Jsou tvé.“
Chtěl jsem jí to vysvětlit, ale nemohl jsem. Proč je brát zpátky? Nevím, kam by měly být doručeny. Legie se po čtyři sta let pomalu přesouvala k severu. Členové přibývali, ubývali a měnili se. Nemám tušení, jestli Chatovár ještě vůbec existuje, ani zda je to město, země, osoba nebo bůh. Kroniky z nejstarších časů se nedochovaly nebo už byly poslány domů. Z raného období jsem nečetl víc než nějaké výpisky a úryvky... Na tom ale nezáleží. Je součástí kronikářova poslání vrátit kroniky do Chatováru, když se Legie rozpadne.
Počasí se zhoršilo. Od Vesla bylo soustředěně nepřátelské. Ten netvor pod zemí musel vědět, že se blížíme. Kousek za Veslem náhle všichni Lapení prudce klesli k zemi. „Co se, k čertu, děje?“
„Pes Žabožrout,“ řekla Paní. „Dohnali jsme ho. Ještě se ke svému pánovi nedostal.“
„Můžou ho zastavit?“
„Ano.“
Nahnul jsem se přes bok velryby. Nevím, co jsem čekal, že uvidím. Pluli jsme sněhovými mraky.
Dole se několikrát zablýsklo. Pak se Lapení vrátili. Paní vypadala zklamaně. „Co se stalo?“ zeptal jsem se.
„Ten lotr je mazaný. Vběhl do silového pole a schovává se v něm. Na to, aby ho pronásledovali, je viditelnost příliš špatná.“
„Znamená to pro nás něco?“
Ne.“ Ale neznělo to zcela přesvědčeně.
Počasí se nadále zhoršovalo. Velryby však usilovně pluly dál. porazili jsme do Mohylové země. Má skupina přistála v kasárnách. Pusinka se ubytovala u Malého Ferdy. Hranice silového pole vedla kolem zdi kasáren.
Přivítal nás sám plukovník Sladký. Starý dobrý Sladký, o němž jsem si s jistotou myslel, že je mrtvý. Napadal teď na jednu nohu. A nemůžu říct, že by byl zrovna veselý. V této době však měli k veselí daleko všichni.
Na starost nás nedostal nikdo jiný než náš starý známý Případ.

Kapitola čtyřicátá devátá: NEJASNOSTI

Když nás Případ uviděl, vyděsil se k smrti. Začal jsem se chovat jako hodný strýček, ale moc ho to neuklidnilo. Když se do toho vložila Paní, jeho panika ještě narostla. To, že kolem bloumal Stopař ve své pravé podobě, jeho stav rovněž nezlepšilo.
Uklidnit ho dokázal až Jednooký. Začal se ho vyptávat na Havrana a na to, jak se mu daří To zabralo.
Sám jsem také neměl daleko k hysterii. Několik hodin poté, co jsme přistáli, dřív než jsem se na to stačil připravit, přivedla Paní Šeptu a Kulhavce, aby prověřili naše překlady.
Šepta měla zjistit, jestli nějaké listiny nechybí. Kulhavcovým úkolem bylo zašátrat na dně paměti, jestli nenajde nějaké souvislosti, které jsme přehlédli. Zdá se, že se kdysi za dob Tyranie velmi zajímal o společenské dění.
Neuvěřitelné. Nedokážu si představit, že by tahle nenávistná lidská troska byla někdy čímkoli jiným než jen zosobněním odpornosti.
Přiměl jsem Skřeta, aby na ty dva dohlédl, a šel se podívat na Havrana. Všichni ostatní už za ním byli.
Byla tam i ona. Opírala se o zeď a kousala si nehet. Vůbec nevypadala jako velká mrcha, která už opravdu drahně let sužuje svět. Jak už jsem řekl, nesnáším, když se chovají jako lidé. A ona se chovala jako člověk. A pořádně vystrašený.

„Jak se mu vede?“ zeptal jsem se. Když jsem si všiml její nálady, položil jsem jinou otázku: „Co se děje?“

„Daří se mu stále stejně. Starali se o něj dobře. Děje se to, že potřebujeme, aby se stal zázrak.“

Dovolil jsem si tázavě zvednout obočí.

„Všechny dveře jsou zavřené, Felčare. Mířím do záhuby. Už nemám moc možností a jedna je horší než druhá.“

Klesl jsem na židli, na níž sedával Případ, když se staral o Havrana. Začal jsem si hrát na doktora. Nebylo to třeba, ale chtěl jsem přesvědčit sám sebe. Dost nejistě jsem poznamenal: „Myslím, že když je někdo vládkyní světa, cítí se dost osaměle.“

Nepatrné povzdechnutí. „Začínáš být troufalý.“

Že by? „Promiň. Jen přemýšlím nahlas. Nezdravý návyk, který může způsobit srdeční potíže a silné krvácení. Havran je, zdá se, v pořádku. Myslíš, že Kulhavec a Šepta nějak pomůžou?“

„Ne. Ale musím vyzkoušet všechny možnosti.“

„A co Boman?“

„Boman?“

Podíval jsem se na ni. Byla upřímně překvapená. „Ten čaroděj, který tě vysvobodil.“

„Aha. Co s ním? Jak nám může pomoci mrtvý člověk? Toho kouzelníka jsem zlikvidovala... Víš snad něco, co já nevím?“

To přece není možné. Její Oko se mi dívalo do hlavy. Přesto...

Půl minuty jsem váhal. Nechtěl jsem vyzradit to, co mohlo být aspoň drobnou výhodou. „Mám to od Skřeta a Jednookého,“ řekl jsem nakonec. „Prý je úplně zdravý. Uvězněný v Mohylové zemi. Stejně jako Havran. Jenomže i s tělem.“

„Jak je to možné?“

Copak to mohla přehlédnout, když prověřovala mou mysl? Asi je to tak, že když nepoloží náležitou otázku, nedostane náležitou odpověď.

Přemítal jsem o všem, co jsme spolu dělali. Převyprávěl jsem jí, co bylo v Havranových dopisech, ale nečetla je. Vlastně... původní listiny, z nichž Havran čerpal, byly v mém pokoji. Skřet a Jednooký je celou cestu na Planinu táhli s sebou jen proto, abychom je přivezli zase zpátky. Nikdo je pořádně nepročítal, protože jen opakovaly to, co už jsme věděli...

„Sedni si,“ řekl jsem a vstal. „Hned jsem zpátky.“

Když jsem vpadl do svého pokoje, Skřet si mě změřil pohledem. „Ještě chvíli vydrž. Na něco jsem přišel.“ Našel jsem kožené desky, ve kterých byly vloženy Bomanovy rukopisy. Rozběhl jsem se zpátky. Lapení si mě vůbec nevšímali.

Řeknu vám, je to příjemný pocit nepřitahovat jejich pozornost. Bohužel jen proto, že jim jde o krk. Stejně jako nám všem.

„Tady. Tohle je původní rukopis. Jednou jsem jej prošel, abych si ověřil Havranovy překlady. Připadalo mi to dobré, i když to trochu přibarvil a přidal dialogy. Ale údaje a osoby jsou uvedeny tak, jak je popsal Boman.“

Četla pozoruhodně rychle. „Přines Havranovu verzi.“

Tam a zpátky za Skřetova bručení a hudrování, že zase odcházím. „Jak dlouho v dnešní době trvá chvíle, Felčare?“

Také tyto papíry pročetla ve svižném tempu. Když skončila, vypadala zamyšleně.

„Tak co?“ zeptal jsem se.

„Možná v tom něco je. Nebo lépe řečeno není. Dvě otázky. Kdo je autorem původních záznamů? A kde ve Vesle je ten kámen, o němž se zmiňuje Bomanův syn?“

„Domnívám se, že většinu toho napsal Boman a dokončila to jeho žena.“

„Nepoužíval by v tom případě první osobu?“

„Ne nezbytně. Je možné, že literární pravidla to v té době nedovolovala. Havran mě často peskoval, že jsem v kronikách příliš osobní. Byl vychován na základě jiných tradic.“

„Můžeme to přijmout jako výchozí předpoklad. Další otázka. Co se s tou ženou stalo?“

„Pocházela z Vesla. Řekl bych, že se tam vrátila.“ „I když byla známá jako manželka člověka zodpovědného za to, že jsem se dostala na svobodu?“ „Opravdu ji takhle znali? Boman bylo smyšlené jméno.“ Smetla mou námitku ze stolu. „Šepta ty spisy získala v Pánově. Spolu s hromadou dalších. Bomana s nimi kromě jeho příběhu nic nespojuje. Mám dojem, že byly shromážděny později. Ale Bomanovy zápisky. Co se s nimi dělo od doby, kdy opustily toto místo, do chvíle, než je našla Šepta? Neztratilo se něco? Musíme si o tom promluvit se Šeptou.“ Z musíme se ale rázem stalo musím, k rozhovoru jsem nebyl přizván.

Nicméně, oheň byl zapálen. Zanedlouho se Lapení rozlétli na nejrůznější místa. Za dva dny se vrátil Prospěch i s kamenem, o němž se zmiňoval Bomanův syn. Ukázalo se, že je k ničemu. Nějací Strážci si ho vzali a položili ke dveřím své ubytovny.

Občas jsem se doslechl něco málo o tom, jak postupuje pátrání po stopách Jasmíny. Ta ovdovělá a zahanbená žena prchala z Mohylové země do Vesla a pak dál na jih. Po tak dlouhé době je těžké zjistit, kam její kroky vedly, ale Lapení byli pozoruhodně schopní.

Další pátrání probíhalo v Pánově.

Měl jsem pochybnou čest pobývat v přítomnosti Kulhavce, když poukazoval na všechny chyby, které jsme udělali při převáděni jmen z teluštiny a telkurštiny. Zdá se, že nejednotná byla v té době nejen psaná podoba hlásek, ale rovněž samotná abeceda. A někteří lidé, o nichž byla v listinách zmínka, nebyli telušského ani telkurského původu, ale šlo o přistěhovalce, kteří svá jména přizpůsobili místním zvyklostem. Kulhavec začal všechno odvozovat znovu.

Jednou odpoledne mi dal Nemluva znamení. Tu a tam nakukoval Kulhavci přes rameno. Pozorněji než já.

Našel systém.

Kapitola padesátá: ŘEŠENÍ?

Pusinka disponuje sebekázní, která mě ohromuje. Po celou dobu, co přebývala nedaleko nás u Malého Ferdy, ani jednou nepodlehla touze vidět Havrana. Kdykoli padlo jeho jméno, byla v její tváři patrná bolest. Vydržela to celý měsíc.

Ale pak se souhlasem Paní přišla. Ten okamžik byl stejně nevyhnutelný. Snažil jsem se dělat, jako bych o její návštěvě vůbec nevěděl. A přiměl jsem Nemluvu, Skřeta a Jednookého, aby se také drželi zpátky. Přesvědčit Nemluvu bylo obzvlášť složité, ale nakonec souhlasil. Byla to ryze soukromá záležitost, a proto nebylo vhodné, aby do toho kdokoli strkal nos.

Kdybych nezašel za ní, přišla by ona za mnou. Využil jsem chvíle, kdy měli všichni nějakou práci jinde. Jen jsem ji chtěl obejmout, aby věděla, že jsou lidé, kteří na ni myslí. Poskytnout jí duševní podporu, protože řešila složitou citovou otázku.

„Nemůžu se tomu vyhýbat, že?“ znakovala a dívala se přitom na Havrana. O pár minut později dodala: „Pořád má v mém srdci místo. Ale bude si ho muset zasloužit.“ Což bylo její vyjádření toho, co jsme si mysleli všichni.

V té chvíli jsem víc soucítil s Nemluvou než s Havranem. Havrana jsem si vždy vážil pro jeho houževnatost a odvahu, ale nikdy jsem ho neměl doopravdy rád. Nemluvu jsem rád měl a přál jsem mu jen to nejlepší.

„Nepřipusť, aby ti zlomilo srdce, pokud zjistíš, že je příliš starý na to, aby se změnil.“

Náznak pousmání. „Mé srdce je zlomené už dlouho. Ne, nedělám si žádné naděje. Nežijeme v pohádkovém světě.“

Víc k tomu neřekla. Nebral jsem si to k srdci, dokud později nedošlo k jistým událostem.

Přišla a odešla, zarmoucená kvůli tomu, že její sny zemřely, a víckrát už nepřišla.

*

Ve chvílích, kdy Kulhavec odcházel, aby uspokojil své potřeby, opisovali jsme všechny jeho poznámky a porovnávali je s našimi záznamy. „Fíha,“ vydechl jsem jednou. „Hele.“

Šlo o jistého vysoce postaveného muže ze vzdálené západní říše. Baron Sentak měl čtyři dcery, které si prý v kráse vůbec nezadaly. Jedna z nich se jmenovala Ardana. „Ona lhala,“ zašeptal Skřet.

„Možná,“ připustil jsem. „Ale spíš o tom nevěděla. Vlastně ani nemohla vědět. Stejně tak nikdo jiný. Pořád nerozumím tomu, jak si mohla být Lovkyně Duší tak jistá, že je v těch spisech Tyranovo pravé jméno.“

„Nejspíš to bylo jen zbožné přání,“ odhadoval Jednooký. „Ne,“ řekl jsem. „Jsem přesvědčený, že věděla, že tam je, jenom nevěděla, jak se k němu dostat.“ „Stejně jako my.“

„Ardana je mrtvá,“ řekl jsem. „Zůstávají tři možnosti. Ale v rozhodujícím okamžiku budeme mít jenom jednu ránu.“ „Sesumírujme si, co všechno víme.“ „Lovkyně Duší je jedna sestra. Její jméno zatím neznáme. Ardana mohla být dvojčetem Paní. Myslím, že byla starší než Lovkyně, i když věkový rozdíl nebyl moc velký, protože vyrůstaly spolu. O čtvrté sestře nevíme nic.“

„Máme čtyři jména, křestní a rodové. Projděte rodokmeny a zjistěte, která se za koho provdala.“

Vzdychl jsem. Rodokmeny byly u Malého Ferdy. Pusinka je naložila se vším ostatním na třetí velrybu.

Čas se krátil. Ta práce bude náročná. Není snadné v nich jen tak něco najít. Když máte jméno nějaké ženy, musíte hledat muže, který se s ní oženil, a doufat, že ji kronikář považoval za natolik důležitou, aby se o ní jmenovitě zmínil.

„To nemůžeme stihnout,“ vyjádřil jsem své obavy. „Když jsem já jediný, kdo ty kuří nohy dokáže rozluštit.“ Pak jsem dostal skvělý nápad. Pokud to můžu sám o sobě prohlásit. „Stopař. Nasadíme na to Stopaře. Stejně nemá na práci nic jiného než hlídat ten mladý stromek. To může dělat i u Malého Ferdy zároveň číst staré záznamy.“

Snadněji se to řekne, než udělá. Stopař byl daleko od svého nového pána. Dostat tuto zprávu do jeho ptačího mozečku byl nadlidský výkon. Ale když se nám to podařilo, nebyl k zastavení.

jednou v noci, když jsem se choulil pod přikrývkami, objevila se v mém pokoji ona. „Vstávej, Felčare.“

„Co?“

„Jdeme se proletět.“

„Co? Nechci být nezdvořilý, ale je hluboká noc. Měl jsem perný den.“

„Vstávej.“

Když Paní rozkáže, nemůžete se zpěčovat.

Kapitola padesátá první: ZNAMENÍ

Padal mrznoucí déšť. Všechno bylo pokryto vrstvou ledu. „To je ale vedro,“ zavtipkoval jsem.

Té noci neměla na žerty náladu. Dělala, že moji poznámku přeslechla. Vedla mě ke koberci. Přední sedadla byla krytá křišťálovou kopulí. Byl to doplněk, který nedávno přibyl na Kulhavcově plavidle.

Paní použila drobné kouzlo a led se rozpustil. „Pečlivě prověř, jestli je to neprodyšně uzavřené,“ řekla mi.

„Myslím, že je to dobré.“

Vznesli jsme se.

Najednou jsem se ocitl na zádech. Špice lodi mířila kolmo vzhůru k neviditelným hvězdám. Stoupali jsme neuvěřitelnou rychlostí. Čekal jsem, že se každou chvíli vyšplháme tak vysoko, až nebudu moct dýchat.

Vyšplhali. A ještě výš. Vylétli jsme nad mraky. Tehdy jsem pochopil, k čemu kopule slouží.

Udržovala vevnitř dýchatelný vzduch. Znamenalo to, že vel ryby ztratily výhodu schopnosti pohybovat se ve větších výškách než Lapení. Paní a její banda pořád vymýšlejí nějaká zlepšení

Ale proč mi to předváděla teď?

„Támhle," vydechla roztrpčeně. Potvrzení beznadějnost! situace. Ukázala do dáli.

Uviděl jsem ji. Znal jsem ji, protože jsem ji už viděl v době našeho dlouhého ústupu, který skončil bitvou u Věže. Velká kometa. Byla ještě velice daleko, ale její jedinečný šavlovitý tvar byl zřetelný. „To není možné. Nemá se objevit ještě dvacet let Nebeská tělesa cykly nemění."

„Nemění. To badatelé prokázali. Takže se nejspíš spletli."

Naklonila koberec dolů. „Zaznamenej to. Ale jinak se o tom nikomu nezmiňuj. Naši lidé mají starostí dost."

„Dobře." Ta kometa má na lidskou mysl nepříznivý vliv.

Vydali jsme se zpátky do temné noci, která právě vládla Mohylové zemi. Prolétli jsme pouhých deset metrů nad Velkou mohylou. Ta zatracená řeka už byla blízko. V dešti tančili duchové.

Jako v mrákotách jsem se vpotácel do kasáren. Podíval jsem se do kalendáře.

Zbývalo dvanáct dní.

Ten starý parchant tam určitě někde seděl se svým věrným přisluhovačem, Psem Žabožroutem.

Kapitola padesátá druhá: ŽÁDNÉ PŘEKVAPENÍ

Cosi, co leželo hluboko v mém podvědomí, mi nedávalo pokoj. Vrtěl jsem se a převaloval, budil se a zase usínal. Nakonec to přece jen vyplulo na povrch. Vstal jsem a začal se prohrabovat papíry.

Našel jsem ten, nad kterým Paní tenkrát vzdychla, a začal se prokousávat nekonečným seznamem hostů, dokud jsem nenašel

jméno barona Sentaka a jeho dcer Ardany, Víry a Sylvény. U jména nejmladší, Laury, byla poznámka, že se nemohla zúčastnit. Ha!" zavýskl jsem. „Kruh se zužuje." Více informací zde nebylo, ale měl jsem vítězný pocit. Za předpokladu, že Paní určitě měla dvojče a Laura byla nejmladší a Ardana mrtvá, byla teď šance padesát na padesát. Žena jménem Sylvéna nebo žena jménem Víra. Víra? Tak zněl překlad. Byl jsem tak rozrušený, že jsem už nemohl spát. Zapomněl jsem dokonce i na tu proklatou kometu.

S postupem času však mé nadšení vyprchalo. Od Lapených, kteří šli po stopách Bománovy ženy a listin, nepřicházely žádné zprávy. Navrhl jsem Paní, aby šla přímo ke zdroji. Na tak riskantní krok nebyla připravená. Zatím.

Čtyři dny poté, co jsem vyloučil sestru Lauru, našel náš starý hloupý přítel Stopař další poklad. Ten svalnatý primitiv seděl nad rodokmeny celé dny a noci.

Nemluva se vrátil od Malého Ferdy a výraz v jeho tváři jasně prozrazoval, že nese dobré zprávy. Vytáhl mě ven, směrem k městu, do silového pole. Podal mi kousek zvlhlého papíru. Stopařovým jednoduchým stylem na něm bylo napsáno:

Tři sestry se vdaly. Ardana dvakrát, poprvé za barona Kadena z Kamenného hrádku, který padl v boji. O šest let později se vdala za Erina Bezotce, nemajetného kněžího boha Fukara z města zvaného Prakovník z říše Armádie. Víra se vdala za Bartoloměje z Vycházkova, věhlasného čaroděje. Paměť mi říká, že Bartoloměj z Vycházkova se stal jedním z Lapených, ale má paměť není spolehlivá. To je pravda.

Laura se vdala za Práma, následníka trůnu z Počátku. Sylvéna se nikdy nevdala.

Pak Stopař dokázal, že sice pomalu, ale přece se z jeho slabomyslné hlavy nějaká ta myšlenka občas vyloupne.

V úmrtních listech se píše, že Ardanu a jejího manžela, Erina Bezotce, nemajetného kněžího boha Fukara z města zvaného

Prakovník z říše Armádie zavraždili lupiči, když jeli ze Soustužic do Ovy. Má nespolehlivá paměť si vzpomíná, že se to stalo jen měsíc předtím, než začal řádit Tyran.

Sylvéna utonula při záplavách o několik let dříve. Snová řeka ji spláchla před očima velkého počtu svědků. Ale tělo se nikdy nenašlo.

Měli jsme očitého svědka. Nikdy mě nenapadlo přemýšlet o Stopaři tímto způsobem, i když jeho znalosti nasvědčovaly tomu, že mu paměť sahá daleko. Možná bychom mohli vymyslet nějakou cestu, jak se k jeho vzpomínkám dostat.

Víra zahynula v boji, když Tyran a Paní zabrali Vycházkov v prvních dnech výbojného tažení.

„Sakra," řekl jsem. „Ten starý Stopař nakonec přece jen za něco stojí."

Nemluva začal znakovat: „Zní to zmateně. Ale dá se z toho něco rozumného vydedukovat."

Více než jen něco. Aniž bych kreslil tabulky a všechny ty ženy spojoval k sobě, cítil jsem dost velkou jistotu, abych řekl; „Lauru jsme znali jako Lovkyni Duší. Víme, že Ardana není Paní. Je velmi pravděpodobné, že ta sestra, jež vymyslela léčku, která ji zabila..." Pořád něco scházelo. Kdybych tak věděl, které dvě z nich byla dvojčata...

Nemluva jako by věděl, co mě zarazilo. „Stopař se pídí po záznamech o narození," ukázal ve znakové řeči. Ale neměl šanci, aby je našel. Baron Sentak nebyl Telkuřan.

„Jedna z těch domnělých mrtvých nezemřela. Vsadím boty, že to byla Sylvéna. Předpokládám, že Víra byla zavražděna, protože v Paní, která se po boku Tyrana zmocnila Vycházkova, poznala svou údajně mrtvou sestru."

„Bomán zmiňuje pověst o tom, že Paní zavraždila svou sestru-dvojče. Že by měl na mysli tohle?"

„Kdo ví?" řekl jsem. Opravdu to začínalo být zmatené. Chvíli jsem uvažoval, jestli to vůbec má nějaký význam.

*

Paní svolala poradu. Náš původní odhad toho, kolik zbývá času, byl příliš optimistický. „Zdá se, že jsme se nechali uvést v omyl," řekla Paní. „V listinách Lovkyně Duší není nic, co by odhalovalo jméno mého manžela. Jak k tomu přesvědčení dospěla, už se nedozvíme. Nemůžeme si být jistí, zda nějaké papíry nechybí. Pokud brzy nepřijdou zprávy z Pánova a Vesla, můžeme na toto východisko zapomenout. Je čas zhodnotit naše možnosti."

Načmáral jsem vzkaz a požádal Šeptu, aby papírek poslala Paní. Ta si ho přečetla a příkře se na mě podívala. Vypadala, že o něčem přemýšlí. „Erin Bezotec," začala předčítat nahlas, „nemajetný kněží boha Fukara z města zvaného Prakovník z říše Armádie. To nám píše náš amatérský historik. To, co jsi našel, je méně zajímavé než skutečnost, že jsi to našel, Felčare. Tato novinka je stará pět set let. Už tehdy byla k ničemu. Ať už byl Erin Bezotec předtím, než opustil Armádii, kýmkoli, naprosto dokonale za sebou zametl stopy. Když se stal natolik zajímavým, že se začalo pátrat po jeho předcích, nejenže srovnal se zemí Prakovník, ale taky zabil každého člověka, který v té vesnici během jeho života pobýval. Později zašel ještě dál a zničil celou Armádii. Proto byla zmínka o tom, že tyto spisy mohou obsahovat jeho pravé jméno, tak překvapující."

Cítil jsem se úplně malý a úplně pitomý. Mělo mi dojít, že se už dříve pokoušeli Tyranovo skutečné jméno odhalit. Zbytečně jsem se vzdal naší malé výhody. Tolik k mé snaze spolupracovat.

Brzy poté dorazil jeden z nových Lapených. Nedokážu je rozlišit, protože všichni nosí stejné šaty. On nebo ona předal Paní malou vyřezávanou skříňku. Když ji Paní otevřela, usmála se. „Žádné písemné materiály se nedochovaly. Ale máme tohle." Vytáhla nějaké náramky. „Zítra půjdeme pro Bomána." Všichni ostatní měli jasno. Já jsem se musel zeptat: „Co to je?" „Amulety vyrobené v době vlády Bílé Růže pro Věčnou stráž. Aby mohla bez rizika vstupovat na území Mohylové země."

Byl jsem natolik ohromený, že jsem to nedokázal pochopit.

„Musela je odnést ta žena. Ovšem jak se k nim dostala, zůstává záhadou. Teď se rozejděte. Potřebuji si vše promyslet." Rozehnala nás jako hospodyně slepice.

Vrátil jsem se do svého pokoje. Hned za mnou přilétl Kulhavec. Neřekl ani slovo a okamžitě se znovu ponořil do papírů. Zvědavě jsem mu nahlédl přes rameno. Měl seznamy všech jmen, která jsme objevili, v původních písmech všech jazyků, v nichž vznikla. Zdálo se, že se pokouší různě dosazovat znaky a čísla. Byl jsem z toho zmatený, a tak jsem si raději lehl, otočil se k němu zády a předstíral, že spím.

Věděl jsem však, že dokud tady bude, spánek se nedostaví.

Kapitola padesátá třetí: NÁVRAT

Celou noc sněžilo. Opravdu sněžilo. Každou hodinu připadlo patnáct centimetrů a nezdálo se, že by se situace měla brzy uklidnit. Probudil mě hluk, který dělali Strážci odklízející sníh od dveří budov a z létajících koberců.

Usnul jsem, přestože tu Kulhavec byl se mnou.

Obešla mě hrůza. Prudce jsem se posadil. Stále seděl nad papíry.

V místnosti bylo příjemně teplo, které se zde drželo proto, že celá kasárna byla pokrytá silnou vrstvou sněhu.

I přes nepříznivé počasí pobíhala venku spousta lidí. Zatímco jsem spal, dorazili všichni Lapení. Strážci kromě odklízení sněhu dostali také řadu jiných úkolů.

Když jsem spolykal pár soust skromné snídaně, přisedl si ke mně Jednooký. „Takže jde do toho. Bez ohledu na nepřízeň počasí," řekl jsem.

„Lepší už to nebude, Felčare. Tamten chlápek dobře ví, co se děje." Vypadal sklíčeně.

„Co se děje?"

„Umím počítat, Felčare. Co čekáš od člověka, kterému zbývá týden života?"

Stáhl se mi žaludek. Ano. Až dosud jsem na to dokázal nemyslet, ale... „Už mockrát jsme na tom byli dost špatně. Slzavé schody. Jalovec. Beryl. A zvládli jsme to."

„To si taky pořád opakuju."

„Jak se cítí Pusinka?"

„Bojí se. Co myslíš? Ocitla se uprostřed mezi kladivem a kovadlinou."

„Paní na ni zapomněla."

Odfrkl si. „Dávej pozor, abys kvůli svému zvláštnímu postavení nepřišel o zdravý úsudek, Felčare."

„Rozumná rada," připustil jsem. „Tohle mi ale připomínat nemusíš. Sleduju ji ostřížím zrakem."

„Jdeš ven?"

„Nemůžu si to nechat ujít. Nevíš, kde bych mohl sehnat teplé boty?"

Usmál se. V očích mu ďábelsky zablýskalo, tak jako dřív. „Nějací lotři, které znám - ale raději je nebudu jmenovat, víš, jak to chodí - vyfoukli minulou noc ze skladu Stráže šest párů takových bot. Hlídkující voják usnul ve službě."

Usmál jsem se a spiklenecky na něj mrkl. Nepobýval jsem s nimi tolik, abych věděl o všem, co dělají, ale teď jsem viděl, že nezahálejí.

„Dva páry putovaly k Pusince, jenom pro jistotu. Další čtyři jsou volné. A je tady jistý plán.

„Jo?"

„Jo. Uvidíš. Je skvělý. Pokud to můžu posoudit."

„Kde jsou ty boty? Kdy vyrážíte?"

„Setkáme se v udírně, až Lapení odletí."

Několik vojáků se přišlo najíst. Nadávali a vypadali unaveně. Jednooký se vytratil. Začal jsem přemýšlet, co asi chystají.

Důmyslný tajný plán... Tak dobře.

Do kantýny vstoupila Paní. „Vezmi si rukavice a kabát, Felčare. Už je čas."

Zíral jsem na ni.

„Tak jdeš?"

„Ale..." Hledal jsem nějakou výmluvu. „Když poletíme my někdo zůstane bez koberce."

Křivě se na mě podívala. „Kulhavec zůstává tady. Pojď. Vezmi si oblečení."

Byl jsem jako omámený. Udělal jsem, co mi řekla. Když jsme vycházeli ven, potkali jsme Skřeta. Celý bezradný jsem na něj nenápadně kývl.

Chvíli předtím, než jsme se vznesli, sáhla Paní za sebe a něco mi podala. „Co je to?"

„Raději si to vezmi. Nebo máš tolik odvahy, aby ses vydal do Mohylové země bez amuletu?"

„Aha."

Amulet vypadal úplně obyčejně. Levný jaspis a nefrit na koženém řemínku. Ale když jsem si ho připnul k zápěstí, cítil jsem jeho obrovskou sílu.

Přelétli jsme nízko nad střechami domů. Byla to jediná viditelná návěstí. Dál už nebylo vidět nic. Ale Paní měla určitě jiné způsoby, jak se orientovat.

Zakroužili jsme kolem hranice Mohylové země. Na straně, kde tekla řeka, jsme klesli až na jeden metr nad hladinu. „Spousta ledu," řekl jsem.

Neodpověděla. Prohlížela si její břeh, který už zasahoval až do vlastní Mohylové země. Kus podmáčeného půdy se utrhl a odhalil řadu koster. Zašklebil jsem se. Během okamžiku je zakryl sníh nebo spláchla voda.

„Myslím, že propočty byly téměř přesné," řekla.

„Hm." Pokračovala dál po obvodu. Několikrát jsem zahlédl, jak kolem krouží i další koberce. Pak můj pohled zavadil o něco na zemi. „Tam dole!"

„Co?"

„Zdálo se mi, že vidím stopy."

„Je to možné. Potlouká se kolem Pes Žabožrout."

To snad ne.

„Je čas," řekla a obrátila koberec k Velké mohyle.

Přistáli jsme u paty pahorku. Sesedli jsme. Ostatní koberce se také snesly na zem. Brzy stáli jen pár metrů od zhouby světa Čtyři Lapení, Paní a jeden vystrašený starý doktor.

Jeden z Lapených přinesl rýče. Začali jsme odhazovat sníh. Střídali jsme se všichni bez výjimky. Byla to proklatě těžká práce, hlavně když jsme se prokopali k zasněženému keřovitému porostu a pak k zmrzlé zemi. Museli jsme být opatrnější. Paní říkala, že Boman není hluboko.

Trvalo to snad celou věčnost. Kopali jsme a kopali a kopali. Konečně jsme odhalili cosi, co vzdáleně připomínalo člověka. Paní nás ujistila, že jde o Bomána.

Když jsem naposledy kopl, můj rýč zazvonil o něco tvrdého. Sklonil jsem se, abych se na to podíval zblízka. Myslel jsem si, že to bude kámen. Odhrabal jsem zmrzlou hlínu...

Vyskočil jsem z díry a pádil pryč. Paní sestoupila dolů. Rozlehl se odtamtud smích. „Felčar našel draka. Přesněji jeho zuby."

Utíkal jsem dál ke koberci...

Náhle ho něco velkého přeskočilo a vydalo hluboké zavytí. Uskočil jsem na stranu a celý se zabořil do sněhu. Slyšel jsem křik a vrčení... Než jsem se vyhrabal nahoru, bylo po všem. Viděl jsem, jak Pes Žabožrout upaluje pryč. Na těle měl bezpočet ran.

Paní a Lapení na něj byli připravení.

„Proč mě na něj nikdo neupozornil?" zeptal jsem se ukřivděně.

„Poznal by, že o něm víme. Jen mě mrzí, že jsme ho nezmrzačili."

Dva Lapení, pravděpodobně muži, zvedli Bomána. Byl ztuhlý jako socha, přesto v sobě měl cosi, co jsem cítil i já. Něco z něj zkrátka vyzařovalo. Díky tomu ho nikdo nemohl považovat za mrtvolu.

Položili ho na koberec.

Vztek, který pod pahorkem zuřil, se nejprve projevoval bzučením, jako když po pokoji létá moucha. A pak nás zasáhl jako tvrdý úder kladivem. Nebyla v něm ani špetka strachu. Ten netvor si byl naprosto jistý, že nadobro zvítězí. Byli jsme pro něj jen trapní otravové.

Koberec, na kterém ležel Boman, se vznesl. Za ním další. Sedl jsem si na místo a přál si, aby mě Paní odtud co nejrychleji odvezla.

Od městečka k nám dolehl křik a vrčení. Zářivé světlo pročíslo oblohu, z níž se neustále sypal sníh. „Věděl jsem to," zabručel jsem. Jedna z věcí, kterých jsem se obával, se stala skutkem. Pes Žabožrout našel Jednookého a Skřeta.

Vznesl se další koberec. Paní nastoupila na náš a zavřela kopuli. „Hlupáci," řekla. „Co dělali?"

Neřekl jsem nic.

Paní to neviděla. Byla plně soustředěná na řízení koberce, který se nechoval tak, jak by měl. Jako by ho něco táhlo k Velké mohyle. Ale já to viděl. Kousek od nás prošel Stopař. Nesl syna stromu.

Znovu se objevil Pes Žabožrout. Byl Stopaři v patách. Té obludě chyběla polovina obličeje a běžela jen po třech. Přesto vypadal dost silně na to, aby Stopaře roztrhal na kusy.

Když Paní Psa Žabožrouta spatřila, otočila koberec a postupně vypustila všech osm desetimetrových oštěpů. Ani

jednou neminula cíl. A přesto...

Pes Žabožrout se s oštěpy zabodnutými do těla a celý v ohni vrhl do Velkého Smutku. Klesl pod hladinu a už se nevynořil.

„To ho na chvíli odstaví ze hry.“

Ani ne deset metrů od nás si Stopař, jenž si dění kolem sebe vůbec nevšímal, připravoval vrcholek Velké mohyly, aby na něm mohl zasadit mladý stromek. „Tupci,“ zamručela Paní. „Jsem obklopená tupci. Dokonce i ten starý strom je pitomec.“

Nepodala žádné vysvětlení, ale Stopaři v jeho činnosti nebránila.

Cestou domů jsem hledal stopy Skřeta a Jednookého. Nic jsem neviděl. V kasárnách nebyli. Samozřejmě. Nemohli stihnout tak rychle se vrátit. Ale když uběhla hodina a oni stále nepřicházeli, začalo mi dělat potíže soustředit se na oživování Bomána.

Začalo to opakovanými horkými koupelemi, které měly jeho tělo jednak prohřát a jednak umýt. Další přípravy jsem neviděl, protože mě Paní odvedla pryč. Nevrátili jsme se, dokud nebyli Lapení připraveni k poslední fázi. A ta příliš zajímavá nebyla. Paní udělala kolem Bomána, který vypadal pěkně zchátrale, několik pohybů a řekla pár slov v jazyce, kterému jsem nerozuměl.

Proč čarodějové vždycky používají řeč, které nikdo nerozumí? Dělá to i Skřet a Jednooký. Oba se mi svěřili, že nerozumí jazyku, který ten druhý používá. Že by si je sami vymýšleli?

Její slova zabrala. Ta lidská troska přišla k sobě. Okamžitě se odhodlaně vrhla vpřed proti zuřící vichřici. Bomán ušel tři kroky, než si uvědomil, že je někde jinde.

Překvapeně se zastavil. Pomalu se otočil a v tváři se mu začalo zračit zoufalství. Jeho pohled se zastavil u Paní. Trvalo to snad dvě minuty. Pak si prohlédl všechny ostatní a začal přemýšlet, kde se to octl.

„Vysvětli mu to, Felčare.“

„Rozumí...“

„Forsberština se nezměnila.“

Obrátil jsem se k Bománovi, oživlé legendě. „Jsem Felčar. Povoláním vojenský lékař. Ty jsi Bomán...“

„Jmenuje se Set Křída, Felčare. Ujasněme si to hned.“

„Jsi Bomán, čaroděj z Vesla, tvé pravé jméno je možná Set Křída. Od tvého pokusu spojit se s Paní uplynulo už téměř století.“

„Pověz mu celý příběh.“ Paní mluvila nářečím, které se používá v Démantových městech. Nejspíš chtěla, aby jí Bomán nerozuměl.

Vyprávěl jsem, dokud jsem neochraptěl. O vzestupu říše Paní. O hrozbě, kterou zažehnala v bitvě v Kráse. O další hrozbě, kterou odvrátila v Jalovci. O současné hrozbě. Za celou dobu neřekl ani slovo. Ani na chvíli jsem v něm nepoznával tlustého, téměř podlézavého obchodníčka, jak byl popisován v příběhu.

Jeho první slova zněla: „Takže jsem neprohrál úplně.“ Obrátil se k Paní. „A v tvé duši zůstává něco světlého, ty, jež nejsi Ardanou.“ Znovu se podíval na mě. „Zavedeš mě k Bílé Růži. Hned jak se najím.“

Paní neřekla ani slovo proti.

Ládoval se jako malý tlustý obchodník.

Sama Paní mi pomohla do promočeného zimního kabátu. „Ať to netrvá moc dlouho,“ upozornila mě.

Sotva jsme vyšli ven, Bomán jako by se zmenšil. „Jsem už moc starý,“ řekl. „Nenech se zmást tím, co jsem předváděl vevnitř. Přetvářka. Když chceš hrát s velkými zvířaty, musíš se přetvařovat. Co si počnu? Sto let. Míň než týden, abych se zotavil. Jak to mám tak rychle zvládnout? Jediným viníkem, o kterém vím, je Paní.“

„Proč sis myslel, že je to Ardana? Proč ne jiná sestra?“

„Copak jich bylo víc?“

„Čtyři.“ Vyjmenoval jsem je. „Podle tvých spisů jsme určili, že Lovkyně Duší byla Laura...“

„Podle mých spisů?“

„Tak jim říkáme. Protože obsahovaly příběh o tom, jak jsi Paní probudil. Až donedávna jsme si mysleli, žes je shromáždil ty a tvá žena, která tě považovala za mrtvého, je odnesla pryč.“

„Nic takového. Žádné spisy jsem nesbíral. Dovolil jsem si riskovat jen mapu Mohylové země.“

„Tu dobře znám.“

„Musím ty papíry vidět. Ale nejdříve za Bílou Růží. Mezitím mi pověz o Paní.“

Dělalo mi potíže držet krok s jeho myšlenkovými pochody. „Co s ní?“

„Je mezi vámi cítit napětí. Asi jako mezi nepřáteli, kteří jsou přáteli. Nebo milenci, kteří jsou přáteli? Nebo jako mezi protivníky, kteří se navzájem dobře znají a váží si jeden druhého. Pokud si jí vážíš, musíš mít důvod. Není možné vážit si bezuzdného zla, protože to si nemůže vážit ani samo sebe.“

Páni. Měl pravdu. Vážil jsem si jí. Tak jsem o ní začal trochu mluvit. A všiml jsem si, že hlavní myšlenkou mého vyprávění bylo potvrzení Bománových slov, že v její duši zůstává něco světlého. „Velmi se snažila být krutá a nemilosrdná. Ale teď, když čelí skutečnému zlu - tomu netvorovi pod Velkou mohylou -začaly vyplouvat na povrch její slabosti.“

„Uhasit v sobě světlo je pro nás jen o trochu snazší než podrobit se temnotě. Takový Tyran se objeví jednou za tisíc let. Ostatní, jako třeba Lapení, jsou jen chabé napodobeniny.“

„Můžeš se Paní postavit?“

„Těžko. Předpokládám, že až najde chvíli času, stanu se jedním z Lapených.“ Ten stařík stál nohama pevně na zemi. Náhle se zastavil. „Hergot! Ta je ale silná!“

„Kdo?“

„Tvoje Pusinka. Neuvěřitelná moc. Cítím se bezmocný jako mimino.“

Do Malého Ferdy jsme vešli oknem prvního patra. Tak vysoko ležel sníh.

Jednooký, Skřet a Nemluva byli spolu s Pusinkou dole v hale. První dva jmenovaní vypadali dost zničeně. „Sláva,“ řekl jsem. „Tak jste to, hoši, dokázali. Už jsem si myslel, že vás Pes Žabožrout sežral k obědu.“

„Bylo to úplně bez problémů,“ řekl Jednooký. „My...“

„Co myslíš tím my? obořil se na něj Skřet. „Byl jsi tak k ničemu jako cecky kanci. Nemluva...“

„Ticho. Tohle je Boman. Chce mluvit s Pusinkou.“

Jen Boman?“ zaskřehotal Skřet.

„Přesně ten.“

Jejich setkání bylo velice krátké. Pusinka okamžitě začala klást otázky. Když si Boman uvědomil, že je to ona, kdo určuje směr rozhovoru, hned ho ukončil. „Další krok,“ řekl mi. „Chci si přečíst to, co jsem údajně napsal.“

„Tys to nenapsal?“

„Ne. Pokud mi paměť neslouží hůř, než si myslím.“

Zpět do kasáren jsme šli mlčky. Vypadal zamyšleně. To se stává po prvním setkání s Pusinkou každému. Jen pro nás, kteří ji známe odmalička, je to prostě Pusinka.

Boman pročítal původní rukopis a občas zeptal na některý úryvek. Neznal totiž telušské nářečí.

„Takže ty s tím nemáš nic společného?“

„Ne. Ale prvotním zdrojem byla má žena. Mám dotaz. Vystopovali jste tu dívku Zvědku?“

„Ne.“

„Tak byste to měli udělat. Je jediným důležitým svědkem, který přežil.“

„Řeknu to Paní. Ale nemáme na to čas. Za pár dnů zavládne v zemi peklo.“ Napadlo mě, jestli se Stopaři podařilo zasadit ten stromek. Snad to k něčemu bude, až Velký Smutek pahorek zaplaví. Bylo to statečné, ale asi zbytečné, Stopaři.

Výsledky jeho snažení se však brzy dostavily. Když jsem přišel za Paní, abych ji informoval o Bománově doporučení ohledně Zvědky, zeptala se mě: „Všiml sis počasí?“

„Ne.“

„Zlepšuje se. Ten stromek snížil schopnost mého manžela počasí ovlivňovat. Samozřejmě je už pozdě. Bude trvat měsíce, než voda opadne.“

Byla skleslá. Když jsem jí řekl, co navrhuje Boman, jen přikývla.

„Je to tak zlé? Utrpěli jsme porážku dřív, než začala bitva?“ „Ne. Ale cena za vítězství roste. Nechci tolik platit. Nevím, jestli mohu.“

Byl jsem poněkud zmatený. Stál jsem tam a čekal, že se rozhovoří. Ale nestalo se tak.

Po čase řekla: „Sedni si, Felčare.“ Usedl jsem na židli, na kterou ukázala, blízko ohniště, v němž praskala polena, jež svědomitě přikládal Případ. Po čase poslala Případa pryč. Ale jinak se pořád nic nedělo.

„Čas stahuje oprátku,“ zamumlala v jedné chvíli a později dodala: „Mám strach na ní rozvázat uzel.“

Kapitola padesátá čtvrtá: JAKO DOMA

Minulo několik dní. Nepřinesly nic nového. Paní odvolala veškerá pátrání. Často se s Lapenými radila. Já jsem na jednání zván nebyl. Kulhavec se jich účastnil, jen pokud byl výslovně povolán. Jinak nadále okupoval můj pokoj.

Vzdal jsem snahy spát tam. Přestěhoval jsem se ke Skřetovi a Jednookému. To dokazuje, jak moc mě Lapený vyváděl z rovnováhy. Sdílet pokoj s těmi dvěma bylo jako žít uprostřed neustávající bouře.

Havranův stav se ani v nejmenším nezměnil a všichni, až na věrného Případa, na něj skoro zapomněli. Jen občas se na něj na přání Pusinky přišel podívat Nemluva. Moc nadšený z toho však nebyl.

Až tehdy jsem si plně uvědomil, že Nemluvu nedrží u Pusinky jen oddanost a ochranářské sklony. Své city však nemohl vyjádřit. Nejen proto, že ho vázala přísaha mlčenlivosti.

Stále se mi nepodařilo zjistit, které sestry byly dvojčata. Jak jsem očekával, Stopař v rodokmenech nic nenašel. Vzhledem k tomu, jak čarodějové dokáží za sebou zametat stopy, byl zázrak, že objevil to, co objevil.

Skřet a Jednooký se ho pokoušeli zhypnotizovat, jelikož doufali, že vypáčí něco z hloubi jeho paměti. Ale bylo to jako hledat duchy v husté mlze.

Lapení se přesunuli k Velkému Smutku a snažili se zastavit jeho rozšiřování. Hromadili led u západního břehu, aby změnili směr proudu. Ale přehnali to, a půda se protrhla. Nastalo nebezpečí, že se hladina řeky zvedne. Dvoudenní úsilí nám přineslo možná deset hodin k dobru.

Občas se kolem Mohylové země objevily stopy, ale brzy zmizely pod nánosem sněhu. I když se obloha pročistila, ochladilo se. Sníh ani netál, ani neledovatěl. To byla práce Lapených. A jižní vítr sníh postupně rozfoukával.

Přišel za mnou Případ. „Chce s tebou mluvit Paní, pane.

Hned.“

Složil jsem karty. Právě jsme totiž se Skřetem a Jednookým hráli tonk. Byl to jediný způsob, jak zabít čas, který nám ještě zbýval. „Pane,“ řekl Případ, když jsme byli mimo doslech ostatních,

„buď opatrný.“

„Proč?“

„Má špatnou náladu.“

„Díky.“ Sám jsem měl náladu pod psa. Vůbec jsem netoužil po tom, aby se mi kvůli ní ještě zhoršila.

Její pokoj vypadal jinak. Přibyly koberce. Na stěnách visely ozdobné závěsy. Před krbem, v němž příjemně praskal oheň, stálo něco na způsob pohovky. Vše bylo pečlivě připravené. Domov jak o něm spíše sníme, než jak doopravdy vypadá.

Seděla na pohovce. „Přisedni si," řekla, aniž se ohlédla, aby zjistila, kdo přišel. Chystal jsem se posadit na jednu ze židlí. „Ne. Tady, ke mně." A tak jsem si sedl na pohovku.

„O co jde?"

Její oči hleděly někam do dáli. Ve tváři se jí zračila bolest. „Rozhodla jsem se."

„Ano?" Nervózně jsem čekal, co bude dál. Nevěděl jsem, co má na mysli, ani proč jsem tady.

„Mám už jen dvě možnosti. Mohu se vzdát a stát se jedním z Lapených."

Upřímně řečeno, čekal jsem, že to bude něco horšího. „Nebo?" „Nebo se mohu dát do boje. Do boje, který nemohu vyhrát. Nebo ano, ale jen tím, že prohraji."

„Nač bojovat, když nemůžeš vyhrát?" Kdyby šlo o někoho z Legie, takovou otázku bych nepoložil. Věděl bych, jak by odpověděl.

Její odpověď byla jiná. „Protože tím mohu ovlivnit výsledek. Nemohu vyhrát. Ale mohu rozhodnout o tom, kdo bude vítěz."

„Nebo mít alespoň jistotu, že to nebude on?"

Krátce přikývla.

Její pochmurná nálada byla pochopitelná. Poznal jsem to na bitevním poli, kde na sebe muži brali úkoly, které jim mohly být osudné. To riziko však podstupovali s vědomím, že tím zachrání životy ostatních.

Aby neviděla, co to ve mně vyvolalo, sklouzl jsem z pohovky a přihodil do ohně tři polínka. Vzhledem k našemu rozpoložení bylo příjemné vychutnávat si sálající teplo a pozorovat tančící plameny.

Chvíli jsme opravdu jen tak seděli. Vycítil jsem, že si nepřeje, abych mluvil.

„Začne to za východu slunce," řekla nakonec.

„Co?"

„Závěrečná bitva. Klidně se mi vysměj, Felčare. Hodlám zabít přízrak. A sama nemám žádnou naději na přežití."

Vysmívat se? V žádném případě. Obdivovat. Cítit úctu. To ano. Byla mým nepřítelem, stále. Ale nedokázala v sobě uhasit ten poslední plamínek světla, a to její rozhodnutí zásadně ovlivnilo.

Po celou dobu seděla strnule s rukama v klíně. Upřeně hleděla do ohně, jako by si byla jistá, že se v něm náhle objeví klíč k jakési záhadě. Začala se chvět.

Tato žena, v níž smrt vyvolávala nepředstavitelnou hrůzu, se rozhodla raději zemřít než se vzdát.

Jak jsem se cítil já? Moc dobře ne. Spíše naopak. Kdybych viděl obraz, který se jí rýsoval před očima, možná bych se cítil líp. Ale nemluvila o tom.

Velmi tichým, nejistým hlasem se mě zeptala: „Felčare? Můžeš mě obejmout?"

Cože? Nevyslovil jsem to, ale jistojistě jsem si to pomyslel. Neřekl jsem nic. Neohrabaně, nejistě jsem udělal, oč mě Žádala Začala mi plakat na rameni, tiše a tlumeně. Třásla se přitom jako králíček chycený do pasti. Velmi dlouho nic neříkala. Ani jsem to nečekal. „Od doby, kdy jsem byla dítě, mě takhle nikdo nedržel. Má chůva..."

Znovu se nadlouho rozhostilo ticho.

„Nikdy jsem neměla opravdového přítele."

Další dlouhá odmlka.

„Mám strach, Felčare. A jsem sama."

„Nejsi. My všichni budeme s tebou."

„Ale ne ze stejných důvodů." Pak umlkla nadobro. Ještě dlouho jsem ji držel v náručí. Oheň dohořel a spolu s ním zmizelo z pokoje světlo. Venku začal skučet vítr.

Když jsem si byl jistý, že usnula, pokusil jsem se odsunout. Ona se však ke mně přitiskla ještě pevněji, a tak jsem dál nehybně seděl, i když mě už bolely všechny svaly.

Nakonec z mého náručí vyklouzla, postavila se a znovu rozdělala oheň. Já jsem dál seděl. Postavila se za mě a chvíli se dívala do plamenů. Pak mi na okamžik položila ruku na rameno. Nepřítomně řekla: „Dobrou noc."

Odešla do jiného pokoje. Seděl jsem tam ještě deset nebo patnáct minut. Pak jsem přihodil do ohně poslední poleno a odšoural se zpět do skutečného světa.

Musel jsem se tvářit dost divně, protože ani Skřet, ani Jednooký si ze mě nezačali utahovat. Zalezl jsem si pod pokrývku a otočil se k nim zády. Ještě dlouho jsem však nedokázal usnout.

Kapitola padesátá pátá: ZAHAJOVACÍ KOLA

Něco mě poplašilo a probudil jsem se. Silové pole! Byl jsem mimo něj tak dlouho, že mě jeho přítomnost vyrušila. Rychle jsem vyskočil z postele a zjistil, že v pokoji nikdo není.

a nejen tam, v celé budově. Až v jídelně jsem narazil na pár Strážců.

Slunce ještě nevyšlo.

Kolem kasáren stále hučel vítr. Vzduch byl mrazivý, přestože koleni hořela spousta ohňů. Házel jsem do sebe ovesnou kaši a uvažoval, co jsem propásl.

Když jsem dojedl, vstoupila Paní. „Tady jsi. Už jsem myslela, že budu muset odletět bez tebe."

Bez ohledu na to, jak se v noci trápila, byla teď svěží, sebevědomá a připravená k boji.

Když jsem si bral kabát, silové pole zesláblo. Na chvíli jsem se zastavil ve svém pokoji. Kulhavec tam stále byl.

Odcházel jsem zamyšlený.

Na koberce. Dnes s celou posádkou. Všechny koberce byly plně obsazené a vyzbrojené. Více mě však zaujala skutečnost, že z úseku mezi městem a Mohylovou zemí zmizel sníh.

Ten Skučící vítr ho odvál.

Když se rozednilo natolik, že začalo být vidět, vznesli jsme se. Vystoupali jsme tak vysoko, až Mohylová země vypadala jako mapa. Koberce nad ní začaly opisovat kruh. Všiml jsem si, že se vítr utišil.

Velká mohyla působila dojmem, že se brzy zhroutí do řeky.

„Sto hodin," řekla, jako by mi četla myšlenky. Takže jsme už nepočítali dny, ale hodiny.

Podíval jsem se nad obzor. Támhle. „Kometa."

„Ze země ji nemohou vidět. Ale v noci... Obloha se musí zatáhnout."

Dole pobíhaly po vyčištěné ploše malinké postavičky. Paní roztáhla mapu podobnou Bománově. „Havran," řekl jsem. „Dnes. Když budeme mít štěstí." „Co to tam dole dělají?" „Vyměřují."

Dělo se tam však něco víc. Strážci byli v plné zbroji a stavěli se do půlkruhu kolem Mohylové země. Dokonce přivezli i katapulty. Ale někteří vojáci skutečně něco vyměřovali a zabodávali do země řady tyčí s vlajícími barevnými praporky. Neptal jsem se proč. Stejně by mi neodpověděla.

Na východě, za řekou, jsem uviděl ve vzduchu hejno velryb Domníval jsem se, že už dávno odletěly. Nebe za nimi zalévala jitřní záře.

„První zkouška," řekla Paní. „Malá nestvůra." Ze soustředění se jí na čele udělaly vrásky. Náš koberec začal jiskřit.

Od města přijížděl bílý jezdec na bílém koni. Pusinka. V doprovodu Nemluvy a Poručíka. Pusinka vjela do uličky mezi tyče. U poslední se zastavila.

Země se roztrhla. Ven vyskočilo cosi, co mohlo být bratrancem Psa Žabožrouta, nebo ještě lépe příbuzným chobotnice. Utíkalo to přes Mohylovou zemi směrem k řece, pryč ze silového pole.

Pusinka odklusala zpět k městu.

Z koberců se na příšeru snesl vztek čarodějů. Během několika vteřin z ní byl škvarek. „První," řekla Paní. Muži pod námi začali vyznačovat další uličku.

A tak to pokračovalo, pomalu a rozvážně celý den. Většina Tyranových nestvůr chvátala k řece. Těch několik, které se vydaly jiným směrem, zastavily ohnivé střely z katapultů a Lapení je pak snadno dorazili.

„Máme dost času je všechny takhle vymýtit?" zeptal jsem se, když se slunce chýlilo k západu. Byl jsem z toho dlouhého sezení už dávno celý zdřevěnělý. „Víc než dost. Ale nebude to pořád tak snadné." Chtěl jsem se dozvědět víc, ale už odmítla toto téma dále rozvíjet. Připadalo mi, že na tom nic není. Pěkně je jednoho po druhém vytáhnout a odpravit a pořád dál, až zůstane jenom ten největší netvor. Ten je sice neústupný a nebezpečný, ale co zmůže v Pusinčině silovém poli?

Když jsem unaveně doklopýtal do svého pokoje, Kulhavec tam pořád byl a pracoval. Lapení nepotřebují tolik odpočinku jako běžní smrtelníci, ale i on už musel být na pokraji sil. Co to, k čertu, dělal?

A pak tu byl Boman. Celý den se neukázal. Copak měl za lubem on?

Když jsem jedl večeři, která se velmi podobala tomu, co jsem dostal k snídani, objevil se Nemluva. Sedl si naproti mně a křečovitě svíral misku s kaší, jako kdyby v ní měl poklad. Byl strašně bledý.

„Co na to říká Pusinka?" zeptal jsem se.

„Vlastně se jí to líbilo," znakoval Nemluva. „Ale riskovala víc, než měla. Jedna z těch příšer ji málem dostala. Ota utrpěl zranění, když se postavil na Pusinčinu obranu."

„Potřebuje mě?"

„Jednooký to zvládl."

„Co tady vůbec děláš?"

„Dnes v noci se jde pro Havrana."

„Aha." Zase jsem na Havrana zapomněl. Jak se mohu považovat za jeho přítele, když se o jeho osud tak málo zajímám?

Nemluva šel se mnou do pokoje, kde jsem spolu s Jednookým a Skřetem přespával. Ti dva se s námi moc nebavili. Byli zasmušilí. Právě oni dostali hlavní role v procesu oživení našeho starého kamaráda.

Více mě však trápilo, v jakém rozpoložení je Nemluva. V jeho mysli se usadil stín. Bojoval s ním. Bude mít dost síly, aby nad ním zvítězil?

Jedna jeho polovina nechtěla, aby byl Havran zachráněn. Jedna má část si to taky nepřála.

Přišla Paní. Byla velice unavená. „Budeš se toho účastnit?" zeptala se mě.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jenom bych překážel. Až skončíte, dejte mi vědět."

Změřila si mě pohledem, pak pokrčila rameny a odešla.

Pozdě v noci mě probudil pobledlý Jednooký. Vyskočil jsem na nohy. „Tak co?" „Podařilo se nám to. Nevím, v jakém stavu, ale je zpátky."

„Jak to šlo?"

„Ztuha." Zachumlal se pod deku. Skřet už spal a chrápal. Nemluva byl celou dobu s nimi a teď spal u zdi, zabalený do vypůjčené přikrývky a zařezával. Než jsem se pořádně probral, Jednooký už chrněl taky.

V Havranově pokoji jsem našel jen spícího Havrana a Případa s vystrašeným výrazem ve tváři. Všichni ostatní už pokoj vyklidili a zůstal tu po nich jen zápach potu. „Jak to s ním vypadá?" zeptal jsem se. Případ pokrčil rameny. „Nevím. Nejsem doktor." „Já ano. Podívám se na něj."

Tep dost silný. Dech trochu moc rychlý na člověka, který spí. Nebylo to však nic znepokojivého. Zornice rozšířené. Svaly ztuhlé. Zvýšená potivost.

„Nemusíš mít o něj strach. Jen ho krm vývarem. A zavolej mě hned, jak začne mluvit. Nedovol mu, aby vstával. Má ochablé svaly, mohlo by se mu něco stát.“ Případ poslušně přikyvoval.

Vrátil jsem se do postele. Dlouho jsem jen ležel a přemýšlel střídavě o Havranovi a Kulhavci. V mém starém pokoji stále hořela lampa. Poslední ze starých Lapených se nadále s neochabující úporností věnoval svému pátrání.

Havran mi dělal větší starosti. Bude chtít, abychom složili účty ohledně naší péče o Pusinku. A já měl tu správnou náladu na to, abych ho upozornil, že na to nemá právo.

Kapitola padesátá šestá: ČAS SE KRÁTÍ

Když si přejete, aby nesvítalo, přijde rozbřesk o to rychleji. Když si přejete, aby se hodiny vlekly, běží jako o závod. Následující den se velmi podobal předchozímu. Jedinou neobvyklou věcí bylo, že Kulhavec vyplul ven a naše počínání sledoval. Zdálo se, že je s ním spokojen. Pak se vrátil do pokoje a zalezl si do mé postele.

Večer jsem se zašel podívat na Havrana. Jeho stav se téměř nezměnil. Případ mi hlásil, že se několikrát málem probudil a ze spaní něco mumlal.

„Dál do něj lij polívku. A neboj se mě zavolat, kdykoli mě budeš potřebovat.“

*

Nemohl jsem usnout. Procházel jsem se po chodbách, ale vládlo zde téměř nesnesitelné ticho. V jídelně jsem narazil na pár Strážců, kteří taky nemohli spát. Když jsem se tam objevil, ztichli. Napadlo mě, že bych zaskočil k Malému Ferdovi. Ale nečekalo by mě tam vřelejší přijetí. Všichni se přede mnou měli kvůli Paní na pozoru.

Bylo by mi akorát hůř.

Věděl jsem, co Paní myslela tím, že je sama.

Kéž bych našel odvahu, abych za ní zašel, teď když jsem sám potřeboval obejmout.

Vrátil jsem se do postele.

A podařilo se mi usnout. Z postele mě dostali až pod pohrůžkou násilí.

Už před polednem jsme se vypořádali s posledním Tyranovým sluhou. Na zbytek dne Paní vyhlásila volno. Následujícího rána jsme měli začít s nácvikem na klíčovou událost. Odhadovala, že do okamžiku, kdy řeka otevře hrobku, zbývá asi čtyřicet osm hodin. To je dost času, abychom si odpočinuli, vše si nacvičili a byli připraveni udeřit jako první.

Toho odpoledne se Kulhavec objevil venku a létal chvíli dokola. Měl výbornou náladu. Využil jsem příležitosti v klidu se porozhlédnout po svém pokoji. Ale jediné, co jsem našel, byly černé dřevěné hobliny a špetka stříbrného prášku. Uklízel ve spěchu. Raději jsem se ničeho nedotýkal. Kdo ví, co by se mohlo stát, kdybych to udělal. Jinak jsem se nedozvěděl nic.

Nácvik klíčové události proběhl v napětí. Zúčastnili se ho všichni. Včetně Kulhavce a Bomána, který se natolik držel stranou, že na něj skoro všichni zapomněli. Velryby se seřadily nad řekou. Kolem nich poletovaly nahoru a dolů murény. Pusinka vjela do vytyčené uličky a zastavila kousek před poslední tyčí. Lapení a Strážci byli připraveni se svými zbraněmi.

Vypadalo to dobře. Vypadalo to, že to bude fungovat. Tak odkud ten neodbytný pocit, že jsme ve velkém průšvihu?

Ve chvíli, kdy se koberec dotkl země, přiběhl ke mně Případ, „Potřebuju tvou pomoc,“ řekl mi, aniž by věnoval pozornost Paní. „Neposlouchá mě. Pokouší se vstát. Už dvakrát spadl přímo na obličej.“

Pohlédl jsem na Paní. Kývla, že můžu jít. Když jsem dorazil do Havranova pokoje, seděl na kraji postele. „Slyšel jsem, že jsi paličatý jako osel. Nevytáhli jsme tvůj zatracený zadek z Mohylové země proto, aby ses teď pokoušel o sebevraždu.“

Pomalu mě přejížděl pohledem. Zdálo se, že mě nepoznává. Ale sakra, pomyslel jsem si. Ztratil paměť. „Říkal něco, Případe?“

„Jo. Ale nedávalo to moc smysl. Myslím, že mu nedochází, kolik času uběhlo.“ „Raději ho připoutáme.“ „Ne.“

Překvapeně jsme se na Havrana podívali. Už mě poznával. „Nechci připoutat, Felčare. Už budu poslušný.“ Lehl si na záda a usmál se. „Kolik času uběhlo, Případe?“

„Řekni mu všechno,“ obrátil jsem se na Případa. „Já jdu připravit nějaký lektvar.“

Ve skutečnosti jsem jen chtěl pryč od Havrana. Vypadal hůř, než když byl bez duše. Vyzáblý a bledý. Příliš mi to připomínalo vlastní smrtelnost. A to bylo to poslední, co jsem teď potřeboval.

Namíchal jsem dvě směsi. Jedna měla Havrana zbavit třesu. Druhá ho zklidní, kdyby Případa příliš zlobil.

Když jsem se vrátil, vrhl na mě můj starý kamarád zlý pohled. Nevěděl jsem, jak daleko se Případ ve vyprávění dostal, ale řekl jsem Havranovi: „Odpusť si to své pohrdání. Vůbec nevíš, co se od Jalovce stalo. Vlastně jsi mimo už od bitvy v Kráse. Čeho jsi coby statečný a neohrožený samotář dosáhl ty, ha? Tohle vypij. Přestaneš se třást.“ Druhý lektvar jsem dal Případovi a pošeptal mu, kdy ho má použít.

Hlasem jen o trochu silnějším než šepot, se Havran zeptal: „Je to pravda? Že se zítra Pusinka a Paní chystají na Tyrana? Společně?“

„Ano. Rozhodne se o životě nebo smrti. Nás všech.“ „Chci...“

„Zůstaneš tady. Ty taky, Případe. Nechceme Pusince přidělávat starosti.“

Celkem úspěšně se mi dařilo vyhýbat se myšlenkám na možné následky zítřejší zteče. Teď však na mě začaly znovu dotírat. Pokud Tyrana porazíme, okamžitě se obnoví válka s Paní.

Moc jsem chtěl vidět Pusinku, seznámit se s jejími plány. Ale nemohl za ní jít. Paní mě dobře hlídala. Kdykoli mě mohla vzít k výslechu.

Musel jsem pracovat sám. Sám.

Případ pokračoval ve vyprávění. Pak přišli Skřet a Jednooký, aby podali příběh tak, jak ho viděli oni. Do Havranova pokoje nahlédla dokonce i Paní. Kývla na mě.

„Ano?“ zeptal jsem se.

„Pojď.“

Následoval jsem ji do jejích pokojů.

Venku už padla tma. Za zhruba osmnáct hodin Velká mohyla sama vybuchne. My jsme se chystali ji otevřít dřív.

„Posaď se.“

Sedl jsem si. „Začínám se strašně bát. Nedokážu už myslet na nic jiného.“

„Já taky ne. Myslela jsem, že ve tvé společnosti na to aspoň na chvíli zapomenu. Ale mýlila jsem se.“

Byl jsem v rozpacích.

„Možná na to máš nějaký lektvar?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Proti strachu nemám na skladě nic. Ale slyšel jsem, že čarodějové...“

„Ty prostředky příliš otupují rozum. A ten budeme zítra velmi potřebovat. Bude to vypadat úplně jinak než při zkoušce.“

Zvedl jsem tázavě obočí. Ale nic víc už k tomu neřekla. Myslím, že od svých spojenců očekávala velkou dávku vynalézavosti.

Objevil se vedoucí kuchyně a jeho pomocníci. Na svátečně prostřený stůl položili spoustu jídla. Poslední večeře odsouzenců? Když odešli, Paní mi oznámila: „Nechala jsem připravit to nejlepší, co v naší kuchyni bylo. Pro všechny. Včetně tvých přátel v městečku. Stejně tak i na snídani.“ Působila vyrovnaným dojmem. Byla zvyklá čelit nebezpečným střetům...

Zašklebil jsem se. Vybavil jsem si okamžik, kdy mě požádala, abych ji objal, a došel k závěru, že se bojí stejně jako kdokoli jiný.

Všimla si mého výrazu, ale na nic se neptala. Vsadím se, že mi zase četla myšlenky.

Když vezmu v úvahu, jaké měli kuchaři možnosti, podařil se jim zázrak. Nešlo však o žádné lahůdky. Během večeře jsme nemluvili. Dojedl jsem první, opřel se lokty o stůl a ponořil se do vlastních myšlenek. Následovala mého příkladu. Moc toho nesnědla. Za pár minut odešla do ložnice. Vrátila se se třemi černými šípy. Na každém byl stříbrný nápis v telkurštině. Už jsem podobné viděl. Lovkyně Duší je dala Havranovi, když jsme číhali na Šeptu a Kulhavce.

„Použij tyto šípy. A drž se blízko mě,“ řekla mi.

Šípy byly jeden jako druhý. „Na koho?“

„Na mého manžela. Nezabijí ho, protože na nich není jeho pravé jméno. Ale zbrzdí ho.“

„Ty nevěříš, že by mohla závěrečná část plánu vyjít?“

„Může se stát cokoli. Musíme být připraveni na všechno.“ Její oči se setkaly s mýma. Bylo v nich něco... Oba jsme pohled odvrátili. „Raději už jdi,“ řekla. „Dobře se vyspi. Chci, abys byl ráno ve střehu.“

Zasmál jsem se. „Jak?“

„To je zařízeno. Kromě stráží budou spát všichni.“

„Aha.“ Kouzlo. Někdo z Lapených všechny uspí. Vstal jsem. Šel jsem do ohně přiložit pár polínek, abych získal čas. Nakonec se mi podařilo ze sebe vypravit, co jsem jí potřeboval říct. „Rád bych ti popřál hodně štěstí. Ale nedokážu ti to přát z celého srdce.“

Smutně se usmála. „Já vím.“ Doprovodila mě ke dveřím.

Než jsem odešel, podlehl jsem neodbytnému nutkání, otočil jsem se - stála tam a v očích jí plápolala naděje. Objal jsem ji. Naše objetí trvalo snad půl minuty.

V duchu jsem ji proklínal za to, že se chová jako člověk. Ale já jsem to taky potřeboval.

Kapitola padesátá sedmá: ROZHODUJÍCÍ DEN

Mohli jsme se do sytosti vyspat, pak jsme dostali hodinu na to, abychom se nasnídali, smířili se svými bohy, nebo cokoli bylo libo, než vstoupíme do bitvy. Velká mohyla se měla otevřít až před polednem. Nebylo kam spěchat.

Přemítal jsem, co asi ten netvor pod zemí dělá.

Kolem osmé jsme měli nástup. Nikdo nechyběl. Kulhavec poletoval kolem na svém malém koberci a jeho dráha se křížila se Šeptinou častěji, než bylo nutné. O něčem se radili. Boman se schovával za různé předměty a rohy budov a snažil se být neviditelný. Neodsuzoval jsem ho za to. Na jeho místě bych se nejspíš pokusil utéct do Vesla... Na jeho místě? Copak jsem na tom byl líp? Ten muž se stal obětí svého smyslu pro čest. Věřil, že má dluh, který musí splatit.

Bubnování nás upozornilo, že máme zaujmout pozice. Poslední obyvatelé městečka mířili po silnici do Vesla s tou částí majetku, kterou dokázali unést. Na silnici to bude dost divoké. Tisíce vojáků, které Paní povolala z Vesla, pochodovaly směrem k Mohylové zemi. Přijdou pozdě. Ale nikoho nenapadlo vzkázat jim, že mají zastavit.

Pozornost všech se soustředila na jediné. Okolní svět přestal existovat. Pozoroval jsem ty odcházející lidi a začal přemýšlet, jaké potíže čekají nás, pokud budeme muset uprchnout. Dlouho jsem to však nevydržel. Nemohl jsem se zabývat něčím, co mělo nastat až po Tyranovi.

Velryby hlídkovaly nad řekou. Murény hledaly nejpříznivější vzdušné proudy. Koberce Lapených se vznesly. Já jsem však dnes zůstal na zemi. Paní měla v úmyslu střetnout se se svým mužem tváří v tvář.

Neraduj se předčasně, kamaráde. Kráčí za ní Felčar s titěrným lukem a šípy.

Strážci stáli pevně na svých pozicích za nízkou hradbou z kůlů, příkopem a řadou katapultů. Ulička pro Pusinku byla vyznačena. Napětí rostlo.

Co víc se dalo udělat?

„Drž se za mnou," připomněla mi Paní. „A luk měj v pohotovosti."

„Ano. Hodně štěstí. Jestli zvítězíme, zvu tě na oběd do Zahrad v Opálu." Nevím, co mě popadlo, že jsem to řekl. Bláznivá snaha zbavit se vlastního strachu? Potil jsem se, přestože ráno bylo mrazivé.

Vypadala překvapeně. Pak se usmála. „Jestli zvítězíme, beru tě za slovo." Ten úsměv byl posmutnělý. Neměla důvod věřit, že má před sebou víc než pár minut života.

Vykročila k Velké mohyle. Následoval jsem ji jako věrný pejsek.

Poslední plamínek světla neuhasl. Nehodlala se zachránit tím, že se vzdá.

Boman nám dal náskok a pak vyrazil za námi. Stejně jako Kulhavec.

Ani jeden nebyl součástí původního plánu.

Paní však jejich přítomnost nevadila. Musel jsem to tedy rovněž přejít.

Lapení začali prudce klesat. Velryby se neklidně vlnily a murény se až příliš naléhavě snažily najít správné proudy.

Hranice Mohylové země. Amulet na zápěstí mě pálit nezačal. Všichni staří duchové mimo samý střed Mohylové země byli pryč. Mrtví teď odpočívali v pokoji.

Rozbahněná půda se mi lepila k botám. Dělalo mi potíže udržet rovnováhu a přitom mít stále napnutou tětivu se šípem. Chtěl jsem být připravený kdykoli vystřelit. Zbylé dva šípy svírala ruka, která zároveň držela luk.

Paní se zastavila několik kroků od jámy, z níž jsme nedávno vytáhli Boman. Přestala vnímat okolní svět, jako kdyby byla v duševním kontaktu s tím netvorem pod zemí. Ohlédl jsem se. Boman stál asi dvacet metrů severně od nás. Ruce měl v kapsách a v očích výraz, který mě varoval, abych nezkoušel protestovat proti jeho přítomnosti. Kulhavec se usadil v místě, jímž kdysi vedl příkop vinoucí se kolem Mohylové země. Nechtěl spadnout, až se dostane do silového pole.

Zabloudil jsem pohledem ke slunci. Bylo kolem deváté. Kdybychom chtěli, mohli jsme mít ještě tři hodiny času.

Srdce mi tlouklo až v krku. Ruce se mi třásly tak, až jsem měl pocit, že mi každou chvíli začnou chrastit kosti. Teď bych určitě netrefil ani slona na pět metrů.

Jak je možné, že jsem byl právě já vybrán, abych se stal jejím osobním strážcem?

Promítl jsem si svůj život. Co jsem udělal? Čím jsem si to zasloužil? Tolik věcí jsem mohl udělat jinak... „Co?"

„Jestli jsi připraven?"

„Nikdy nebudu." Chabě jsem se usmál.

Chtěla mi to oplatit. Její strach byl však větší než můj. Věděla, čemu jde vstříc. Věřila, že bude žít už jen pár okamžiků.

Ta ženská ale měla odvahu. Šla do toho, přestože věděla, že jediné, co snad může získat, je mírné vylepšení své pověsti.

Hlavou mi probleskla jména. Sylvéna. Víra. Která? Za malou chvíli může mít má volba zásadní význam.

Nejsem věřící člověk. Ale vyslal jsem tichou modlitbu k bohům mého dětství, aby povinnost pokusit se vyříknout její pravé jméno nepadla na mě.

Otočila se k městu a zvedla paži. Rozezněly se trubky. Podle mě to bylo zbytečné, beztak byli všichni už dávno soustředění na to, co přijde.

Spustila ruku dolů.

Dusot kopyt. Pusinka v tradiční bílé, s Jilmáčem, Nemluvou a Poručíkem v závěsu. Vběhla do vyznačené uličky. Tentokrát se neměla po dosažení poslední tyče vrátit zpět, aby silové pole zabránilo Tyranovi po opuštění hrobky použít svou moc.

Silové pole mě mocně zasáhlo, tolik jsem si od něj odvykl. Také Paní zakolísala. Z úst se jí vydral tichý sten naplněný strachem. Nechtěla přijít o své zbraně. Právě teď. Ale byla to jediná možnost.

Země se jednou mírně zachvěla a pak vylétla do povětří. Celý roztřesený jsem o krok ustoupil. Sledoval jsem, jak dolů padají kusy hlíny... K mému naprostému úžasu neodhalily člověka, ale draka...

Ten zpropadený drak! Úplně jsem na něj zapomněl. Tyčil se do výše dvaceti metrů a z tlamy mu šlehaly plameny. Zařval. Co teď? Byli jsme v silovém poli, Paní nás chránit nemohla.

Tyran se mi úplně vykouřil z hlavy.

Napnul jsem tětivu a chystal se vystřelit šíp přímo do jeho otevřené tlamy.

Zabránil mi v tom výkřik. Otočil jsem se. Boman poskakoval, mával a vykřikoval něco v telkurštině. Drak si ho všiml. A vzpomněl si, že s ním má nevyřízené účty.

Zaútočil jako had. Z huby se mu vyvalil oheň.

Boman za ním sice nebylo vidět, ale nic se mu nestalo. Stál těsně před hranicí silového pole.

Paní popošla o pár kroků doprava, aby se podívala, co se děje za drakem. Ten se pokoušel vyškrábat se z hlíny. Přední nohy už měl venku. Brzy se mu podaří vysvobodit celé své obrovské tělo. Netvora, který nás zajímal nejvíc, jsem nikde neviděl. Ale Lapení zahájili útok. Vzduchem už svištěly oštěpy se soudky obsahujícími výbušnou látku. Při dopadu na zem se vzňaly.

Nějaký hlas zaburácel: „Míří k řece."

Paní se dala do běhu. Pusinka postupovala vpřed a posouvala silové pole k řece. Kolem mě poskakovali a kleli duchové. Byl jsem příliš vystrašený, než abych se zmohl na odpověď.

Murény ve dvojicích střemhlav slétaly k zemi a hbitě uhýbaly bleskům, které vystřelovaly velryby. Ve vzduchu to praskalo a divně páchlo.

Náhle se odněkud vynořil Stopař. Mručel něco o tom, že musí zachránit stromek.

Uslyšel jsem stále hlasitější troubení rohů. Přeběhl jsem kolem drakovy mohutné nohy, uskočil před máchajícím křídlem a ohlédl se.

Z lesa se vynořily tlupy polonahých vyhublých lidí, v jejichž čele šel kulhající Pes Žabožrout. „Věděl jsem, že tu obludu ještě někdy uvidím.“ Chtěl jsem na to upozornit Paní. „Lesní kmeny. Útočí na Strážce.“ Takže Tyran měl v rukávu přinejmenším jedno eso.

Vůbec ji to nezajímalo. Co dělali domorodci a Strážci pro nás v tuto chvíli nehrálo žádnou roli. Utíkala nám kořist a nic jiného nás nesmělo zajímat.

„Ve vodě!“ zadunělo nad námi. Pusinka se pohnula ještě o kus dál. Paní a já jsme také běželi dál, i když jsme museli zápolit s hroudami hlíny, které kolem nás létaly, jak se drak stále pokoušel vyškrábat na povrch. Nevšímal si nás. Všechna jeho pozornost byla soustředěna na Bomána.

Létající velryba se snesla nad vodu a vnořila do ní chapadla. Něco chytila. Vypustila zátěžovou vodu, aby mohla znovu vystoupat vzhůru.

V jednom z chapadel držela řvoucí lidskou postavu. Pozvedlo mě to na duchu. Dokázali jsme to...

Velryba se vznesla příliš vysoko. Tyran se na okamžik dostal nad silové pole. Osudná chyba.

Hromobití. Blesky. Nepopsatelná hrůza. Polovina městečka a celá oblast až k okraji silového pole se třásla, rozpadávala, hořela a černala. Velryba vybuchla.

Než Tyran spadl zpět do silového pole, stihl zvolat: „Sylvéno! Nazývám tě tvým pravým jménem.“ Vypustil jsem šíp.

Mistrovský kousek. Jeden z nejlepších, jaký se mi kdy v životě podařil. Střela ho zasáhla do boku těsně předtím, než dopadl zpět do vody. Blesky murén způsobily, že řeka začala vřít. Snesla se k ní další velryba a ponořila chapadla pod hladinu. Dlouhou dobu jsem se obával, že Tyran zůstane pod vodou a podaří se mu uniknout.

Ale velryba ho nakonec našla a vytáhla. Také ona se s ním však zvedla příliš vysoko. A zaplatila za to, i když Tyranova moc byla velice oslabená, nejspíš díky mému šípu. Dostal ze sebe jediné zaklínadlo, které však minulo cíl a rozpoutalo požár v kasárnách Věčné stráže. V jejich blízkosti proti sobě právě bojovalo několik skupin Strážců a domorodců. Kouzlo je všechny zabilo.

Nevystřelil jsem další šíp. Byl jsem jako opařený. Věděl jsem, že pokud je obřad nazvání pravým jménem vykonán správně, silové pole jeho účinky vynulovat nemůže. Ale Paní nebyla oslabená. Stála krok od břehu řeky a pozorovala to, co bývalo jejím manželem. Skutečnost, že ji nazval jménem Sylvéna, ji nechalo zcela klidnou.

Nebyla to Sylvéna. Tyran se podruhé zmýlil... Zbývalo už jen jedno jméno. Byl jsem rád, že to vím. Sám bych ji také nazval Sylvénou.

Tyrana chytila třetí velryba. A ta už žádnou chybu neudělala. Odnesla ho na břeh, tam, kde stála Pusinka se svým doprovodem. Bojoval urputně. Bohové! Ten měl ale výdrž.

Za námi se ozval křik a řinčení zbraní. Stráže se nenechaly překvapit. Nehodlaly se vzdát svých pozic. Lapení jim přispěchali na pomoc a seslali na domorodce celou řadu smrtících kouzel. Středem jejich zájmu se samozřejmě stal jejich vůdce - Pes Žabožrout.

Jilmáč, Poručík a Nemluva se na Tyrana vrhli okamžitě, jakmile ho velryba pustila. Bylo to jako pustit se holýma rukama proti tygrovi. Jilmáče odmrštil do vzdálenosti deseti metrů. Pak jsem uslyšel křupnutí, když Poručíkovi přerazil páteř. Nemluva před ním začal uskakovat. Zabodl jsem do něj další šíp. Zavrávoral, ale neupadl. Jako v mrákotách vystartoval proti Paní a mně. V polovině cesty ho zastavil Stopař. Odložil stromek, chytil nepřítele pod krkem a zasadil mu ránu pěstí. Tyran nezůstával pozadu. Byl to tvrdý souboj, oba ze sebe vyráželi strašlivé výkřiky.

Chtěl jsem se rozběhnout za Jilmáčem a Poručíkem, abych je ošetřil, ale Paní mi dala znamení, že mám zůstat. Těkala očima po celém okolí. Čekala, že se bude ještě něco dít.

Zemí otřásl zuřivý řev. K nebi vylétla ohnivá koule. Drak sebou praštil o zem jako podťatý. Řev vycházel z jeho tlamy. Bomán zmizel.

Kdo se však objevil, byl Kulhavec. Podařilo se mu nenápadně dostat až na pár metrů od nás. Jala mě taková hrůza, že jsem si málem nadělal do kalhot. Byl bez masky. Odhalil svůj odporný zpustošený obličej, z nějž sálala nenávist. Měl v úmyslu si se mnou vyrovnat všechny účty. Nohy jsem měl jako z rosolu. Zacílil na mě malou kuši a zašklebil se. Pak zamířil o kousek vedle. Všiml jsem si, že jeho střela se velmi podobala té, kterou jsem měl já nataženou na tětivě luku.

Konečně mi to došlo.

Vykřikl: „Víro, hra je u konce. Nazývám tě tvým pravým jménem.“ A pak vypustil šíp.

Ve stejné chvíli jsem vystřelil i já. Ať jsem zatracen, že jsem to nedokázal rychleji. Můj šíp ho zasáhl přímo do zkaženého srdce a srazil ho k zemi. Ale bylo už pozdě. Příliš pozdě.

Paní vykřikla.

Můj strach se změnil v neovladatelný vztek. Odhodil jsem luk, tasil meč a skočil na Kulhavce. Neobrátil se, aby odpověděl na můj útok. Opíral se o loket a zíral na Paní.

Opravdu jsem se musel zbláznit. Myslím, že se to za jistých okolností může stát každému. Ale už celou věčnost jsem vojákem. Dávno jsem se naučil, že když se vám něco takového stane, většinou vás to stojí život.

Kulhavec byl v silovém poli, což znamenalo, že se sotva držel při životě, sotva si mohl nějak pomoci a byl zcela bezbranný. Donutil jsem ho zaplatit za všechna ta léta mého strachu.

První ranou jsem mu oddělil hlavu od těla. To byl jen začátek. Rozsekal jsem ho na kusy, které jsem pak rozházel kolem. Ty staré kosti otupily můj meč i nepříčetnost. Pomalu se mi začal vracet rozum. Otočil jsem se, abych zjistil, co se stalo s Paní.

Klečela na kolenou a snažila se vytáhnout si z těla Kulhavcův šíp. Přiskočil jsem k ní a zabránil jí v tom. „Ne. Já to udělám. Později.“ Tentokrát už mě tolik nepřekvapilo, že se nazvání pravým jménem minulo účinkem. Došel jsem k

přesvědčení, že ji nic nemůže odzbrojit. K čertu! Měla už být mrtvá. Několikrát mi po zádech přešel mráz. Útok Lapených na obyvatele lesů nevyšel naprázdno. Řada domorodců se dala na útěk. Pes Žabožrout se ocitl v palbě vražedných čárů. „Vydrž ještě. Už jsem skoro za vodou. Dokážeme to.“ Nevím, jestli jsem tomu věřil, ale ona to potřebovala slyšet.

Nelítostný souboj Stopaře a Tyrana pokračoval. Kolem nich pobíhal Nemluva s mečem se širokou čepelí. Využíval každé příležitosti jej do našeho úhlavního nepřítele zabořit. Tomuhle nemůže nikdo vzdorovat věčně. Pusinka vše s napětím sledovala. Držela se poblíž, ale mimo Tyranův dosah.

Přiskočil jsem zpět k tomu, co zbylo z Kulhavce a vytáhl mu z hrudi šíp. Jeho oči se na mě dívaly. Mozek mu pořád ještě žil. Odkopl jsem tu odpornou hlavu do jámy, kterou po sobě zanechal drak.

Obluda nevykazovala žádné známky života. Po Bománovi ani vidu, ani slechu. Znovu udělal to, čeho se tolik bál. Podruhé se dal do boje s drakem a tentokrát tu nestvůru zavraždil. Zevnitř.

Bománův čin je třeba ocenit. Dokázal si zachovat chladnou hlavu. Tyran určitě čekal, že drak na sebe upoutá pozornost Paní i Pusinky. Momentu překvapení chtěl využít k tomu, aby se dostal ze silového pole. Boman ho o tuto šanci připravil. Postavil se mu se stejným odhodláním a srdnatostí, jako šla Paní vstříc svému osudu.

Vrátil jsem se k ní. Mým rukám se vrátila síla a jistota, které lékař na bitevním poli tolik potřebuje. Jen škoda, že jsem s sebou neměl brašnu. Takhle si budu muset vystačit s nožem. Položil jsem ji na záda a začal řezat. Viděl jsem, jak přemáhá bolest, za kterou mě, poté, co se mi podařilo šíp vyjmout, dokázala obdařit vděčným úsměvem.

Kolem Stopaře a Tyrana stálo asi dvanáct mužů. Každý si občas bodl. Některým snad bylo i jedno, koho zasáhnou.

Ten starý zloduch už neměl žádnou šanci.

Ovázal jsem Paní ránu. Použil jsem k tomu látku z jejích šatů. „Převážeme to hned, jak to bude možné.“

Domorodci byli rozprášeni. Pes Žabožrout se osamoceně belhal do lesů. Ten starý podvrťák měl stejnou výdrž jako jeho Pán. Strážci, jejichž boj už skončil, spěchali za námi. Přinášeli

dřevo, abychom mohli tomu odvěkému zlu postavit hranici a spálit ho.

Kapitola padesátá osmá: KONEC HRY

Pak jsem zahlédl Havrana. „Ten zatracený blázen.“

Opřený o Případa se belhal k nám. V ruce držel meč. Ve tváři měl strnulý výraz. Nevěstilo to nic dobrého. Nebyl na tom s chůzí tak špatně, jak předstíral.

Člověk nemusel být génius, aby přišel na to, co má v úmyslu. Podle jeho jednoduchého způsobu chápání světa, se chystal udobřit si Pusinku tím, že ji zbaví jejího největšího nepřítele.

Znovu jsem se začal třást. Ale tentokrát ne ze strachu. Jestli někdo něco neudělá, budu nucen se rozhodnout. Budu si muset vybrat, odhodlat se k činu. A ať udělám cokoli, nikoho tím nepotěším.

Snažil jsem se rozptýlit tím, že jsem zkoušel pevnost šatů Paní.

Padl na nás stín. Podíval jsem se nahoru do studených očí Nemluvy a do poněkud soucitnějších očí Pusinky. Nemluva nakrátko zabloudil očima k Havranovi. Taky nevěděl, co má dělat.

Paní mi sevřela ruku. „Pomoz mi vstát,“ řekla.

Postavil jsem ji na nohy. Byla slabá jako moucha. Musel jsem

ji podpírat. „Ještě ne,“ řekla Pusince, jako by ji Pusinka mohla slyšet. „Ještě není mrtvý.“

Tyran už přišel o nohu a ruku, které nyní ležely na hranici. Stopař netvora právě držel, aby mu ostatní mohli uřezat hlavu. Skřet a Jednooký stáli opodál a čekali na ni. Zároveň však byli připraveni kdykoli se dát na útěk. Několik Strážců sázelo syna stromu. To vše sledovaly ze vzduchu velryby a murény. Všichni ostatní, spolu s Lapenými, pronásledovali po lese Psa Žabožrouta a domorodce.

Havran se blížil. A já jsem stále nevěděl, na kterou stranu se postavit.

Ten zkurvysyn Tyran byl nezlomný. Než se podařilo mu uřezat hlavu, zabil asi deset mužů. A ani pak ještě nebyl mrtvý. Stejně jako tomu bylo u Kulhavce, jeho hlava žila dál.

Nastal čas pro Skřeta a Jednookého. Skřet tu hlavu zvedl, sedl si a pevně ji sevřel mezi koleny. Jednooký mu začal do čela zatloukat patnácticentimetrový stříbrný hřeb. Prorazil mu mozek. Z Tyranových úst nadále plynuly kletby.

Hřeb se zaryje do jeho černé duše. Hlavu spálíme. A až oheň dohoří, hřeb najdeme a zarazíme ho do kmene syna stromu. Znamenalo to, že duch jednoho padoucha bude uvězněn na miliony let.

Strážci do ohně přihodili i Kulhavcovy ostatky. Jeho hlavu však nenašli. Zavalily ji podmáčené stěny jámy, kterou po sobě zanechal drak.

Skřet a Jednooký zapálili hranici.

Oheň se rychle rozhořel, jako by měl radost ze svého poslání.

Kulhavcův šíp zasáhl Paní jen několik centimetrů od srdce, mezi levé ňadro a klíční kost. Musím se přiznat, že jsem na sebe docela pyšný. Vyjmout ten šíp v tak strašných podmínkách a nezabít ji přitom vyžadovalo opravdu velkou zručnost. Měl jsem jí ale znehybnit levou paži.

Tu teď zvedla a natáhla k Pusince. Nemluvu i mě to velmi udivilo. Ale jen na chvíli.

Paní si Pusinku přitáhla k sobě. Byla velmi slabá, takže je lepší říct, že se Pusinka nechala přitáhnout. Pak zašeptala. „Hra je u konce. Nazývám tě tvým pravým jménem, Sáro Fisková.“

Pusince se vydral z úst němý výkřik.

Silové pole se začalo rozpadat.

Nemluvův obličej potemněl. Na okamžik, který se zdál být věčností, tam stál v neskonalých mukách. Musel se

rozhodnout,

šlo o přísahu, lásku, nenávist, možná o smysl pro povinnost podřídit se vyššímu cíli. Po tvářích mu začaly stékat slzy. Také jsem neměl daleko k pláči.

Promluvil. „Hra skončila.“ Dělalo mu potíže formulovat slova. „Nazývám tě tvým pravým jménem, Lauro Sentaková. Nazývám tě tvým pravým jménem, Lauro Sentaková.“

Myslel jsem, že každou chvíli omdlí. Ale nestalo se to.

Omdlely však obě ženy.

Havran se blížil. A já cítil bolest, která přehlušovala všechno

ostatní.

Dívali jsme se s Nemluvou jeden na druhého. Myslím, že jsem měl ve tváři stejně zmučený výraz jako on. Pak skrz slzy přikývl. Uzavřeli jsme mír. Poklekli jsme k ženám. Přiložil jsem ruku k Pusinčině hrdlu. Nemluvův obličej nyní vyjadřoval strach. „Bude v pořádku,“ řekl jsem mu. Paní také, ale to ho nezajímalo.

Stále nevím, co si obě od tohoto okamžiku slibovaly. Nakolik se poddaly osudu. Znamenalo to konec jejich existence coby nejmocnějších osob světa. Pusinka už neměla silové pole. Paní přišla o čarodějné schopnosti. Odzbrojily se navzájem.

Uslyšel jsem křik. Z nebe začaly pršet koberce. Všechny tyto Lapené Lapila sama Paní a po událostech na Planině zařídila, aby se její osud stal i jejich osudem. Takže přišli o svou moc, zřítili se a zabili.

Nepřežil ani Stopař. Podlehl zraněním, jež utrpěl v boji s Tyranem. Věřím, že zemřel šťastný.

Ale ještě nebyl všemu konec. Ne. Byl zde Havran.

Padesát kroků od nás se od Případa odpojil a vydal se dál sám. Nemilosrdný mstitel. Pohled upíral na Paní. Především ho k tomuto činu zřejmě vedla touha znovu získat přízeň Pusinky.

Tak, Felčare. Dopustíš to?

Držel jsem její ruku. Chvěla se. Puls byl slabý, ale byl. Možná...

Možná se mi podaří ho zastrašit.

Zvedl jsem luk a přiložil k němu šíp vytažený z Kulhavcova srdce. „Stůj, Havrane.“

Nezastavilo ho to. Myslím, že mě ani neslyšel. A sakra. Jestli se nezastaví... Situace se mi začala vymykat z rukou.

„Havrane!“ Natáhl jsem tětivu.

Zastavil se. Zíral na mě, jako by se pokoušel vybavit si, kdo jsem.

Celé bitevní pole ztichlo. Oči všech se upíraly na nás. Nemluva položil Pusinku, kterou odnášel v náručí pryč, na zem a tasil meč. Stál tak, aby ji mohl ochránit před případným nebezpečím. Vypadalo to téměř směšně, my dva jako dvojčata bránící ženy, jejichž srdce nám nikdy nemůžou patřit.

Vydali se k nám Jednooký a Skřet. Nevěděl jsem, na čí straně stojí. Bez ohledu na to jsem nechtěl, by se do této záležitosti míchali. Chtěl jsem, aby to bylo jen mezi Felčarem a Havranem.

Sakra. Sakra. Sakra. Proč nemůže prostě odejít?

„Je konec, Havrane. Už nebude žádné další zabíjení.“ Myslím, že jsem zvyšoval hlas. „Slyšíš mě? Hra je prohraná i vyhraná.“

Díval se na Nemluvu a Pusinku, nikoli na mě. A udělal další krok.

„Chceš být dalším mrtvým?“ K čertu, jeho nemohl nikdy nikdo zastrašit. Můžu to dokázat já? Budu muset.

Jednooký zůstal stát stranou v bezpečné vzdálenosti pěti metrů. „O co se snažíš, Felčare?“

Chvěl jsem se. Po celém těle, kromě rukou a paží. Ty byly pevné, ačkoli mě od napínání luku už pořádně bolely. „Co Jilmáč?“ zeptal jsem se se staženým hrdlem. „Co Poručík?“

„Už nic,“ potvrdil mi to, co jsem ve skrytu duše věděl. „Jsou mrtví. Proč ten luk neodložíš?“

„Až on odhodí meč.“ Jilmáč byl mým nejlepším přítelem déle, než jsem byl ochoten si přiznat. Oči se mi zalily slzami. „Jsou mrtví. To znamená, že přebírám velení, je to tak? Jsem služebně nejstarší důstojník, který přežil. Je to tak? Tady je můj první rozkaz. Nařizuji mír. S okamžitou platností. Ona tohle umožnila. Ona se pro to obětovala. Všichni ji teď nechají na pokoji. Dokud budu žít.“

„Tak to můžeme hned změnit,“ řekl Havran. Vyrazil vpřed. „Ty zatracený paličatý osle!“ zařval Jednooký na Havrana a rozběhl se k němu. Skřet za mnou začal mumlat nějaké zaklínadlo. Pozdě. Oba. Havran měl v sobě mnohem více síly, než kdokoli předpokládal. A byl více než trochu nepříčetný. Vykřikl jsem: „Ne!“ a vystřelil šíp.

Zasáhl Havranovo stehno. Na té noze, kterou vydával za pochroumanou. Klopýtl, jeho oči vyjadřovaly překvapení. I když už ležel na zemi, meč tři metry daleko, stále nemohl uvěřit, že jsem to nakonec udělal. Ani já sám jsem tomu nemohl uvěřit. Případ ječel a chtěl po mně skočit. Aniž bych se na něj podíval, odrazil jsem ho za pomocí dřevěné kostry luku. Odpotácel se k Havranovi a dál povykoval.

Ticho a klid. Opět. Pohledy všech zabodnuté do mě. Odhodil jsem luk. „Postarej se o něj, Jednooký.“ Dobelhal jsem se k Paní, klekl si a vzal ji do náručí. Na někoho tak mocného mi připadala neuvěřitelně lehká a křehká. Kráčel jsem za Nemluvou k troskám, které zbyly z městečka. Kasárna stále hořela. Museli jsme tvořit divný průvod, on a já s našimi ženami. „Dnes večer se koná porada Legie,“ křikl jsem na druhy, kteří přežili. „Přijďte všichni.“

Dokud jsem nebyl na místě, nevěřil jsem, že to dokážu. Podařilo se mi ji nést celou cestu až k Malému Ferdovi. A bolest v kotníku se ozvala až ve chvíli, kdy jsem ji položil na lůžko.

Kapitola padesátá devátá: POSLEDNÍ HLASY

Dokulhal jsem do lokálu Malého Ferdy, což byla jedna z mála použitelných místností. Jednou paží jsem podpíral Paní

a druhou se opíral o luk, který mi sloužil jako hůl. Bolest v kotníku byla téměř nesnesitelná. A to jsem si myslel, že už je zahojený. Posadil jsem Paní na židli. Byla slabá a bledá. Navíc se nám ji s Jednookým i přes veškeré úsilí nepodařilo přivést zcela k vědomí. Stále jsme byli ve svízelné situaci. Její lidé už neměli důvod chovat se k nám mile. Paní také hrozilo nebezpečí, ani ne tak od Havrana nebo mých druhů, jako od sebe samotné. Upadla totiž do stavu naprostého zoufalství.

„To je všechno?“ zeptal jsem se. Byli zde Nemluva, Skřet, Jednooký. Dále Ota s řadou šrámů, ale nesmrtelný, a jeho nerozlučný kamarád Jaga. Mladík jménem Murgen, náš vlajkonoš. A další tři členové Legie. A samozřejmě Pusinka sedící vedle Nemluvy. Paní si vůbec nevšímala.

Vzadu u výčepu seděli Havran a Případ. Přišli, přestože je nikdo nepozval. Havran se tvářil ponuře, ale zdálo se, že se ovládá. Pohled upíral na Pusinku.

Vypadala sklíčeně. Byla však v lepším stavu než Paní. Vždyť také vyhrála. Havrana přehlížela ještě okázaleji než Paní.

Proběhla mezi nimi výměna názorů. Ty jeho jsem měl možnost vyslechnout. Pusinka mu nepochybně velice zřetelně dala najevo zklamání nad tím, že není schopen postavit se čelem k otázkám citů. Neodvrhla ho. Nevymazala ze svého srdce. Ale také se s ním neusmířila. Nepřesvědčil ji totiž, že se změnil.

Havran se pak dost nevybíravě vyjádřit na adresu Nemluvy, kterého měla zjevně ráda, ale nic víc.

A to ji skutečně rozlítilo. Od té chvíle jsem koutkem oka sledoval tanec jejích rukou. A bylo se na co dívat. Velice dlouho a divoce Havranovi vysvětlovala, že nehodlá být žádnou trofejí pro vítěze, jako nějaká princezna z připitomělé pohádky, v níž horda nápadníků provádí hloupé a nebezpečné věci, aby získali její ruku.

Stejně jako Paní byla příliš dlouho ve vedoucím postavení, než aby teď byla schopná přijmout tradiční ženskou roli. Uvnitř byla stále Bílou Růží.

Takže Havran moc nepochodil. Sice před ním nezavřela dveře, ale dala mu jasně znát, že pokud si na ni chce dělat nároky, musí ujít ještě notný kus cesty.

První úkol, který mu dala, bylo napravit své vztahy s dětmi.

Částečně mi ho bylo líto. Znal jen jedinou roli. Tvrdého chlapa. A té se teď měl vzdát.

Ze zamyšlení mě vytrhl Jednooký. „Je to tak, Felčare. Tohle je všechno. Čeká nás velký pohřeb.“

To ano. „Mám se jako služebně nejstarší důstojník ujmout vedení porady? Nebo chceš uplatnit své právo nejstaršího člena

Legie?“ „Nechám to na tobě.“ Neměl náladu o něčem rozhodovat.

Ani já ne. Ale bylo zde deset žijících členů Černé legie, obklíčených potenciálními nepřáteli. Museli jsme učinit jistá rozhodnutí.

„Dobrá. Toto je oficiální shromáždění Černé legie, poslední ze Svobodných legií z Chatováru. Přišli jsme o kapitána. Prvním úkolem je zvolit nového velitele. Pak se musíme rozhodnout, jak odtud vypadneme. Nějaké návrhy?“

„Ty,“ řekl Ota.

„Já jsem doktor.“

„Jsi jediný skutečný důstojník, kterého teď máme.“

Havran se chystal vstát.

„Ty seď a mlč,“ řekl jsem mu. „Ani mezi nás nepatříš. Opustil jsi nás před patnácti lety, vzpomínáš? Tak dál, hoši. Kdo další?“

Zavládlo ticho. Nikdo se nechtěl vyjádřit. Všichni přede mnou uhýbali pohledem. Věděli, že tu funkci nechci.

Skřet zaskřehotal: „Je někdo proti Felčarovi?“

Žádná ruka se nezvedla. Je úžasné, když vás lidi mají rádi. Je skvělé být nejmenším zlem.

Chtěl jsem to odmítnout. Ale tato možnost nepřicházela v úvahu. „Dobrá. Další věc. Co nejrychleji se odtud dostat. Jsme obklíčení, kamarádi. A Stráž se brzy dá dohromady. Musíme se odtud dostat dřív, než se začnou poohlížet po někom, na kom by si vybili zlost. Ale až budeme pryč, co pak?“

Žádné návrhy řešení. Tihle muži byli stejně otřesení jako Strážci.

„Dobrá. Vím, co chci udělat já. Od ustavení Svobodných legií je jedním z úkolů kronikáře, v případě, že dojde k rozpuštění nebo rozdrcení Legie, vrátit kroniky do Chatováru. Byli jsme rozdrceni. Navrhuji hlasovat o rozpuštění. Někteří z nás na sebe vzali závazky, kvůli nimž budeme muset čelit potížím hned, jakmile se zbavíme nebezpečnějších nepřátel.“ Pohlédl jsem na Nemluvu. Naše oči se setkaly. Právě o kus přesunul svou židli, aby lépe vyplňoval prostor mezi Pusinkou a Havranem. Bylo to gesto, které pochopili všichni až na samotného Havrana.

Jmenoval jsem se prozatímním osobním strážcem Paní. Nemohli jsme ty dvě ženy držet příliš dlouho pohromadě. Doufal jsem, že budeme moci skupinku udržet až do Vesla. Ale byl bych spokojený, i kdybychom společně došli alespoň na konec lesa. Potřebovali jsme každou ruku. Naše taktická situace nemohla být horší.

„Máme se rozpustit?“ zeptal jsem se. To způsobilo rozruch. Všichni kromě Nemluvy hlasovali záporně.

„Je to jen formální návrh,“ doplnil jsem. „Chci, aby ti, kteří mají vlastní plány, mohli jít vlastní cestou bez toho, že by se z nich stali dezertéři. Neznamená to, že se musíme rozdělit. Chci tím říct, že jen formálně pozbudeme názvu Černá legie. Já zamířím s kronikami na jih a budu hledat Chatovár. Kdokoli bude chtít, může jít se mnou. Na základě obvyklých pravidel.“

Nikdo se názvu nechtěl vzdát. Bylo to jako zříci se rodového jména starého stovky let.

„Takže Černou legii nezrušíme? Kdo nechce jít hledat Chatovár?“

Zvedly se tři ruce. Všechny patřily vojákům, kteří se k nám přidali po našem připlutí na sever. Nemluva se hlasování zdržel, i když chtěl jít vlastní cestou, aby naplnil svůj nesplnitelný sen.

Pak vylétla nahoru ještě jedna ruka. Skřet si opožděně všiml, že Jednooký nebyl proti. Začínal jeden z jejich sporů. Rychle

jsem zakročil.

„Nebudu trvat na tom, aby se všichni podřídili přání většiny. Jako velitel můžu dovolit odejít komukoli, kdo bude chtít. Nemluvo?“

Patřil k Černé legii déle než já. Byli jsme jeho přáteli, rodinou. Byl rozervaný.

Nakonec přikývl. Půjde vlastní cestou i bez Pusinčina příslibu. Trojice, která nechtěla jít do Chatováru, také kývla. Zaznamenal jsem jejich propuštění do kroniky. „Jste volní,“ řekl jsem jim. „Až se dostaneme k jižní hranici lesa, vydám vám peněžní podíly a vybavení. Do té doby se budeme držet pohromadě.“ Víc jsem to téma nerozvíjel. Ještě chvíli a pověsil bych se na Nemluvu a brečel jako malé dítě.

Obrátil jsem se ke Skřetovi, pero připravené. „Tak co? Mám zapsat tvé jméno?“

„Jasně,“ řekl Jednooký. „A pospěš si. Zbavme se ho. Takové jako on nepotřebujeme. Vždycky akorát přidělával potíže.“

Skřet se na něj zamračil. „Tak zrovna proto teď neodejdu. Zůstanu a přežiju tě a otrávím ti celý zbytek života. A doufám, že budeš žít ještě nejmíň sto let.“

Vůbec mě nenapadlo, že by se rozdělili. „Dobře,“ řekl jsem a potlačil úsměv. „Jago, vezmi si pár mužů a sežeňte co nejvíc zvířat. Ostatní, posbírejte všechno, co by se nám mohlo hodit. Jako třeba peníze, pokud na nějaké narazíte.“

Dívali se na mě prázdnýma očima, stále se z toho všeho nemohli vzpamatovat.

„Odjedeme hned, jak to bude možné, hoši. Než si nás najdou další potíže. Jago, neomezujte se jenom na soumary. Chci odvézt všechno, co není přibité hřebíky.“

Začali debatovat, hádat se a já nevím co ještě, ale oficiální část porady jsem tímto uzavřel.

*

Jsem taková mazaná liška, že se mi podařilo přimět Strážce, aby našim lidem uspořádali pohřeb. Stál jsem s Nemluvou nad hroby Legie a uronil víc než pár slz. „Nikdy bych si nepomyslel, že Jilmáč... Byl to můj nejlepší přítel.“ Ranilo mě to. Byla to pro mě těžká rána. Teď se to plně projevilo. Když jsem učinil zadost všem povinnostem, nemohl jsem se smutku déle bránit. „Když jsem vstoupil do Legie, byl mým patronem.“

Nemluva zvedl ruku a jemně mi stiskl rameno. Bylo to víc, než jsem od něj čekal.

Strážci vzdávali poslední hold padlým. Pomalu se vraceli do života. Brzy začnou uvažovat o tom, že by se měli vrátit do práce. Budou se ptát Paní, co mají dělat. V jistém smyslu o svou práci přišli.

Nevěděli, že jejich vládkyně byla zbavena kouzelnických schopností. Modlil jsem se, aby se to nedozvěděli, protože jsem ji chtěl použít jako naši propustku na svobodu.

Při pomyšlení na to, co by se mohlo stát, kdyby její ztráta vyšla najevo, mi přeběhl po zádech mráz. Nejspíš by vypukly občanské války. Lidé by se chtěli Paní pomstít za všechno trápení, které jim způsobila.

Jednou na to určitě někdo přijde. Jen jsem chtěl to tajemství udržet tak dlouho, abychom se mohli bezpečně dostat z říše.

Nemluva mi znovu položil ruku na rameno. Chtěl jít. „Ještě chvilku,“ řekl jsem. Tasil jsem meč a vzdal poctu našim padlým. Zopakoval jsem prastarý obřad posledního rozloučení. Pak jsem se připojil k Nemluvovi a šel za ostatními, kteří už na nás čekali.

Nemluvova skupina s námi nějakou dobu pojede, jak jsem si přál. Naše cesty se rozdělí, až si budeme jistí, že nás Strážci nenapadnou. Vůbec jsem se na ten okamžik netěšil, ale byl nevyhnutelný. Jak jsme mohli ženy jako Pusinka a Paní držet pohromadě, když už nepotřebovaly společně bojovat o život?

Vyskočil jsem do sedla. Zaklel jsem, když jsem ucítil palčivou bolest v tom zatraceném kotníku. Paní se na mě škaredě podívala. „No,“ řekl jsem. „Konečně se probouzíš k životu.“

„Chystáš se mě unést?“

„Chceš tady zůstat sama se svými lidmi? A nemít k udržení pořádku po ruce nic víc než nůž?“ Pak jsem se přinutil k úsměvu. „Domluvili jsme si rande. Vzpomínáš? Oběd v Zahradách v Opálu.“

Na malinkou chvíli jako by její sklíčenou tvář rozjasnila jiskřička šibalského úsměvu, který jsem znal z doby, kdy jsme si byli blízcí. Pak její obličej znovu posmutněl.

Naklonil jsem se k ní blíž. Při pomyšlení na to, co se chystám říct, jsem se zachvěl. „A potřebuju tě, abys mi pomohla dostat kroniky z Věže.“ Zatím jsem nikomu neřekl, že je nemám u sebe.

Smutek se rozplynul. „Oběd? Je to slib?“ Už pouhým pohledem a tónem hlasu dokázala ta čarodějka přimět člověka, aby slíbil téměř cokoli. „V Zahradách. Ano.“ Zachraptěl jsem.

Dal jsem tradiční povel. Jaga na špici vyrazil vpřed. Za ním jeli Skřet a Jednooký. Jako obvykle se hašteřili. Následoval Murgen s vlajkou, pak Paní a já. Za námi většina ostatních, se soumary. Nemluva a Pusinka se drželi úplně na konci, v dostatečné vzdálenosti od Paní a mě.

Pobídl jsem koně a ohlédl se. Havran se opíral o hůl a díval se víc nešťastně a opuštěně, než by měl. Případ se mu to neustále snažil vysvětlit. Tomu chlapci nečinilo potíže to pochopit. Havran snad jednou také pochopí, že ne každý musí skákat tak, jak on píská. Ale nejdříve se bude muset vzpamatovat ze šoku, že starý Felčar, když musí, dokáže výhrůžku splnit. „Mrzí mě to,“ zamumlal jsem směrem k němu, ani nevím proč. Pak jsem odvrátil hlavu k lesu a už se neohlédl.

Tušil jsem, že sám brzy také vyrazí na cestu. Pokud pro něj Pusinka opravdu znamenala tolik, jak nás přesvědčoval.

*

Té noci, poprvé po kdo ví jak dlouhé době, bylo nebe úplně bez mraků. Na cestu nám svítila velká kometa. Nyní už i sever zjistil to, co zbytek říše věděl po celé týdny.

Byla už na ústupu. Rozhodující okamžik minul. Říše s obavami očekávala, jaké události přinesla.

*

Dále na severu. O tři dny později. Za temné noci. Z Velkého lesa se vybelhalo třínohé zvíře. Sedlo si doprostřed toho, co zbylo z Mohylové země, a začalo jednou přední tlapou hrabat do hlíny. Syn stromu vyvolal malou měnivou bouři.

Obluda utekla.

Ale vrátí se jindy. Bude se vracet stále znovu a znovu a znovu...